

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Judith McNaught

Koru Beni

CANAN

SISTERS
PLANET

©psilon®

Bazen gerçek, en tehlikeli silahtır...

Judith McNaught'tan, bitmeyen bir gerilim ve unutulmayacak karakterlerle dolu, kibir, hurs ve arzusun birbirine karıştığı sürükleyici bir roman daha.

Leigh Kendall'ın başarılı bir oyunculuk kariyeri ve New York'un köklü ailelerinden birinin çocuğu olan Logan Maning'le mutlu bir evliliği vardır. Logan, hayalindeki ev için uygun olan bir dağ arazisini bulduğunda, bu güzel yeri göstererek Leigh'e bir sürpriz yapmaya karar verir. Bir kış gecesi kocasının yanma gitmek üzere yola koyulan Leigh'in arabası güçlü bir fırtınanın etkisiyle yoldan çıkar. Genç kadın, ağır yaralı olarak hastanede gözlerini açtığında polisten eşinin gizemli bir şekilde kaybolduğunu öğrenir. O her ne kadar bariz bir şekilde üzgün olsa da, artık polislerin baş şüphelisidir. Logan'la ve iş bağlantılarıyla ilgili bilgiler edinmeye başladıkça kocasını ne kadar az tanıdığını keşfedecektir. Leigh artık dostla düşmanı birbirinden ayırmanın imkânsızlaştığı ve gerçeğin en tehlikeli silah olduğu bilinmeyen bir bölgededir.

CANAN

₺27,5

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KORU BENİ

Orijinal Adı: Someone To Watch Over Me

Yazarı: Judith McNaught

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Ülker Uyanık

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kapak Fotoğrafi: fotolia.com

1. Baskı: Kasım 2014

ISBN: 978 9944 82-940-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2003 by Eagle Syndication

Türkçe Yayın Hakkı:

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Koru Beni

Judith McNaught

CANAN

Çeviri
Ülker Uyanık

©psilon®

CANAN

Spencer Shelley'ye,
Sevgili Spencer,

Geleneklere uyararak, son kitabımın ithaf bölümünde kardeşine yazdığım gibi sana da uzun bir öğüt mektubu yazmak isterdim. Ama yapamıyorum. Çekiciliğinle öyle aklımı başımdan aldın, gülücüklerinle öyle büyüledin ki beni, öğütlerimi anlayacak yaşa gelmeni bekleyemedim. İnsanları her sana baktıklarında nasıl gülümsetebiliyorsun? Gözlerini nereden aldığını biliyorum ama bunca neşeyi nereden buluyorsun? Bu büyü nereden geliyor?

Sana soracak daha çok sorum var ama henüz iki yaşındasın, bu yüzden cevaplarını almak için beklemek zorundayım. Yaşamın boyunca kendi yolunu kendin çizeceğini çok iyi biliyorum. Bu çizdiğin yolda ne zaman anne ve babanın yüreğini hoplatacak şeyler olursa onları yatıştırmak için bana güvenebilirsin. Bu arada sana küçük bir büyükanne öğüdü vereceğim: Hiçbirimin seni değiştirmesine izin verme.

CANAN

TEŞEKKÜRLER

Ben, sıradışı adamlar hakkında romanlar yazarım. Sağlam karakterli, akıllı, sevecen ve güçlü adamlar hakkında. Gerçek hayatta da böyle adamlar tanıdım. Bunlardan biri Gayle Schroder'di, arkadaşımı. Ötekisi ise Michael McNaught, kocamdı. Bu iki olağanüstü adamı seven bizler, onları çok özleyeceğiz. Hayattayken hepimiz onlara hayrandık. Onlar da bizden besleniyorlardı. Şimdi anıları, yaşamlarımızı ve yollarımızı aydınlatıyor. Onları tanımak ne büyük ayrıcalıktı.

Benim için roman yazmak uzun soluklu, yalnız bir süreç, ancak ailemin ve yakın arkadaşlarımın desteği ve anlayışıyla üstesinden gelebildiğim bir olgudur. Clay, Whit ve Rose; ziyaret ve telefon yasaklarını anlayışla karşıladığınız ve hiç yakınmadığınız için size teşekkür ediyorum. Sizi çok seviyorum. Carole LaRocco, Judy Schroder ve Cathy Richardson, sizlere de teşekkür ediyorum; bu kadar vefalı dostlarım olduğunuz için.

Böyle bir roman yazarken insanın konu hakkında bilgisi olan birilerine ihtiyacı vardır. Ya da sadece birine; engin bilgisi, sonsuz bağlantıları ve sınırsız bir sabrı olan birine... İşte o biri, Steve Sloat. Steve, bunca zaman tam bir prens gibi davrandın. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

CANAN

Birinci Bölüm

“Bayan Kendall, beni duyabiliyor musunuz? Ben Doktor Metcalf, Mountainside Good Samaritan Hastanesi’ndesiniz. Şimdi sizi ambulandan alıp acil servise götürüyoruz.”

Bütün vücudu istem dışı titremelerle sarsılan Leigh Kendall, kendisini sürekli ayıltmaya çalışan erkek sesine tepki göstermek istedi, ama gözkapaklarını kımlıdatmaya yetecek kadar bile gücü yoktu.

“Beni duyuyor musunuz Bayan Kendall?”

Büyük bir gayretle gözkapaklarını aralayabildi. Biraz önce konuşan doktor, üzerine eğilmiş, başını muayene ediyordu. Yanında duran hemşirenin elinde saydam bir torbanın içinde damar içine enjekte edilen bir sıvı vardı.

Doktor, “Şimdi sizi ambulandan indireceğiz,” diye yinelerken onun iki gözbebeğini de ince bir ışık tutarak kontrol ediyordu.

“Kocama... burada olduğumu... haber vermem gerek...” diyebildi Leigh fısıltıyla.

Doktor başını salladı, onu rahatlatmak istercesine elini sıktı. “Eyalet polisi bu işi halleder. Bu arada Good Samaritan’da bir sürü hayranınız var, bunlardan biri de benim. Size çok iyi bakacağız.”

Sedye ambulandan indirilirken sesler ve şekilsiz görüntüler,

dört bir yandan Leigh'in üstüne saldırdılar adeta. Ambulansın kırmızı ve mavi ışıkları şafak vakti gri gökyüzünü aydınlatıyordu. Leigh'in gözünün önünden üniformalı insanlar geçiyordu. New York polisleri, doktorlar, hemşireler... Kapılar ardına kadar açıldı, koridoru uçar gibi geçtiler, Leigh'in etrafı kendisine durmadan bir şeyler soran suratlarla çevrildi birden.

Leigh dikkatini toplamaya çalışıyordu ama sesler anlaşılmaz mırıltılara dönüşüyor, karşısındaki yüzler odayı dolduran karanlığın içinde kayboluyordu.

Kendine geldiğinde hava kararmıştı. Dışarda hafiften kar yağıyordu. Tepesinde asılı saydam torbacıktan damarlarına akan –adı her ne ise– yatıştırıcıların etkisinden kurtulmaya çalışarak, bulanık bakışlarla gösterişli çiçeklerle dolu hastane odasını incelemeye çalıştı.

Yatağın ayakucunda bir sandalyede, yanında koca bir sepet dolusu beyaz orkide ve bir vazo dolusu parlak sarı gülle kır saçlı bir hemşire oturmuş, New York Post okuyordu. Gazetenin ön sayfasında Leigh'in resmi vardı.

Leigh boyunluğunun izin verdiği ölçüde başını çevirerek Logan'ı aradı ama görünüşe göre kendisi ve hemşireden başka kimse yoktu odada. Yavaş yavaş bacaklarını ve ayak parmaklarını oynattı. Çok şükür hâlâ vücudunun birer parçasıydılar ve hareket edebiliyorlardı. Kolları sargılıydı. Başı sınıksız sarılmıştı, ama kımıldamadığı sürece bütün vücudunun ağrması, kaburgalarına saplanan keskin acı ve bir avuç talaş yutmuş gibi kupkuru boğazının dışında fazla bir rahatsızlığı yoktu.

Yaşıyordu! Bu başlı başına bir mucizeydi. Bedeninin kısmen zarar görmüş olmasına rağmen eksiksiz olduğunu anlayınca yüreği minnet ve coşkun bir neşeye doldu. Yutkunduydu, kavrulmuş boğazından zorla çıkan kurbağa gibi bir sesle "Biraz su alabilir miyim?" diye sordu.

Hemşire başını kaldırdı, yüzü profesyonel bir gülümsemeyle

aydınlandı. “Uyandınız!” dedi, elindeki gazeteyi aceleyle katlayarak sandalyesinin altına sürdü. Leigh, onun başucunda duran pembe plastik sürahidene su doldurmasını izlerken göğsündeki isim kartında “Ann Mackey, Özel Hemşire” yazdığını fark etti.

“Pipete ihtiyacınız var, hemen getireyim.”

“Hiç zahmet etmeyin. Zaten o kadar susadım ki...”

Hemşire bardağı onun dudaklarına yaklaştırırken, Leigh elinden aldı. “Kendim içebilirim,” dedi, ama sargılı kolunu kaldırıp havada tutmanın ne kadar güç gerektirdiğini fark edince çok şaşırdı. Bardağı Hemşire Mackey’e uzatırken kolu titriyordu, göğsü de fena halde acımişti. Belki de düşündüğünden daha kötü durumdaydı. Başını yastıklara bırakarak konuşacak gücü toplamaya çalıştı. “Ne durumdayım?”

Hemşire Mackey bildiklerini paylaşmaya çok istekliydi ama yine de durakladı. “Bunu Doktor Metcalf’a sorsanız daha iyi olur.”

“Soracağım, ama önce özel bakım hemşiremden duymak istiyorum. Merak etmeyin, doktora söylemem.”

Hemşirenin beklediği sözler bunlardı zaten. “Buraya getirildiğiniz zaman şoktaydınız,” dedi sır veriyormuş gibi. “Şiddetli bir darbe almıştınız. Vücut ısınız düşük, kaburgalarınız kırıldı. Omurganızda ve çevresindeki dokuda hasar olduğundan kuskulanıyorlar. -Halk arasında buna sarsıntı geçirmek derler.- Kafatasınızda derin yaralar, kol-bacak ve vücudunuzun çeşitli yerlerinde kesikler var. Tanrı’ya şükür yüzünüzde çok az yara var ve onlar da çok önemli değil. Aynı zamanda bütün bedeninizde ezilmeler ve berelenmeler...”

Leigh şiş dudaklarının izin verdiği ölçüde gülümseyerek elini kaldırdı. Yaralarının uzun listesini duymak istemiyordu artık. “Ameliyat olmamı gerektirecek bir sorun var mı?” diye sordu.

Hemşire, Leigh’in bu iyimser tavrı karşısında şaşırmış ve etkilenmişti. “Ameliyat yok,” dedi sevecen bir tavırla onun omzuna dokunarak.

“Fizik tedavi?”

“Sanmıyorum. Ama hazırlıklı olun. Birkaç hafta canınız hayli yanacak, kaburgalarınız acıyacak. Yanıklarınızın ve yaralarınızın özel bakıma ihtiyacı var. Tamamen iyileşmeniz ve yara izlerinin geçmesi zaman alacak gibi...”

Leigh bu önemsiz tıbbi ayrıntılar sağanağını bir iç çekişle böldü. “Dikkatli olurum,” dedi ve aklını en çok meşgul eden sorusunu sordu: “Kocam nerede?”

Hemşire Mackey bir an durakladı, sonra yine Leigh’in omzunu okşadı, “Hemen gidip öğrenirim,” diyerek aceleyle dışarı çıktı. Leigh, Logan’ın yanı başında olduğu duygusuyla odada tek başına kalmıştı.

Konuşmak, su içmek gibi basit hareketleri yapmaktan yorğun, gözlerini kapadı ve dün sabah Logan’ın kendisini öperek gitmesinden bu yana başına gelenleri toparlamaya çalıştı.

Upper East Side’daki evlerinden ayrılırken Logan son derece heyecanlıydı. Leigh’in de dağlarda kendisiyle birlikte olmasını, geceyi orada onunla geçirmesini çok istiyordu. Bir yılı aşkın süredir, yalnızca ikisi için tasarladığı taş eve uygun bir arsa arıyordu. Doğru yeri bulduğu zaman, evin çizimleri çoktan tamamlanmış olduğu için sadece arazinin planlara uyup uymadığını kontrol etmek işi kalacaktı geriye. Sonunda perşembe günü, bütün isteklerini karşılayabilecek özelliklerde bir arsa bulmuştu ve Leigh’in de kendisiyle birlikte oraya gelerek pazar gecesini – sahip oldukları tek boş geceyi– arsadaki kulübede geçirmesi için çok ısrar etmişti.

“Kulübe yıllardan beri kullanılmamış, ama ben senin gelmeni beklerken her tarafı temizlerim,” diye söz vermişti. En nefret ettiği işleri yapmaya çok hevesli görünüyordu. “Elektrik ya da soba gibi şeyler yok ama sana söz veriyorum, şöminede gürül gürül yanan bir ateş yakacağım ve biz ikimiz bu ateşin önünde uyku tulumlarımızın içinde keyifle uyuyacağız. Akşam yemeği-

mizi mum ışığında yeriz. Sabahleyin güneşin ağaçların üzerinden doğuşunu izleriz. Bizim ağaçlarımızın... Göreceksin çok romantik olacak.”

Logan’ın planları Leigh’in içini keyifle karışık bir tedirginlikle doldurmuştu. Önceki gece Broadway’de sahnelenmeye başlayan yeni bir oyunun başrolündeydi, sadece dört saat uyuyabilmişti. Dağlara doğru yola çıkmadan önce pazar günü öğleden sonra matinesi vardı. Arkasından içinde oturulması olanaksız taş bir kulübeye ulaşmak için üç saat araba kullanması gerekiyordu. Üstelik geceyi yerde, uyku tulumunda geçirecek, ertesi sabah şafakla kalkacaktı.

“Sabırsızlanıyorum,” diye yalan söylemişti. Oysa yapmak istediği tek şey yeniden uykuya dönmektir. Saat daha sekizdi ve ona kadar uyuyabilirdi.

Logan da uykusuzdu. Ama çoktan giyinmişti ve dağlara doğru yola çıkmaya hazırdı. “Öyle kolay bulunacak bir yer değil. Onun için ayrıntılı bir kroki hazırladım sana. Üzerinde bir sürü yol işareti var,” diyerek komodinin üzerine bir kâğıt bırakmıştı. “Ben arabayı yükledim bile. Sanırım ihtiyacımız olan her şeyi aldım,” demiş ve yatağa eğilerek Leigh’in yanağına acele bir öpücük kondurmuştu. “-Evin planları, kazıklar, ip, çapraz kiriş, uyku tulumları... Ama yine de bir şeyler unutmuşum gibi bir his var içimde.”

“Bir süpürge, bir paspas ve bir kova olabilir mi acaba?” diye şaka yollu söylenmişti Leigh yüzüstü dönerken. “Yer fırçası? Deterjan?..”

“Keyfimi kaçıramazsın,” demişti Logan. Leigh’in gıdıklanmış olduğunu bildiği için burnunu onun ensesine sürmüştü.

Leigh kıkırdarak yastığı yüzüne kapatmıştı. Bir yandan da alışveriş listesini saymaya devam ediyordu. “Dezenfektan... fare kapanı...”

“Şımarık, kaprisli bir Broadway yıldızı gibi davranıyorsun.”

Logan listeye başka şeyler eklemesin diye yastığı iyice Leigh'in yüzüne bastırmıştı. "Nerede senin maceracı ruhun?"

"Holiday Inn'de," demişti Leigh bastırmaya çalıştığı gülme- siyle.

"Sen eskiden kamp yapmayı severdin. Nasıl yapılacağını da bana sen öğretmiştin. Hatta balayımızı kamp yaparak geçirmeyi bile önermiştin!"

"Çünkü o zaman Holiday Inn'de kalacak paramız yoktu."

Logan gülererek yastığı Leigh'in yüzünden çekip onun saçla- rını karıştırmıştı. "Oyun bittikten hemen sonra yola çık. Geç kalma!" Doğrulmuş ve kapıya yönelmişti. "Bir şeyler unuttu- ğumdan eminim ama..."

"İçme suyu, mum, teneke çaydanlık?" diye sürdürmüştü Le- igh yardımlarını. "Akşam için yiyecek bir şeyler? Sabah kahval- tım için armut?"

"Artık armut filan yok sana. Armut bağımlısı oldun iyice," diye takılmıştı Logan omzunun üstünden. "Bundan sonra sa- dece buğday ezmesi ve kuru erik yiyeceksin."

"Sadist!" diye homurdanmıştı Leigh yastığın altından. Bir dakika sonra kapının kapandığını duymuştu. Sırtüstü dönmüş, kendi kendine gülümseyerek Central Park'ı gören pencereler- den dışarı bakmıştı. Logan'ın dağ evi konusundaki heyecanı bulaşıcı ve çok sevimliydi ama Leigh'i en çok endişelendiren şey, onun her konudaki kaygısız havasıydı. On üç yıl önce ev- lendikleri zaman her ikisi de çok genç ve yoksuldular. O zaman çok çalışmak zorundaydılar ve bu, zamanla bir alışkanlığa dö- nüşmüştü. Evlendikleri gün sadece, ikisinin toplam sekiz yüz doları, buna ek olarak Logan'ın mimarlık üstüne doktorası, an- nesinin sosyal bağlantıları ve Leigh'in henüz tam olarak kanıt- layamadığı rol yapma yeteneği vardı. Bir de birbirlerine karşı duydukları sarsılmaz inançları tabii. Sadece bu sahip oldukla- rıyla kendilerine harika bir hayat kurmuşlardı. Ancak son birkaç

aydır ikisi de o kadar yoğun çalışıyorlardı ki seks hayatları kalmamıştı. Leigh yeni oyunun açılış gecesi çılgınlığına dalmıştı, Logan da en son ve en büyük iş macerasının bitmez tükenmez sorunlarıyla boğuşuyordu.

Leigh yatağında uzanmış, kasım ayının soğuk gökyüzünde, toplanmaya başlayan bulutları izlerken, gürül gürül yanan ateşin önünde hiçbir şey yapmadan, sadece kocasıyla sevişerek bir gece geçirme fikrinden çok hoşlanmıştı. Hilda üzerinde mantosu, elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdiğinde, o hâlâ önlerindeki gecenin hayalini kuruyordu. “Bay Manning uyandığınızı söyledi. Ben de gitmeden önce kahvaltınızı getireyim dedim,” diye açıklamıştı Hilda. Leigh doğrulup yatağın içinde oturana kadar beklemiş ve onun her zamanki kahvaltısını –köy peyniri, bir armut ve kahve– taşıyan tepsiyi önüne yerleştirmişti. “Partiden kalan dağınıklığı topladım. Gitmeden önce yapmamı istediğiniz bir şey var mı?”

“Hayır, hiçbir şey yok. İzin gününün keyfini çıkar. Bu gece New Jersey’deki kız kardeşinde mi kalacaksın?”

Hilda başını sallamıştı. “Kardeşim son günlerde Harrah’da şansının çok yaver gittiğini söylüyor. Belki oraya gideriz.”

Leigh sırtımasını zor gizlemişti. Çünkü tanıdığı kadarıyla Hilda’nın hiçbir insani zayıflığı yoktu, Atlantic City’deki kollu kumar makinelerinin dışında... “Biz yarın öğleden sonra geç saatlere kadar dönmeyeceğiz,” demişti aklına bir fikir gelmiş gibi. “Ben doğrudan tiyatroya gideceğim, Bay Manning’in de geç saatlere kadar sürecek bir iş yemeği var. Yarın geceye kadar gelmene gerek yok. Neden kardeşinle iki gün geçirip öteki kumarhanelerdeki makineleri de denemiyorsun?” Arka arkaya iki izin günü teklifi hizmetçiyi öyle bir iç çatışmasının içine sürüklemişti ki bütün duyguları yüzüne yansımıştı. Bunun üzerine Leigh sırtımasını engelleyememişti yine. Hilda Brunner, ‘Düzensizlik ve Kirliliğe Karşı Savaş’ta yenilmez yorulmaz bir

komutandı. Her sabah elektrik süpürgesi ve temizlik malzemelerini kuşanarak savaşa başlarken, yüzündeki ifade evdeki bütün yabancı cisimlere karşı hücumun başladığını açıkça gösterirdi. Hilda için iki gün arka arkaya izin yapmak, düşmanın önünden kendi rızasıyla çekilmek demekti ki bunu düşünmek bile olanaksızdı. Öte yandan Leigh'in teklifini kabul ederse, kız kardeşi ve kollu makinelerle dolu dolu iki gün geçirebilecekti. Gözlerini kişisel savaş alanında, o pırıl pırıl yatak odasında gezdirmişti, iki günlük yokluğunda olabilecek hasarı tahmin etmeye çalışmıştı. "İzninizle biraz düşünmek istiyorum," demişti.

"Elbette," demişti Leigh ciddi olmasına çalıştığı bir ses tonuyla. Tam Alman kadın kapıdan çıkmak üzereyken seslenmişti: "Hilda!"

"Buyurun Bayan Manning?"

"Sen bir mücevhersin."

Leigh o öğleden sonra saat dörtte tiyatrodan ayrılabilmeyi umuyordu. Ama oyunun yönetmeni ve yazarı, matineyi izledikten sonra Leigh'in iki sahnesinde ufak tefek değişiklikler yapmak istemişlerdi. Toplantı başladıktan sonra hangi sahnede ne değişiklikler yapacakları konusunda sonu gelmez bir tartışmaya girmişlerdi. Önce bir yenilik denemişlerdi, olmayınca bir ikincisi... Sonuçta Leigh nihayet yola koyulduğunda saat altıyı geçiyordu.

Hafif kar yağışıyla karışık yoğun sis yüzünden şehirden çıkması hayli zaman almıştı. Leigh gecikeceğini haber vermek için iki kez Logan'ı cep telefonundan aramıştı ama ya Logan telefonunu sesini duyamayacağı bir yere bırakmıştı ya da kulübe kapsama alanı dışındaydı. O da sesli mesaj bırakmıştı.

Dağ yoluna girdiğinde kar yağışı yoğunlaşmış ve rüzgâr hızını artırmıştı. Leigh'in Mercedes sedanı ağır ve bakımlı bir arabaydı ama araba kullanmak son derece tehlikeli olmaya başlamıştı. Görüş mesafesi o kadar azalmıştı ki Leigh ancak beş

metre önünü görebiliyordu. Logan'ın çizdiği krokide belirttiği küçük yol işaretleri şöyle dursun yol kenarındaki büyük trafik işaretlerini bile görmek olanaksızdı. Yol boyunca, normalde saat onda açık olması gereken restoranlar ve benzin istasyonları kapalıydı. Durup yol soracak hiçbir yer bulamayınca arabasını dikkatle sürmekten başka seçeneği kalmamıştı. Kulübeye birkaç mil kalmış olmalıydı, işaretsiz bir yan yola sapıp farların ışığında Logan'ın krokisini yeniden incelemeye başlamıştı. İki mil kadar gerideki bir sapağı kaçırmıştı. Oysa Logan krokisine, 'yolun sert bir viraj yaptığı noktanın yüz metre güneyinde, küçük kırmızı ambarın hemen ilerisinde,' diye not düşmüştü. En az bir buçuk metrelik kar her tarafı örtmüştü. Leigh'in küçük ambar sandığı şey pekâlâ kısa bir silo, büyük bir gölge ya da donmuş bir hayvan yığını olabilir. Sonunda Leigh geri dönüp anlamaya karar vermişti.

Mercedes'i vitese takmış, keskin bir U dönüşü yapmıştı. Logan'ın sözünü ettiği keskin virajı dönerken hızını daha da düşürmüştü. Ama bu kez de fazla yavaşlamıştı. Zemin özel yol olamayacak kadar engebeliydi. Tam ayağını frenlerden çekip gaz vermeye başlamıştı ki arkasındaki karanlığın içinde bir çift güçlü uzun farı fark etmişti. Araç virajı dönüyor, aralarındaki mesafeyi ürkütücü bir hızla kapatıyordu. Karla kaplı yolda Leigh gerektiği kadar çabuk hızlanamamış, öteki sürücü de yavaşlamamıştı. Leigh'e arkadan çarpmamak için sol şeride geçmeye çalışmış ama kontrolünü kaybetmiş ve Mercedes'in arka kapısına hızla çarpmıştı.

Ondan sonra olanlar acı verecek kadar canlıydı Leigh'in belleğinde. Hava yastıklarının açılması, kopan metalin sesi, Mercedes korkulukları aşip dik yokuştan aşağı yuvarlanırken paramparça olan camlar... Araba, birçok devrilmiş ağaç gövdesine sürtündükten sonra kulakları sağır eden bir gürültüyle önündeki kaya parçalarına sayısız kereler çarparak son ve ani bir sarsıntıyla durmuştu.

Mercedes, iki buçuk tonluk şekilsiz bir çelik yığını halinde tepetaklak olmuştu. Leigh emniyet kemeriyle bağlı bir şekilde baş aşağı asılı kalmıştı arabanın içinde. Mağaralarda baş aşağı uyuyan yarasalara benziyordu. Birden etrafında patlamaya başlayan ışıkları fark etmişti. Parlak ışıklar... Renkli ışıklar... Sarı, portakalrengi ve kırmızı ışıklar... Yangın!

Dehşete kapılmıştı. Güç bela kemerini çözebilmiş ve ters dönmüş arabanın tavanında sürünerek bir zamanlar arka pencere olan boşluktan dışarı çıkmaya çalışmıştı. Yapış yapış, ıslak kan kollarından ve bacaklarından aşağı akıyor, gözlerine doluyordu. Mantosu pencereden geçemeyecek kadar kalındı. Leigh mantoyu çekiştirirken, yerinden fırlayarak yuvarlanmaya başlamıştı. İnişe geçmeden hemen önce bir an havada uçuşunu hissetmişti, sonra kulakları sağır eden bir su sesi ve içeri dolan buz gibi soğuk suyla her şey sona ermişti. Bütün bu süre içinde Leigh çığlıklar atan kendi sesini duyabilmişti.

Hastane yatağında gözleri kapalı yatarken Leigh, o suya dalış anını yeniden yaşadı ve kalp atışları hızlanmaya başladı. Suyu çarptıktan sonraki saniyelerde araba hızla burun üstü dalmıştı. Leigh ulaşabildiği her yeri yoklayarak dehşet içinde bir çıkış yolu arıyordu. Sonunda başının üstünde oldukça büyük bir delik keşfetmişti. Patlamak üzere olan ciğerleriyle delikten çıkmış ve gücünün son kalanıyla suyun yüzüne ulaşmaya çabalamıştı. Yüzüne vuran soğuk rüzgârı ve ciğerlerine dolan temiz havayı hissedene kadar asırlar geçmiş gibiydi.

Yüzmeye çalışmıştı ama her nefes aldığı anda göğsüne bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. Kulaçları öyle güçsüz ve uyumsuzdu ki çok az yol alabiliyordu. Leigh buz gibi suyu dövmeye devam ediyordu ama vücudu uyuşmaya başlamıştı, duyduğu paniğin de kararlılığının da yüzmesi için gereken güç ve koordinasyonu sağlayamadığı ortadaydı. Umutsuzca uzattığı eli sert ve pürüzlü bir şeye dokunduğunda Leigh başını suyun üstünde tutamıyor-

du artık. Gövdesinden tam olarak ayrılmamış, büyük bir ağaç dalıydı bu. Bütün gücüyle dala tutunmuştu... Bunu sal gibi kullanmaya çalışacaktı ancak bir saniye sonra ağacın dalının hareket etmediğini fark etmişti. Can havliyle kendini dala doğru çekmiş ve adım adım su önce omuzlarına, sonra beline ve nihayet dizlerine inene kadar ilerlemişti.

Titreyerek, kurtulduğu için sevinçten ağlayarak, kalın bir perde halinde yağın karın içinde Mercedes'in yokuş aşağı yuvarlanırken bırakmış olabileceği izleri arıyordu ağaçların altında. Görünürde hiçbir iz yoktu. Yokuş bile görünmüyordu. Sadece iliklerine işleyen soğuk ve orada olduğundan emin olmadığı bir yola ulaşmak için dik toprak sete ellerinin yardımıyla tırmanmaya çalışırken yüzüne çarpan ve çizen sivri uçlu dallar vardı.

Leigh, sonunda setin tepesine ulaştığını, ıslak fakat düz bir yerde dizlerini karnına çekerek kıvrıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Ondan sonraki her şey tamamen bulanıktı. Yalnızca garip, kör edici bir ışık ve bir adamı -kendisine küfreden kızgın bir adamı- hatırlayabiliyordu.

Leigh, hastane yatağının yanı başından gelen ısrarcı bir erkek sesiyle şimdiki zamana döndü. "Bayan Kendall? Bayan Kendall, sizi uyandırdığım için üzgünüm ama sizinle konuşmak zorundayız."

Leigh gözlerini açtı ve kollarında kalın kışlık paltolarıyla başında dikilen kadınla adama boş boş baktı. Adam kırk yaşlarında, kısa boylu, yapılı, siyah saçlı ve esmerdi. Kadın oldukça genç, adamdan biraz daha uzun, hoş biriydi. Siyah uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Ben New York Polis Müdürlüğü'nden Dedektif Shrader," dedi adam. "Bu da Dedektif Littleton. Size sormamız gereken bazı sorular var."

Leigh onların kaza hakkında sorular soracağını tahmin etti. Ama kendini, olayı iki kez anlatamayacak kadar yorgun hissetti-

gi için “Kocam gelene kadar beklemenizde bir sakınca var mı?” diye sordu.

“Nereden gelecek kocanız?” diye sordu Dedektif Shrader.

“Şu anda bulunduğu yerden.”

“Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır, ama hemşire onu çağırmaya gitti.”

Dedektifler Shrader ve Littleton birbirlerine baktılar. “Hemşirenize, siz kendinize gelir gelmez bize bildirmesi talimatı verilmişti,” diye açıkladı Shrader ve sonra açıkça sordu: “Bayan Kendall, kocanızı en son ne zaman gördünüz?”

Tuhaf bir önsezi, Leigh’in içini korkuyla doldurdu. “Dün sabah, dağlara doğru yola çıkmadan önce. Pazar günü matinemden sonra ben de ona katılacaktım ama oraya ulaşamadım,” diye ekledi hiç gereği yokken.

“Dün pazartesiydi. Bugün salı,” dedi Shrader özenle. “Dün sabah altıdan beri buradasınız.”

Korku, Leigh’e bedeninin acısını unutturmuştu. “Kocam nerede?” diye sordu dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken. Kaburgalarının acısı nefesini kesmişti. “Neden burada değil? Ne oldu? Bir sorun mu var?”

“Muhtemelen bir şeyi yoktur,” dedi Dedektif Littleton çabucak. “Aslında sizin nerede olduğunuzu merak etmekten hasta olmuştur. Sorun şu ki, başınıza gelenleri anlatmak için kocanıza ulaşamıyoruz.”

“Ne kadar zamandır deniyorsunuz?”

“Dün sabah erken saatlerde New York Eyaleti Otoyol Polisi bizden yardım istediğinden beri,” diye cevap verdi Shrader. “Memurlarımızdan birini hemen Upper East Side’daki evinize gönderdik ama orada da kimse yokmuş.”

Bir an sustu, Leigh’in açıklamalarını anlayıp anlamadığını kontrol etmek ister gibiydi, sonra devam etti. “Memur, kapıcınızla konuşmuş ve Hilda Brunner adında bir hizmetçiniz olduğunu öğrenmiş. Kapıcı, kadın gelir gelmez bize haber verecek.”

Leigh, odanın ileri geri sallandığını hissetti. “Kimse Hilda’yla konuşmadı mı daha?”

“Konuştu.” Shrader, yünlü gömleğinin cebinden bir not defteri çıkararak notlarını kontrol etti. “Kapıcı, Bayan Brunner’ı o gün öğleden sonra saat iki kırkta evinize girerken görmüş ve onunla konuşmuş. Ne yazık ki Bayan Brunner sizin ve kocanızın pazar akşamını nasıl geçirmeyi planladığınızı bilmiyormuş. Sonra Memur Perkins, Bayan Brunner’dan telesekreterinizdeki mesajları dinlemesini rica etmiş, o da dinlemiş. Pazar günü 13.14’le pazartesi 14.45 arasında tam on yedi mesajınız varmış. Ama hiçbir kocaңызdan değilmiş.”

Defterini kapattı. “Korkarım şu ana kadar bundan daha fazla bir şey yapamadık. Yine de...” diye ekledi çabucak, “belediye başkanı ve Yüzbaşı Holland, New York Polis Teşkilatı’nın size yardım etmek için elinden geleni yapacağını bilmenizi istiyorlar. Bunun için buradayız.”

Leigh kendini arkasındaki yastıklara bıraktı. Ortaya çıkan durumu algılamaya çalışırken beyni büyük bir hızla çalışıyordu. “Kocamı tanımıyorsunuz. Bir an bile kaybolduğumu düşünmüş olsa mutlaka evi arardı. Eyalet polisini, belediye başkanını, yüz elli mil içindeki bütün polis karakollarını ayağa kaldırırdı. Beni aramak için kendisi yollara düşerdi. Mutlaka ona bir şey oldu, muhakkak başına kötü bir şey geldi.”

“Çok fazla kuruntu yapıyorsunuz,” diyerek onun sözünü kesti Dedektif Littleton.

“Telefon bulamamış ya da sizi aramak için dışarı çıkamamıştır. Kar fırtınası telefon bağlantılarını koparmış olabilir. Yüz mil çapında bir daire içinde tamirci bulmak da mümkün değil. Birçok bölgede telefonlar hâlâ çalışmıyor. Neredeyse elli santim kar var dışarda. Erimeye de niyeti yok gibi. Kar yığınları hemen hemen iki buçuk metreyi buluyor. Kar makineleri ancak ana yolları temizleyebiliyor. Yan yollar ve özel yollar hâlâ kullanılmıyor.”

“Kulübede elektrik ve telefon yok. Ama Logan’ın cep telefonunun yanında olması gerekti,” diye açıkladı Leigh. Endişesi giderek artıyordu. “Her zaman yanında taşır. Ama beni aramaya kalkışmadı, çok kötü bir fırtınanın içine doğru araba kullanacağını bile bile arayıp beni uyarmadı, ya da evde kalmamı istemedi. Benim kocam bunları yapmaz. Beni kesinlikle aramaya çalışmıştır!”

“Muhtemelen cep telefonunu kullanamıyordur,” diye devam etti Dedektif Littleton. “benimki de burada çekmiyor. Kulübede elektriğin olmadığını söylediniz. Telefonu çalışsa bile belki şarj etmek için arabada bırakmıştır. Kar fırtınası çok ani başladı, kocanız biraz şekerleme yapmışsa ya da başka bir işle uğraşırken zamanın geçtiğini fark etmemiş olabilir. İşin ciddiyetini kavradığı zaman da arabaya ulaşip telefonunu alması mümkün olmamıştır. Kar yığınları inanılmaz boyutlarda.”

“Haklı olabilirsiniz,” dedi Leigh. Logan’ın güvende olduğu ancak telefonuna ulaşamadığı ya da jeep’ini kar altından çıkaramadığı varsayımına inanmak istiyordu.

Shrader cebinden bir dolmakalem çıkararak not defterini yeniden açtı. “Eğer şu kulübenin nerede olduğunu bize tarif edebilirsiniz gidip bakabiliriz.”

Leigh dedektiflere bir göz attı. Yine paniklemeye başlamıştı. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Logan yolu bulabilmem için bana bir kroki çizmişti. Öyle açık bir adresi yok.”

“Tamam. Kroki nerede?”

“Arabamda.

“Arabanız nerede?”

“Beni bulduğunuz yerin yakınlarında bir göl ya da taşocağının dibinde bir yerlerde. Ama durun, sanırım ben yenisini çizebilirim,” diye ekledi Leigh çabucak. Dedektif Shrader’ın defterine uzandı.

Yorgunluk ve gerginlikten titreyen elleriyle önce bir kroki

çizdi, sonra ikinci bir tane. “Sanırım ikincisi daha doğru,” dedi. “Logan benim için çizdiği krokiye bazı notlar da eklemişti,” diye devam etti. Yeni bir sayfaya geçerek Logan’ın notlarının aynısını dedektifler için yazmaya çalıştı.

“Ne gibi notlar?”

“Sapaklara yaklaştığımı hatırlatacak bazı yol kenarı işaretleri.”

Çizmeyi bitirdiği zaman defteri Shrader’a uzattı, sonra Littleton’a döndü. “Uzaklıklarda biraz yanılıyor olabilirim. Kocamın haritasında, eski benzin istasyonunu geçtikten seksen mi yoksa altmış mil mi sonra döneceğim yazıyordu, çok net hatırlamıyorum. Üstelik onun yazdığı birçok işareti de bulamadım.”

“Merak etmeyin, biz buluruz Bayan Kendall,” dedi Shrader not defterini kapatıp otomatik olarak cebine yerleştirirken. “Bu arada belediye başkanı, emniyet müdürü ve bizim yüzbaşı geçmiş olsun dileklerini ve saygılarını gönderdiler.”

Leigh gözlerinden akan yaşları saklamak için başını çevirdi. “Dedektif Shrader, eğer bana Bayan Manning dersiniz çok memnun olurum. Kendall benim sahne adım.”

Shrader ve Littleton asansöre girip kapılar kapanana kadar tek kelime etmediler. “Bahse girerim Manning bu fırtınada karısını aramaya çıkmıştır,” dedi Shrader. “Eğer öyle bir şey yaparsa çoktan donmuştur.”

Littleton’ın, Manning’in ortadan kaybolmasıyla ilgili daha farklı, daha az korkunç senaryoları vardı ama şu anda tartışmaya değmezdi. Zaten Shrader’ın iki gündür morali çok bozuktu. Holland onu çalışmakta olduğu cinayet davasından çekmiş, Sam’le birlikte Mountainside’a göndermişti. Sam, Shrader kendini kızgın ve hakarete uğramış hissettiği için onu suçlayamıyordu. Çünkü eskiden beri Shrader bu tür işleri ‘ünlülerin bebek bakıcılığı’ olarak görürdü. Shrader, kendini mesleğine adanmış, azimli, çalışkan bir cinayet masası dedektifiydi. Üst-

lendiği davaları çözmeden asla bırakmamasıyla ünlüydü. Öte yandan Sam, cinayet masasına daha yeni atanmıştı. Aslında, On Sekizinci Bölge'ye transfer olup Shrader'ın her zamanki ortağı hastalık izninden dönene kadar geçici olarak onunla birlikte çalışmaya başlayalı yalnızca iki hafta olmuştu.

Sam, Shrader'ın On Sekizinci Bölge'de yığılmış davalar karşısındaki öfkeli aceleciliğini anlıyor, hatta paylaşıyordu. Neyse ki Sam başkalarına yansıtmadan öfkeyle baş etmek konusunda çok başarılıydı. Shrader'ın iki gündür sergilediği 'erkek' asabiyeti ve öfkesi, Sam için eğlenceli, yeniyetmelere özgü, çok az da rahatsız edici –zaman zaman üçü birden– bir olaydı. Maço erkeklerin egemen olduğu bir meslek seçmişti. Bunların çoğu, kadınların bu mesleğe girişini kendi hâkimiyet alanlarına 'tecavüz' olarak algılıyorlardı. Ama Sam'in, bu meslekteki öteki kadınların aksine kendini erkek meslektaşlarına kabul ettirmek gibi bir derdi yoktu. Kendi sahalarında onlara rakip olduğunu kanıtlamak gibi bir takıntısı da yoktu. O kendi sınırlarını, neler yapabileceğini biliyordu.

Altı kabadayı ağabeyin arasında büyümüşü. On yaşına geldiğinde, içlerinden biri kendisini ittiğinde hemen ve daha şiddetli karşılık vermenin hiçbir işe yaramadığını anlamıştı. Ses çıkarmadan bir kenara çekilmek daha kolay ve daha tatmin ediciydi. İntikamını daha sonra alabilirdi.

Yetişkin biri olduğunda, bu taktiği daha akıllıca kullanmaya başlamıştı. Bu uygulama daha da kolaydı çünkü erkeklerin çoğu, onun güzel yüzü ve yumuşacık sesi karşısında hemen silahlarını indiriyor, onu tatlı bir süs bebeği olarak algılıyorlardı. Ne büyük yanlış! Erkeklerin kendisini yanlış değerlendirmesi, özellikle ilk zamanlarda, Sam'i hiç rahatsız etmiyordu. Aksine çok eğleniyor ve daha da bileniyordu.

Bütün bunlara rağmen içtenlikle sevdiği ve saygı duyduğu birçok erkek vardı tanıdığı. Onları da anlıyordu, bu yüzden soy-

tarırlıkları ve zayıflıkları asla Sam'i şaşırtamazdı. Onu şoke edecek ya da kızdıracak çok az şey vardı. Ömrünü altı erkek kardeşin arasında geçirmişti. Görmediğı, duymadığı çok az şey vardı.

"Lanet olsun!" diyerek elini asansörün duvarına vurdu Shrader.

Sam ceketini iliklemeyi sürdürdü, ne olduğunu sormadı bile. Biraz önce küfrederek cansız bir objeye vuran sıradan bir adamdı şu anda Shrader. Nasıl olsa biraz sonra anlatma ihtiyacını duyacaktı. Nitekim öyle oldu.

"Yukarı geri dönmek zorundayız. Kadına kocasının arabasını tarif ettirmeyi unuttuk."

"Beyaz Cherokee jeep. Sıfır kilometre, Manning Şirketi üzerine kayıtlı," diye anlattı Sam eldivenlerini cebinden çıkarırken. "Bayan Manning fazla konuşamazsa diye biraz önce Motorlu Taşıtlar Departmanı'nı aramıştım."

"Cep telefonundan mı aradın?" diye dalga geçti Shrader. "Hani şu dağlarda çekmeyen cep telefonundan?"

"Ta kendisi," dedi Sam asansörün kapısı açılırken. "Bayan Manning'in kocasının kaybolmasıyla ilgili bir açıklamaya ihtiyacı vardı. Benim de o anda düşünebildiğim en rahatlatıcı açıklama bu oldu."

Good Samaritan Hastanesi'nin lobisi yerleri cılayan iki görevlinin dışında bomboştu. Shrader, makinelerin gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltti.

"Eğer her kurbanın ailesiyle konuşurken bu kadar yufka yürekli ve yumuşak olursan, cinayet masasında iki aydan fazla kalamazsın Littleton."

"İki haftası geçti bile," diye cevap verdi Sam gülümseyerek.

"Eğer seni cinayet masasına atamasalardı ben şu anda, elim kolum bağlı oturacağıma işimi yapıyor olacaktım."

"Olabilir, ama o zaman ben de senin gibi biriyle çalışma şansını kaçırmış olacaktım."

Shrader, Sam'e kuşkuyla baktı. Dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordu ama Sam'in gülümsemesi son derece içtendi. "Logan Manning bir 'kayıp' vakası bile değil. Daha çok 'yeri bilinmeyen şahıs' konumunda. Sence Yüzbaşı Holland'ın bizi buraya göndermesi benim suçum mu?"

"Evet." Shrader omzuyla çıkış kapısına yüklenerek açınca, soğuk kutup rüzgârı ikisini de neredeyse geriye itti. "Manningler VIP kişiler. Belediye başkanı, komisyon üyesi Trumanti ikisinin de yakın dostları. Bu yüzden Holland, Bayan Manning ile ilgilenmesi için senin gibi 'sosyal yönü güçlü' bir elemanı görevlendirmeye karar verdi."

Sam bunu bir şaka olarak kabul etti. "Öyle olduğumu mu düşünüyor gerçekten?"

"Bana öyle söyledi."

"Öyleyse seni neden gönderdi?"

"Belki yapılması gereken gerçek bir iş çıkar diye düşündü."

Shrader bu hakaretinin karşılığını bekledi. Sam hiçbir şey söylemeyince kendini Tanrı'nın belası bir sersem gibi hissetmeye başladı. "Hem benim koca kışkı bir sersem olduğumu da iyi bilir."

"Bunu da söyledi mi?"

"Hayır, ama beni hep gözünün önünde tuttuğuna göre..."

Sam gülmesini engelleyemedi. Shrader, görünüşünün hiç de çekici olmadığını farkındaydı. Aslında ilk bakışta ürkütücü biri gibi görünürdü. Sadece 1.67 m. boyunda olmasına rağmen kısa bedenine hiç uymayan geniş ve gelişmiş omuzları vardı. Boynu kalın, geniş çeneli kafası kare biçimindeydi. İnsanın içine işleyen siyah-kahverengi çukur gözleri vardı. Kaşlarını çatdığı zaman Sam onu kızgın bir Rottweiler'a benzetirdi. Kendi kendine ona 'Shredder' (kıyıcı) lakabını takmıştı.

Yukarı çıkıp üçüncü kata geri döndüklerinde genç bir doktor, Leigh'in ayakucunda durmuş tabelasını okuyordu. Onları görünce sessizce çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Doktorun verdiği ek morfin, Leigh'in damarlarına yavaş yavaş akarak vücudunu saran ağrıları hafifletiyordu. Leigh, Logan'la geçirdiği son geceyi, her şeyin mükemmel olduğu, geleceğin aydınlık görüldüğu o geceyi düşünerek çektiği işkenceden kurtulmak istiyordu. Cumartesi gecesi. Doğum günü. Jason Salamon'un yeni oyununun gala gecesi. Logan bu iki özel olayı kutlamak için muhteşem bir parti vermişti...

CANAN

İkinci Bölüm

Bravo! Bravo! Perde altı kez açılmıştı ama alkışlar hâlâ kulakları sağır edecek kadar güçlüydü. Bütün oyuncular sahnede sıralanıp hep birlikte eğilerek izleyicilere teşekkür ettiler. Leigh bir adım öne çıkınca alkışlar vahşi bir kreşendo gibi yükseldi. Logan en ön sırada ayağa kalkmış, avuçları patlarcasına alkışlıyor, büyük bir gururla tezahürat yapıyordu. Leigh onu gördü ve özel bir gülücük gönderdi. Kocası da başparmağıyla zafer işareti yaptı.

Perde kapandığında Leigh, Jason'ın yüzü kazandıkları zaferle pırıl pırıl halde beklediği yan kulise koştu. Onu kucaklarken "Başardık, tuttu bu oyun Jason!" dedi.

Jason, "Hadi bir kez daha selam verelim. Bu kez sadece sen ve ben," dedi.

Jason'a kalsa son izleyici tiyatroyu terk edene kadar selam vermeye devam edecekti. "Olmaz," dedi Leigh. "Bu akşamlık yeterince selam verdik."

Leigh'in elini çekti. Otuz beş yaşında mutlu bir çocuk gibiydi. Parlak, endişeli, duygusal, bencil, sinirli, sevecen bir çocuk... "Hadi ama Leigh," diye ısrar etti. "Sadece bir kez daha küçük bir selam. Biz bunu hak ediyoruz." Salondaki kalabalık hep bir ağızdan "Yazar! Yazar!" diye tempo tutmaya başlamıştı.

Bunu duyunca Jason'ın sırtması bütün yüzünü kapladı. "Gerçekten, beni yine görmek istiyorlar."

Neredeyse kendinden geçmiş gibiydi. Leigh anaç bir anlayış ve biraz da korkuyla baktı ona. Jason Solomon, zaman zaman entelektüelliğiyle Leigh'in gözlerini kamaştırabilir, anlayışsızlığıyla canını sıkabilir, nezaketiyle onu mutlu edebilirdi. Onu iyi tanımayanlar, göz alıcı, değişik bir adam olduğunu düşünürlerdi. Onu biraz daha iyi tanıyanlar, zeki ve sinir bozucu bir ben-merkezci olduğunu söylerlerdi. Onu yakından tanıyan ve çok seven Leigh için Jason, tam bir zıtlıklar yumağıydı.

"Şu alkışları dinle bir," dedi Jason, Leigh'i elinden çekerek. "Hadi, çıkalım..."

Bu havadayken ona direnmek mümkün değildi ama Leigh bir adım gerileyerek, "Sen git!" dedi. "Ben burada bekliyorum."

Jason, elini bırakmak yerine daha sıkı tutarak onu sürüklemeye başladı. Leigh, perdenin arkasından çıkarken dengesini kaybetti, sahneye zorla çıkarıldığı açıkça anlaşılıyordu. Bu hiç akılda olmayan karışıklık seyircinin çok hoşuna gitti. Broadway'in en ünlü iki isminin kendileri gibi birer insan olduğunu görmek onları coşturdu ve alkışlar yükselen kahkahalara karıştı.

Jason onu bir selam daha vermek için kandırmaya çalışırken bu kez Leigh elini kurtarmayı başardı. Sahne arkasına doğru yürürken omzunun üstünden, "Şu sözü unutma!" diye hatırlattı. "Her şeyi tadında bırakacaksın."

"Ne basmakalıp bir söz!"

"Ama doğru."

Jason bir an durakladı ve sonra Leigh'in arkasında kulise doğru yürüdü. Koridor birbirlerini kutlayıp teşekkür eden coşkulu ve gururlu oyuncular ve sahne arkası çalışanlarıyla tıklım tıklımdı. Jason ve Leigh'i de sık sık durdurarak kucakladılar, kutladılar.

"Ben sana söylemiştim, yirmi sekiz benim uğurlu sayımdır."

“Haklıymışsın.” Jason bütün oyunlarının galalarının ayın yirmi sekizinde yapılmasında ısrar ederdi, ‘Kör Nokta’ya (cumartesi günü) rastlasa bile. Broadway’de genel bir kural olarak galalar cumartesi günleri yapılmazdı.

“Leigh’in soyunma odasına yaklaşırken Jason seslendi: “Canım şampanya istiyor!”

“Benim de. Ama önce giysilerimi değiştirip makyajımı temizlemem gerek. Katılacağımız bir parti var ve ben oraya gece yarısından önce gitmek istiyorum.”

Jason oyunun yönetmenini kutlayan bir tiyatro eleştirmenini dikkatle izlerken söylendi: “Biraz geç kalsak kimse farkına bile varmaz.”

“Jason, ben partinin onur konuguyum,” diye hatırlattı Leigh sabırla. “Benim için verilen partiye, bitmeden yetişebilmek için acele etmeliyim.”

Jason, “Sanırım haklısın,” diyerek gözlerini eleştirmenden zorla ayırdı. Leigh’in arkasından onun çiçeklerle dolu soyunma odasına girdi. Odada bir yardımcı Leigh’in son sahnede giydiği keten etek bluzu çıkarmasına yardım etmek için bekliyordu.

“Bu çiçekler kimden?” Jason dev bir sepet dolusu iri beyaz orkideyi gösteriyordu. “Bir servete mal olsa gerek.”

Leigh kocaman çiçeğe bakarak “Bilmiyorum,” dedi.

“Üzerinde bir kart var.” Jason çoktan çiçekçinin zarfını açmıştı bile. “Okuyayım mı?”

“Sanki hayır desem okumayacaksın.” Leigh şaka yapıyordu. Jason burnunu her şeye sokmasıyla ünlüydü. Paravanın arkasında Leigh giysilerini çıkartıp bir sabahlık giydi. Sonra aceleyle büyük, ışıklı aynanın önüne oturdu.

Jason, elinde açtığı zarf, aynada Leigh’le göz göze geldi, sinsice bir gülümsemeyle sordu: “Görünüşe bakılırsa kalantor birini bulmuşsun. Saklama sevgilim, söyle, kim bu adam? Biliyorsun en gizli sırlarını bile bana söyleyebilirsin.”

Son cümlesi Leigh'i çok güldürdü. "Sen asla sır saklayamazsın, ister önemli ister önemsiz olsun," dedi aynadan.

"Haklısın, ama yine de söyle lütfen, kim bu adam?"

"Kartta ne yazıyor?"

Jason, kartı okumak yerine kendisi okusun diye Leigh'in eline verdi. 'LOVE ME' (SEV BENİ) yazıyordu. Leigh'in bir anlık şaşkınlığı yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı. Kartı masanın üzerine koyup sahne makyajını temizlemeye koyuldu. "Logan'dan," dedi.

"Neden kocan sana bin dolarlık orkide gönderip bir de kendisini sevmeni istesin?"

Cevap vermeden önce Leigh yüzüne krem sürüp kâğıt mendillerle silmeye başladı.

"Logan çiçekçiye kartın üstüne yazmasını istediklerini söylerken muhtemelen adam yanlış anlamış ve 'Love' sözcüğünden sonra virgül koymayı unutmuştur. Doğrusu 'LOVE, ME' (Sevgiler, Ben) olmalıydı."

Jason, buz kovanının içinde duran bir şişe Dom Pérignon'a odaklanmıştı. "Logan, ismini yazdırmak yerine neden 'ben' demiş ki?" Bu arada şampanyayı buz kovanından çıkarmış, şişenin boynundaki siyah folyoyu açmaya başlamıştı.

"Muhtemelen benim yüzümdendir," dedi Leigh. "Crescent Plaza projesi aylardır Logan'ı yiyip bitiriyordu, ben de biraz rahatlamasını istemiştim. Şimdi benim hatırım için biraz daha eğlenceli ve doğal olmaya çalışıyor."

Jason imalı şekilde gülerek Leigh'in yüzüne karşı esnedi. "Logan mı? Doğal ve eğlenceli mi? Ciddi olamazsın." İki kadehe şampanya doldurdu, birini makyaj masasının üstüne bıraktı, sonra Leigh'in solundaki küçük koltuğa oturarak ayaklarını kahve masasının üstüne uzattı. "Fark etmediysen söyleyeyim, kocan beş yıldızlı bir restoranı, kötü aydınlatılmış bir konferans salonu olarak algılıyor. Ona göre evrak çantası, olmazsa olmaz bir aksesuvarıdır. Golf sopalarını amorti etmenin derdindedir."

“Logan’la uğraşmaktan vazgeç,” dedi Leigh. “O çok başarılı bir işadamıdır.”

“Çok başarılı bir ‘can sıkıntısı’ bence,” diye ısrar etti Jason. Aslında hayran olduğu, zaman zaman da kıskandığı biriyle dalga geçme fırsatını yakaladığı için çok keyifliydi. “Eğer bir erkekte doğallık ve neşe arıyorsan, şu orkide adamda bu özellikleri oluşturmaya çalışmak yerine benimle bir macera yaşamalısın güzelim.”

Leigh keyifli ve sevecen bir gülümsemeyle Jason’a baktı, onun orkideler hakkındaki imasını duymazlıktan geldi. “Sen eşcinselsin Jason.”

“Eee, evet.” Jason, sırtarak gerçeği kabullendi. “Sanırım bu ilişkimizi olanaksız kılıyor.”

“Eric nasıl?” diye sordu Leigh konuyu değiştirmeye kesin kararlı bir tavırla. Eric son altı aydır Jason’ın yeni ‘gözde’siydi. -Jason söz konusu olduğunda altı ay bir ömür demekti- “Bu akşam ön sırada göremedim onu.”

“Oradaydı,” dedi Jason aldırmaz bir tavırla. Smokinin altındaki parlak ayakkabılarını inceleyerek ayaklarının yerini değiştirdi. “Doğrusunu istersen Eric biraz sıkılaşmaya başladı.”

“Sen de çok çabuk sıkılıyorsun,” dedi Leigh bilmiş bilmiş.

“Haklısın.”

“Benim fikrimi sorarsan...”

“...ki sormuyorum elbette,” diye sözünü kesti Jason.

“...ki elbette ben yine de söyleyeceğim; benim fikrimi sorarsan, sen sana hiç benzemeyen, sıkıcı ve şeffaf birini bulmalısın. Neden bir değişiklik olsun diye golf sopalarıyla haşır neşir birini bulmuyorsun?”

“Sıkıcı olmasını affettirecek kadar muhteşem birini mi? Aslında ben böyle birini tanıyorum.”

Jason o kadar uysal konuşmuştu ki Leigh elindeki kâğıt mendili çöpe atıp günlük makyajını yaparken kuşkulu bir bakış fırlattı ona. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten,” dedi Jason kötü kötü sıratarak. “Güneşten rengi yer yer açılmış, gür ve açık kahverengi saçları var. Gözleri çok güzel. Harika bir fiziğe sahip. Benim ölçülerime göre biraz tutucu ama adam otuz beş yaşında, benim için ideal yaş. New Yorklu eski ve aristokrat bir aileden geliyor. Aile daha o doğmadan iflas etmiş, aile servetini toparlama işi ona kalmış. O da tek başına çalışarak bu işi başarmış.”

Sonunda Leigh onun kimden söz ettiğini anladı. Logan’ı anlatıyordu. Omuzları gülmekten sarsılırken, “Delisin sen,” dedi.

Jason’ın dağınık dikkati, hiç ara vermeden gönül maceralarından iş konusuna geçmişti. “Ne geceydi ama!” diye içini çekerek başını koltuğun arkasına yasladı. “İkinci perdenin son sahnesinde, senin rolünde yaptığım değişiklikler çok iyi oldu. İzleyicilerin nasıl tepki verdiklerine dikkat ettin mi? Bir an hep si kahkahalar atıyordu, sonraki an senin ne yapmaya çalıştığını anladılar ve gözyaşlarına boğuldular. Şenlikten üzüntüye geçtiler. İşte sevgilim, akıllıca oyun böyle yazılır ve böyle oynanır elbette.” Şampanyasından bir yudum aldı. Düşünceli bir sessizlikten sonra ekledi: “Yarınki matineyi izledikten sonra üçüncü perdede seninle Jane arasında geçen konuşmayı değiştirebilirim. Daha karar vermedim.”

Leigh çabucak makyajını tamamlamaya çalışırken hiç konuşmadı. Saçlarını fırçaladıktan sonra evden getirdiği kıyafetini giymek için paravanın arkasına geçti. Soyunma odasının dışında gürültü giderek artmaya başlamıştı. Oyuncular, set işçileri, kullise girme ayrıcalığı olan izleyici kalabalığı yavaş yavaş çıkmak üzere arka kapıya yöneliyorlar, bir an önce bu geceki zaferi aileleri ve arkadaşlarıyla kutlamak için sabırsızlanıyorlardı. Başka zaman olsa Jason ve Leigh de aynı şeyleri yaparlardı ama bugün Leigh’in otuz beşinci doğum günüydü ve Logan bu özel günün gala gecesinin gölgesinde kalmasına kesinlikle izin vermeyecekti.

Leigh aceleyle paravanın arkasından çıktı. Üzerinde, kırmızı ipekten, incecik askılı, düz dar bir elbise, ayaklarında aynı renk ayakkabılar vardı. Judith Leiber imzalı taşlı gece çantası ince bir zincirle parmaklarının ucundan sallanıyordu.

“Kırmızı?” diye sordu Jason, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle yerinden kalkarken. “Daha önce hiç kırmızı giydiğini görmemiştim.”

“Logan bu geceki partide kırmızı giymemi özellikle istedi.”

“Öyle mi, neden?”

“Belki de bir sürpriz yaparak ‘eğlenceli’ olmaya çalışıyor-
dur,” dedi Leigh kendini beğenmiş bir tavırla. Sonra bu ifadesi hemen değişti, endişeyle sordu: “Bu elbise yakışmış mı?”

Jason, değer biçiyormuş gibi tepeden tırnağa Leigh’i süzdü. Omuzlarına kadar inen parlak kumral saçları, aquamarin ren-
ginde turkuvaz gözleri, çıkık elmacıklıkemikleri vardı. Beli in-
cecik, bacakları upuzundu. Çok hoş bir kadındı ama kesinlikle
muhteşem, hatta güzel bile denemezdi Jason’a göre. Yine de bir
oda dolusu kadının içinde, Leigh Kendall, ağzını açtığında ya
da herhangi bir hareket yaptığında bütün dikkatleri kendi üs-
tüne toplardı. Sahnede ortaya koyduğu güçlü varlığını, kimileri
Katharine Hepburn’ün gençliğine, kimileri genç Ethel Barry-
more’a benzetiyorlardı ama Jason onların yanıldığını biliyordu.

Sahne üzerindeyken Leigh, Hepburn’ün kimseyle kıyasla-
namayan pırıltısına, Barrymore’un o efsanevi derinliğine sahipti
ama daha başka özellikleri de vardı. Sadece ona özgü sonsuz bir
çekicilik, büyüleyici bir karizma... Burada, soyunma odasında,
görüntüsü hakkında Jason’ın fikirlerini duymayı beklerken bile
sahnedeymiş gibi ışıldıyordu.

Her zaman diğerleriyle arasında aşılması olanaksız bir mesa-
fe bulundururdu. İşini çok ciddiye alır ama kendini pek önem-
semezdi. Zaman zaman Leigh’in alçakgönüllülüğü ve mizah
anlayışı Jason’a kendini bir süreliğine de olsa ‘bir numara’ gibi
hissettirirdi.

“Keşke bir kotla tişört giyseydim diye düşünmeye başlayacağım artık,” diyerek takıldı Leigh, ama aslında Jason’a hâlâ fikrini söylemesini beklediğini hatırlatıyordu.

“Tamam,” dedi Jason. “İşte bütün çıplaklığıyla gerçeği söylüyorum: Kocan kadar muhteşem olamasan da, bir kadın olarak oldukça çekici sayılırsın.”

“Senden bir iltifat beklememem gerektiğini biliyordum,” dedi Leigh dolabı açıp mantosunu alırken. “Çok yardımcı oldun, teşekkür ederim.”

Jason, Leigh’in anlayışsızlığına gerçekten çok şaşırmıştı. “Elbette sana iltifat ettim Leigh. Ama nasıl görüldüğüne neden bu kadar kafanı taktığını anlayabilmiş değilim. Bir saat önce dört yüz kişiyi, farkında olmadan bilinmeyen bir cinayetin anahtarını elinde tutan, otuz yaşında kör bir kadın olduğuna inandırdın. Bütün izleyicileri, koltuklarında dehşetle titrettin!”

Jason ellerini şaşkın bir ifadeyle iki yana açtı, “Tanrım, bütün bunları başarmış bir kadın, kokteyl elbisesinin içinde nasıl durduğunu neden bu kadar önemser ki?”

Leigh cevap vermek için ağzını açtı, sonra gülümseyerek başını salladı. “Hiç işte, kadınca bir şey,” dedi kupkuru bir sesle. Saatine baktı.

“Anlıyorum,” dedi Jason. Soyunma odasının kapısını açtı, abartılı bir nezaketle kenara çekilerek eğildi, “Önden buyurun hanımefendi,” dedi, sonra kolunu uzattı. Kol kola arka kapıya doğru yürürlerken Jason, “Partiye gittiğimizde Logan’a o çiçekleri sana kendisinin gönderip göndermediğini soracağım,” dedi.

“Bana kalırsa bu gece kendini de Logan’ı da bu konuyla rahatsız etme,” dedi Leigh alçak sesle. “Onları Logan göndermemiş olsa bile bir önemi yok. Önlemlerimizi aldık biz. Şimdi bir şoför/korumam var. Matt ve Meredith Farrel, onlar burada yokken altı aylığına ödünç verdiler korumalarını. Adam ailenin bir ferdi gibi adeta. Anlayacağın mükemmel korunmaktayım.”

Leigh, söylediği güven verici sözlere rağmen kendi de orkideler konusunda biraz kaygılıydı. Son zamanlarda kimin gönderdiği belli olmayan bazı armağanlar alıyordu. Hepsisi de pahalı ve cinselliği çağrıştıran türden şeylerdi. Örneğin, Neiman Marcus'tan siyah dantel bir jartiyer ve sutyen, Bergdorf Goodman'dan son derece baştan çıkarıcı bir gecelik...

Armağanların üzerindeki küçük beyaz kartlarda, kısa, şifreli mesajlar vardı. "Bunu benim için giy." "Bunu senin üzerinde görmek istiyorum."

Tiyatroda ilk armağanı aldığının ertesi günü birisi onu evden aramıştı. "Armağanını giyiyor musun, Leigh?" diyordu telesekreterdeki yumuşak, ikna edici erkek sesi.

Geçen hafta Leigh, Saks Mağazası'na gitmişti. Logan'a bir takım elbise, kendisine de küçük mineli bir toka almış, minik paketi mantosunun cebine koymuştu. 5. ve 51. caddelerin kesiştiği köşede, öteki yayalarla birlikte tam ayağını caddeye atarken, o kalabalığın içinde, arkasından bir erkek eli, küçük bir Saks paketini uzatarak "Bunu düşürdünüz," demişti kibarca. Şaşırان Leigh, otomatik olarak paketi almış, Logan'ın elbise torbasının içine atmıştı. Teşekkür etmek için arkasını döndüğünde adam kalabalığın arasına karıştığı için kimseyi görememişti. Acaba soğanın alt tarafına doğru hızlı hızlı yürüyen, paltosunun yakasını kulaklarına kadar kaldırmış, başını rüzgâra karşı eğmiş adam o muydu?

Alışveriş torbalarıyla eve döndüğünde, Saks'tan aldığı küçük toka paketinin hâlâ mantosunun cebinde olduğunu fark etti. Yani onu düşürmemişti. Yolda adamın eline tutuşturduğu pakette ise nişan yüzüğü gibi gümüş bir halka vardı. İçindeki kartta, 'Sen benimsin!' yazıyordu.

Bütün bunlara rağmen Leigh, soyunma odasındaki orkideleri Logan'ın gönderdiğine inanıyordu. Logan, en sevdiği çiçeğin orkide olduğunu biliyordu.

Tiyatronun arka sokağında, Leigh'in şoför/koruması limuzinin açık kapısının önünde bekliyordu. "Oyun muhteşemdi Bayan Manning. Siz de bir harikaydınız."

Jason lüks arabaya yerleşip beğeniyle başını salladı. "Herkesin böyle bir şoför/ koruması olmalı," dedi.

"Bir dakika sonra böyle düşünmeyebilirsin," dedi Leigh alaycı bir gülümsemeyle. Bu arada şoför de direksiyonun arkasına geçmiş, arabayı vitese takmıştı. "Araba kullanması, eee şey gibi..." Leigh daha sözünü bitirmeden araba ok gibi ileri fırladı, her ikisini de koltuklarının arkasına yapıştırarak yoğun trafiğin içine daldı.

"Manyak!" diye haykırdı Jason. Bir eliyle Leigh'in bileğini kavrarken ötekiyle koltuğun kenarına sıkı sıkı yapışmıştı.

CANAN

Üçüncü Bölüm

Leigh ve Logan'ın dairesi yirmi dördüncü katın tamamını kaplıyordu.

Tiyatronun dış fuayesine benzeyen, kendilerine özel bir asansör lobileri vardı. Leigh anahtarını asansörün kilidine soktu, böylece asansörün kapıları yalnızca kendi katlarında açılacaktı.

Asansör açılır açılmaz dairenin kapısından tam gaz devam eden büyük bir partinin sesleri karşıladı onları. "Müthiş bir parti gibi görünüyor," dedi Jason. Leigh'in mantosunu çıkarmasına yardım ettikten sonra onu kapının önünde beliren hizmetçiye verdi.

"Doğum gününüz kutlu olsun Bayan Manning," dedi hizmetçi.

"Teşekkür ederim Hilda."

Jason ve Leigh dairenin mermer antresine girdiler. Odalar, üniformalı garsonlar ordusunun gezdirdiği tepsilerden aldıkları kanepeleri minik minik ısırarak, içki içen, gülen, zarif giysili, canlı ve güzel insanlarla dolup taşıyordu. Jason hemen tanıdığı insanları görüp onlara yöneldi. Leigh ise, ortamın güzelliğinden, karıkoca ikisinin de kendi kariyerlerinde ulaştıkları başarıyı ve zenginliği simgeleyen bu manzaradan büyülenmiş gibi etrafını izleyerek bir süre yerinden kımlıdamadı. O arada birileri Lei-

gh'i fark edince büyük bir koro halinde doğum günü şarkısını söylemeye başladılar. "Mutlu yıllar sana..."

Logan, onun eline tutuşturduğu bir kadeh şampanyayla yanında bitiverdi, dudaklarına sıcacık bir öpücük kondurdu. "Bu akşam bir harikaydın. Doğum günün kutlu olsun sevgilim," dedi. Smokininin cebinden çıkardığı, ipek kurdele ile bağlanmış Tiffany kutusunu uzatırken bütün konukların gözleri üzerlerindeydi. "Hadi, aç," dedi heyecanla.

Leigh tereddütle kocasına baktı. "Şimdi mi?" Normalde Logan duygusal anlarında baş başa olmayı yeğlerdi ama bu akşam çocuksu bir coşku, hiçbir şeyi umursamayan bir hava içindeydi.

"Şimdi!" diye cevap verdi Logan. "Kesinlikle, hemen şimdi."

Leigh, ardıçkuşu yumurtasının renginde yeşilimsi mavi dış kutudan görünen krem renkli deri kutunun biçiminden ve büyüklüğünden, armağanının küpe ya da yüzük olduğunu tahmin ediyordu. Kutunun içinden yakut ve pırlantalardan oluşan, kalp şeklinde eşsiz güzellikte bir pandantif çıktı. Logan'ın bu gece neden kırmızı giymesini istediğini şimdi anlıyordu. "Bu harikulade bir şey!" dedi, kocasının, kendisi için bu kadar çok para harcamasından çok etkilenmişti. Çünkü Logan ne kadar çok para kazanırsa kazansın, kâr getiren bir yatırım ya da en azından vergiden düşebileceği bir şey değilse, armağanlara harcadığı paradan dolayı suçluluk duyardı.

"Zincirini takmana yardım edeyim," dedi Logan ısıldayan kolyeyi kutusundan çıkarırken. "Arkanı dön." O işini bitirdiğinde Leigh yüzünü konuklara döndü. Herkes, boynunun hemen altında duran bu olağanüstü kolyeye bayıldı. Armağan büyük bir beğeni ve alkış topladı. Leigh gözleri pırıl pırıl, yumuşacık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Logan kollarını karısının omuzlarına dolarken gülerek, "Daha uygun bir teşekkür bekliyorum ama daha sonra, yalnız kaldığımızda. Bu nesne çok pahalıya mal oldu," dedi.

Şaşkın ve mutlu bir halde olan Leigh fısıldayarak cevap verdi: “Bu kadar pahalı bir minneti nasıl göstereceğimi bilemiyorum doğrusu.”

“Kolay olmayacak tabii. Ama bazı öneri ve tavsiyelerim olabilir, geç saatlerde.”

“Minnettar olurum,” diyerek dalga geçti Leigh. Kocasının giderek daha arzulu ve sınısıcak baktığının farkındaydı.

Logan içini çekti, karısını dirseğinden tutarak, oturma odasına inen mermer basamaklara doğru götürdü. “Ne yazık ki bu çok önemli konuyu halletmeden önce birkaç saatliğine zorunlu bir ‘sosyalleşme’ performansı sergilemek zorundayız.” Son basamakta durup etrafına bakındı. “Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum,” dedi.

Gürültülü ve kalabalık odalarda konuklarını selamlayarak dolaşırken, Leigh, Logan’ın arkadaşları ve iş dünyasından tanıdıklarıyla kendisinininkiler arasındaki neredeyse komik derecedeki zıtlığı fark ederek hayretler içinde kaldı. Logan’ın arkadaşlarının çoğu New York’un en eski ve en etkili ailelerinden geliyordu. Bankerler, hayırseverler, yargıçlar ve senatörler... Hepsi de aileden zengindi. Giysileri pahalı ama tutucu, davranışları kusursuzdu. Eşleri de tam kendilerine göreydi.

Onlarla kıyaslandığında Leigh’in arkadaşları aşırı derecede süslü kalıyorlardı. Leigh’in dostları sanatçı, aktör, müzisyen ve yazardılar. ‘Ortama uyma’yı, ‘tepeden bakılma’ ile eşdeğer kabul ederlerdi. Her iki grup da birbirlerinden çekinmiyor ama bir araya gelip sohbet edemiyorlardı. Leigh’in arkadaşı Theta Berenson, kendi arkadaşlarına yeni bir resim sergisinden heyecanla bahsederken, şapkasındaki upuzun sarı tüyler, sürekli olarak tam arkasındaki yatırım bankacısının kulağını gıdıklıyordu. Logan’ın arkadaşı olan bankacı, sinirli hareketlerle tüyleri uzaklaştırıyor ve çok tanınmış bir terapist olan Shelia Winters’la tahvil yatırımları için yeni yöntemler konusundaki sohbetine

devam ediyordu. Logan ve Leigh, iki yıl önce ilişkilerindeki bazı sorunları çözmek için birkaç kez Shelia'yla görüşmüşler, zaman içinde de kadın onların değerli bir dostu olmuştu. Shelia etrafa bakınırken Leigh'i görünce bir öpücük gönderdi ve elini salladı.

Logan ve Leigh, sık sık durarak konuklarıyla konuşmaya devam ediyorlardı. Ama Logan'ın, karısının fazla oyalanmasına tahammülü yoktu. Gözleriyle, onu tanıştırmak istediği kişiyi araştırıyordu. "İşte orada, orada..." dedi Logan sonunda ve hemen karısının kolundan tuttu, odanın bir ucunda tek başına duran, siyah saçlı, uzun boylu adama doğru yürümeye başladılar. Adam, duvardaki suluboya bir tabloyu inceliyordu. Yüzündeki sıkılmış ifade adamın resimle de partiyle de pek ilgilenmediğini açıkça gösteriyordu.

Leigh, adamı görür görmez tanıdı. Ama evinde bulunması o kadar olanak dışıydı ki gözlerine inanamadı bir an. Aniden durarak Logan'a baktı, dehşet içindeydi. "Düşündüğüm kişi olmadığını söyle!" dedi.

"Sen kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Michael Valente olduğunu düşünüyorum."

"Haklısın." Logan karısını yürümesi için zorladı ama Leigh ayakları yere çivilenmiş gibi yerinden kılmıdamadan öfkeyle Logan'a baktı. "O seninle tanışmak istiyor Leigh. Çok büyük bir hayranın kendisi."

"Kim aldı onu içeriye?"

"Ben davet ettim," diye açıkladı Logan sabırla. "Sana daha önce ondan bahsetmemiştim çünkü henüz anlaşma yapılmamıştı. Valente, Crescent Plaza projesi için gereken paranın tamamını vermeyi düşünüyor. Bir sürü toplantı yaptık. Yüksek kâr getirecek işler konusunda inanılmaz bir dehası var."

"Hakkında açılacak davalardan kaçınma konusunda da çok becerikli," diye söylendi Leigh sinirli bir ifadeyle. "Logan, o bir suçlu!"

“Sadece bir kez, o da, haksız yere suçlanmış,” dedi Logan. Karısının bu sinirli tepkisine kıkır kıkır gülüyordu. “Şimdi çok saygın bir milyarder. Crescent Plaza gibi riskli ticari projeleri, herkese servet kazandıran başarılı yatırımlara dönüştürmek konusunda inanılmaz başarılar kazanmış.”

“O bir suçlu!”

“Çok uzun zaman önceymiş tatlım. Muhtemelen beraat etmiştir.”

“Hayır! Suçu kabul ettiğini okumuştum.”

Logan rahatsız olacağı yerde, karısının bu asi ifadesini keyifli bir hayranlıkla izliyordu. “Bunu nasıl yaptın?”

“Neyi?”

“İlk tanıştığımızda sahip olduğun katı ve harika değerlerini nasıl bunca zamandır aynen koruyabildin?”

“‘Katı’ sözcüğü pek iyi bir şey değilmiş gibi geldi bana.”

“Bu sözcük sana çok yakışıyor,” dedi Logan yumuşacık bir sesle.

Leigh onun son sözlerini pek duymadı. Gözlerini odada gezdirdi. Bakışları, Yargıç Maxwell ve Senatör Hollenbeck’e takıldı. Açık büfenin arkasındaki duvara yaslanmış konuşuyorlardı. Bulundukları yer, Valente’den mümkün olabilecek en fazla uzaklıktaydı. “Logan, bu evde Valente’nin yanında durursa şerefine zedeleneyeceğinden korkmayan bir tek kişi bile yok. Bak, herkes elinden geldiğince ondan uzak durmaya çalışıyor.”

“Maxwell de aziz sayılmaz. Hollenbeck’in çevirdiği dolapları duymayan kalmadı,” dedi Logan anlayışla. Ama o da etrafına bir göz atınca Leigh’in düşündüklerinin doğru olduğunu fark etti. “Valente’yi davet etmek pek akıllıca bir iş değilmiş gerçekten.”

“Neden çağırdın öyleyse?”

“Bir anda gelişti her şey. Bu öğleden sonra sözleşmeyle ilgili bazı konuları konuşmak için aramıştım onu. Bu arada, senin oyununun gala gecesi olduğundan ve daha sonra evde bir parti

vereceğimizden söz ettim. O da oyunu çok merak ettiğini ve senin çok büyük bir hayranın olduğunu söyledi. Bu gece için tiyatroya bir bilet bulmanın imkânsız olduğunu biliyordum, ben de ayıp olmasın diye partiye davet ettim. Yapacak ve düşünecek o kadar çok şey vardı ki, onun bu gece burada olmasının saçma olacağını, özellikle Sanders ve Murray'ın hiç hoşuna gitmeyeceğini akıl edemedim. Bana bir iyilik yapar mısın sevgilim?"

"Elbette," dedi Leigh. Logan'ın sorunu nihayet anladığını görünce biraz rahatlamıştı.

"Ben Valente'yle konuştum zaten bu gece. Eğer sence bir sakıncası yoksa gidip Valente'yle tanışır mısın? Ben de bu arada Sanders ve Murray'ın incinen duygularını tamir etmeye çalışayım. Valente, Glenlivet marka viski içer, buzsuz ve susuz. İçkisini yenile ve birkaç dakikalığına cici bir ev sahibesi ol lütfen. Bütün istediğim bu."

"Sonra ne olacak? Onu orada öylece bırakıp gidecek miyim? Kiminle tanıştırebilirim ki?"

Logan'ın gözleri kendine özgü mizah anlayışıyla parladı. Olası adayları bulmak için odayı taradı. "Bundan kolay ne var? Arkadaşın Claire Straight ile tanıştır. Nasıl olsa boşanma macerasını anlatacak adam arıyordur. Jason ve Eric onu seve seve devrederler." Tam o anda Claire, Jason ve Eric başlarını kaldırdılar, Logan ve Leigh de el salladılar. "Claire!" diye seslendi Logan.

"Jason ve Eric'e avukatından bahsetmeyi unutma. Dava sırasında seni nasıl sattığını da anlat. Sor bakalım görevini kötüye kullanmaktan dava ederler miymiş onu."

"Sen şeytanın ta kendisisin," dedi Leigh kıkırdayarak.

"Sen de beni onun için seviyorsun ya," diye cevap verdi Logan. "Valente'nin eşcinsel olmaması ne kötü," diye espri yaptı Logan. "Eğer eşcinsel olsaydı onu Jason'a ayarlayabilirdin. Böylece Jason hem yeni bir âşığa hem de bütün oyunları için sü-

rekli bir finansöre kavuşmuş olurdu. Elbette bu durumda Eric kıskançlık krizine girer, her zamankinden daha fazla intihar girişiminde bulunabilir. Yok, yok, pek iyi bir fikir değil galiba.” Konukları teftişe devam etti, ta ki sarı tüylü şapkasıyla Theta’ya görene kadar. “Bence onu Theta’yla tanıştırebiliriz. Gerçi Theta günah kadar çirkin ama ne de olsa ressam sayılır. Ve Valente’nin muhteşem bir resim koleksiyonu var.”

“Theta son resmini yüz yetmiş beş bin dolara sattı. Ona ‘sözde ressam’ diyemezsin.”

“Leigh, Theta o şeyi dirsekleri ve bir yer fırçasıyla yaptı.”

“Hayır, öyle yapmadı.”

“Evet sevgilim, yaptı. Bana kendisi söyledi.” Logan’ın keyiften kısılmış gözleri, birden aynı grubun içindeki çekici sarışına takıldı. “Valente sorunu çözüldü. Hadi onu arkadaşın Sybil Haywood’la tanıştıralım. Hem Valente’nin falına da bakar.”

“Sybil falcı değil, astrolog,” dedi Leigh. Logan’ın arkadaşları, özellikle de Sybil hakkındaki üstü kapalı şakalarından rahatsız olmuştu. Bir an durakladıktan sonra başını salladı. Yakınlarındaki iki çifte zarif bir şekilde gülümseyerek selam verdi, sonra ekledi: “Sybil’in birçok ünlü müşterisi var. Nancy Reagan da bunlardan biri. Sen astrolojiye inanmayabilirsin ama Sybil kendini en az senin kadar işine ve müşterilerine adanmış biridir.”

Logan birden pişman olmuştu. “Öyle olduğuna eminim. Ayrıca benim ve arkadaşlarımdan son derece sıkıcı olduğumuzu, konuşmalarımızın çok basmakalıp ve can sıkıcı olduğunu yüzüme vurmadığın için de teşekkür ederim. Şimdi, sence Sybil bize bir iyilik yapıp Valente’yle tanışır, bu gece biraz onunla ilgilenir mi dersin?”

“Ben rica edersem yapar,” dedi Leigh. Logan’ın planına aklı yatmıştı.

Uzlaşmaya varmaktan memnun olan Logan, karısını yumuşacık kucakladı. “Benden uzun süre uzak kalma. Biliyorum bu

gece senin gecen, ama elimden geldiği kadar ben de bunun bir parçası olmak istiyorum.”

Leigh’in, Logan’ın arkadaşları konusunda yaptığı şakaları ve Valente’yi ondan habersiz davet edişini hemen affetmesini beklemek fazla duygusallık olurdu. Logan, yanağına bir öpücük kondurup uzaklaşırken Leigh gözlerini Valente’nin bulunduğu tarafa çevirdi. Adam artık resme bakmıyordu. Dönmüş, doğrudan doğruya kendilerini izliyordu. Huzursuz bir şekilde Valente’nin tartışmalarının ne kadarına tanık olduğunu, tartışma konusunu tahmin edip etmediğini düşündü. Valente için bunu tahmin etmenin hiç de zor olmadığına karar verdi. Acaba Valente’nin bir şekilde katılmayı başardığı saygın sosyal toplantıların ev sahibeleri de şimdi Leigh’in duyduğu isteksizlik ve gerginliği duymuşlar mıydı?

CANAN

Dördüncü Bölüm

Leigh, konukların arasından geçerek Sybil'in yanına gidene kadar yüzündeki tatsız ifadeyi silmeyi başardı. "Sybil, senden bir iyilik yapmanı rica edeceğim," dedi astrolog kadını bir kenara çekerek. "Bir sorunumuz var..."

"Belli oluyor," dedi Sybil çokbilmiş bir gülümsemeyle. "Terazi erkekleriyle uğraşmak çok zordur, özellikle Pluto ve Mars..."

"Hayır, hayır. Astrolojik bir sorun değil. Özel bir adamla ilgilenecek güvенеbileceğim birine ihtiyacım var."

"Terazi burcundakiler..." diye devam etti Sybil.

Leigh, Sybil'a hayrandı ama şu andaki astroloji takıntısı onu çıldırtıyordu. "Sybil, lütfen. Hangi burçtan olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Eğer beni onun elinden kurtarır ve birkaç dakika sohbet edersen istediğin soruyu kendisine sorarsın..."

"Valente terazi burcundan," dedi Sybil sabırla.

Leigh onun suratına bakakaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum, çünkü geçen eylülde Senato'da sorgulaması yapılırken adını ve tam doğum tarihini söylemesi istenmişti. Times gazetesi, iddianameyi yayımlarken o gün Valente'nin kırk üçüncü doğum günü olduğunu açıklamıştı. Oradan biliyorum terazi burcu olduğunu."

“Hayır, bu geceki sorunumun Valente olduğunu nereden bildiğini sormuştum.”

“Ah, şu mesele,” dedi Sybil gülerek. Odadaki diğer konukları manidar bir ifadeyle gözden geçirdikten sonra ekledi: “Adam, şu politikacı, banker ve işadamı kalabalığı içinde hemen fark ediliyor. Bütün evde ahablık edebileceği tek bir suçlu yok. Aslında bir sürü vardır da Valente gibi yakalanıp hapse girmemişlerdir.”

“Haklı olabilirsiniz,” dedi Leigh. “Ben şimdi gidip onunla tanışacağım. Sen de birkaç dakika sonra bir içki alıp yanımıza gelirmisin? Böylece ben de oradan kibarca uzaklaşabilirim.”

Sybil sırtıttı. “Antisosyal, oldukça yakışıklı, geçmişİ karanlık, şu andaki durumu şüpheli, on beş milyar dolarlık bir servete (muhtemelen tamamı yasadışı yollardan edinilmiş) sahip bir adamı sosyalleştirmemi istiyorsun. Doğru anlamış mıyım?”

“Aynen öyle,” diye onayladı Leigh.

“Ona ne içecek getireyim? Kan?”

“Glenlivet,” dedi Leigh, Sybil’ı çabucak kucaklarken. “Susuz, buzsuz ve kansız olsun lütfen.”

Leigh, Sybil’ın barlardan birine doğru uzaklaşmasını izledi. Kocaman bir gülümsemeyle arkadaşının yüzüne baktı ve Valente’ye yöneldi. Ona doğru yaklaşırken adamın suratında öyle hoşnutsuz bir ifade vardı ki Leigh bir an onun kendisine hayran olduğundan, hatta tanışmak istediğinden bile emin olamadı. Elini uzatacak kadar yakına gelince, adamın en azından 1.85 m. boyunda, geniş ve adaleli omuzlu, gür siyah saçlı, sert bakışlı, gözlerinin amber rengi olduğunu fark etti.

Leigh elini uzatarak, “Bay Valente?” dedi.

“Evet?”

“Ben Leigh Manning.”

Valente gülümsedi. Garip, yorumu açık, gözlerini ısıtamayan bir gülümseme idi bu. Gözleri Leigh’in gözlerine kilitlenmişti; onun elini normalden biraz daha sıkı tuttu ve normalden biraz

daha uzun süre bırakmadı. “Nasılsınız Bayan Manning?” diye sordu güçlü, bariton sesiyle. Leigh onun tahmininden daha kültürlü biri olduğunu düşündü.

Leigh elini çekmek istediğini belli edince adam onu bıraktı. Ama “Bu geceki oyununuzu çok beğendim,” derken gözlerini gözlerinden ayırmamıştı.

“Siz de mi oradaydınız? Çok şaşırdım,” dedi Leigh düşünmeden. Hakkında daha önceden bildiklerine dayanarak, adamın böyle incelikli, duygusal oyunlardan hoşlanacak biri olmadığını tahmin etmişti.

“Tiyatro yerine meyhaneyi tercih edeceğimi düşünmüştünüz?”

Adamın tahmini gerçeğe o kadar yakındı ki Leigh bir an kafasının içini okuduğunu düşündü ve bundan hiç hoşlanmadı. “Ben açılış geceleri bilet bulmak neredeyse olanaksızdır demek istedim.”

Valente, gözlerini ısıtan bir gülümsemeyle cevap verdi: “Demek istediğiniz bu değildi ama olsun. Ben yine de nezaketinize teşekkür ederim.”

Leigh ortak bir konu açmak için aklına ilk gelen şeyi söyledi. “Anladığım kadarıyla kocamla bir çeşit iş ortaklığına girmeyi düşünüyormuşsunuz.”

“Ve siz de bunu onaylamıyorsunuz,” dedi Valente soğuk bir sesle.

Leigh kendini köşeye sıkıştırılmış gibi hissetti. “Neden böyle düşündünüz?”

“Birkaç dakika önce Logan size benim de burada olduğumu ve neden geldiğimi anlatırken sizi izliyordum.”

Adam, kötü geçmişine rağmen evinde konuk olarak bulunuyordu ve Leigh onun hakkındaki olumsuz düşüncelerini böyle açıkça belli ettiği için pişman oldu. ‘En iyi savunma iyi tasarlanmış bir hücumdur’ atasözüne uyarak son derece kesin ve nazik

bir tavırla konuştu: “Bay Valente, siz benim konuğumsunuz ve ben bir oyuncuyum. Eğer, siz dahil herhangi bir konduğum hakkında olumsuz düşünceler besleseydim bunu asla anlayamazdınız. Asla buna izin vermezdim çünkü.”

“Çok ikna edicisiniz.”

“Evet, beni tamamen yanlış anladınız,” diye ekledi Leigh. Uyguladığı strateji işe yaramıştı.

“Ben öyle bir şey demedim.”

Leigh’in bu kaçamak cevabı üzerine Valente yumuşak, garip bir şekilde baştan çıkarıcı, gizemli bir tavırla gülümsedi. Ağır gözkapaklarının altındaki gözleri parlamıştı. Belki başkaları bu küçük ayrıntıları fark edemeyebilirdi ama Leigh’in mesleği insan ifadelerinin çeşitliliği üzerine kurulmuştu. Bu yüzden adamın davetkâr gülümsemesinin altında yatan karanlık anlamı hemen duyumsadı. İçindeki acımasız yırtıcı hayvanı gizlemeye çalışan tehlikeli bir gülümsemeydi. O yabancı hayvan, Leigh’in onun gücünü, sosyal yaşamdaki başarılarını anlamasını ve temsil ettiği şeylerden etkilenmesini, hatta baştan çıkmasını bekliyor gibiydi. Leigh birden adamdan nefret ettiğini hissetti. Gözlerini ondan ayırarak duvardaki resmi işaret etti. Aslında Logan normal şartlarda o resmin dolabın içine bile asılmasına izin vermezdi. “Dikkatimi çekti, resmi çok beğendiniz galiba.”

“Aslında resimden çok çerçevesine hayran oldum.”

“On yedinci yüzyılın başlarından kalma. Logan’ın büyükbaşının çalışma odasında asılıydı.”

“Bu resimden söz ediyor olamazsınız,” dedi adam hakaret dolu bir sesle.

“Çerçeveden söz ediyorum. Resim,” diyerek devam etti Leigh. İntikamının tadını çıkarmak istercesine ağır ağır, “...aslında kocamın büyükannesi tarafından yapılmış.”

Valente gözlerini resimden Leigh’e çevirdi. “Bu bilgiyi bana daha önceden söyleyebilirdiniz.”

Haklıydı. Tam o sırada Sybil yanlarına gelerek Leigh'i cevap verme sıkıntısından kurtardı. "İşte sizinle tanıştırmak istediğim bir arkadaşım," dedi. Sesi biraz fazla hevesli çıkmıştı. İkisini tanıştırdı. "Sybil çok ünlü bir astrologdur," diye ekledi.

Valente'nin alaycı bakışından çok rahatsız olmuştu.

Adamın tepkisinden hiç cesareti kırılmayan Sybil, gülümseyerek sağ elini uzattı, ama adam o eli sıkamazdı çünkü elinde bir kadeh içki vardı. "Sizinle tanışmayı çok istiyordum," dedi.

"Sahi mi? Neden?"

"Pek emin değilim şimdilik," diye cevap verdi Sybil ve elindeki içkiyi ona uzattı. "Bu içki sizin için. Viski. Buz yok. Su yok. Böyle seviyorsunuz."

Valente alaycı bir kuşkuyla genç kadını süzdü, "Astrolog olduğunuz için ne içtiğimi bildiğinize inanmam mı gerekiyor şimdi?"

"Öyle olduğunu söylesem inanır mıydınız?"

"Hayır."

"Bu durumda gerçeği söylemem gerekiyor. Ne içtiğinizi biliyorum çünkü ev sahibemiz söyledi. Ve bunu size getirmemi rica etti."

Valente'nin bakışları biraz yumuşayarak Leigh'e çevrildi. "Ne kadar düşüncelisiniz."

"Önemli değil," diyerek omzunun üzerinden etrafına baktı Leigh. Bir an önce oradan ayrılmak istiyordu. Sybil ona yardımcı oldu. "Logan sana söylememi istemişti. Bu geceki oyun hakkındaki bir tartışmayı halletmen gerekiyormuş."

"Bu durumda gidip baksam iyi olacak." Leigh, Sybil'a gülümsedi, Valente'nin elini sıkmadı, onun yerine nazik bir baş hareketiyle vedalaştı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diye yalan söyledi. Yanlarından uzaklaşırken Sybil'ın, "Oturacak bir yer bulalım Bay Valente. Bana hakkınızdaki her şeyi anlatın. Ya da isterseniz ben size hakkınızdaki her şeyi anlatayım," dediğini duydu.

Son konuklar, sabaha karşı dörtte gitti. Leigh ışıkları söndürdü. Logan'ın kolu belinde, birlikte karanlık salondan çıktılar. "Son elli yılda Broadway'de sahneye çıkan en yetenekli, en çok yönlü sanatçı olmak nasıl bir duygu?" diye sordu Logan yumuşacık bir sesle.

"Harikulade!" Leigh yatak odalarına doğru yürürken içinde başka türlü heyecanlar hissediyordu. Ama kabarık yorganiyla geniş yatağı görünce birden bütün gücünü kaybetmiş gibi oldu.

Giyinme odasına girerken esnemeye başladı. Logan duştan çıkana kadar o çoktan yatmıştı.

Logan yatağa girerken şiltenin o tarafa doğru esnediğini hissetti. Kocasını yanağından öpüp, "Yakutlu pırlantalı o şahane broşu armağan eden adama teşekkürün bu kadarcık mı?" diye sorduğunda zorlukla gülümseyebildi.

Gülümseyerek kocasına sokuldu, yarı uykulu "Evet!" dedi.

Logan kıkırdadı. "Minnettarlığımı layıkıyla belli edebilmen için sanırım dağda geçireceğimiz bu geceyi beklemem gerekiyor."

Leigh uyanıp karşısında Logan'ı çoktan giyinmiş ve yola çıkmaya hazır bir durumda gördüğü zaman aradan sanki sadece beş dakika geçmiş gibiydi.

Bütün bunlar pazar sabahı olmuştu.

Şimdi salı gecesi idi.

Logan dışarda bir yerlerde, karların içinde kaybolmuştu... Belki de Leigh'in onu kurtarmak için bir şeyler yapmasını bekliyordu.

CANAN

Beşinci Bölüm

Çarşamba sabahı on buçukta Leigh'in endişesi dayanılamayacak boyutlara ulaşmıştı. Üç saat kadar önce Dedektif Littleton telefon etmiş, Leigh'in bir gece önce çizdiği krokinin bir işe yaramadığını ama Dedektif Shrader'la birlikte aramaya devam ettiklerini, şu anda dağ yolunda olduklarını söylemişti. Herhangi bir şey bulurlarsa kendisine hemen haber vereceğine söz vermişti.

Gelen diğer aramaların hepsi herhalde hastane santralında not alınıyordu ki gecenin bir yarısında gececi hemşirelerden biri eline bir tomar telefon mesajı tutuşturmuştu. Vakit geçirmek için yapacak hiçbir şey olmadığından, Leigh daha önce göz attığı mesajları yeniden okudu.

Jason tam altı kez aramıştı. Sondan bir önceki mesajında iyice çileden çıkmış ve gücenmiş gibiydi. "Hastane santralı telefonları odana bağlamıyor, ziyaretçi kabul edemiyorsun. Doktorlarının seni görmeme izin vermelerini söyle lütfen. Üç saat içinde orada olurum. Leigh, beni ara. Önce beni ara. Ara beni. Beni ara." Telefonu kapatır kapatmaz yeniden aramıştı. Bir sonraki mesaj iki dakika sonrasına aitti. Bu kez onu oyun konusunda rahatlatmaya çalışıyordu. "Jane senin rolünü oynamaya çalışıyor ama senin yerini doldurması mümkün değil. Oyun için endişelenmemeye çalış." Leigh şu ana kadar oyunu aklına bile

getirmemişti. Jason'ın mesajına tek tepkisi şaşkınlık olmuştu. O kahrolası oyun, zerre kadar umurunda değildi.

Jason'ın mesajlarının yanı sıra, Leigh ve Logan'ın iş arkadaşlarından ve kişisel dostlarından onlarca telgraf ve telefon gelmişti. Hilda da aramış ama mesajında, 'Geçmiş olsun'dan başka bir şey söylememişti. Leigh'in halkla ilişkiler uzmanı ve sekreteri de aramışlar, toparlanır toparlanmaz kendilerini aramasını ve talimatlarını beklediklerini belirtmişlerdi.

Leigh mesajları okurken, herkesin en içten iyi dilekleriyle biraz teselli oluyordu -ta ki Michael Valente'den gelen notu görene kadar. "Hep sizi düşünüyorum. Eğer yardım edebileceğim bir konu olursa lütfen beni bu numaradan arayın." Mesaj birden, çok özel, çok küstah ve tamamıyla uygunsuz geldi Leigh'e. Ama sonra fark etti ki tepkisi adamın kendisineydi, yazdıklarına değil.

İçinde bulunduğu hareketsizliğe daha fazla dayanamayan Leigh, mesajları bir kenara bıraktı, elini bile sürmediği kahvaltı tepsisinin bulunduğu masayı biraz itti ve telefona uzandı.

Santraldaki görevli kız, o kendisini tanıntınca çok şaşırды. "Telefon mesajlarının çokluğu yüzünden bunaldıysanız, özür dilerim," diye başladı Leigh.

"Önemli değil Bayan Manning," dedi kız. "Görevimiz bizim."

"Teşekkür ederim. Sizi aramamın nedeni," diye açıkladı Leigh, "polis merkezinden ya da kocamdan gelen herhangi bir mesajı benden saklayıp saklamadığınızı öğrenmek."

"Hayır, hayır, kesinlikle öyle bir şey yok. Kocanızdan bir mesaj gelmiş olsa önce polis merkezini ararız. Şu anda hepimizin bildiği tek şey kocanızın kaybolduğu. Onun telefonunu asla beklemeye almayacağız. Doktorunuz ve New York'tan gelen iki dedektifin sizi arayanlar konusunda kesin talimatları var. Kocanız hakkında herhangi bir haber vereceğini söyleyen herkesi,

kim olursa olsun bekletmeden onlara bağlayacağız. Öteki arayanlardan -gazeteciler hariç- herkesin mesajını alıyoruz. Gazetecilerin telefonlarını da doğrudan idare müdürümüze bağlıyoruz, o ilgileniyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Leigh. Hayal kırıklığına uğramıştı. “Başınıza bu kadar dert açtığım için üzgünüm.”

“Siz ve kocanız için dua ediyorum,” dedi santral memuresi.

Kadının sesindeki yalınlık ve içtenlik Leigh’i neredeyse ağlatıyordu. Sesi korku ve minnetle dolu olarak, “Dua etmekten vazgeçmeyin, lütfen,” dedi.

“Vazgeçmeyeceğim, söz veriyorum.”

“Bir uluslararası görüşme yapmak istiyorum,” dedi Leigh sesi hafifçe titreyerek. “Bu telefondan nasıl yapabilirim?”

“Telefon kredi kartınız var mı?”

Leigh’in kredi kartları, cüzdanı, elektronik telefon rehberi, hepsi birden arabada, çantasının içinde kalmıştı. Ama çok sık kullandığı için telefon kredi kartının numarasını ezbere biliyordu. “Evet, var,” dedi.

“Öyleyse yapmanız gereken tek şey, dokuzu çevirip bir dış hat almak. Sonra kartınızı her zaman yaptığınız gibi kullanabilirsiniz.”

Dedektifler ne derse desin, önce Logan’ın cep telefonunu aradı. O cevap vermeyince, bir haber alıp almadığını öğrenmek için Hilda’yı aradı. Ama son derece üzgün olan hizmetçi, dedektiflere anlattıklarını tekrarlamaktan başka bir şey yapmadı.

Leigh tam Jason’ı arıyordu ki bir hemşire telaşla içeri dalarak ona engel oldu.

“Bu sabah kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Manning?”

“Daha iyiyim,” diye yalan söyledi Leigh, hemşire tüpleri vücuduna bağlı hortumları kontrol ederken.

“Morfin damlanızı kullanmıyor musunuz?” diye sordu hemşire şaşkın ve suçlayıcı bir ifadeyle.

“İhtiyacım yok. Kendimi daha iyi hissediyorum.” Aslına bakılırsa bedeninin her santimetrekaresi, ayak parmaklarından saçlarına kadar her yeri ya ağrıyor ya da acıyordu ve kuşkusuz hemşire de bunu biliyordu. Hemşire inanmayan bakışlarını Leigh’e dikti, sonunda Leigh pes deyip itiraf edene kadar da bakışlarını ayırmadı. Nihayet, “Morfin istemiyorum, çünkü bu sabah uyanık ve aklı başında olmam gerek,” dedi.

“Vücudunuzun tam olarak iyileşebilmesi için acınızın dinmesi ve rahatça dinlenmeniz gerekiyor.”

“Daha sonra kullanırım,” diye söz verdi Leigh.

“Hem yemek de yemelisiniz,” diye emretti hemşire ve Leigh’in kahvaltı tepsisinin durduğu masayı yatağın yanına çekti.

Kadın dışarı çıkar çıkmaz Leigh masayı bir kenara itip telefona sarıldı. Jason uyuyordu.

“Leigh?” diye mırıldandı uykulu uykulu. “Leigh! Aman Tanrım!” diye bağırarak kendine geldi. “Orada neler oluyor? Sen nasılsın? Logan’dan haber alabildin mi? İyiymiş?”

“Logan’la ilgili tek bir haber bile yok,” dedi Leigh. “Ben iyiyim. Biraz acı ve ağrım var, o kadar.” Leigh, Jason’ın yavaş yavaş aklının başına geldiğinin ve her zamanki bencilliğiyle oyuna ne zaman döneceğini sorma arzusuyla boğuştuğunun farkındaydı. “Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim,” dedi.

“Ne istersen!”

“Logan’ın aranmasına yardımcı olmak üzere kendi adamlarımı tutmak isteyebilirim. Bunu ayarlamak için kiminle görüşmeliyim? Böyle birini tanıyor musun?”

“Sevgilim, bu konuda bana güvenmediğine inanamıyorum. Jeremy’nin bana ihanet ettiğini nasıl düşünebilirsin? O şarlata na para vermekten kaçındığımı nasıl düşünürsün?”

“Firmanın adını ve telefon numarasını verir misin lütfen,” diyerek Jason’ın sözünü kesti Leigh.

Başucundaki komodinin çekmecesinden bir kalem bulup

numarayı bir telgraf kâğıdının arkasına yazarken o kadar canı acıdı ki hiçbir şey düşünemez oldu. Güçlkle sırtını arkasındaki yastıklara dayadı ve kaburgalarının ağrısını artırmadan nefes alıp vermeye çalıştı. Egzersizlere devam ederken biraz önceki hemşire içeri girdi. Kadın yatağa yaklaşınca onun kahvaltısına dokunmadığını gördü. “Ama gerçekten bir şeyler yemelisiniz Bayan Manning. Günlerdir ağzınıza lokma koymadınız.”

Leigh’in özel gece hemşiresini kandırmak daha kolaydı, ama o da uyumak için evine gitmişti ve yarın akşama kadar dönmeyecekti. “Yiyeceğim ama şimdi değil.”

“Israr ediyorum,” dedi hemşire portatif masayı Leigh’in kucağına bırakırken. Tabakların plastik kapaklarını açtı, “Neyle başlamak istersiniz?” diye kibarca sordu. “Elma püresi, kaymaksız sütle hazırlanmış buğday özü ve haşlanmış yumurta, hangisini tercih edersiniz?”

“Bir lokma bile yutabileceğimi sanmıyorum.”

Hemşire, kaşlarını çatarak tepsinin içindeki küçük yemek listesini işaret etti: “Ama bütün bunları dün gece siz sipariş etmişsiniz?”

“Aklımı kaçırmış olmalıyım.”

Görünüşe bakılırsa hemşire de aynı fikirdeydi, ancak hedefinden şaşmak istemiyordu. “Kafeteryaya birini gönderebilirim. Normalde kahvaltıda ne yersiniz?”

Bu basit soru Leigh’in içini eski hayatına, güvenli, harika düzenine büyük bir özlemle doldurdu. Gözleri yaşlarla doldu. “Ben genellikle meyve yerim. Bir armut ve kahve lütfen.”

“Ayarlayabilirim,” dedi hemşire neşeyle. “Sanırım kafeteryaya birini göndermek zorunda değilim. Ben giderim.” Tam çıkarken, dedektifler Shrader ve Littleton içeri girdiler. Leigh doğrulmaya çalışarak, “Kulübeyi buldunuz mu?” diye sordu.

“Hayır efendim, çok üzgünüm. Ne yazık ki size verilecek yeni bir haberimiz yok ama sormak zorunda olduğumuz bir-

kaç sorumuz var.” Shrader başıyla kahvaltı tepsisini işaret etti. “Kahvaltı edecekseniz siz buyurun, yiyin lütfen. Biz bekleyebiliriz.”

“Hemşire başka bir şeyler getirecek,” dedi Leigh.

Tam o sırada hemşire içeri girdi. İterek getirdiği yemek arabasında dev bir sepet vardı. Sepetin içi altın renkli saten kumaşın üzerine yan yana dizilmiş armutlarla doluydu. “Bu dinlenme odasında duruyordu. Gönüllü hemşirelerden biri sizin için olduğunu söyledi. Bunlar armut değil, sanat eseri.” Sepetten büyük ve sulu bir armut alarak Leigh’e gösterdi. Sepetin her tarafını araştırdı. “Herhangi bir kart yok. Düşmüş olmalı. Ben gidip etrafa bir bakayım,” dedi ve armudu Leigh’e uzattı. “Ziyaretçilerinizle yalnız bırakayım sizi.”

Elindeki armut, Leigh’e o sabah Logan’la kahvaltı hakkında yaptıkları konuşmayı hatırlattı, gözleri yaşardı. Armudu iki eliyle tutup düzgün yüzeyini parmak uçlarıyla okşarken Logan’ın tenini, gülümsemesini düşündü, sonra meyveyi kalbinin üstüne bastırdı. Logan’ın anıları orada saklıydı, güvende ve capcanlı olarak.

“Bayan Manning?”

Leigh irkilerek gözlerindeki yaşları sildi. “Özür dilerim. Kocam her zaman ‘armut bağımlısı’ olduğumu söyleyerek dalga geçerdi benimle. Yıllardır her sabah bir armut yerim kahvaltı yerine.”

“Sanırım birçok kişi bunu biliyordur?” dedi Dedektif Littleton sıradan bir şeymiş gibi.

“Sır değildi ki,” dedi Leigh armudunu komodinin üstüne bırakırken. “Herkesin önünde zaman zaman bu şakayı yapardı. Bu armutları da muhtemelen hizmetçim, sekreterim ya da evde olduğum zamanlarda onları benim için getirten market göndermiş olabilir.” İki kahverengi sandalyeyi işaret ederek, “Oturun, lütfen,” dedi.

Littleton sandalyeleri yatağa doğru çevirirken, Shrader durumunu açıklamaya çalıştı. “Krokiniz bize umduğumuz kadar yardımcı olamadı ne yazık ki. Yönler karışmış, yol kenarındaki işaretler ya kaybolmuş ya da kar altında kalmıştı. O bölgedeki bütün emlakçılara sorduk ama hiç kimse sizin tarif ettiğiniz gibi bir ev ve arazi hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

Birden Leigh’in aklına bir şey geldi, polislerin bunu daha önce düşünmemiş olmasına çok şaşırılmıştı. “Kaza geçirdiğim zaman kulübeye yakın bir yerlerde olduğumu biliyorum. Beni yaralı olarak yolda bulan kişi, kesinlikle nerede olduğumuzu biliyordur. Onunla konuşmadınız mı?”

“Hayır, henüz onunla konuşmadık,” dedi Shrader.

“Neden?” diye parladı Leigh. “Yapmanız gereken tek şey beni kurtaran adamla konuşmakken, neden boşu boşuna dağları dolaşıyor, benim çizdiğim krokiyi izlemeye uğraşıyorsunuz?”

“Onunla konuşamadık çünkü kim olduğunu bilmiyoruz.”

Duyduğu öfkeden Leigh’in beyni zonklamaya başlamıştı. “Bulmak çok zor olmasa gerek. Lütfen beni getiren ambulans şoförlerine sorun. Onlar görmüşlerdir mutlaka, konuşmuşlardır onunla.”

“Sakin olmaya çalışın,” dedi Shrader. “Ben sizin neden bu kadar endişelendiğinizi biliyorum. Ama izin verin, kurtarıcınız hakkında bugüne kadar öğrenebildiklerimizi anlatayım size.”

Durumun birkaç dakika önce düşündüklerinden çok daha karmaşık olduğunu anlayan Leigh, sakin olmaya çalışarak, “Tamam, sakinim. Lütfen anlatın,” dedi.

“Pazar gecesi sizi bulan adam, sizi dağdan indirip Hapsburg’un dışında ‘Venture Inn’ adındaki motele getirmiş. Motelin gece müdürünü uyandırarak ambulans çağırmasını söylemiş. Sonra da yardım gelene kadar sizin sıcak bir odada, üzerinizde battaniyelerle biraz uyumanızın çok iyi olacağına ikna etmiş adamı. İki adam sizi odaya taşıdıktan sonra, kurtarıcınız

müdüre arabasından eşyalarınızı getireceğini söyleyerek çıkmış. Bir daha da dönmemiş. Birkaç dakika sonra gece müdürü onu aramak için dışarı çıktığında adam da arabası da yokmuş.”

Leigh’in öfkesi uçup gitmiş, yerini güçsüzlüğe ve ümitsizliğe bırakmıştı. Gözlerini kapatarak başını arkasındaki yastıklara dayadı. “Ama bu delilik! Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Birçok açıklaması olabilir. En akla yakını, size çarpıp yoldan aşağı atan, adamın kendisi olması. Daha sonra pişman olarak bulmak için geri dönmüş olabilir. Sizi bulunca da kaza yüzünden suçlanacağından endişelenmeye başlamıştır, bu yüzden de motelde güvende olmanızı sağladıktan sonra, polis ve ambulans gelmeden kaçmıştır. Size çarpan o olsa da olmasa da belli ki adamın polislerle karşılaşmamak için kendince nedenleri var.

“Otel müdürü adamın arabasının dört kapılı siyah ya da koyu kahve bir Lincoln sedan olduğunu söyledi. Eski bir arabaymış, üzerinde bir sürü göçük varmış. Müdür yetmiş yaşlarında bir adam. Daha fazla ayrıntıya dikkat edememiş çünkü o sırada sizi arabadan çıkarmak için ötekilere yardım ediyormuş. Sürücü hakkında biraz daha fazla şey hatırlıyor. Yarın şehre inip ressamlarımızdan birine robot resim çizmesinde yardımcı olacak. Umarım, kocanızın o zamana kadar dönmemesi durumunda işe yarayacak bir şeyler çıkar.”

“Anlıyorum,” diye fısıldadı Leigh. Başını öteki tarafa çevirdi. Logan’ın pazar sabahı onu öperkenki gülümseyen yüzü gözünün önünden gitmiyordu. O şimdi dışarılarda bir yerlerde, yaralı ya da kara saplanmış halde, ya da ikisi birden olabilirdi Bunlar Leigh’in düşünmek istediği seçeneklerdi. Logan’ın yardımın ulaşamayacağı bir yerde olması olasılığını aklına getirmeye bile dayanamıyordu.

Dedektif Littleton ilk defa söze karıştı. “Size sormak istediğimiz bir şey daha var...” Leigh gözlerini yakan yaşları engellemeye çalışarak karşısında oturan esmer kadına bakmaya zorladı

kendini. “Bu sabah Memur Borowski izinden döndü ve sizin eylül ayında bir sapıktan şikâyetle bulunduğunuzu hatırlayarak bize bildirdi. Şikâyet dilekçenizi o almış ve bizim bunu bilmemiz gerektiğini düşünmüş. O sorun hâlâ devam ediyor mu?”

Leigh’in kalbi bir an duracak gibi olduktan sonra kalp atışları tüm vücudunu sarsacak kadar güçlendi. Korkudan sesi ne-redeyse duyulamayacak kadar az çıkıyordu. “Bana bir sapığın çarptığını ya da kocama bir şey yapmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Hayır, hayır, öyle bir şey yok!” dedi Littleton sıcak ve güven verici bir gülümsemeyle. “Biz sadece size yardım etmeye çalışıyoruz. Anayollar açıldı. Yan yolları kardan temizleme çalışmaları sürüyor. Birkaç uzak bölge (oralarda da çalışmalar devam ediyor) dışında elektrik ve telefon arızaları giderildi. Kocanız her an çıkıp gelebilir. Biz, hazır sizinle birlikteyken sapığının kimliği hakkında bir şeyler bulabilirsek memnun olursunuz diye düşünmüştük. Eğer istemiyorsanız...”

“Bulursanız minnettar olurum,” dedi Leigh. Littleton’ın anlattıklarına dört elle sarılmıştı çünkü inanmak istiyordu.

Leigh kendisini rahatsız eden olayları anlattı.

“Size orkideler gönderdiğini söylediniz,” dedi Littleton, Leigh anlatmasını bitirince. “Hiç bu çiçeklerin üstündeki kartları okudunuz mu?”

“Hayır.”

Littleton oturduğu yerden kalkıp önce beyaz orkidelerin yanına gitti. “Bunlar Stephen Rosenberg’den,” dedi kartı okuyarak.

“Oyunun sponsorlarından biri,” diye açıkladı Leigh.

Littleton, çiçeklerin üzerindeki kartlarda yazan mesajları ve gönderenlerin adlarını teker teker Leigh’e okudu. Daha yarısına gelmemişti ki Littleton komodinin üstünde duran telgraf yığınına işaret ederek sordu: “Bunları iyice okudunuz mu?”

“Çoğunu okudum.”

“Ben kartları okurken Dedektif Shrader’ın da telgraflara bakmasında bir sakınca var mı?”

Leigh için bir sakıncası yoktu ama Shrader pek istekli görünmüyordu. Yine de kâğıt yığınının en üstündekiyle işe başladı. Son buketteki isim de Leigh’in tanıdığı çıkınca Littleton ceketini aldı, Shrader da ödevinin geri kalanını ayakta bitirmek üzere kalktı. Son mesajlardan birini okurken Shrader’ın bütün tavrı değişti. Birden hoşnutsuz bir ifade kapladı yüzünü. Bakışlarını, sanki onu yeni ve uygunsuz bir ışık altında ilk kez görüyormuş gibi Leigh’in yüzüne çevirdi. “Sanırım Michael Valente de yakın dostlarınızdan biriymiş.”

Onun ve hatta Littleton’ın yüzünde beliren ifadeyi görünce, Leigh, Valente ile tanışıklığı olduğu için kendini suçlu gibi hissetti.

“Hayır, dostum değil,” dedi. “Onunla sadece bir kez, cumartesi gecesi oyunun ilk gösterimi için verilen bir partide karşılaştık.” Daha fazla bir şey söylemek istememiş, partinin kendi evinde verildiğini kasten belirtmemişti. Onların Logan’ın Valente’yle iş bağlantıları kurmak için görüşmeler yaptığını bilmelerini istemiyordu. Dedektifler, Logan’ı, şu anda kayıp olan, tamamıyla dürüst bir işadamı ve sevgi dolu bir koca olarak bilmeliydiler sadece. Ki bu tamamen doğruydı.

Dedektiflerin ikisi de Leigh’in açıklamalarına inanmış görünüyorlardı. “Anlaşılan insan büyük bir yıldız olunca her türden insanı cezbediyor,” dedi Shrader.

“Mesleğim icabı,” dedi Leigh espri yapmaya çalışarak ve fena halde çuvalayarak.

“Bırakalım da biraz dinlenin siz. Bize ulaşmak isterseniz cep numaralarımız sizde var. Biz yine sizin krokinizi izlemeye çalışacağız. Normalde sizinki gibi bir kazanın yerini tespit etmek kolaydır ama yol kenarlarında çok fazla kar yığıldı. Bu yüzden de aradığımız izleri bulmak güçleşiyor.”

“Eğer herhangi bir şey bulursanız beni hemen arayın lütfen, ne olursa olsun.”

“Ararız,” diye söz verdi Shrader. Littleton hemşirelerin odasına uğrayıp armut sepetinden düşen kartı görüp görmediklerini sorarken sinirlenmemek için kendini zor tutuyordu. Hemşire kartı ararken ve bulamazken de sükûnetini korumayı başardı. Ancak asansörün önüne geldiklerinde patladı. “İçerde yaptıklarının hiçbir anlamı yok! Kahretsin, o sapık saçmalığıyla kadını korkuttun. Sorularını ciddiye bile almadı. Ne düşündüğünü kesinlikle biliyordu.”

“O aptal biri değil. Hemen adamı hatırladı ve olanlardan onun sorumlu olabileceği düşüncesiyle dehşete kapıldı,” diye sertçe cevap verdi Sam.

“Bizim de aynı şeyleri düşündüğümüzü ve bunu araştıracağımızı bilmesi daha iyi oldu.”

“Neyi araştırıp, neyin peşine düşeceksin?” diye dalga geçti Shrader. “Kadının sapığı hâlâ romantik, hediye verme aşamasında. Muhtemelen de biri onu yakalayana kadar orada kalacak. İkinci bir nokta, sapıklar, doğaçlama olarak, aniden bir şey yapamazlar. Ortaya çıkacakları anı hayal ederler. Hayal eder ve plan yaparlar. Ve karar değişikliğinden hoşlanmazlar. Hamlelerini, beklenmeyen, öngörülemeyen bir kar fırtınasının ortasında gerçekleştirmezler. Ama böyle bir şeyi önceden planlamışlarsa o zaman başka. Ancak bu mümkün değil.”

Asansörün gelmesi Shrader’ın sözünü yarım bıraktı. İçerisinin boş olduğunu görünce Sam kendi teorisinin mantığını açıklamaya çalıştı. “Kadının, kocasının kaybolduğu gece ölümcül bir kaza geçirmesi ve sonra gizemli bir şekilde kurtulması sana da tuhaf gelmiyor mu?”

“Bütün bunların arkasında bir sapığın olduğunu mu söylüyorsun? Sence bu kadının kaç sapığı var?”

Sam, Shrader’ın sesindeki iğneleyici tonu duymazdan geldi.

“Bence onu takip ederken arabasının banketten aşağı yuvarlandığını görmüş, sonra da kurtarmak için orada kalmış olabilir.” Sözler ağzından çıkar çıkmaz Sam, söylememiş olmayı diledi, çünkü kendine bile gülünç gelmişti teorisi.

“Bütün hikâyen bu mu?” diye alay etti Shrader. “Sapık bir anda parlak zırhlı bir şövalyeye mi dönüştü yani?” diye ekledi Sam’in cevabını beklemeden. “Şimdi de sen benim teorimi dinle. Manning herhangi bir sebepten tipide mahsur kaldı, kurtulamıyor. Bayan Manning, aynı göz gözü görmeyen kar fırtınasında arabasının kontrolünü kaybetti ve yoldan aşağı yuvarlandı. Aynı şey, pazar günkü fırtınada yüzlerce kişinin başına geldi. Senin hikâyende hoşuma gitmeyen şey şu: Olması mümkün değil. Aslında saçma. Kısacası berbat!”

Bu kesin yargı karşısında sinirleneceği yerde Sam bir an Shrader’ın yüzüne baktı, sonra gülererek, “Haklısın, ama lütfen kullanacağın kelimeleri benim hatırım için yumuşatma,” dedi.

Shrader da sonuçta bir erkekti. ‘Haklı’ çıkmak hem bir iltifat hem de yüksek bir onurdu. Nitekim havası hemen değişti. “Keşke teorini Bayan Manning’e söylemeden önce benimle tartışsaydın,” derken sesi çok daha yumuşak çıkmıştı.

“Buraya gelene kadar tam oturtamamıştım henüz. Beni böyle düşünmeye yöneltten armutlar oldu. Armutlar kişisel alışkanlıklar hakkındaki özel bilgiyi -ya da içerden verilmiş bir bilgiyi- simgeliyor. Üzerinde de bir kart yoktu. Sonra Bayan Manning’in onlara nasıl güçlü bir tepki verdiğini gördüm.”

“Neden öyle davrandığını söyledi sana.”

Lobinin neredeyse yarısını geçmişlerdi ki Sam yolunu değiştirdi. Shrader onun tuvalete gitmek istediğini sanmıştı. “Seninle arabada buluşuruz,” dedi Sam.

“Prostat sorunun mu var?” diye şaka yaptı Shrader. “Yukarda da gitmiştin.”

Sam hastaların odasına götürülmek üzere bekleyen çiçek

buketlerinin bulunduğu masaya yöneldi. Masada oturan orta yaşlı, mavi pırıltılı beyaz saçlı, yaka kartında 'Banyan Novotny' yazan gönüllüye rozetini gösterdi. "Büyük bir sepet armut geldi mi bu sabah buraya?" diye sordu.

"Ah, evet," diye cevapladı gönüllü. "Hepimiz armutların büyüklüğüne hayran kaldık."

"Onları getiren kamyonet ya da arabaya dikkat ettiniz mi?"

"Aslında ettim. Siyah bir arabaydı, film yıldızlarının kullandığı türden. Biliyorum çünkü o sırada ilerde iki delikanlı oturuyorlardı, onlar da hayranlıkla arabaya bakıyorlardı. Çocuklardan biri en azından üç yüz bin dolar değerinde olduğunu söyledi."

"Arabanın markasından da söz ettiler mi?"

"Evet. Şey dediler..." Kadın bir an duraklayarak iyice düşündü, sonra yüzü aydınlandı. "Bentley olduğunu söylediler. Arabayı kullanan adamı da tarif edebilirim isterseniz. Siyah bir takım elbise giymişti. Başında da siperlikli siyah bir şapka vardı. Armutları içeri o taşıdı, getirip masanın üstüne koydu. Bunların Bayan Leigh Manning için olduğunu söyledi ve mümkün olduğu kadar çabuk kendisine iletmemi rica etti. Ben de ileteceğimi söyledim."

Özel şoförün kullandığı bir Bentley tarafından getirilen, zarsız olduğu besbelli bir sepet pahalı meyveye bu kadar takıldığı için kendini koca bir aptal gibi hissetti Sam. Shrader yerden göğe kadar haklıydı. "Teşekkür ederim Bayan Novotsky, çok yardımcı oldunuz," dedi otomatik olarak. Çünkü polise yardım eden her yurttaş değerli olduklarını hissettirmek çok önemliydi. "Yardımcı olmaya çalıştığınız için teşekkür ederiz," anlamına gelirdi bu.

Bayan Novotsky o kadar gururlanmıştı ki daha fazla yardımcı olmak istedi. "Arabayı kullanan adam hakkında daha çok şey öğrenmek isterseniz, armutları gönderen kişiye sorabilirsiniz dedektif."

“Kimin gönderdiğini bilmiyoruz. Üzerinde kart yoktu,” dedi Sam omzunun üzerinden.

“Zarf yere düşmüştü.”

Kadının sesinin tonundaki bir şey Sam’ın durup geri dönmesine neden oldu.

Bayan Novotsky elinde kare biçiminde bir zarf tutuyordu. “Bunu Bayan Manning’e bir gönüllüyle göndermeyi düşünüyordum ama bu sabah herkes çok meşgul. Kar fırtınası yüzünden neredeyse bütün yataklar dolu. Bir sürü insan düşmüş ya da kaza yapmış veya kar kürelerken kalp krizi geçirmiş.”

Sam bol bol teşekkür etti, zarfı aldı ve lobiden çıktı. Zarfı açtı. İçinde işe yarayacak bir şey bulacağını umduğundan değil, kendini Shrader’ın önünde küçük düşürdüğü ve olayla ilgisi olabileceğini ima ederek Bayan Manning’i üzdüğü için açmıştı. Zarfın içindeki katlanmış kabartmalı küçük kâğıt parçasını çıkardı ve el yazısı ile yazılmış notu okudu. Büyük bir şaşkınlıkla durdu. İki kez daha okudu.

Shrader arabalarını otoparktan çıkarmış, ön kapının önündeki kaldırıma yanaştırmıştı. Arabanın egzozundan dumanlar çıkıyordu. Arka camı şimdiden ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Shrader buzları kredi kartıyla temizlemeye çalışıyordu; silecekler son hızla çalışırken ve çıplak elle hem de. Sam, Shrader işini bitirene kadar arabanın içinde bekledi, sonra da Shrader’ın buz kesmiş ellerini hohlayarak, ovuşturarak ısıtmaya çalıştı. Ve ikiye katlı kâğıdı uzattı. “Bu nedir?” diye sordu Shrader parmaklarını ısıtmaya çalışırken.

“Bayan Manning’in armutlarıyla gelen kart.”

“Neden bana veriyorsun?”

“Çünkü çok üşümüşsün. Ve sanırım bu seni... elektrik çarpmış gibi ısıtacak.”

Shrader bunun mümkün olmayacağını düşünerek ellerini birbirine sürtmeye devam etti. Sonra Ford’u vitesine taktı, dikiz

aynasını kontrol etti ve kaldırımından ayrıldı. Nihayet, nota uzandı, başparmağıyla önemsemez bir tavırla açtı. Yaya geçidindeki ışıklara yaklaşırken, Shrader bir yandan yolu kontrol ederken nota bir göz attı.

“Lanet olsun!” diyerek frene öyle sert bastı ki Sam’in emniyet kemeri kilitlendi, arabanın arkası yerdeki ince buz tabakasında kaydı. Notu yeniden okudu, sonra büyük esmer kafasını kaldırarak Sam’e baktı. İri kahverengi gözleri büyük bir şaşkınlık ve keyifle parlıyordu. Tıpkı önüne kanlı bir biftek konmuş mutlu bir Rottweiler’a benziyordu. Sanki içindekileri boşaltmak ister gibi başını salladı. “Yüzbaşı Holland’ı aramamız gerek,” diyerek Ford’u kaldırımın üstüne çekti. Kendi kendine gülerek cep telefonundan numaraları tuşladı. “Ne bomba ama Littleton! Eğer Bay Manning kısa zamanda sağ salim ortaya çıkmazsa New York Polis Teşkilatı’na öyle bir dava armağan edeceksin ki sen bir kahraman, Holland da önümüzdeki seçimlerde milletvekili olacak. Komisyon üyesi Trumanti artık mutlu bir adam olarak ölebilir. Ben Shrader. Yüzbaşıyla hemen konuşmam gerek,” diye adeta havladı telefona. “Acil durum olduğunu söyleyin. Ben bekliyorum.”

Telefonu kulağından bir an uzaklaştırarak ‘sessiz’ düğmesine bastı. Sonra Sam’e döndü: “Eğer şimdiye kadar değilsen bile bundan sonra Holland’ın sarışın meleği olarak anılacaksın.”

Sam içinde yükselen paniği bastırmaya çalıştı. “Holland’ın sarışın meleği derken ne demek istedin?”

Shrader bir yavru köpek bakışıyla baktı. “Söylediklerimi unut. Holland’la senin aranda olanlar beni ilgilendirmez. Şurası bir gerçek ki görüldüğünden çok daha fazla üstünlüklere sahipsin. İnanılmaz içgüdülerin var. Azimlisin. Yeteneklisin. Önemli olan da bunlar.”

“Şu anda benim için önemli olan, Yüzbaşı Holland’ın beni kayırdığını ima etmen. Neden böyle düşündüğünü bilmek istiyorum.”

“Sadece ben değil, On Sekizinci Bölge’deki herkes böyle düşünüyor.”

“Sağ ol, içimi rahatlattın,” dedi Sam iğneleyici bir tavırla. “Şimdi, hemen soruma cevap ver, yoksa sana ‘azim’ nasıl olur öyle bir gösteririm ki...”

Telefonun öteki ucundaki ses bir şeyler söyledi ve Shrader, Sam’i susturmak için elini kaldırdı. “Bekliyorum,” dedi. Sonra kararlılığının derecesini ölçmek ister gibi Sam’e baktı ve kızın tehdidini ciddiye almaya karar verdi. “Kanıtlara bir bakalım,” dedi telefonu sessize alırken. “Sen çaylak bir dedektifsin, ama On Sekizinci Bölge Cinayet Masası’nı istiyorsun ve istediğin yere geliyorsun. Elimizde bir sürü dava var, ama Holland onlardan hiçbirini sana vermiyor. Güzel, temiz bir davayla başlamanı istiyor buradaki kariyerine. Devamlı bir iş ortağının olması gerekiyor ama Holland herhangi biri olsun istemiyor. Ortağını bizzat kendisi seçmek istiyor.”

Sam şimdiye kadar duyduğu bu en anlamsız açıklama karşısında öfkeyle soludu. “Holland bütün atamaları bekletiyor şu anda. Biliyorsun, Teğmen Unger’in yeri hâlâ boş.”

“Evet, ama Holland daha senin için bir ortak atamadı, çünkü ortağının gerçekten iyi, senin ‘geçinebileceğin’ biri olmasını istiyor.”

“Peki, öyleyse neden seni seçti?”

Shrader, Sam’in bu imalı sözlerine güldü. “Çünkü sana göz kulak olacağımı biliyor.”

“Bana göz kulak olmanı mı söyledi sana?” Sam şok içinde, öfkeyle Shrader’a bakıyordu.

“Hem de aynı sözcüklerle.”

Sam bir süre bu sözleri sindirmeye uğraştı, sonra umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. “Eh, aramızda garip bir şeylerin olduğu fikrine sırf bu yüzden kapıldıysanız bence hepiniz bir yığın dedikoducu kocakarısınız.”

“Bir nefes al, Littleton. Kendine bir bak. Hiç klasik kadın polis tarifine uymuyorsun. Hiç küfredmiyorsun. Sinirlenerek kendini kaybetmiyorsun. Fazla mükemmel ve ‘hanımefendi’sin. Kısacası hiç polise benzemiyorsun.”

“Sen daha beni küfrederken duymadın,” diye uyardı Sam. “Kızdığımda tepemin nasıl attığını da görmedin. Hem görünüşümün nesi var?”

“Hiçbir şeyi yok. Git de Holland ve On Sekiz’deki erkeklere sor. Gerçekten çok güzel olduğunu söylüyorlar. Tabii bölümdeki öteki kadın polisler hem senden hayli yaşlı hem de en az yirmi kilo daha ağır oldukları için seninle rekabet etme şansları yok.”

Sam bezginlikle başını salladı, aslında biraz rahatlamıştı ama belli etmedi. Ancak, Shrader’ın sonraki cümlesi Sam’i çok sinirlendirdi ve duyduğu anlık rahatlığı ortadan kaldırdı. “Bütün gerçeği öğrenmek istiyorsan,” dedi, “merkezde dolaşan dedikodulara göre senin yüksek yerlerde hatırlı dostların varmış.”

“Tipik bir işyeri kıskançlığı!” dedi Sam, küçümsüyor, eğleniyormuş gibi yapmaya çalışıyordu. “Ne zaman bir kadın, erkek egemen bir meslekte başarılı olmaya başlasa, siz erkek tayfası bu başarıyı yetenekten başka her şeye, ‘her şeye’ bağlarsınız.”

“Eh, o dediğinden sende bolca var,” diyerek Sam’i şaşırttı Shrader. Tam o sırada Holland telefonu alarak bu kadar uzun süre hatta kalarak cep telefonu faturasını kabarttığı için Shrader’a söylenmeye başladı.

“Evet Yüzbaşım, evet efendim, biliyorum—en fazla beş dakika olmuştur. Evet efendim, ama Dedektif Littleton öyle bir şey buldu ki hemen öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm.”

Shrader hem bu olayda kıdemli dedektif olduğu hem de Sam’den ‘sorumlu’ olduğu için Sam, onun kendi keşfinden kendisine de bir pay çıkarmasını bekliyordu. En azından Holland’a kendi yaptıklarıyla ilgili bir şeyler de söyleyebilirdi. Ama

Shrader, Sam'i şaşırtarak telefonu Sam'e uzattı. "Holland böylesinin daha iyi olacağını söylüyor," dedi göz kırparak.

Sam telefonu kapattığında, Yüzbaşı Thomas Holland'ın, verdiği bilginin yüksek telefon faturasına değdiğini düşüneceğini biliyordu.

Aslında Yüzbaşı, New York Polis Teşkilatı'nın kullanılabilir durumda olan bütün eleman ve kaynaklarından istediği gibi faydalanabileceğinin garantisi olarak düşünüyordu bu durumu.

"Eee?" diye sordu Shrader bilmiş bilmiş sırtarak. "Holland ne dedi?"

Sam ona telefonunu geri verdi ve konuşmalarını özetledi. "Kısaca dedi ki, Bayan Manning NYPT'den, kayıp kocasının aranmasında düşündüğünden daha fazla yardım alacakmış."

"Ya da 'istediğinden' daha fazla yardım..." dedi Shrader açık-yüreklilikle. Başını kaldırarak hastanenin üçüncü katına baktı. "Şu kadın ne büyük oyuncuymuş! Beni büsbütün aptal yerine koydu."

Otomatik olarak onun bakışlarını izleyen Sam, "Beni de," dedi kaşlarını çatarak.

Kaldırımından aşağı inerken, "Hadi, neşelen biraz," diye akıl verdi Shrader. "Sen Holland'ı mutlu ettin. Eminim şu anda o da telefonda komisyon üyesi Trumanti'yi mutlu ediyordur. Bu gece Trumanti, belediye başkanını mutlu edecektir. Ancak hepimizin büyük bir sorunu var," dedi vites değiştirirken. "Sırrımızı nasıl saklayacağız? Eğer Federaller kokusunu alırlarsa hemen davayı sahiplenmeye kalkarlar. Yıllardan beri Valente'yi on ayrı suçtan yakalamaya çalışıyorlar. Şimdi onların beceremediğini NYPT başarınca hiç memnun olmayacaklar."

"Bütün bu tezahürat için erken değil mi biraz?" dedi Sam. "Eğer Logan Manning sağ salım geri dönerse dava diye bir şey kalmayacak ortada."

"Haklısın, ama içimden bir ses öyle bir şey olmayacağını

söylüyor bana. Hadi bakalım, öğle yemeği zamanı,” dedi ön paneldeki saate göz atarak. “Teorine biraz erken çamur attığım için sana bir özür borçluyum. Hamburgerler benden.”

Teklif o kadar alışılmadık bir şeydi ki Sam önce anlayamadı. Shrader, On Sekiz’de elinin sıkılığıyla ünlüydü. Herkes onun bu huyuyla ilgili şakalar yapardı. Birkaç gün dağlarda birlikte dolaşmışlardı. Bu süre içinde zaten birkaç fincan kahve, hastanedeki otomatik makineden yiyecek bir şeyler ısmarlayarak çok şaşırtmıştı Sam’i. Sam, teorisi hakkında ilk düşündüklerinin öcünü almak için Shrader’a işkence demek olan bir istekte bulundu. “Bana akşam yemeği için bir biftek borçlusun.”

“Hiç şansın yok.”

“Ben çok güzel bir yer biliyorum. Ama önce yapmamız gereken bir şey var. Yüzbaşı Holland yerel yetkililerle birkaç telefon görüşmesi yapmamızı istiyor.”

CANAN

Altıncı Bölüm

Yemek yeme düşüncesine, en çok da hemşiresinin bu konudaki ısrarlarına daha fazla dayanamayacağını hisseden Leigh, iki dilim kızarmış ekmekle bir armudu komodinin çekmecesine sakladı. Sonra arkasına yaslanıp dedektiflerin yaptıklarını ve söylediklerini değerlendirmeye başladı. Birkaç dakika sonra bir karar verdi ve sekreterini aradı.

Brenna, Leigh'in Beşinci Cadde'deki evinde telefonu ilk çalıştığında açtı. Leigh kendi durumu hakkında ayrıntılı bilgi vererek onu rahatlattıktan sonra Brenna hemen, "Bay Manning'den bir haber var mı?" diye sordu.

"Hayır, henüz bir haber yok," dedi Leigh. Hissettiği kadar karamsar görünmemeye çalışıyordu. "Bazı telefon numaralarına ihtiyacım var. Bilgisayarında kayıtlı değil. Yatak odamdaki çalışma masasının sağ çekmecesindeki küçük adres defterimde yazılı."

"Tamam, hangi numaralar?"

Leigh becerikli sarışının, elinde kalem, her isteneni yapmaya hazır duruşunu gözünün önüne getirebiliyordu.

"Belediye Başkanı Edelman'ın ofisindeki direkt hattının ve evinin numaralarını istiyorum. Ayrıca Trumanti'nin ev ve ofis numaralarına ihtiyacım var. Ya kendi adının ya da 'polis komiseri' başlığının altında bulabilirsin. Sen onları ararken ben beklerim."

Brenna o kadar çabuk gidip geldi ki Leigh onun nasıl koşturduğunu tahmin edebiliyordu. “Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“şimdilik yok.”

“Courtney Maitland uğradı birkaç kez,” dedi Brenna. “Sizin kesinlikle öldüğünüze ve yetkililerin bunu sakladığına inanıyor.”

Normal şartlarda, apartmanında yaşayan bu delişmen yeni-yetmenin söylediklerine gülüp geçerdi Leigh ama şimdi değil. “Courtney’e söyle, onunla son olarak babasının yeni karısı hakkında ne düşündüğünü konuşmuştuk. Bu onu hayatta olduğuma ve konuşabildiğıme ikna eder.”

“Hemen ararım,” dedi Brenna. “Kazayı haber alır almaz sizin için özel bir gece hemşiresi ayarlamıştım, geldi mi?”

“Evet, teşekkürler. Bu sabah onu göndermiştim ama bir gün daha kalsa iyi olurmuş.”

“Neden, kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?”

“Ne?” Leigh’in kafası çoktan yapacağı telefon konuşmalarına dalmıştı. “Hayır, ondan değil. Onunla geçinmesi hastanedekilerden daha kolay.”

Belediye Başkanı Edelman, Leigh aradığında bir toplantı için dışarı çıkmak üzereydi. Telefonu hemen açtı. “Leigh, olanlara çok üzüldüm. Nasılsın?”

“Ben iyiyim Sayın Başkan,” diye cevap verdi Leigh sesinin titrememesine dikkat ederek. “Ben iyiyim de Logan’dan henüz bir haber yok.”

“Biliyorum. Eyalet polisinden yardım istedik. Elllerinden geleni yapıyorlar ama onların da işleri başlarından aşkın.” Bir an durakladı, sonra müşfik bir tonla devam etti. “Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“ok zahmet veriyorum, farkındayım, olayın NYPT’nin sorumluluk alanında bile olmadığını biliyorum ama belirtmeden

geçemeyeceğim: Burada Logan'ı arayan sadece iki dedektif var ve zaman hızla geçiyor. Aramaya yardım etmeleri için daha fazla adam gönderemez misiniz? Belediyenin fazladan insan gücü için harcayacağı parayı seve seve öderim... para hiç sorun değil."

"Sadece para meselesi değil. NYPT açısından bazı yetki sorunları var. Komisyon üyesi Trumanti, Catskills Dağları'na, o bölgenin yetkili makamlarının daveti olmadan herhangi bir arama timi gönderemez."

Bunların hepsi Leigh'e anlamsız geliyordu. Hepsi yasal bürokratik engellerdi. Leigh'in bunlarla uğraşacak zamanı yoktu. "Dışarısı eksi sekiz derece, Sayın Başkan. Benim kocam bu havada dışarda bir yerlerde, kayıp. FBI'nın her yerde yetkisi vardır, onları aramayı düşünüyorum."

"Kesinlikle denemelisin," dedi Başkan ama Leigh'in FBI'ı arama çalışmalarına katılmaya ikna etmesinin mümkün olacağına inanmadığı sesinin tonundan anlaşıyordu. "Anladığım kadarıyla bu kar fırtınasında kayıp olan bir sürü insan var hâlâ Leigh, ama yetkililer onların güvende olduklarına, sadece ana yola ulaşamadıklarına ve telefonlarını kullanamadıklarına inanıyorlar. Neden Trumanti'yi arayıp seni bilgilendirmesini istemiyorsun?"

"Ben de öyle yapacaktım zaten. Teşekkürler Başkan," dedi Leigh ama içinden adama karşı hiçbir minnet duymuyordu. Deli gibiydi. Sempati ve mazeretlerden daha fazlasını istiyordu. Yardım, en azından yardım almak için ne yapması gerektiği hakkında öneriler istiyordu.

Leigh, ilk telefon açtığı anda komisyon üyesi Trumanti'ye ulaşamadı. Ama adam yarım saat sonra aradı. Konuşması Leigh'i hem şaşırttı hem rahatlattı. Trumanti ona kuru tavsiyelerden çok daha fazlasını sunuyordu. Logan'ın bulunması için NYPT'nin tam eleman ve kaynak desteğini sağlamaya çalışıyorlardı. "Belediye başkanının sözünü ettiği yetki sorunu, şu anda, biz ko-

nuşuyorken arkadaşlarımız tarafından hallediliyor,” dedi. Bir an için sustu, telefonu eliyle kapatıp yanındaki biriyle anlaşılmaz bir şeyler konuştu, sonra yine Leigh’le konuşmasına devam etti. “Şu anda öğrendiğime göre, Yüzbaşı Holland’ın dedektifleri, yerel belediyelerle temasa geçmişler ve hepsi de NYPT’nin arama-kurtarma çalışmalarına katılmasını kabul etmişler. Sanırım ‘ne kadar yardım gelirse, o kadar iyi olur’ diye düşündüler. Biliyorsun Leigh, bu fırtına gerçek bir cehennem gibiydi ve bütün yerel yetkililer hemşerilerine yardım etmek için zamana karşı yarışıyorlar adeta.”

Leigh o kadar rahatlamıştı ki ağlamak üzereydi.

“Hava raporlarına göre,” diye devam etti, “kısa bir süre sonra kar yağışı duracak. NYPT helikopterlerinin, sis biraz dağılıp görüş mesafesi güvenli bir hale gelir gelmez kalkmasına biraz önce olur verdim. Aranması gereken çok geniş bir alan var, bu yüzden hemen fazla ümitlenme. Bu arada, Yüzbaşı Holland’ın iki mükemmel dedektifi şu anda buradalar. Gelen her türlü bilgiyi değerlendirip takip edecekler.”

“Size ne kadar teşekkür etsem azdır,” dedi Leigh içtenlikle. O ve Logan, komisyon üyesi Trumanti ve karısını tanıyorlardı ama belediye başkanı ile olduğu kadar samimi değillerdi. Ve belediye başkanı Leigh’e hiç de yardımcı olamamıştı. Bu durumda Trumanti’den, daha çok değil daha az ilgi bekliyordu açıkçası. Oysa Trumanti, kararlı ve güçlü bir dost gibi davranmıştı. Tam vaktinde Tanrı’nın gönderdiği bir lütuftu sanki. Leigh, FBI’a başvurmak konusunda fikrini almak istedi. “Belediye başkanına FBI’dan yardım istemeyi düşündüğümü söyledim,” diye başladı.

Trumanti’nin tepkisi o kadar olumsuzdu ki Leigh bir an bunu NYPT’ye ve kendi şahsına yapılmış bir hakaretmiş gibi algıladığını düşündü. “Vaktinizi boşa harcamış olursunuz Bayan Manning,” diye sözünü kesti. Birden mesafeli ve soğuk davranmaya başlamıştı. “Dedektiflerimize söylemeyi unuttuğunuz

bir şey yoksa bırakın FBI'a başvurmayı gerektirecek federal bir suç, kocanızın kaybolmasıyla ilgili bile en ufak bir yeni kanıt ya da en küçük bir ayrıntı yok."

"Bir sapığım var..."

"Anladığım kadarıyla o şahıs eylemlerini tamamen NYPT'nin görev ve yetki alanı içindeki yerlerde gerçekleştirmiş. Federal yasaları ihlal etmemiş. Aslında, bu durumda NYPT'nin adamı -kendine zarar vermekten başka- bir suçla tutuklaması da mümkün görünmüyor."

'Federal' sözcüğünü her duyduğunda, Leigh kendini, yardımına ve dostluğuna en çok ihtiyaç duyduğu adam tarafından ciddi bir şekilde azarlanmış gibi hissediyordu. "Anlıyorum, ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum," dedi açık bir eziklikle. Logan'a yardım etmesini sağlamak için diz çöküp Trumanti'ye yalvarabilirdi. "Benim yapmam gereken bir şey var mı?"

Trumanti'nin sesi yumuşadı, tatlılaştı. "Elinizden geldiği kadar dinlenmeniz ve kendinize iyi bakmanız. Aksi halde Logan, onu bulduğumuz zaman size rahat ettiremediğimiz için bize kızar."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Leigh. "Belki yarın eve gidebilirim."

"Hastaneden çıkacak kadar iyileştiniz mi?" Adam çok şaşır-mış gibiydi.

Leigh soruyu duymazdan gelerek başka bir gerçeği dile getirdi: "Hastaneler bana kendimi çaresiz ve kötü hissettiriyor."

Trumanti güldü. "Bana da. Bu kahrolası yerlerden nefret ediyorum. Eve dönene kadar kendimi iyi hissetmeme imkân yok."

O an, Leigh, Trumanti'nin uzun zamandır prostat kanseriyle boğuştuğunu hatırladı. Söylenenlerine bakılırsa savaşı kaybediyordu. Söylediklerini unutturacak bir şeyler düşünmeye çalıştı. Sonunda, "Her şey için teşekkür ederim. Çok nazıksınız," diyebildi.

CANAN

Yedinci Bölüm

“Yarın eve dönmek istiyorum,” dedi Leigh öğleden sonra saat beşte kendisini kontrole gelen doktora.

Doktor, elindeki hasta çizelgesinin üstünden Leigh’e baktı. İfadesi en az onunki kadar kararlıydı. “Mümkün değil,” dedi.

“Ama bugün birkaç kez yataktan kalkabildim. Öğleden sonra koridorda yürüdüm. Eminim boyunluğa ihtiyacım kalmadı artık.”

“İyi değilsiniz. Çok ciddi bir sarsıntı geçirdiniz. Kaburgalarınız kırık. O boyunluğa ihtiyacınızın kalıp kalmadığını henüz bilmiyoruz. Çünkü çok kuvvetli ağrı kesiciler alıyorsunuz. Hastane gömleğinin altındaki vücudunuzun haline bir baktınız mı hiç?”

“Evet.”

“Aynada yüzünüzü gördünüz mü?”

“Evet.”

“Gördükleriniz hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Hiç. Bir kaza geçirdiğimi düşünüyorum sadece.”

“Bence canlı bir patlıcana benziyorsunuz.” Leigh’in yüzündeki kararlı ifadenin değişmediğini görünce doktor taktik değiştirdi. “Aşağısı sizi görmeye uğraşan fotoğrafçı ve gazeteci kaynıyor. Onların sizi bu halde görmesini istemezsiniz, değil

mi? Ne de olsa korumak zorunda olduğunuz bir imajınız var halkın gözünde.”

Leigh hiç toplumun gözündeki imajı konusunda konferans dinleyecek havada değildi. Bugün çarşambaydı ve eğer hava düzelmese helikopterler yarın da uçamayacaklardı. Banketten uçuğu yeri bularak polisin arama sahasını daraltmasına yardımcı olmak istiyordu. Böyle eli kolu bağlı, hiçbir şey yapmadan yatak istirahatine mahkûm oturmaya bir dakika bile dayanamayacaktı artık. Bütün vücudu ağrıyordu ama kafası gayet netti. Harekete geçmek zorundaydı.

Doktor, onun sessizliğini boyun eğme olarak yorumladı. “Biliyorsunuz ben bütün kalbimle sizin iyileşmenizi istiyorum. Ama emin olun, şu anda taburcu olacak durumda değilsiniz.”

“Eğer ben sıradan bir fabrika işçisi olsaydım,” diye başladı Leigh sakın bir sesle. “Bakmakla yükümlü olduğum bir ailem olsaydı ve sigortamın karşılamadığı masrafları ödeyecek param olmasaydı, Doktor Zapata, beni ne zaman taburcu ederdiniz?”

Doktorun gri kaşları çatıldı.

“Dün olabilir miydi?” diye üsteledi Leigh.

“Hayır.”

“Ne zaman öyleyse?” Leigh ısrar etmeyi sürdürüyordu.

“Bu sabah,” dedi doktor. “Bayan Manning, ne demek istediğinizi anladım.”

Leigh bir an kendini cadı gibi hissetti. “Özür dilerim, kabalık ettim.”

“Ne yazık ki çok da haksız sayılmazsınız. Sabah vizitimi bitirir bitirmez çıkış kâğıtlarınızı imzalayacağım. Bir şartım var, buradan ambulansla ayrılacaksınız.”

Doktor çıkar çıkmaz Leigh, Brenna’yı aradı ama sekreteri evine gitmek üzere yola çıkmıştı. Bir saat daha beklemek zorundaydı. Yavaş yavaş, acılar içinde yatağın karşısındaki sandalyeye kadar yürüyebildi. Yıgılır gibi oturarak daha önce okuyacak şeylerle dolu bir arabayla geçen bir gönüllüden aldığı gazete ve

dergileri karıştırmaya başladı. Gücünü yeniden kazanmaya çalışıyordu.

Saat altı buçukta gazeteleri bir kenara bıraktı, yine binbir güçlkle yatağına gitti ve Brenna'yı evinden aradı. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," dedi Brenna'ya, "ama bu biraz sıradışı bir istek olacak..."

"Önemli değil," dedi Brenna hemen onun sözünü keserek. "Sadece ne istediğinizi söyleyin yeter."

"Bu sabah taburcu oluyorum. Bana temiz giysiler getirir misin?"

"Elbette. Başka?"

"Dört tekerlekli herhangi bir araba kiral ve onu buraya getir. Hastaneye yakın bir yere park et, sonra bir taksiye atlayıp hastaneye gel. Hastaneden ambulansla çıkmamı istiyorlar," diye açıkladı Leigh. "Ama benim o ambulansla kalmaya niyetim yok. Kiraladığın arabanın yanına gelir gelmez ambulandan ineceğiz."

"Sonra ne olacak?" Brenna biraz rahatsız olmuş gibiydi. "Yani ambulansa gerek duyuyorsa şehre kadar onunla gitmeniz daha iyi olmaz mı?"

"Biz hemen şehre gitmeyeceğiz. Polis, benim tarifimden kaza yerini bulamadı ama ben yolun neresinden aşağı uçtuğumu bulabileceğimden eminim. Kocamla buluşmayı planladığımız kulübe o noktaya çok yakındı."

"Anlıyorum," dedi Brenna, "ama yine de sizin için çok endişeleniyorum ve..."

"Brenna, lütfen! Yardımına ihtiyacım var." Leigh'in sesi yorgunluktan ve korkudan çatal çatal çıkıyordu. Brenna bunu hissedince hemen itirazdan vazgeçti.

"Ben her şeyi hallederim, merak etmeyin," diye söz verdi Brenna. "Kapatmadan," diye ekledi, "size söylemek istediğim bir şey var. Umarım yanlış anlamazsınız."

Leigh başını arkasındaki yastıklara bıraktı ve muhtemelen duymak istemeyeceği şeyi dinlemeye hazırlandı. Şimdiye kadar edindiği tecrübelerle dayanarak “Sakin yanlış anlama!” diye başlayan cümlelerin altından çıkabilecekleri az çok tahmin edebiliyordu. “Sorun nedir?”

“Yanınızda kısa bir süredir çalışıyorum. Yardım isteyebileceğiniz yüzlerce dostunuz olduğunu biliyorum. Bu yüzden çok gururlandım... yani beni seçmenizden demek istiyorum... o kadar arkadaşınız varken...”

“Brenna,” dedi Leigh yorgun bir gülümsemeyle. “Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama benim güvenmediğim yüzlerce ‘tanıdığım’ var. Sonuna kadar güvenebileceğim sadece birkaç gerçek dostum var. İkisi dünyanın öteki ucunda, biri de dağlarda kayıp. Geri kalan herkes -sıradan arkadaşlar, tanıdıklar ve hatta hiç görmediğim insanlar- medyadan büyük baskı görüyorlar. Gazeteler yanlış haberler, spekülasyonlar ve iğrenç iftiralarla dolu ve ne yazık ki bunları sözde arkadaşlarımdan ya da beni tanıdıklarını iddia edenlerden aldıkları bilgilere dayanarak yazıyorlar.”

Brenna bir süre sustu. Uygun bir teselli cümlesi arıyordu ama bulamadı. “Ne kadar üzücü,” diyebilirdi sadece.

Oysa Leigh’in zerre kadar umurunda değildi şu anda. “Üstünde durma fazla. Benim gibi insanlar için hayat böyle işte.”

“Bana güvendiğiniz için çok teşekkür ederim, sadece bunu söylemek istemişim.”

Leigh gözlerini kapattı. “Ben de teşekkür ederim, sen sen olduğun için.”

Brenna telefonu kapattıktan sonra Leigh son gücünü toplayarak gecenin son telefon görüşmesini yaptı. Menajeri Trish Lefkowitz’i aradı. Durumu duygusallaşmadan kısaca özetledi. Trish gerekli empati ve cesaret sözcüklerini söyledikten sonra doğrudan iş konusuna girdi. “Basınla nasıl konuşmamı istedi-

ğın konusunda talimat verecek kadar iyi hissediyor musun kendini?”

“Ben de onun için aramıştım. Sabahleyin taburcu olacağım, ama doğrudan eve gitmeyeceğim. Gazetecilerin peşime düşmesini istemiyorum. Brenna’yla ikimiz, dağlara, kazanın olduğu yeri aramaya gideceğiz.”

“Delilik bu. Daha o kadar iyileşmiş olamazsın...”

“Eğer orayı bulabilirsem, arama sahasını daraltabiliriz.”

“Erkekler!” diye patladı Trish. Halkla ilişkiler uzmanının uzun bir liste oluşturan başarısız ilişkileri, onu sözünü sakınmaz bir erkek düşmanı haline getirmişti. “Biz burada üzüntüden deliye dönerken, sen onu aramak için parçalanırken, Logan muhtemelen kardan yolu kapanmış rahat bir kulübede, yanında kendisine kurabiyeler pişiren çiftçinin karısıyla keyif çatıyor.”

“Umarım öyledir,” dedi Leigh.

Trish içini çekti. “Ben de öyle umarım. Şimdi, senin rahat rahat uzaklaşmanı sağlamak için medyayı nasıl atlatabilirim, onu düşünelim.”

Leigh menajерinin omuzlarına kadar inen siyah saçlarını sağ kulağının arkasına atmasını, sonra bir tutam saçın ucunu ağzına alarak çiğnemesini izlediğini hayal ederek bekledi. Ne zaman bir şey düşünse hep böyle yapardı Trish. Mutlu günlerinde Leigh, böyle giderse bir gün saçının tamamının elinde kalacağını söyleyerek kızdırdı onu.

“Tamam, işte çözüm. Hastanenin basın sözcüsünü arayacağım. Adı Doktor Jerry-bişey. Kendisinden gördüğü her gazeteciye yarın senin taburcu edileceğini, evine ambulansla döneceğini söylemesini isteyeceğim. Sonra boş bir ambulans ayarlayacağım. Umarım gazeteciler onun arkasından ta New York merkezine kadar giderler. Nasıl buldun?”

“Fena değil. Bir şey daha var, yarın gece evimde bir basın toplantısı yapacağımı da haber verin.”

“Şaka yapıyorsun. Kendini o kadar iyi mi hissediyorsun?”

“Hayır. Ama yardıma ve işbirliğine ihtiyacımız var. Polis ressamlarından biri, kazadan sonra beni bulan adamın robot resmini çizmeye çalışıyor. Eğer resim hazır olursa toplantıda herkese dağıtırız. Ayrıca bu gece bir-iki gazetede dedikodular okudum; Logan’ın kaybolmasının evliliğimizdeki sorunların sonucu olduğunu yazmışlar. NYPT arama çalışmalarına katılmaya gönüllü oldu ama bu tür yazılar onların aptal gibi görünmesine, kendilerini aptal gibi hissetmelerine neden olabilir.”

“Anlıyorum. Nasıl görüldüğünü sorabilir miyim?”

“İyi görünüyorum.”

“Yüzünde çürük, çizik yok mu? Kameraları düşünüyorum da.”

“Ben sadece basit bir toplantı istiyorum. Nasıl görüldüğüm umurumda değil.”

Telefonun öteki ucundaki Trish’in sessizliği, onun bu cümlesini hiç onaylamadığını açıkça belirtiyordu ama şu anda tartışmanın bir faydası olmayacağını da farkındaydı. “Yarın akşam görüşürüz.”

CANAN

Sekizinci Bölüm

Telefon konuşmaları Leigh'i oldukça yormuştu ama bir bakıma da iyi olmuştu. Böylece kafasını bir süre başka şeylerle oyalayabilmişti. Yine de ışığı söndürüp gözlerini kapattığı zaman, hayal gücü Logan'ın başına gelmiş olabilecek korkunç şeyleri tekrar tekrar aklına getirerek işkenceye başlamıştı yine. Logan'ı bir sandalyeye bağlanmış, çılgın bir sapık tarafından işkence edilirken görüyordu. Leigh'in büyükannesi uçak parasını denkleştiremediği için nikâha gelememişti. Logan'ın annesi de bu evliliğe o kadar karşıydı ki nikâhtan sonraki güne kadar ona haber bile vermemişlerdi. Her şeye, yoksulluklarına, arkadaş ve ailelerinin olmamasına, önlerindeki belirsiz geleceğe rağmen o gün son derece mutlu ve iyimserdiler. Birbirlerine inanıyorlardı. Aşkın gücüne inanıyorlardı. Sonraki birkaç yıl sahip oldukları tek şey bunlardı: birbirleri ve aşkları Logan'ın görüntüleri, izdüşümü makinesindeki slaytlar gibi sırayla geçiyordu Leigh'in gözlerinin önünden. Tanıştıkları zaman Logan genç, çok zayıf ama atak, canlı ve yaşının çok üstünde bilge bir delikanlıydı. İlk buluşmalarında Leigh'i senfoni orkestrasının konserine götürmüştü. Leigh hayatında ilk kez bir senfonik konsere gidiyordu. Müzik bir ara susunca Leigh parçanın bittiğini sanarak alkışlamaya başlamıştı. Önde oturan çiftin başlarını arkaya çevirerek hor gören bakışlarla Leigh'i süzmeleri genç kızın mahcubiyetini

daha da artırmıştı. Ara verildiğinde Logan öne doğru eğilerek yaşlı çiftle konuşmuştu. Terbiyeli, dostça ve canayakın bir tavırla, “Çok sevdiğimiz bir şeyle ilk kez karşı karşıya gelmek ne kadar harika bir duygu değil mi? Ne kadar hoş olduğunu hatırlıyor musunuz siz de?” demişti.

Öndeki çift oturdukları yerde arkalarını dönmüşler, çatık kaşları düzelmiş, Leigh’e gülümsemeye başlamışlardı. Adam Leigh’e bir sır verir gibi, “İlk geldiğimde, senfonik müziği hiç sevmemiştim,” demişti. “Ailemin sezonluk biletleri vardı, beni de zorla götürürlerdi. Zevk almaya başlamam için uzun bir süre geçmesi gerekti.” Yaşlı çift bütün arayışları Logan ve Leigh ile konuşarak geçirmişler ve Leigh’in ilk konserini kutlamak için şampanya ısmarlamakta ısrar etmişlerdi.

Leigh çok geçmeden, Logan’ın züppe, soğuk ve her şeyde kusur arayan insanlarla iletişim kurmakta özel bir yeteneği olduğunu fark etmişti. Onlarla öyle konuşuyordu ki insanlar hemen kalkanlarını indiriyor, dostluk ve hayranlıkla davranıyorlardı. Logan’ın annesi sık sık “Terbiyeli olmanın yerini hiçbir şey tutamaz,” derdi. Logan’da da bundan bol bol vardı; doğal ve içten bir terbiye.

İkinci buluşmalarında Logan o gece ne yapmak istediğini Leigh’e sormuştu. Leigh de Broadway’den uzak, çok bilinmeyen bir tiyatrodaki sahnelenen, Jason Solomon adında yeni bir oyun yazarının oyununu görmek istemişti. Logan üçüncü perdede gözlerini kapatıp bir güzel kestirmişti.

Leigh, New York Üniversitesi’nde sahne sanatları öğrencisi olduğu için tiyatro kulislerine rahatça girebiliyordu. “Oyunu nasıl buldunuz?” diye sormuştu Solomon, Leigh tanıştırmaya faslını bitirdikten sonra.

“Ben çok sevdim,” demişti Leigh. Biraz nezaketten, biraz da tiyatroyla ilgili her şeye duyduğu aşırı sevgi yüzünden öyle konuşmuştu. Aslında, oyunun metninin genelde mükemmel,

ancak oyunculuğun ortalama düzeyde, ışık ve yönetmenin kötü olduğunu düşünüyordu.

Duyduklarından memnun olan Jason bu kez daha fazla övgü duymak beklentisiyle Logan'a dönmüştü. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Ben tiyatrodan pek anlamam," diye cevap vermişti Logan. "Bu konuda uzman Leigh. NYÜ'de başarılı bir tiyatro öğrencisi kendisi. Eğer bu gece burada annem olsaydı, onun fikrini sorabilirdiniz. Benimkinden çok daha anlamlı olurdu kesinlikle."

Logan'ın heyecandan ve coşkudan uzak konuşması Jason'ı kızdırmış gibiydi. Çenesini havaya kaldırıp hakaret dolu bakışlarla Logan'ı tepeden tırnağa süzmüştü. "Demek annenizin fikirlerinin önemli olduğunu düşünüyorsunuz. Nedir sizin anneniz kuzum? Başarılı bir oyun yazarı mı? Tiyatro eleştirmeni mi?"

"Hayır, ama çevresinde birçok etkili sanat sponsoru var."

Leigh farkında değildi ama Logan cazip bir mali sponsorluk olasılığını Jason'ın burnuna doğru sallamıştı. Oyun yazarı aniden tavır değiştirmişti. Gücenikliğini gizleyemese de sevimli olmaya çalışarak, "Annenizi oyunuma beklerim mutlaka," dedi. "Ne zaman geleceğinizi haber verirsiniz sizin için en ön sırada yer ayarlayabilirim."

Dışarı çıkarlarken Leigh, "Annenin oyunu beğeneceğinden emin misin?" diye sormuştu.

Logan sırtarak kolunu onun omzuna atmıştı. İlk kez böyle özel bir şekilde dokunuyordu. "New York yansa, yangından korunaklı tek bina burası olsa bile annem bu tiyatroya adımını atmaz."

"Öyleyse neden Jason'a gelebileceğini söyledin?"

"Çünkü sen yetenekli bir oyuncusun ve o da adam gibi rol yapacak bir oyuncuya ihtiyacı olan bir oyun yazarı. Belki önümüzdeki hafta buraya yine gelmek -tabii ondan önce oyun gös-

terimden kalkmazsa- ve gönüllü hizmetlerini sunmak isteyebilirsin diye düşündüm.”

Logan’ın övgüleriyle içi ısınmış, dokunuşlarıyla aklı başından gitmiş olan Leigh kendini zorlayarak gerçeklere dönmüştü. “Nasıl bir oyuncu olduğumu bilmiyorsun bile.”

“Evet, biliyorum. Oda arkadaşın bana çok yetenekli olduğunu söyledi. Aslında senin bir dâhi olduğunu, bütün tiyatro okulunun seni kışkandığını anlattı.”

“Bütün bunlar doğru olsa bile –ki değil– Jason Solomon beni işe almaz. Hiç profesyonel tecrübem yok.”

Logan kıkırdamıştı. “Binanın görüntüsüne ve oyunculuk kalitesine bakılırsa Jason’ın ‘profesyonel deneyimi ve referansı’ olan hiç kimseyi işe almaya gücü yetmez. Zaten ben de ‘gönüllü hizmet’ dedim, ücretsiz yani. Deneyimini sonradan kazanırsın.”

Bu camiaya girmek o kadar kolay değildi, işler böyle yürümüyordu. Ama Leigh, Logan Manning’e şimdiden âşık olmaya başlamıştı ve o gece hiçbir şekilde, hiçbir konuda tartışmak istemiyordu onunla.

Tiyatrodan çıkınca Logan bir taksi durdurmuş, araba şehrin trafiğine karışınca kolunu yine Leigh’in omzuna dolamış ve onu kendine çekmişti. İlk kez öpüşmüşlerdi. Leigh’in duyduğu tüm sevdayı yansıtan olağanüstü bir öpücüktü. Leigh’in başını döndüren, kanını tutuşturan ‘uzman işi’ bir öpücüktü. Her konuda olduğu gibi bu konuda da Logan Manning kendisinden kat kat deneyimli ve bilgiliydi.

Logan, Leigh’i Great Jones Sokağı’ndaki bakımsız apartmanına kadar götürmüştü. Leigh bu binanın beşinci katındaki tek yatak odalı dairesini bir arkadaşıyla paylaşıyordu. Dairenin önüne geldiklerinde Logan onu bir kez daha öpmüştü. Bu seferki daha uzun ve daha cüretkârdı. Ayrıldıkları zaman Leigh kendini o kadar keyifli hissediyordu ki sabaha kadar uyuyamayacağından emindi. Dairesine girip, kapının arkasından merdivenleri

inen Logan'ın ayak seslerini zemin kata kadar dinlemiş, sonra kapıyı açmış, bir dakika önce onun indiği basamakları rüyada gibi inmeye başlamıştı.

Logan onu oyundan sonra bir şeyler yemeye davet etmemişti. Leigh bunu belki daha sonra düşünebilirdi ama şu anda tek bildiği şey, çılgınlar gibi mutlu, kurtlar gibi aç olduğuydu. Köşedeki market birkaç bina ilerdeydi ve bütün gece açıktı. Oraya doğru yürümüşü.

'Angelini'nin Marketi' dar fakat uzun bir yerdi. Muşamba yer karoları çatlamıştı. Aydınlatması tam bir felaketti. Sol taraftaki duvarı boydan boya kaplayan şarküteri tezgâhının arkasından yoğun bir salatalık turşusu ve salamura et kokusu yükseliyordu. Sağdaki duvarda yerden tavana kadar tenekeler ve koliler içinde yiyecekler istiflenmişti. Tahta kasalardaki taze sebze ve meyvelerle gazoz ve benzeri içecekler dükkânın ortasına düzgün bir şekilde konmuştu. Dükkânın arkasındaki buzdolapları ve derin donduruculara sebze reyonunun iki tarafındaki dar koridorlardan gidilebiliyordu ancak. Marketin ilk bakışta hiç de cazip gelmeyen görünüşüne rağmen şarküteri bölümündeki İtalyan makarnaları ve etler fevkalade lezzetliydi, ev yapımı küçük dondurulmuş pizzalar da öyle.

Leigh dondurucudan son karidesli pizzayı almış ve marketin mikrodalgasına koymuştu. Sonra meyvelere doğru ilerleyerek armutları aramıştı.

"Karidesli pizzanı buldun mu?" diye seslenmişti Bayan Angelini şarküteri reyonundaki kasanın arkasından.

"Evet, ısıtıyorum şimdi. Dondurucudaki son pizzayı aldım," demişti Leigh armut kasasının yanından. "Her zaman sonuncuyu alıyorum. Sanırım çok şanslıyım," diye eklemişti. Ama o anda kastettiği pizza değil, Logan'dı.

"O senin şansından değil," diye cevap vermişti Bayan Angelini. "Her seferinde yalnızca bir tane karidesli pizza yapıyorum, o da senin için. Karidesli pizza isteyen bir tek sen varsın."

Leigh iki elinde birer armut, tezgâha yaklaştı. “Gerçekten mi? Ah Bayan Angelini, ne kadar düşüncelisiniz.”

“O elindeki armutları bırak, arkada daha iyileri var. Falco sana getirir şimdi.” Kadın sesini yükselterek Falco’ya İtalyanca bir şeyler söylemişti.

Birkaç dakika sonra Falco depodan çıkmıştı. Gömleğiyle kotunun üstüne lekeli bir önlük giymişti. Elindeki küçük torbayı, yüzüne bakmadan Leigh’in önünden geçerek annesine vermişti. Bayan Angelini torbadan çıkardığı iki armudu uzatarak, “Bunlar senin için,” demişti. “En iyileri.”

Leigh ısınan pizzasını mikrodalgadan çıkarıp kâğıt bir tabağa koymuş, üzerini streç filmle kapatmış, sonra kasaya doğru yürümüşü. Kasanın önünde iki iri armut cilalı gibi parlıyordu. “Bana her zaman çok iyi davranıyorsunuz Bayan Angelini,” demişti gülümseyerek. Elinden geldiği kadar bu çileli kadını neşelendirmek, mutlu etmek istiyordu.

Bayan Angelini’nin büyük oğlu Angelo, Leigh buraya taşınmadan çok önce, gangsterler arasındaki bir çatışmada öldürülmüştü. En küçük oğlu Dominick, dükkânda sürekli yardım eden, güleryüzlü, yakışıklı bir delikanlıydı. Sonra bir gün, birden ortadan kaybolmuştu. Bayan Angelini onun uzaktaki bir okula gittiğini söylemişti. Ama Leigh’in ev arkadaşı, -doğma büyüme New Yorkluydu- o mahallede ‘okula gitmenin’ aslında ‘Spofford’a’ (New York Çocuk ve Gençlik İslahevi) ya da herhangi bir eyalet hapishanesine gitmek demek olduğunu anlatmıştı.

Dominick’in ‘okula gitmek için evden ayrılması’ndan hemen sonra dükkânda Falco çalışmaya başlamıştı. Falco Angelini’nin giden kardeşiyle bir tek ortak noktası vardı, o konuda da rekor küçük kardeşeydi. Leigh’in ev arkadaşının bir gün dükkânda duyduğuna göre Falco da adam öldürmekten Attica’da birkaç yıl yatıp çıkmıştı.

Leigh bunu bilmeseydi de Falco'dan son derece rahatsız olurdu. Sessiz ve mesafeli duruşuyla, 1.80'den uzun boyuyla dükkânın içinde kıyamet habercisi dev bir hayalet gibi dolaşırdı. Yüzünde her zaman buz gibi soğuk ve uzak bir ifade olurdu. Güçlü geniş omuzları zaten dar olan koridorları doldururdu. Siyah kalın kaşlarının ve kocaman siyah sakalının aksine cildi hortlak gibi bembeyazdı. Leigh'in ev arkadaşının yorumuna göre bu da hapishanede uzun süre kaldığı içindi. Nadiren konuştuğunda duyulan sesi sert ve kabaydı. O kadar huzursuz oluyordu ki Leigh, sonunda mümkün olduğu kadar ona bakmamaya karar vermişti. Zaman zaman Falco'yu kendine bakarken yakalıyordu ve bundan daha fazla rahatsız oluyordu.

Bayan Angelini neredeyse komik bir şekilde Falco'nun ür-kütücü görüntüsünün ve göz korkutan davranışlarının farkında değilmiş gibi davranıyordu. Bir talim çavuşu gibi emirler yağdırırken bile şefkatle ve korumacı bir tavırla 'Falco'm benim', 'sevgilim', 'bebeğim' gibi sözcükler kullanıyordu. Leigh, iki oğlunu kaybettiği için Bayan Angelini'nin elinde kalan son evladına her şeyden fazla değer vermesini, onun kişiliğindeki kusurlarını ve sosyal eksikliklerini görmezden gelmesini anlayabiliyordu.

Bayan Angelini, sanki Leigh'in ne düşündüğünü anlamış gibi parasının üstünü verirken hüznle gülümsemişti. "Eğer Tanrı bana seçme şansı verseydi," demişti başıyla dükkânın ön tarafında raflara teneke kutuları dizmekle uğraşan Falco'yu işaret ederek, "kız evlat isterdim. Kızları yetiştirmek daha kolay."

"Birçok annenin sizin gibi düşünmediğinden eminim," diye şaka yapmıştı Leigh. Konunun geldiği noktadan rahatsız olmuş, Bayan Angelini'nin üzüntüsünden etkilenmişti. Ayrıca Falco Angelini'nin varlığı da huzursuz etmişti onu. Leigh aldıklarını toparlayarak kibarca Bayan Angelini ile vedalaşmış, sonra mecburen Falco'ya da çekinerek 'hoşça kal' demişti -onunla konuşmak istediğinden değil, ama konuşmazsa onu hor görüyor, ha-

karet ediyor gibi görünmek istemediğinden. Leigh, Ohio'nun sakin, küçük bir kasabasından geliyordu. Eski suçlular ile hiçbir ilişkisi olmamıştı bugüne kadar. Ama şimdi anlıyordu ki eski suçlulara hakaret etmek, onları aşağılamak -özellikle de cinayet-ten hapis yatıp çıkmış olanları- kesinlikle aptalca, hatta tehlikeli bir hataydı. Marketten çıkıp yoldan aşağı doğru yürürken kafası bu düşüncelerle doluydu, bu yüzden tehditkâr bakışlı iki genç adam, yan taraftaki gölgelerin arasından aniden fırlayıp yolunu kestiklerinde çok ürkmüştü. "Vay, vay, şu marketten çıkana bakın hele," demişti içlerinden biri elini ceketinin cebine sokarken. "Tam soyulup yenecek kıvamda."

Bıçak! Elinde bıçak vardı. Leigh, farların önünde şaşırıp kalmış bir ceylan gibi donup kalmıştı. Kafasının içinde aptal bir ses, 'Hayır, şimdi ölemem, tam Logan'ı bulduğum sırada ölmemeliyim,' diye çılgınlık atıyordu. Birden Falco Angelini marketten fırlamış ve elinde bıçak olan delikanlının üstüne yürümüştü. "Bir bıçak mı görüyorum orada?" diye dalga geçmişti. "Nasıl kullanacağını biliyor musun bari sersem kafa?" Kollarını iki yana açarak Leigh'e yapılması olası saldırıyı kendi üzerine çekmeye çalışmıştı. "Küçük kızları keserek erkekliğini kanıtlayamazsın. Sıkıyorsa yetişkin birini kes bakalım. Beni kes! Hadi pislik herif, denesene!"

Leigh ipnotize olmuş gibi birincisi Falco'nun üzerine yürürken ikinci çocuğun da cebinden bir bıçak çıkardığını görmüştü. Angelini yana çekilerek darbeyi savuşturmuş, sonra saldırganın kolunu yakalayıp omzunun üzerine doğru bükümüştü ve kırılan kemikten çıkan ürpertici sesle birlikte delikanlıyı biraz önce çıktığı karanlık kapı önüne savurmuştu. İkinci saldırgan arkadaşından daha becerikli ve daha soğukkanlıydı. Dehşetten felç olmuş gibi bakan Leigh'in gözleri önünde, bıçağı sokak lambasının ışığında parlayarak Angelini'nin etrafında yarım bir daire çizmişti. Birden bıçak havaya fırlamıştı. Angelini bir adım geri

çekilmiş, çocuk acıyla haykırmıştı; kasığını tutarak iki büküm dizlerinin üstüne çökmüş, “Orospu çocuğu!” diye küfrederek ayağa kalkmaya çalışmıştı.

O ayağa kalkmaya uğraşırken, Falco, Leigh’i kolundan kavrayıp geriye, marketin kapısına doğru itmişti. Leigh orada, kordandan donmuş bir halde, saldırganlar sokağın alt ucunda karanlıklara karışana kadar beklemişti. “Ben... biz... polis çağıralım,” diyebilmişti sonunda.

Angelini kaşlarını çatarak ona bakmış, üzerindeki önlüğü çıkarmıştı. “Neden?”

“Çün...çünkü onları tarif edebiliriz. Ben yalnız başıma yapabileceğimden emin değilim. Ama ikimiz birlikte olursak belki teşhis edebiliriz.”

“Bütün serseriler birbirine benzer,” demişti Falco omuzlarını silkerek. “Birbirlerinden ayırt etmek mümkün değil.”

Terslenen Leigh, öne doğru uzanarak evine giden sokağı dikkatle incelemişti. “Hiç kimseyi göremiyorum. Herhalde en azından bir mil öteye gitmişlerdir şimdi.” Tereddütle Angelini’nin yüzüne bakmış, eve kadar yalnız yürümeye korktuğunu belli etmek istememişti. “Yardıma koştüğün için teşekkür ederim,” demişti.

Falco cevap vermeyince bulunduğu yerden çıkarak bir adım atmıştı.

Falco’nun da bir adım attığını görünce rahat bir nefes almıştı. “Eve kadar ben de seninle geleyim.” Falco, Leigh’in tepkisini ölçerek bir dakika beklemiş, sonra kızın gergin sessizliğini yanlış yorumlayarak geri dönmeye kalkışmıştı. “Eh, belki de yalnız yürümek istersin.”

Sinirleri iyice bozulan Leigh elini uzatarak Falco’nun koluna yapışmıştı. “Dur, bekle! Benimle eve kadar yürümeni çok isterim! Sadece başına daha fazla dert açmak istemedim Falco.”

Leigh’in gayri ihtiyari yaptığı hareket ya da söylediği şeyler

Falco'yu çok eğlendirmişe benziyordu. "Sen benim başıma dert açmadın."

"Ne demezsin! Şuracıkta öldüreceklerdi seni."

"Onların beni öldürme tehlikesi yoktu."

Aralarında başlayan iletişimden cesaret almıştı Leigh. "Ben yine de polise haber vermemiz gerektiğini düşünüyorum, gerçekten."

"Sen bilirsin. Ama beni bu işe karıştırma. Polislere harcayacak zamanım yok benim."

"Eğer vatandaşlar işbirliği yapmazlarsa polis bizi nasıl koruyacak? Başka şeylerin yanı sıra, her vatandaşın görevidir..."

Falco öyle bir küçümsemeyle bakmıştı ki Leigh yerin dibine girdiğini hissetmişti. "Hangi gezegenden geldin sen?"

"Ohio'dan geldim," diye cevap vermişti Leigh. Kafası o kadar karışık ki daha iyi bir cevap bulamamıştı. Son birkaç dakika içinde ikinci kez, Falco'nun sesinde hafiften eğleniyormuş gibi bir ifade vardı sanki.

Leigh'le birlikte evine kadar yürümüş, dört katı çıkmıştı. Onu kapısının önüne getirmiş ve orada bırakıp geri dönmüştü.

O geceki saldırıdan kıl payı kurtulması Leigh'in Angelini'nin dükkânına yaptığı gece seferlerine son vermişti. Alışverişini gündüz yapıyordu artık. Son gittiğinde, Bayan Angelini'ye başına gelenleri anlatmıştı. Ama Falco'yla gurur duyacağı yerde, zavallı kadın çok üzülmüştü. "Çocukluğundan beri nerde bela var bulur, bütün belalar da onu bulur."

Leigh şaşırılmıştı. Etrafına bakınarak kurtarıcısını aramıştı, Falco dükkânın arkasındaki depoda kutuları düzeltiyordu. "Sana doğru düzgün teşekkür edememişim geçen gece," diyerek ona doğru yürümüştü. Falco şaşırmış gibi bir an duraklamış, sonra yavaş yavaş arkasına dönerek Leigh'e bakmıştı.

Kalın siyah kaşları sabırsızlıkla çatılmıştı, gür sakalı yüzündeki ifadeyi gizliyordu. "Ne için?" demişti kısaca.

Her zamankinden daha uzak ve ürkütücü görünüyordu. Boyu daha uzamış, vücudu daha irileşmiş gibiydi. Ama Leigh bunların hiçbirinin kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. Eski bir sabıkalı olmasının bir önemi yoktu. Leigh'i kurtarmak için hayatını tehlikeye atmış, sonra da güvende olduğundan emin olmak için onu evine kadar götürmüştü. Gerçek kibarlık, gerçek yüreklilik işte bu, diye düşünmüştü Leigh ve aklına geleni hemen söylemişti. "Çok kibar olduğun için," demişti.

"Kibar?" diye tekrarlamıştı Falco ince bir alayla. "Gerçekten öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bastığı yerden geri adım atmamak, minnetini ifade etmeden şuradan şuraya gitmemek konusundaki kararlılığına rağmen minicik bir adım gerilemiş, başını sallamış ve "Evet, öyle düşünüyorum," demişti Leigh.

"Seni oyun parkından ne zaman çıkardılar, dün mü?"

Leigh çok sinirlenmiş, tartışmanın büyümesini engellemek için elini kaldırmıştı. "Ben kafama koydum bir kere. Hiç değiştirmeye çalışma, yapamazsın. İşte," demişti öteki elini uzatarak. "Bu senin için."

"Bu da ne böyle?"

"O olayın anısına. Daha sonra açar, içinde ne olduğunu görürsün." Falcon hediye almayı reddedince, Leigh arka tarafa doğru yürüyüp paketi eski bir el merdiveninin en alt basamağına, birkaç ders kitabının yanına bırakmıştı. "Bu kitaplar senin mi? Ne okuyorsun?"

"Hukuk," demişti Falcon dalga geçerek. Leigh gülmesini tutamamış, bir yandan da onun bir zamanlar hapse girmiş olduğunu bildiği anlaşılacak diye ödü patlamıştı. Ne yazık ki Falco anlamıştı. "Eğer eğlenmen bittiyse," demişti, "yapacak işlerim var."

"Öyle demek istemedim," demişti Leigh odadan geri geri çıkarken. "İşine engel olduğum için özür dilerim. Ben sadece..."

“Gidiyor musun şimdi?”

Leigh asla onun hediyesini açıp açmadığını öğrenememişti. Ama içinden bir ses, açmış olsa bile, antikacıda bulduğu kuruşundan yapılmış zırhlı şövalye heykelciğini sevmeyeceğini söylüyordu. Bu olaydan sonra Falco asla Leigh’e doğrudan tek kelime bile söylememiş ama en azından her gördüğünde kıbarca başını eğerek selam vermeye devam etmişti. Leigh kendisine bir şey söylediği zaman cevap vermişti, Leigh de ona her zaman selam vermiş, merhaba demişti.

Falco’nun saldırganları kovalamasından birkaç hafta sonra, Leigh ve Logan gece geç vakit bir şeyler atıştırmak için Angelini’lerin dükkânına gitmişlerdi. Leigh, Logan’ı Bayan Angelini’yle tanıştırmış, sonra ortalıkta dolaşan Falco’yu görünce iki genç adamı birbirleriyle tanıştırmıştı. Bundan sonra Bayan Angelini, Leigh’i her gördüğünde, ‘genç adam’ hakkında sorular sormuştu. Falco ise adını ağzına bile almamış, zaten kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Bayan Angelini onun yeniden ‘okula döndüğünü’ söylemişti.

Hastane yatağında yatarken Leigh bunları tek tek aklından geçiriyordu, çünkü neredeyse saldırıya uğradığı o gece Leigh’in ömründe yaşadığı en korkunç deneyimdi -Logan’ın kaybolması olayına kadar. Şu anda o geceki dehşet verici çaresizliğin aynısını yaşıyordu. Oysa daha hazırlıklı olması, böyle bir olayın yaşanacağını önceden kestirmesi, Logan ve kendisini bu beladan koruması gerekirdi.

CANAN

Dokuzuncu Bölüm

Doktoru, hemşiresi ve hastane müdürü Leigh'e tekerlekli sandalyesiyle aşağı inip arka kapıya yanaşan ambulansa binene kadar eşlik ettiler. Orada Brenna bekliyordu, kırmızı bir şapka ve kalın bir manto giymişti, "Güvenlik, yolun açık olduğunu söyledi," dedi Leigh'e.

Yanında duran güvenlik görevlisi başıyla onayladı. "Bugün taburcu olacağınızı duyunca gazetecilerin çoğu gitti," diye açıkladı Leigh'e. "Sadece ikisi buralarda dolaşıyor, belki görürüz diye. Siz çıkarken haber vermem için on dolar verdiler bana, ben de sizin ayarladığınız boş ambulansı gösterdim, sonra arabalarına atlayıp ambulansın arkasından gittiler. Sanırım şu anda altmış mil kadar uzakta olmalılar."

Leigh, Brenna'ya, kendilerine bu kadar yardımcı olduğu için adama yirmi dolar vermesini söyledi. İki ambulans görevlisi, tekerlekli sandalyeden inmesine yardım etmek istediler, Leigh elini kaldırarak onları durdurdu. "Kendi başıma yapabilirim." Acıyla boğuşarak yavaş yavaş ayağa kalkmayı başardı. O sabah sadece, kendi katındaki personel için anı fotoğrafları imzalamış, duş almış ve giyinmişti. Buna rağmen kendini çok yorgun hissediyor, ayakları titriyordu. Yine de psikolojik olarak belirlediği hedef için mücadele etmeye hazırdı. Kendi yol haritasını takip

ederek birkaç saat içinde Logan'ı bulacağı ümidiyle gaza gelmiş, çok uzaklara gidebilecek kadar güçlü olduğuna inanmıştı.

Leigh'in arkasından Brenna da ambulansa bindi ve araç arabaya yolunda yavaş yavaş hareket etti. "Araba nerede?" diye sordu Leigh.

"Anayolun iki mil aşağısında, Amerikan Lejyoner Binası'nın önünde. Ambulans şoförüne, arabamı oraya bıraktığımı, alabilmem için önce oraya gitmek zorunda olduğumuzu söyledim. Neresi olduğunu biliyor."

Kısa bir süre sonra, ambulans yavaşladı, Leigh'i acıdan dişlerini sıkmak zorunda bırakacak kadar sarsılarak çukurlarla dolu bir park yerine girdi. "İyi misin?" diye sordu Brenna endişeyle.

Leigh yavaşça nefesini bıraktı ve başını salladı. "Hastaneden bir sürü ağrı kesici verdiler ama ben almak istemiyorum, beni sersemletiyor. Şu anda tamamen ayık kafalı ve dikkatli olmalıyım. Bana yardım eder misin?"

Araç durdu. Görevlilerden biri indi ve Brenna'nın inmesine yardım etmek için aracın arkasına dolandı. Kapıları açınca, ayağa kalkmış iki kadınla yüz yüze geldi, bir adım geri çekilerek açıklama bekler gibi baktı.

"Hastaneden ambulansla ayrılacağıma söz vermiştim," diye başladı Leigh genç adama bakarak. "Ve sözümü tuttum. Ama Manhattan'a kadar bunun içinde gitmeye söz vermedim."

"Bunu yapmanıza izin veremem Bayan Kendall!"

Leigh güçlükle gülümseyerek yardım etmesi için elini uzattı. "Hiç şansın yok."

"Ama..."

"Eğer beni buradan atlamak zorunda bırakırsan," diye uyardı Leigh kibarca, "sarsıntıdan ölebilirim." Öne doğru bir adım ilerledi, başka yapacak bir şey kalmadığı için görevli yardım etmek zorunda kaldı. Ambulans şoförü de neler olduğunu merak ederek arkaya geldi. Leigh hemen elini kaldırarak olası bir itirazı engelledi. "Tartışmaya gerek yok," dedi.

Hep birlikte, Leigh'in Brenna'nın kiraladığı gümüş renkli Chevrolet Blazer'a binmesine yardım ettiler. "Sekreterim isimlerinizi aldı," dedi Leigh minnettar bir gülümsemeyle. "Gelecek cumartesi gecesi için 'Kör Nokta' oyununa dört bilet ayarlayacak size."

Normalde, böyle kapalı gişe oynayan Broadway oyunları için verilen hatır biletleri, en züppe New Yorkluları bile mutlu ederdi. Bu yüzden adamların suratında beliren hayal kırıklığı ifadesine çok şaşırdı.

"Eğer sizin için sorun olmayacaksa," dedi sürücü arkadaşıyla bir an bakıştıktan sonra, "siz yeniden oyuna dönene kadar beklemeyi tercih ederiz Bayan Kendall."

O kadar genç, o kadar çok acı ve dehşete tanık olmuşlardı ki Leigh yanaklarını okşamak istedi birden. "Merak etmeyin ben ayarlarım," diye söz verdi. "Her şey normale dönünce Brenna sizi arar," diye bitirdi sözlerini. NORMAL...

Brenna, Blazer'ı çalıştırırken, Leigh bu özlediği, gerçekleşmesi için dualar ettiği kavrama büyük bir şevkle tutunmuştu.

CANAN

Onuncu Bölüm

Yolun iki tarafındaki kar yığınları neredeyse Blazer'ın pence-relerine kadar geliyordu. Ara sıra tepelerinde anayol işaretlerine rastlanıyordu. Yan yollar kar yığınlarından o kadar daralmıştı ki, iki arabanın yan yana geçmesi imkânsızdı.

İlk bir saat, dağa tırmanmaya başlar başlamaz gördükleri bazı çok belirgin işaretlerin dışında hiçbir şey Leigh'e tanıdık gelmedi. Onları da daha önce Catskills'e yaptığı yolculuklardan tanıyordu. Dağ yolunda ilerledikçe manzara giderek daha da yabancılaştı. Logan'ın verdiği tarifler daha da kafasını karıştırmaya başlamıştı. Yola çıktıktan üç saat sonra Brenna öğle yemeği için durmalarında ısrar ederek arabayı bir McDonald's'a çekti. Arabaya servis penceresinin önünde siparişlerini beklerken, "Biraz önce geçtiğimiz küçük benzin istasyonundan bu yana hiç tanıdık bir şey görmediniz mi?" diye sordu.

"O gece kardan bir tünelin içinde körü körüne yol alıyordum," dedi Leigh bitkin bir sesle. "Görüş mesafesi o kadar kötüydü ki farların ancak bir metre kadar ötesini görebiliyordum." Duyduğu endişe ve gerginlikten başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Parmaklarını şakaklarına bastırarak masaj yapmaya çalıştı. "Logan'ın talimatlarına daha fazla dikkat etmem gerekirdi. Ama o sırada sadece arabayı kaydırmamaya odaklanmıştım. Ayrıca Logan'ın tarifleri sıradan bir insana verilecek türden değildi.

‘Dağlardaki gizli yuvarımız’ konusunda o kadar heyecanlıydı ki çizdiği kroki define haritası gibi olmuştu.”

Leigh aynı şeyleri tekrarladığını fark ederek sustu. “Öyle bile olsa,” diye pişmanlıkla söylendi, “Ridgemore’daki ışıkları geçtikten dörtte bir mi yoksa dört mil sonra mı sağa döneceğimi hatırlamalıyım. Salı günü dedektiflere yolu tarif ederken önemli bütün işaretleri hatırladığımdan emindim. Ama şimdi hiçbir şeyden emin değilim.”

“Kendinize bu kadar yüklenmekten vazgeçin,” diye uyardı Brenna.

Leigh’in elinde değildi ama en azından Brenna’nın hatırı için yüksek sesle söylememeye karar verdi.

Leigh bir şeyler gördüğünü sandığı için ya da bazı şeylerin çok tanıdık geldiğini düşündüğü için sürekli geri dönerek iki saat daha geçirdiler.

Ümitsizliğe kapılan Leigh sistematik olarak her yan yola, özel yola, hatta evlerin önündeki araba yollarına bile girerek Logan’ın tarif ettiği kulübeyi arıyordu. Gördükleri bütün çiğnenmiş, çamurlu patikaları, eskiden araba yolu olabilecekleri ümidiyle tek tek incelemek istiyordu ama kar izin vermiyordu.

Birkaç kez neredeyse kara saplanıyorlardı. Neyse ki Brenna bu konuda şaşırtıcı bir biçimde yetenekliydi de ağır binek arabasını ustalıklı idare ediyordu. Bu yeteneğini ailesinin çiftliğinde büyümesine bağlıyordu. Brenna’nın arabayı kar yığınlarının içinde kullanmaktaki ustalığı ve öğleden sonra havanın açması, bu hayal kırıklıklarıyla dolu günün tek olumlu taraflarıydı. Öğle yemeği molasından kısa bir süre sonra bir saat içinde kar bulutları uzaklaştı, gökyüzü parlak bir maviye döndü, sıcaklık sıfır derecenin üstüne çıktı, karlar erimeye başladı.

Brenna, Leigh’e giyecek bir şeylerin yanı sıra evde eline geçen birkaç şeyi doldurduğu bir el çantası da getirmişti. Çantanın içinden çıkan güneş gözlükleri Leigh’in özellikle işine yaramış-

tı. Onlarla gözlerine dolmaya başlayan yaşları ve akşam yaklaşırken yüzüne çöken o perişan ifadeyi gizleyebiliyordu.

“Eğer akşamki basın toplantısına vaktinde yetişmek istiyorsanız,” dedi Brenna, “bir an önce eve dönmeliyiz.”

Leigh onu duydu ama o sırada başını arkaya çevirmiş, dik bir yokuşla inilen küçük bir açıklığa bakıyordu. “Yavaşla!” dedi heyecanla ve Brenna hemen frene bastı. Blazer hafifçe kayarak durdu. “Aşağıda bir ev var, çatısını görebiliyorum.” Leigh dik yokuşun sonunda yeşil çatılı, büyük ve eski bir ev görmüştü. Ama Logan kendi arazilerindeki tek yapının, üç odalı, çatısı gri kayrak taşından bir ev olduğunu söylemişti. “Burası değil!” dedi üzüntüyle. Sonra hayal kırıklığı ve öfkeyle patladı: “Komisyon üyesi Trumanti’nin bugün buraya göndermeye söz verdiği helikopterleri göremiyorum. Neyi bekliyor, yazın gelmesini mi?”

“Helikopterler şu anda havada olabilir,” diye açıklamaya çalıştı Brenna. “Ama öteki tepenin arkasındalarsa biz onları göremeyiz.”

“Cep telefonunun açık olduğundan emin misin?” diye sordu Leigh.

Brenna nezaketinden, aynı konuyu gün boyu kaç kez konuştuklarını hatırlatmadı. “Açık. Tuvalete gitmek için durduğumuzda yine kontrol ettim.”

“Dedektif Shrader ile Dedektif Littleton’ı aramak istiyorum. Bu sabah senin telefonundan birkaç sesli mesaj bıraktım ama almadılar herhalde.”

“Cep telefonum arka koltuğun üzerindeki çantamın içinde.” Bunları söylerken Brenna, ön koltukların arasından sağ kolunu arkaya uzatıp çantasına ulaşmaya çalıştı ama başaramadı. “Kenara çekmem gerekiyor,” dedi dikiz aynasına bakarken.

“Hayır, hayır. Ben alırım, sen sürmeye devam et.” Leigh derin bir nefes aldı, kaburgalarının acısıyla boğuşarak yavaşça, biraz da beceriksizce ön koltuktan arkaya doğru dönmeyi ve

Brenna'nın çantasına ulaşmayı becerdi. Brenna'nın çantası, havayollarının büyük boy reklam çantaları büyüklüğündeydi ama telefon en üstte duruyordu. Telefon numarasını tuşlayıp kulağına götürürken Leigh'in elleri titriyordu.

Shrader telefonu hemen açtı. "Kocamdan bir haber alabildiniz mi?" diye sordu Leigh hiçbir girişe gerek duymadan.

"Hayır. Alsaydık, mutlaka bu sabahki sesli mesajlarınızda bıraktığınız numaradan arardık sizi. Şu anda neredesiniz?"

"Ben şimdi dağdayım. Pazar günü geçtiğim yolları bulmaya çalışıyorum."

"Bir şey bulabildiniz mi bari?"

Leigh kendini toparlayıp gerçeği yüksek sesle söylemeye hazır olana kadar birkaç saniye geçti. "Nerede olduğumuz, nerede olmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Söyledikleri üzerine yorum yapmak yerine Shrader, "Bu sabahki telefon mesajınızda, evinizde bu akşam bir basın toplantısı yapacağınızı söylemişsiniz. Hâlâ geçerli mi?" dedi.

"Evet."

Shrader bunun üzerine ellerinde, Leigh'i kurtaran adamın polis ressamı tarafından çizilen robot resminin bulunduğunu, toplantıda bunu basına dağıtabileceklerini söyledi. "Dedektif Littleton'la birlikte toplantıya gelirken onları da getiririz," dedi.

"Ben bunu düşünmemiştim," diye kabul etti Leigh ama yine de söylemeden geçemedi: "Bu gece şehre kadar onca kilometre yol yapmayı göze aldığınız için teşekkür ederim, ama ben sizin dağda kalıp kocamı aramaya devam etmenizi tercih ederim."

"Dedektif Littleton ve ben, bu gece şehre inip yarın sabah erkenden arama çalışmalarının başına dönebiliriz. Biz her zaman fazla mesai yaparız."

"Öyleyse teşekkür ederim, basın toplantısında bulunmanızı ben de isterim," dedi Leigh çabuk çabuk. "Komisyon üyesi Trumanti arama çalışmalarına yardımcı olmak üzere helikopterler

göndereceğini söylemişti ama ben bir tane bile göremedim bugün.”

“İki tanesi bugün öğleden beri havadalar, yarın birkaç tane daha gelecek, ama karlar eriyene kadar helikopterler sizin sandığınız kadar fazla alanı tarayamazlar. Çünkü karla kaplı bütün çatılar havadan aynı gibi görünüyor, bu yüzden de helikopterler çok alçaktan ve yavaş uçmak zorundalar.”

“Bu hiç aklıma gelmemişti,” dedi Leigh, sesindeki ümitsizliği saklayamamıştı.

Pazar günü doğanın bizzat kendisi Leigh’e savaş ilan etmişti. “Hava raporunda son dakikada bir değişiklik olmazsa bu güneş bir-iki gün daha devam edecek. Yol kenarlarında, bir arabanın aşağı uçtuğunu gösterir bir işaret bulmak için bir ekip kurduk. Bir grup da yarın gelecek. Eğer kar bugünkü gibi erimeye devam ederse, yoldan çıktığınız noktayı kısa sürede bulabiliriz. Bir kere orayı saptayınca, helikopterlerin kulübeyi arayacakları alan iyice daralacak. Üzülmemeye çalışın,” diye bitirdi Shrader sözlerini. “Kocanız, elektriği ve telefonu olmayan eski bir evde kalacağını biliyordu. Eğer yolu aşamıyorsa, içerde güzel bir ateş yakmış, bizim kendisini oradan çıkarmanın yolunu bulmamızı bekliyordur kesin.”

Leigh bu davranışın Logan’a uygun olmadığını biliyordu. Başka bir neden olmasa bile sırf Leigh’i merak ettiği için hemen ertesi sabah karların içine daldı Logan. “Haklı olabilirsiniz,” diye yalan söyledi.

“Hemen şehre doğru yola koyulsanız iyi olur,” dedi Shrader. “Eğer toplantı başlamadan orada olmaya niyetiniz varsa, acele etmelisiniz.”

Leigh tamamen yıkılmış bir halde, Brenna’nın cep telefonunun ‘kapat’ tuşuna bastı. “Dedektif Shrader hemen yola çıkmamız gerektiğini söylüyor,” dedi. Pencereden dışarı, karla kaplı dağlara, küçük benekler gibi görünen yüksek çam ağaçlarına

bakıyordu. Şu tepelerde bir yerde, arabasını ve kocasını kaybetmişti. Neredeyse hayatını da kaybedecekti. Şimdi de aklını kaybetmek üzereydi.

“İyi misiniz?” diye sordu Brenna tatlılıkla.

“İyiyim,” diye yalan söyledi Leigh. “Her şey düzelecek,” diye ekledi. “Logan tamamen güvenli bir yerde. Bir gün hepimiz bu olanlara kahkahalarla güleceğiz.”

Bir mil kadar gerilerinde sivil bir Ford’un içinde, Shrader, Sam Littleton’a baktı. “Geri dönüp eve gidecekler,” dedi. Birkaç dakika sonra Blazer karşı yönden gelerek yanlarından geçti. Şehre gidiyordu. Shrader yan aynasından Blazer virajı dönene kadar bekledi, sonra geniş bir U dönüşü yaparak arkalarından yola koyuldu. Artık arabayı takip etmiyordu. “Bugün buradan kaç kez geçtiklerini düşünürsek,” dedi, “bizi fark etmemelerine şaşırdım doğrusu.”

“Şu Blazer, Catskills’teki birkaç temiz arabadan biri,” diye mırıldandı Sam, bir yandan da kucağındaki Leigh’in salı gecesi verdiği krokiyi inceliyordu. “Bizimkiler iğrenç...” İçini çekerek krokiyi katladı ve plastik bir kanıt poşetine koydu. “Bu sabah bize hastanede verdiği rotayı izliyordu, öğleüzeri geriye dönüş yapıp daha geniş daireler çizerek sürdürdü aramayı.”

“Evet, sonra da manzara seyretmeye başladı. Bugün kendisini takip edeceğimizi anladı, onun için bizi biraz dolaştırmaya karar verdi. Bu arada bana bir çeyreklik borçlusun,” dedi Shrader.

Elini uzattı, Sam önce onun açık avcuna, sonra kendini beğenmiş profiline baktı. “Nedenmiş o?”

“Çünkü ben, onu takip etmenin bizi hiçbir yere götürmeyeceğini söylemiştim, oysa sen ilginç bir şeylerin peşinde olabileceğini düşündün.”

“İstersen bana paranoyak diyebilirsin, ama fena yaralanmış, çılgın gibi olduğu bilinen bir kadının, bir otoyol üzerinde, terk

edilmiş bir otoparkta ambulanstan inip, başka bir araca geçerek güney yerine kuzeye doğru yol alması, ne yalan söyleyeyim, çok ilgimi çekti.”

“Oyun açıldı,” diye üsteledi Shrader. “Çeyreği görelim.”

“Tamam, bugün bana kola ve şekerlemeler için borçlandığın yedi dolar kırk üç sentten düşerim.”

“Ne?” diye bağırdı Shrader, Sam’e yırtıcı köpek bakışıyla bakarak. “Benim yedi dolar kırk üç sent borcum yok sana Littleton. Sana altı dolar kırk üç sent borcum var.”

Sam gülümsedi. “Tamam, o kadar. Ama unutma lütfen.”

CANAN

On Birinci Bölüm

Brenna ve Leigh, sonunda asansörden çıktıklarında, Trish Lefkowitz daire kapısının önünde onları bekliyordu. Basın toplantısına beş dakika geç kalmışlardı. “Aman Tanrım!” diye çığlık atarak Leigh’in kolunu tutmak için koştu. “Korkunç görünüyorsun, Leigh. Ama bir bakıma da iyi oldu,” diye ekledi. Halkla ilişkilerin her şeyden değerli olduğunu düşünürdü her zaman. “İçerdeki gazeteciler seni böyle görünce sana yardım etmek için yarışacaklar.”

Leigh onu duymadı bile. Siyah mermer antrede durmuş, oymalı masalara, ipek kaplı 14. Louis sandalyelere bakıyordu. Her şey pazar günü bıraktığı gibiydi. Sadece Logan eksikti hayatında. Öyleyse hiçbir şey aynı değildi.

Girişin sol tarafında siparişlerin teslim edildiği, doğrudan mutfağa açılan, kamufle edilmiş bir kapı vardı. Brenna, Trish ve Leigh içeri girmek için bu kapıyı kullandılar. Hilda bir servis tepsisinde bardakları taşıyordu ve Leigh’in berelenmiş yüzünü ve perişan halini görünce az kalsın elindekileri yere düşürüyordu. “Ah, Bayan Manning...” diye ağlamaya başladı. “Vah vah...”

“Ben iyiyim Hilda. Sadece saçımın biraz taranmaya ihtiyacı var.” Leigh, Brenna’nın getirdiği mantoyu dikkatle çıkardı. İçerideki gürültüden epey gazetecinin geldiği anlaşılıyordu.

“Birazcık rujun zararı olmaz,” diyerek aynaya uzandı Trish. Aynayı ve makyaj malzemelerini daha önceden bu amaçla mutfağa getirmişti.

“Sadece saçımı tarayacağım, o kadar,” dedi Leigh kesin bir tavırla. Üzerindeki siyah pantolon ve kazağın kırısklıklarını düzeltmeye çalıştı. Saçlarını şöyle bir taradıktan sonra “Tamam, ben hazırım,” dedi.

Bir tarafında Trish, öteki tarafında Brenna ile birlikte sallondan içeri girdi. Sadece altı gün önce, bu salon, hayatının en harika gecelerinden birini paylaşmak üzere gelen, keyifli insanlarla doluydu. Oysa şimdi, içerisi gözlerini yüzüne dikmiş, incelemek, gözlemlemek, not almak ve yaşadığı canlı karabasanın korkunç ayrıntılarını kamuoyuna anlatmak için gelmiş gazetecilerle doluydu. Leigh, az önce gelmiş olan Dedektif Shrader ve Littleton’ın dışında kimseyi tanımıyordu.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Kendall?” diye sordu gazetecinin biri.

“Bize bir saniye verin, yerleşelim,” dedi Trish.

Leigh için şöminenin önüne bir koltuk yerleştirmişti, Leigh yığılır gibi bıraktı kendini. Sadece ayakta durmaya gücü kalmadığı için değil, bütün bedeni titremeye başlamıştı. Gazetecilerin ve fotoğrafçıların varlığı, bir şekilde Logan’ın yokluğunu daha dehşetli... daha gerçek yapıyordu. Başını kaldırarak onlara baktı. “Geldiğiniz için teşekkür ederim...” diyerek toplantıyı resmen başlattı.

Sözleri, kör edici flaşların birbiri ardına patlamasına ve inanılmaz bir soru yağmurunun başlamasına neden oldu. “Kocanızdan bir haber aldınız mı?” “Fidye için kaçırıldığı söylentileri var, ne diyeceksiniz?” “Onu en son ne zaman gördünüz?” “Polis, sizi yoldan aşağı atanı yakalayabildi mi?” “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Kendall?” “Boşanacağınız dedikoduları doğru mu?” “Şu anda polis ne yapıyor?” “Şüphelendikleri biri var mı?” “Kaza gecesi sizi kim buldu? Sadece bir kaza mıydı yoksa bir kasıt olduğunu mu düşünüyorsunuz?” “ ‘Kör Nokta’daki rolünüze ne zaman dönmeyi planlıyorsunuz?”

Leigh sorulara bir son vermek için elini kaldırdı. “Lütfen

söyleyeceklerimi dinleyin. Bildiğim her şeyi elimden geldiğince hızlı bir şekilde anlatacağım.” Oda, kameraların vızıltısı dışında tamamen sessizliğe büründü. Leigh, pazar gecesi neden dağ yoluna çıktığını ve kazanın bütün ayrıntılarını anlattı. “Bildiğiniz gibi, polis beni yolun kenarında bulan adamı henüz bulamadı,” diye bitirdi. “Ama ellerinde bir robot resim var ve bu gece sizlere dağıtacaklar.”

“Neden polis arabanızı bulamadı hâlâ?”

“Bunu kendileri açıklayacaklar,” dedi zayıf bir sesle. Başı dönmüyordu. Gözleriyle Shrader’i aradı ve sonunda gördü. Adam başını hafifçe eğerek gazetecilerin polis araştırması hakkındaki sorularına cevap vereceğini belirtti. “Sizleri buraya sadece sorularınızı yanıtlamak için çağırmadım,” diye devam etti Leigh. “Yardımlarınıza ihtiyacım var. Lütfen bu robot resmi kamuoyuna ulaştırın. Mutlaka adamı tanıyan biri çıkacaktır.” Merak ve dikkatle dikilen Dedektif Littleton’dan sessizce yardım diledi. “Buradaki arkadaşlara Logan’ın arabası hakkında ve bize yardım etmek için kullanabilecekleri bütün bilgileri verir misiniz, lütfen?”

“Elbette Bayan Manning,” dedi Littleton çabucak. Odadaki erkeklerin hemen hepsi hayranlıkla baktılar.

Littleton ve Shrader bu noktada devreye girdiler ve on dakika boyunca soruları cevaplandırıdılar. Leigh sonuna kadar onları izledi. Sonuna doğru, düşmemek için koltuğun kenarlarını sıkıca kavramak zorunda kaldı. Oda etrafında dönmeye, gözleri kararmaya başlamıştı.

Tam titreyen elini alnına götürüyordu ki gazetecilerden biri bir soru yöneltti Leigh’e.

“Bayan Kendall, kocanızın bulunmayı kendisinin istemediğini düşündünüz mü hiç? İş sorunları... vs. gibi nedenlerden?”

Leigh kaşlarını çatarak baktı, gözlerini ondan ayırmamaya çalışıyordu. “Saçmalık bu.”

“Evliliğinizin, herkesin inanmasını istediğiniz kadar mü-

kemmel olmadığı, kocanızın başka bir kadınla ilişkisi olduğu dedikodularına ne diyorsunuz?”

Leigh bütün gücünü toplayarak dosdoğru adamın gözlerinin içine baktı. “Kocam, fevkalade bir erkek, sadık ve sevgi dolu bir eştir.” Gururla başını kaldırarak devam etti: “Böyle bir anda, sadece mesnetsiz, çirkin dedikodulara dayanarak beni aşağılamaya ve incitmeye, kocamın şerefine leke sürmeye çalıştığınıza inanamıyorum.”

Trish Lefkowitz, basın toplantısını bitirmenin zamanı geldiğine karar vererek, “Pekâlâ arkadaşlar,” dedi, “bu gecelik bu kadar yeter. Geldiğiniz için teşekkürler. Şimdi Bayan Kendall’ın dinlenmesi gerek.”

Birkaç gazeteci birer soru daha sormak istedi ancak Trish kararlı ama nazik bir sesle konuyu kapattı. “Bu gece başka soru yok. Sizlere ileteceğimiz herhangi bir yeni haber aldığımızda kesinlikle haber vereceğiz.” Böyle söyleyerek giriş kapısına yürüdü ve kapıyı açtı. Gazeteciler teyplerini, not defterlerini ve kameralarını toplayıp çıkana kadar orada bekledi.

Leigh de, elini destek almak için koltuğun arkasına koymuş, ayağa kalkmıştı. Her birine geldikleri için teker teker teşekkür etti. Ancak Trish kapıyı kapar kapamaz, boş bir çuval gibi koltuğa yığıldı. Shrader cep telefonuyla konuşuyordu, bu yüzden Leigh, Littleton’a döndü. “Geldiğiniz için, her şey için teşekkür ederim. Birer kahve ya da çay alır mıydınız?” diye sordu, sonra da ekledi: “Ben de sizinle içerim.”

“Teşekkürler. Kahve çok iyi olurdu,” diye cevap verdi Dedektif Littleton. Leigh bu ufak tefek esmer güzeli kadının her zaman nasıl bu kadar taze ve zinde görünebildiğine şaşıtı. Hilda’ya bakındı. Hilda bir kenarda durmuş, o mükemmel salonundaki hasarı tespite çalışıyordu. “Hilda, hepimize kahve getirir misin lütfen?”

O sırada Shrader telefonunu hızla kapattı. “Kahveyi boş verin,” dedi, “paltolarımızı alalım biz.” Leigh’e döndü, yüzünde

gergin ve heyecanlı bir ifade vardı. “Bir polis memuru galiba sizin yoldan çıktığınız yeri bulmuş. Bu gece aşırı hız yapan bir motosikletliye ceza yazarken, bulunduğu yerin hemen arkasında, yeni kırılmış ağaç dallarının banketten aşağı doğru sallandığını fark etmiş. Kar makineleri yolun o bölümünde kenarlara o kadar çok kar yığmış ki, adamımız hiçbir lastik izi ya da hasar görmüş korkuluk parçası görememiş. Ama yokuşun dibinde eski bir maden ocağının bulunduğundan emin.”

Hilda’nın tuttuğu kalın paltosunu giyerken bir süre durakladı. “Şu anda NYPT’den iki tim var orada,” diye devam etti sonra. “Yarın sabah ilk işim daha fazla adam sevk etmek olacak. Littleton ve ben birkaç saat uyuduktan sonra gidip çalışmaların başlamasına nezaret edeceğiz. Bir şey öğrenir öğrenmez sizi ararız.”

Arabanın bulunması Leigh’i hiç ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren tek şey kocasının bulunmasıydı. “Eğer orası benim kaza yaptığım yerse, kulübe de fazla uzakta olamaz. Neden sabaha kadar beklemeniz gerekiyor anlamıyorum.”

“Çünkü ortalık çok karanlık. Bu karanlıkta hiçbir şey yapamayız,” diye açıkladı Shrader sabırla. “Polis memuru feneriyle banketten aşağı inmeyi denemiş ama yokuş çok dik ve yerler çok kayganmış. Hava biraz aydınlanır aydınlanmaz doğru yeri bulup bulmadığını anlayacağız. Eğer bulmuşsa, ekiplerimiz çevreyi hem karadan hem havadan taramaya başlayacak.”

“Ama sabahı beklemekle çok vakit kaybediyoruz!” diye itirazını sürdürdü Leigh ellerini ovuşturarak.

“Eğer kocanız fırtınada sığınacak bir yer bulmuşsa, birkaç saat daha beklemesinin bir önemi yok.”

“Ya bulamadıysa?”

Shrader’in cevabı, Leigh’i bu soruyu sorduğuna pişman etti. “Bu durumda,” diye devam etti Shrader, “aradan beş gün geçtikten sonra birkaç saat daha fazlası zaten hiçbir şeyi değiştirmez.” Shrader sabırsızlıkla, yavaş yavaş ceketini giyen ve göz-

lerini Leigh'e dikmiş olan Littleton'a baktı. "Eğer eyalet polisi, yoldan çıkıp aşağı yuvarlandığınız yeri doğru olarak tespit etmişse," diye devam ederken, sonunda hazırlanabilen Littleton peşinde, kapıya yöneldi. "O zaman hastanedeyken bize verdiğiniz kroki tamamen yanlış oluyor. Polisin bu gece bulunduğu nokta sizin bizi yönlendirdiğiniz yerden en az yirmi mil uzakta. Onun için yine söylüyorum, doğru iz üzerinde olmayabiliriz, fazla ümitlenmeyin."

Littleton antrenin merdivenlerini çıktı, eldivenlerini giydi. Kapının önünde bir saniye duraklayarak Leigh'e döndü: "Yapabileceğiniz en iyi şey Bayan Manning, yatağınıza girip yarın sabah bizden bir haber gelene kadar beklemek. Bu gece birkaç kez bayılacak gibi olduğunuzu gördüm."

Kapıyı iki dedektifin arkasından kapar kapamaz, Trish, Leigh'e döndü. "Gerçekten de öyle oldun," dedi. "Biz Brenna ile eve gidiyoruz şimdi," derken portmantoya doğru yürümeye başlamıştı bile. "Sen de bir şeyler yiyip doğru yatağa giriyorsun. Brenna bugün sabahtan beri ağzına bir şey koymadığını söyledi."

"Evet, yemedi," diye doğruladı Brenna. Sonra Hilda'ya döndü ve Leigh'i sadık hizmetçisinin şefkatli kollarına teslim ederek, "Hiçbir şey yemedi Hilda. Ağrı kesicilerini de almadı. İlaçlar çantasında," dedi.

"Merak etmeyin, ben onunla ilgilenirim," diye söz verdi Hilda. Brenna ve Trish'i yolcu ettikten sonra koltuğuna yığılıp kalmış olan Leigh'e döndü: "Akşam yemeğinizi biraz erken hazırladım. Önce sizi yatırayım, sonra ilaçlarınızla ilgilenirim Bayan Manning, kalkmanıza yardım edeyim."

"Teşekkür ederim Hilda," dedi Leigh. Çok yorgundu, itiraz edecek gücü kalmamıştı. Yavaşça ayağa kalkıp telaşla yürüyen hizmetçisini ağır ağır takip etti.

Önden yürüyen Hilda omzunun üzerinden, "Ben yatağınızı açayım," dedi.

'Yatağı açmak' demek, yatağın yarısını açmak ve 'Kraliçe

Anne' yatak başının tamamını kapatan zarif dekoratif yastıkları kaldırmak demektir. Normalde Hilda bu yastıkları kaldırma işini, geceleri yatmadan önce Leigh'i hem eğlendiren hem büyüleyen bir seremoni gibi gerçekleştirirdi. Önce, bir kucak dolusu kenarları saçaklı yastık alınır ve çarşaf dolabına konurdu. Sonra iki kucak dolusu püsküllü yastık, arkasından iki kucak dolusu daha kurdeleler, kordonlar ve parlak taşlarla süslü yastık, çarşaf dolabına kaldırılırdı. Sabahleyin bütün bu merasim, tersine olarak yeniden tekrarlanırdı.

Ancak bu akşam Hilda her zamanki geleneği öyle bir bozdu ki, Leigh, onun hanımının durumundan ne kadar etkilendiğini ve ne kadar üzüldüğünü net bir şekilde anladı. "Ben şimdi şu yastıkları yolunuzdan çekerim," diyerek yatağa eğildi Hilda, ellerini yastık yığınının üstüne koyup tek ve güçlü bir hareketle yastıkların çoğunu yatağın öteki tarafına, yere savurdu. Bu darbeden kurtulan son birkaç yastığı da ötekilerin yanına gönderdikten sonra, beyaz kaplı pofuduk yorganı açtı. "Siz yatmaya hazırlanırken ben de yemeğinizi ıstayım," dedi. Leigh başını salladı ve giyinme odasına doğru yürüdü.

Duş bile alamayacak kadar yorgundu. Pantolonunu ve kazaklarını çıkardı. Tam geceliğine uzanıyordu ki, elinde şişman uyku yastıklarıyla aralık kapının önünden geçen Hilda onu gördü. Hizmetçi, Leigh'in bereli vücudu karşısında dondu kaldı, dudaklarından üzüntü dolu bir çığlık yükseldi. "Aman Tanrım, olamaz. Ah Bayan Manning, size neler oldu böyle, zavallı hanımefendi, hastanede olmanız gerekirdi bu durumdayken."

"Bunlar sadece ezik," dedi Leigh. Hilda'nın üzüntülü hali o kadar içine dokunmuştu ki teselli etmek için ona sarılmak istedi ama kırık kaburgaları aklına gelince vazgeçti. Kollarını kaldırıp geceliği başından aşağı geçirdi. İş bittiğinde Hilda gitmişti. Leigh basit bir yürüme hareketinin ne kadar acı verdiğini saklamak zorunda kalmadığı için memnun oldu. Aksayarak, yavaş yavaş yatağına doğru yürüdü.

Her zaman Logan'la paylaştığı yatağında şimdi yalnız başına yatarken, o çok iyi tanıdığı odasına baktı uzun uzun. Logan'la son kez beraber oldukları anı hatırladı. Gözlerini kapattı, tıpkı pazar günü yaptığı gibi onun yatağının yanı başında ayakta duruşu canlandı gözünde. Yanağına bir veda öpücüğü kondururken keyifli bir sesle söylediklerini anımsadı. "Arabayı çoktan yükledim bile. Sanırım gereken her şeyi aldım -evin planları, ip, kazıklar, uyku tulumları. Ama yine de bir şeyler unutmuşum gibi bir his var içimde," demişti.

"Süpürge, paspas, kova olabilir mi acaba? Dezenfektan? Fare kaparı?"

Burnuyla Leigh'in boynunu gıdıklamaya çalışmış ama Leigh onu engellemek için yastığı yüzüne kapatmıştı.

"Tiyatroda oyalanmadan yola çık. Geç kalma!" demişti kapıya doğru yürürken.

Ama Leigh tekerlemesine devam etmişti: "İçme suyu... akşam yemeği..."

O mutlu, dingin sabahın anıları, Leigh'in ne zamandır duygularına vurduğu zincirleri kopardı ve gözyaşları seller gibi yanaklarından akmaya başladı. "Ah sevgilim," diye hıçkırdı, yüzünü yastığa gömerken. "Her neredeyse benim için sağ kalmaya çalış. Lütfen, lütfen, lütfen ölme..."

Hilda'nın yemek tepsisini hissetti. Onun yemek getirip getirmediğini bile hatırlamadı daha sonra. Ama gecenin bir saatinde, birisinin üzerindeki örtüleri düzelttiğini, saçlarını, yüzünü okşadığını hissetti. O kişinin Logan olmasını diledi ümitsizce, Logan olmasına ihtiyacı vardı, bu yüzden bir süre öyle olduğuna inanmak için izin verdi kendi kendine. Sonuçta -mış gibi yapmak onun mesleği idi.

CANAN

On İkinci Bölüm

Sabah saat sekizde çalan telefonun sesi Leigh'i yerinden sıçrattı. Evin başka bir yerinde Hilda telefona cevap verdi. Leigh, telefonun üzerinde yanan kırmızı ışığa gözlerini dikip beklemeye başladı.

Evde üç ayrı telefon hattı vardı; biri ortak, biri Leigh'in özel hattı, öteki de Logan'ın özel hattıydı. Şu anda Hilda ortak hat-ta konuşuyordu. Leigh polislere kendi özel numarasını verdiği için arayan onlar olamazdı. Logan hakkında bir haber miydi acaba? Bir süre umut ve gerginlik içinde bekledi. Hilda'dan ses çıkmayınca yataktan kalktı.

Duş alıp banyodan çıkmıştı ki birden durakladı. Yanda-ki rafta kiraz kırmızısı bir kazak duruyordu. Cumartesi gecesi verdikleri partide Logan onun kırmızı bir şeyler giymesini istemişti. Çünkü ona kıpkırmızı yakutlar almıştı. Leigh bugün kırmızı giymeye karar verdi. Kırmızı giyerse, hayatlarına cumartesi gecesi kaldıkları yerden devam edebilirlerdi belki. Eğer neşeli, canlı renkli bir şeyler giyerse, belki şansы dönerdi. Kırmızı bir kazak ve altına ona uyan renkte yünlü bir pantolon giydi.

Saat 8.45'te Leigh odasından çıktığında, telefon aralıksız çalmaya devam ediyordu. Normalde, cilalı parkeleri, gösterişli bir şekilde tavana doğru yükselen sütunları ve pencerelerinden görünen muhteşem Central Park manzarasıyla salon, içini huzur

ve mutlulukla doldururdu. Ama bugün, sahiplerinden birini kaybetmiş, yalnız ve anlamsız herhangi bir yer gibiydi. Leigh, Brenna'nın mutfaktan gelen sesini duyunca o tarafa yöneldi.

Büyük pencere, geniş ve sıcak görünümlü bir mutfaktı. Es-
kitilmiş tuğla duvarları ve kemerli şöminesiyle son derece şık. Duvarlara asılı, reklamlardan fırlamış gibi görünen paslanmaz çelik mutfak gereçlerine rağmen sade ve rahat bir görünümü vardı. Leigh içeri girdiğinde, Brenna buzdolabının yanında durmuş telefonla konuşuyor, bazı notlar alıyordu. Hilda ocağın başında, tencerede bir şeyler karıştırıyordu. Leigh'i kapıda görünce karıştırmayı bıraktı, kahve fincanına uzanırken, "Kahvaltınızı şimdi hazırlıyorum," dedi.

Brenna konuşmasını bitirince Leigh onu bir el işaretiyle yanına, masaya oturmaya davet etti. Gözleri elindeki not defterinde, "Bilmek isteyeceğim biri var mı?" diye sordu.

Brenna düzgün bir el yazısıyla doldurulmuş sayfaları çevirmeye başladı. "Sybil Haywood, sizin astrolojik haritanızı çıkarmaya uğraştığını, yakın zamanda size yol gösterecek bazı önerilerde bulunacağını söyledi. Courtney Maitland, ziyaretçi kabul etmeye başlar başlamaz sizi görmeye gelmek istiyor. Senatör Hollenbeck, hizmetinizde olduğunu söylemek için aradı. Yargıç Maxwell aradı ve..."

Leigh'in aklı, o uzun geçmiş olsun telefonları listesini dinlerken başka yerlerdeydi ama Brenna listenin sonuna yaklaşıırken birden dikkat kesildi. "Doktor Winters aradı dün. Bu sabah erkenden yine aradı. Her zaman seni düşündüğünü, ne zaman bir dosta ihtiyacın olursa gelip seni görmekten mutlu olacağını söyledi. Aynı zamanda sizin için bir reçete de hazırlamış, bir an önce almaya başlamanızı istiyor."

"Nasıl bir reçeteymiş bu?"

Brenna bir an durakladı, sonra açıkça söyledi: "Antidepresan bir ilaç olduğunu söyledi. Bu fikirden hoşlanmayacağınızı bildiğini ama ilacın sağlıklı düşünmenize ve sakin olmanıza

yardımcı olacağını anlattı. Her ikisine de ihtiyacınız olduğunu düşünüyor.”

“Ben sakınım,” dedi Leigh.

Brenna kuşku dolu bakışlarını Leigh’in masanın üstünde duran ellerine çevirdi. Birbirine o kadar sıkı kenetlenmişlerdi ki parmak uçları bembeyaz olmuştu. Leigh hemen ellerini ayırdı. Brenna devam etti: “Joe O’Hara’yı ilacı almak için eczaneye gönderdim.”

Joe O’Hara’nın yeni koruma/şoförü olduğunu hatırlaması Leigh’in birkaç saniyesini aldı. Son birkaç günkü karmaşa içinde sadece adamın adını değil, Matt ve Meredith Farrell’in dünya turuna çıkmadan önce Joe’yu kendilerine ödünç vermek için ne kadar ısrar ettiğini de unutmuştu. Adam onların New York’taki dairelerinde kalıyordu ama görevi Leigh’i Farrell limuziniyle götürüp getirmek ve onu sapığının olası saldırılarından korumaktı.

“Unutmadan söyleyeyim,” dedi Brenna. “Dün Blazer’ı onun kullanmasına izin vermediğimiz için biraz kırgın.”

Leigh, hiç kendi aklına gelmeyen bu fikir karşısında çaresizlikle ellerini iki yana açtı.

“Çok iyi olurmuş. Ama adamın varlığını bile unutmuşum.”

“Bana sorarsanız,” diye kızgın bir sesle fikrini beyan etti Hilda. “bu adam haddini bilmiyor. Onun görevi ‘siz’ istediğinizde sizi bir yere götürmek, kendi karar verdiği zaman değil.” Söylediklerini vurgulamak için tencerenin kapağını hızla kapattı. “Altı üstü bir şoför!”

Leigh, zaten karmakarışık olan hayatında daha fazla karışıklık olmasın diye, sorunu bir an önce çözmeye karar verdi. “Ne demek istediğini anlıyorum Hilda. Ama bu adam ‘altı üstü bir şoför’ değil. Yıllardan beri Farrell’ların yanında çalışıyor ve onlar da Joe’yu ailenin sadık bir dostu olarak kabul ediyorlar. Kendileri burada yokken bana göz kulak olmasını istemişlerdir, o da muhtemelen işini fazla ciddiye alıyordur –özellikle işlerin

arapsaına döndüğü şu ara.” Bir şeyler daha söyleyecekti ama o sırada mutfağın servis kapısı hızla açıldı, Leigh korkuyla bir cıgılık atarak sandalyesinde doğruldu.

“Çok özür dilerim, girmeden önce kapıyı vurmalıyım,” dedi Joe O’Hara. Kalın, siyah bir palto giymiş, yakasını kulaklarını örtecek şekilde kaldırmıştı.

Yaklaşık 1.90 boyunda, geniş omuzlu, yapılı bir adamdı. Boz ayılar gibi hantal hantal yürüyordu. Yüzü boks ringlerinde ya da sokak kavgalarında ciddi şekilde yaralanmış gibiydi, kısacası çirkin bir adamdı.

Görüntüsü Hilda’nın gözünü korkutmamıştı. Kadın omzunun üstünden bakarak çemkirdi: “Sakin ayakkabılarını silmeden mutfağıma gireyim deme!”

Birden neye uğradığını şaşırان şoför, önce öfkeli kadına, sonra pırıl pırıl ayakkabılarına baktı şaşkınlıkla. Sonra omuzlarını silerek boşverdi. Paltosunu dolaba astıktan sonra elinde yakındaki eczaneden aldığı küçük beyaz bir poşetle masaya yaklaştı. “Bayan Manning,” dedi. Pürüzlü sesi sakın bir kararlılıkla çınliyordu. “Beni tanımadığınızın, muhtemelen, böyle bir zamanda bir yabancının ayak altında dolaşmasını istemediğinizin farkındayım,” diye devam etti. “Ancak kocanız ve Bay Farrell size göz kulak olmamı ve güvenliğinizi sağlamamı istediler benden.”

Leigh onu görebilmek için başını iyice çevirmek zorunda kaldı ve bu hareket boynunun acımasına neden oldu, eliyle Joe’ya Brenna’nın yanına oturmasını işaret etti. “Biraz önce içeri girdiğinde korktum. Ama bu seni burada istemediğim anlamına gelmez,” dedi.

“Özür dilemenize gerek yok,” dedi Joe koca bedenine küçük gelen sandalyeye oturmaya çalışırken. “Ama şunu da belirtmek isterim; eğer pazar günü, dağda arabayı sizin yerinize benim kullanmama izin verseydiniz bugün burada dişlerinizi sıkarak oturmak zorunda kalmazdınız, kimse de ne kadar acı çektiğinizi anlamazdı.”

“Yaptıklarımın gereksiz olduğunu hatırlattığın için sağ ol,” diye cevap verdi Leigh, sesinden ondan hoşlanıp hoşlanmadığı hiç belli olmuyordu.

Leigh’in azarlaması şoförü etkilememiştir bile. “Dün beni arayıp, arabayı kullanmama izin vermeliydiniz. İki kadının kar-lar altındaki dağda arabayla dolaşmasının ne gereği vardı? Kara saplanabilirdiniz,” dedi.

“Eh, saplanmadık işte,” diye itiraz etti Brenna.

“Evet, şansınız yaver gitmiş. Ama eğer öyle bir şey olsaydı ne yapacaktınız? Bayan Manning’i arabada yalnız başına bırakıp yardım bulmak için yürüyecek miydiniz? Bu yaralı ve hasta ka-dın benzin bitince nasıl ısınacaktı?”

“Başlarının çaresine bakabilirlerdi onlar!” dedi Hilda sertçe, bir yandan da ocağın üstündeki tencereyi karıştırıyordu.

Leigh, üç çalışanının arasındaki sıcak ve gergin atışmayı san-ki çok uzaktan izliyormuş gibi dinliyordu. Sanki orada değildi çünkü bütün varlığıyla telefona ve karşı duvardaki saate odak-lanmıştı. Birden Logan’ın özel telefonu çalmaya başladı. Leigh, Brenna’yı sandalyesinden düşürecek kadar hızla itip telefona uzandı. Bütün acılarını unutmuştu. “Alo?” dedi nefes nefese.

Telefonun öbür ucundaki erkek sesi boğuk ve yabancıydı.

“Bayan Manning?”

“Evet, kim arıyor?”

“Michael Valente.”

Leigh hayal kırıklığını saklamadan duvara yaslandı. “Evet, Bay Valente?

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sesinizden anladığım kadarıyla Logan’dan yeni bir haber alamadınız herhalde.”

“Hayır, hiçbir haber yok.”

“Çok üzüldüm,” dedi adam. “Biliyorum, zamanı değil ama Logan’da şu an ihtiyacım olan bazı belgeler vardı. Cumartesi günü öğleden sonra beni aradığında belgelerin orada, evinizde

olduğunu söylemişti. Ben şimdi sizden birkaç blok uzaktayım. Bir ara uğrayıp onları almam mümkün mü acaba?”

“Nerede oldukları hakkında hiçbir bilğim yok,” dedi Leigh. Logan yokken bir yabancıнын eşyalarını karıştırması fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

“O belgeler Logan’ın benden ödünç aldığı planlar ve bir projeydi.”

Belgeler Valente’nindi, Logan’ın değil. Kıbarca ama kesinlikle belirtmişti adam. Leigh kızgınlığını ve Logan’la ilgili bir haber olmadığı için duyduğu hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, “Anladım,” dedi. “O zaman uğrayıp alabilirsiniz.”

Leigh yaslandığı duvardan zorla ayrılarak telefonu yerine astı, mutfaktaki çalışanlarına baktı uzun uzun. Birkaç dakika öncesine kadar bir hiç yüzünden tartışan sıradan çalışanlardı ama şimdi, heyecan, anlayış ve kendisi için duydukları endişeyle dolu bu üç yüze baktığında kalbi eridi sanki, içi sevgiyle doldu. Ona yardım etmek için ellerinden geleni yapmaya hazırdılar. Leigh’in yüzlerce tanıdığı vardı ama hiçbirinin ağzısıklığına ya da bağlılığına güvenemezdi. Tecrübelerine dayanarak biliyordu ki Brenna ve Hilda sonuna kadar güvenebileceği insanlardı. İçinden bir ses Joe’nun da öyle olduğunu söylüyordu. Bu üç kişi şu anda onun en yakın dostları ve yardımcılarıydı, ailesiydi.

Sıcacık ve kocaman gülümsedi dostlarına. Telefon konuşmasının yarattığı hayal kırıklığı yüzünden rengi daha da solmuştu ve Brenna bunu fark etti. Eczaneden gelen torbayı açtı, reçeteyle alınan şişeyi çıkardı, Leigh’e uzattı. “Doktor Winters bunları muhakkak almanızı söyledi.”

Leigh, nazikçe ama kararlılıkla şişeyi uzaklaştırdı. “Kafamı bulandıracak ilaçlar almak istemiyorum. Onlara ihtiyacım yok benim. Daha sonra, gerçekten ihtiyaç duyarsam alırım, söz veriyorum.”

İlaç konusunun çözümlenmesinden rahatlayan Joe, birkaç

gündür aklında olan konuyu dile getirdi: “Eğer bana verebilecek boş bir odanız varsa, her şey yoluna girene kadar burada kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Leigh’in evinde on altı oda vardı. Bunların ikisi ‘hizmetçi dairesi’ olarak tasarlanmıştı. Bir tanesinde Hilda kalıyordu, öteki boştu. Ama Leigh birdenbire her şeyin Logan kaybolmadan önce olduğu gibi kalması gerektiğini düşündü. Her şey eskisi gibi kalırsa Logan’ın yokluğunun geçici, herhangi bir değişiklik yapılırsa bu yokluğun kalıcı olacağı gibi neredeyse batıl bir inanç geliştirmişti. “Çok nazıksın ama ben yalnız değilim. Hilda da burada kalıyor.”

Joe öyle bir cevap verdi ki, Hilda hızla dönüp dik dik baktı. “Eminim Hilda iyi omlet çırpabilir ya da çok iyi halı dövebilir,” dedi. “Ama kocanız dönene kadar insanlarla ilgilenmek için evde bir erkek bulunması gerektiğine inanıyorum, gerçekten. Girişi gazeteciler dolduruyor, hayranlarınız kaldırımda toplanıyor, üstelik şu anda kocanızın ortalarda olmadığını bilen bir sapığınız var. Birisinin kapıcıya rüşvet vererek ya da başka bir yol bulup buraya sızmayacağını kim garanti edebilir? Er geç olacak bunlar.”

Leigh’in biraz kafasının karıştığını fark edince Joe son kartını oynadı. “Eminim kocanız da benim burada kalıp ‘kadın tayfasına göz kulak olmamı isterdi,” dedi ısrarcı bir tavırla. Leigh’i hayretler içinde bırakarak, lütufta bulunuyormuş gibi odayı gözden geçirdi. Sinirli, kendi kendine yetebilen Hilda ve memnuniyetsiz, bağımsız Brenna’yı korunması gereken ‘kadın tayfası’ kategorisine sokması Leigh’i bir bakıma eğlendirmişti.

Kafasının o karmakarışık durumunda bile O’Hara’nın şair-tacı bir diplomasi ve ikna yeteneğinin olduğunu fark edip bir yerlere not etmişti Leigh. Kendi isteklerini nasıl da Logan’ın-kilermiş gibi göstererek amacına ulaşmıştı. “Haklı olabilirsiniz, Bay O’Hara. Çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Lütfen bana Joe deyin,” diye hatırlattı. “Meredith de –Bayan Farrell demek istemiştım– öyle der.”

Leigh dikkatini, önündeki servis peçetesinin üstüne iki kâse yerleştirmekte olan Hilda’ya çevirdi. “Bunlar da ne böyle?” diye sordu. Kâselerden birinin içinde koyu, beyaz bir şey vardı, kumla karışık püreye benziyordu. Daha küçük olan ötekinde ise iğrenç görünümlü kahverengi topaklar vardı. Leigh’in midesi ağzına geldi.

“Buğday lapası ile kuru erik,” dedi Hilda. “Bay Manning’in bundan sonra sadece bunları yiyeceğinizi söylediğini duymuştum.” Leigh boş boş bakınca da ekledi: “Pazar sabahı, buluşacağınız o yere doğru yola çıkmadan önce söylemişti.”

Acı veren tatlı anıları Leigh’in başına üşüştü yine. “Bundan sonra sana armut filan yok,” diye dalga geçmişti Logan. “İyice bağımlı oldun. Şu andan itibaren sadece buğday lapası ile kuru erik yiyeceksin!” Gözyaşları Leigh’in görüşünü engelliyordu. Ne yaptığının farkında olmadan, kollarını masadaki kâselere doladı, onları kendine çekti. Böylece o mutlu anıyı muhafaza etmek istiyordu. Başı öne düştü, omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Mutfaktakiler şaşırıp telaşlandılar. Leigh kontrolü tekrar eline almak ve olanları açıklamak için başını yana çevirip yanaklarından süzölen yaşları sağ eliyle sildi. Sol elini Brenna’ya uzattı, avcunu açtı. Brenna anladı ve hemen Shelia Winters’ın yazdığı haplardan birini avcuna koydu.

“Özür dilerim,” dedi üçüne birden. Üçü birden öyle içten, sözsüz ve yoğun bir sevgiyle bakıyorlardı ki Leigh yine gözyaşlarını tutamadı.

“Ben hemen, her zamanki kahvaltınızı hazırlarım,” dedi Hilda.

“Hayır, bugün bunları yemek istiyorum.”

CANAN

On Üçüncü Bölüm

Gözlerini mutfak saatine dikmiş, kahvaltısıyla boğuşan Leigh, Shrader ile Littleton'ın, eyalet polisinin sözünü ettiği yerin gerçek kaza mahalli olup olmadığına karar vermelerini sabırsızlıkla bekliyordu.

Yandaki odada Brenna'nın ofisinde telefon aralıksız çalmaya devam ediyordu. Brenna'nın telefonu her açışında Leigh gergin bir şekilde kulak kabartıyordu. Brenna elinde telsiz telefonla mutfak kapısında görüldüğünde Leigh öyle bir fırladı ki az kalsın sandalyesini deviriyordu. Brenna başını sallayarak açıkladı: "Meredith Farrell. Kazayı ve olanları yeni duymuşlar. Konuşmak isteyeceğinizi düşündüm."

Leigh telefonu aldı. Teknedeki uydu bağlantısında sorun vardı, konuşmalar kesik kesik geliyordu. Ayrıca her iki taraf da ya aynı anda konuştuğu ya da gereksiz yere birbirlerinin söze başlamasını bekledikleri için arada uzun boşluklar oluyordu. Meredith gezilerini kesip hemen uçakla New York'a dönmeyi teklif etti. Matt Farrell, sahibi olduğu şirketlerin arasındaki büyük bir araştırma şirketinin bütün olanaklarını Leigh'in kullanmasını önerdi. Leigh iki teklifi de kibarca reddetti. Farrell'lar geziyi iptal teklifini Leigh'in kabul etmeyeceğini bilerek jest olsun diye yapmışlardı. Yine de Leigh çok şaşırılmış ve duyulanmıştı.

Telefon konuşmasından sonra Leigh, salona geçerek masa-

sının başına oturdu, bir şeylerin olmasını beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra Brenna, Leigh'in duymak istemediği haberi vermek için içeri girdi. "Aşağıdaki lobiden Horace aradı şimdi. Bay Valente gelmiş. Yukarı göndermesini söyledim. İsterseniz siz yan odaya geçin, onunla ben ilgilenirim."

Leigh bunu yapabilmeyi çok isterdi. Ama Logan'ın çalışma odasına bir yabancıнын, yanında kendisi olmadan girmesine izin veremezdi. "Hayır, ben hallederim," dedi. O sırada kapıdan Michael Valente'nin geldiğini haber verdiler.

Adamı Brenna karşıladı ve otomatik olarak paltosunu almayı telif etti. Valente'nin omuzlarını silkerek paltosunu çıkarıp Brenna'ya uzatmasından hiç hoşlanmamıştı Leigh. Çünkü bu davranışı, ziyaretinin kâğıtları bulup aldıktan sonra da süreceğini gösteriyordu.

Leigh'in Michael Valente ile misafircilik oynamaya hiç niyeti yoktu. Yine de antrenin basamaklarından hızla inip salonu boydan boya geçerek yanına yaklaşan, bu uzun boylu, kusursuz giyimli, atletik vücutlu genç adamın eski de olsa bir sabıkalı olduğuna inanmak gerçekten çok zordu. Üzerinde iyi bir terzi elinden çıktığı belli olan koyu mavi bir takım, tiril tiril bir beyaz gömlek ve denizci mavisi ile koyu sarı balıksırtı, ipek bir kravat vardı. Pahalı giysiler içinde, kalantor Wall Street bankerlerine benziyordu. Ama ne olacak, John Gotti de öyleydi.

Valente, Leigh'e doğru yürürken, parti gecesi yaptığı gibi yoğun bir dikkatle onu süzüyordu. Leigh bunun fazla kişisel ve rahatsız edici olduğunu düşündü. Genç adam yüzünün her noktasını incelemeyi sürdürürken Leigh soğuk bir tavırla ayağa kalktı ama ona uzattığı ellerini görmezden geldi. "Nasılsınız?"

"Elimden geldiği kadar iyi olmaya çalışıyorum," dedi Leigh kibarca fakat asla samimiyet göstermeden.

Valente reddedilen ellerini pantolonunun ceplerine soktu, dudaklarının kenarında tuhaf bir gülümsemeyle hiçbir şey söy-

lemeden bekledi. Leigh kendini beceriksiz, kaba ve hasta hissetti birden. Bu tedirgin sessizlik içinde Leigh bir şeyler söylemek zorunda kaldı. “Göründüğümden daha iyi hissediyorum kendimi.”

“Öyle hissetmelisiniz,” dedi adam hafif bir tebessümle. “Sizinkinden daha kötü durumda yüzler gördüm, ama sahipleri nefes almıyorlardı.”

Leigh onun birçok ölü gördüğünü düşündü, en azından öldürdüğü adamı görmüştü. Aceleyle Logan’ın çalışma odasına yöneldi. “Ne aradığınızı tam olarak bilmiyorum ama...”

“LEIGH!” diye bağırarak salona daldı Brenna. Hilda’yla O’Hara da mutfak kapısına çıkmışlardı. “Dedektif Shrader telefonda. Önemliymiş.”

Leigh salondaki kanepenin yanında duran telefona uzandı çabucak, “Dedektif Shrader?”

“Bayan Manning, yoldan aşağı uçtuğunuz noktayı bulduğumuzdan hemen hemen eminiz. Toprak setin tepesinde, üzerinde taze, siyah boya izleri olan kaya parçaları var. Ayrıca setten aşağı, kırık dallardan oluşan bir patika iniyor. Yokuşun dibinde küçük bir açıklık var, buradaki kar ve buzun altında su olduğu kesin. Suyun içinde büyük bir metal parçası olduğunu metal tarayıcılarla tespit ettik, vinçler ve çekiciler istedik, yoldalar.”

“Peki ya kocam?” diye patladı Leigh. “Onun da oralara yakın bir yerlerde olması gerek.”

“Arama ekipleri bölgeye intikal etmek üzereler. Gelir gelmez aramaya başlayacaklar.”

“Ben de oraya geliyorum. Neredesiniz?”

“Bakın, neden telefonun başında beklemiyorsunuz? Sizin buraya gelmeniz saatler sür...”

“Orada olmak istiyorum!”

Michael Valente, Leigh’in koluna dokunarak, “Bir helikopterim var...” dedi.

Leigh'in adama duyduğu öfke birden sonsuz bir minnete dönüştü. "Dedektif Shrader," dedi telefona, "helikopterle gelebilirim. Nerede olduğunuzu söyleyin siz." Bir yandan konuşurken bir yandan da kâğıt çıkarıyor, aynı zamanda da gözleriyle kalem araştırıyordu. Valente uzandı, bir eliyle telefonu Leigh'den alırken diğeriyle ceketinin cebinden dolmakalemını çıkardı. "Adresi ben yazarım," dedi Leigh'e, "siz gidip hazırlanın."

Leigh rüzgâr gibi odadan çıkarken Valente'nin telefonda, "Tam olarak neredesiniz dedektif?" diye konuştuğunu duydu.

Leigh'in botlarını giymesi birkaç acılı dakika sürdü. Sonra mantosunu ve eldivenlerini alarak dışarı çıktığında Valente çoktan giyinmiş, Hilda ve Brenna ile birlikte antrede bekliyordu. Leigh kendisine doğru yürürken, kaşlarını çatarak onu izledi, sonra mantosunu elinden aldı, "İzin verin yardım edeyim," diyerek mantonun kollarını teker teker geçirdi. Sadece Leigh'in arkasında tutmakla yetinmemiş, mantoyu elleriyle giydirmişti.

İşlem sadece birkaç dakika sürmüştü ama Leigh'e daha uzunmuş gibi geldi. Kapıdan çıkarken omzunun üstünden Brenna ve Hilda'ya, "Bir şey öğrenir öğrenmez sizi ararım," dedi.

"Unutmayın!" diye seslendi Brenna.

Asansörde Leigh, Valente'nin gözlerini yine üzerinde hissetti, ama şu an o kadar minnet doluydu ki bu küstahlığını görmezden gelip gülümsedi bile. "Yaptıklarınız için çok teşekkür ederim," dedi.

Valente duymamış gibi yaparak, "Binanın girişinde birkaç gazeteci vardı," dedi. "Sekreterinizden, şoförüme telefon edip arabayı arka kapıya getirmesini söylemesini rica ettim. Servis kapısı nerede?"

"Beni takip edin."

Asansörler sokaktaki insanların gözlerinden, lobide saksılara dikilmiş gerçek orman görünümünü veren ağaçlarla saklanmıştı. Leigh, ağaçların arkasına gizlenerek sağa döndü ve servis ka-

pısına ulaştılar. Kapının önünde iki tane birbirinin aynı, siyah Mercedes limuzin duruyordu. İkisinin de şoförleri, arabalarının yolcu kapısını açmış, hazırolda bekliyordu. Birinin arabasını kullanan bir Gizli Servis ajanına benziyordu. Joe O'Hara ise tombul vücudu, boksörlerinki gibi yamru yumru suratıyla daha çok eski bir mahkûmun şoförü gibi duruyordu. Valente, Leigh'i kendi arabasına doğru yönlendirdi ama O'Hara kararlılıkla önlerini kesti. "Ben Bayan Manning'in şoförüym," diye bilgilendirdi Valente'yi.

"Benim kendi arabam ve şoförüm var," dedi Valente kısaca ve adamın yanından geçmeye çalıştı.

"Öyleyse siz kendi arabanıza binin ve önden gidin. Bayan Manning'i ben getiririm."

O'Hara'nın bu meydan okuyan tavrı ve ses tonu karşısında Valente'nin şoförü hemen yanlarına geldi. "Bir sorun mu var Bay Valente?"

"Yok, ama olacak gibi," diye uyardı O'Hara. Sesi şaşırtıcı bir şekilde sertti.

"Cehennem ol, çekil yolumdan," dedi Valente alçak tondan bir tıslamayla.

"Lütfen," diye haykırdı Leigh, "Vakit kaybediyoruz." Yalvaran bir bakışla Valente'ye baktı. Hayatı, gemisini yürütmek zorunda olduğu karanlık, tehlikeli ve bilinmeyen bir denize dönüşmüştü. Ve buradaki tek tanıdık yüz O'Hara'ydı. Onun yanında olmasını istiyordu. "Kocam, Bay O'Hara'ya bana göz kulak olmasını tembih etmiş. İşini yapmasına izin vermeliyim." Valente, Leigh'i şaşırtarak hemen geri adım attı. Ama O'Hara'ya bakışlarındaki öfke çok açıktı. "Sen arabaya bin, sürmene bak," dedi kısaca ve Leigh'i arabaya kendisi bindirdi.

CANAN

On Dördüncü Bölüm

Leigh, Valente'nin pilotunun yanına oturdu, motorların gürültüsünden korunmak için kulaklıkları kulağına taktı, merakla aşağıdaki manzarayı seyre koyuldu.

Eyalet polisi dağ yoluna barikat kurmuştu, adamlar karla kaplı dik yokuşlara tırmanıyor, kamyonlar ve vinçler de arkadan geliyordu. NYPT ve Eyalet Polisi arabaları yolun iki tarafına dizilmişti, helikopterler, yakınlardaki tepelerin üzerinde daireler çizerek, alçaktan uçarak, Leigh'in kaza yerine yakın olduğunu ileri sürdüğü kulübeyi arıyorlardı.

Kulaklıklardan Valente'nin sakin ve güven verici sesi duyuldu. "Aşağıda, suyun dibinde bir şeyler buldular galiba. Vinçle çekmeye çalışıyorlar." Sonra pilota dönerek, "Bizi yola, çekicinin arkasına indir," dedi.

"Orası biraz sıkışık Bay Valente. Yarım mil kadar geride, ağaçların çok sık olmadığı bir bölge var."

"Bayan Manning o kadar yolu yürüyemez. Sen bizi kamyonların arkasına indir."

Eğer inerken ağaç dallarına asılı kalırlarsa hiçbirinin uzun süre hiçbir yere yürüyemeyeceğini düşündü Leigh. Ama tedbirli olmayı düşünecek durumda değildi.

Helikopterin pervanesi çevredeki karları tayfun gibi etrafa savururken Valente indi, Leigh'in tarafına geçerek inmesine

yardım etti. Leigh inmek için eğilince acıyla göğsünün altını tuttu. Valente gözlerini kısarak ona baktı, “Kaburgalarınız çok mu kötü?” diye sordu,

“O kadar da kötü değil,” dedi Leigh nefes almaya çalışarak. “Küçük kırıklar.” Solunda O’Hara, sağında Valente olan Leigh, New Yorklu dedektifleri arandı. Dedektif Littleton yolun ortasında durmuş, kulağına yapıştırdığı telefonla konuşuyordu, atkuyruğu rüzgârda savruluyordu. Shrader biraz ilerde, iki çekicinin karşısında, New York Kent Polisi’nden bir memurla konuşuyordu. Leigh’i görünce konuşmasını kesti, ona doğru yürümeye başladı. “Günaydın, Bayan Manning,” dedi kibarca, sonra Valente’yi fark etti ve anında suratında düşmanca bir ifade belirdi.

“Helikopterleriniz kulübeyi bulamadılar mı hâlâ?” diye sordu Leigh.

“Hayır,” dedi Shrader ters ters. Gözlerini Michael Valente’nin yüzüne dikmişti. Nihayet dikkatini Leigh’e verebildiğinde bakışları o kadar soğuk ve nefret doluydu ki Leigh sadece Valente’nin yanında olmakla bile büyük bir suç işliyormuş gibi hissetti kendini.

“Arabamı bulduğunuzdan emin misiniz?”

Gözleri yine Valente’de cevap verdi Shrader. “Şu anda,” diye hafiften dalga geçer gibi Leigh’e bilgi verdi, “hiçbir şeyden emin değilim.” Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp çekicilere doğru yürümeye başladı, biraz önce konuştuğu polise bir şeyler söylemek için durdu. Polis memuru başını sallayarak Valente’nin helikopterine yöneldi.

Shrader’ın davranışlarından şaşırان Leigh, olduğu yerde kalakaldı. Valente ve O’Hara onu kısmen rüzgârdan koruyorlardı. Bu sırada çekicilerin üstündeki vinçler yavaşça döndüler, arada bir duraksayarak araştırmaya devam ettiler, sonra birden hızlanarak görünmeyen ağır bir nesneyi yavaş yavaş ağaçların

arasından çıkarıp yokuşun başına getirdiler. Leigh yolun kenarına kadar gidip çıkardıkları şeyin kendi arabası olup olmadığına bakmayı düşündü bir an, sonra vazgeçti. Biraz önceki ters havasını sürdüren Shrader'ın yanına gitmeyi canı istemedi. Sağındaki tepeleri araştırmayı sürdüren helikopterleri izledi bir süre. Sonra bakışları Valente'nin pilotu ile hararetli hararetli tartışan polis memuruna takıldı. Pilot, içerden birtakım defterler ve belgeler getirmiş, memura gösteriyordu. "Ne yapıyor o polis?" diye sordu Leigh, Valente'ye, polisi işaret ederek.

Valente onun gösterdiği yöne baktı, durgun bir sesle, "Ne yapacak, pilotuma zorluk çıkarıyor," dedi.

Onun bu tavrı üzerine Leigh, polis tarafından zorluk çıkartılmanın onlar için sıradan bir olay olduğunu tahmin etti. "Yaa..." dedi yavaşça.

"Bayan Manning," Shrader eliyle yanlarına gelmesini işaret ediyordu, "bu sizin arabanız mı?"

Tarifsiz bir korkuyla Leigh yolun kenarına yaklaştı ve aşağıdaki bir zamanlar onun arabası olan şekilsiz metal yığınının baktı. O parlak siyah renkli, ince uzun güzelim Mercedes, yer yer yanmış, boyları dökülmüş ve biçimsiz, sıkıştırılmış bir küpe dönmüştü. "Evet," dedi. "Bu benim arabam."

Valente de gelmiş, Leigh'in arkasında durarak setten aşağı bakıyordu. "Aman Tanrım!" dedi usulca.

Leigh az kalsın tabutu olacak otomobilden gözlerini güçlükle ayırarak ufukta görünen helikopterlere odaklandı. "Kocamla buluşacağımız yeri bulmaları ne kadar sürer sizce?"

"Hiç belli olmaz. Birkaç dakika içinde de bulabilirler, saatler de sürebilir, hatta belki daha da uzun."

Leigh cevap veremeden, memurlardan biri Shrader'ı telsizden aradıklarını söyledi bağırarak. Shrader hemen arkasını döndü, koşarak uzaklaştı. Leigh çağrının Logan'la ilgili olması için dua ederek Shrader'ın devriye arabasının yanına gitmesini,

açık pencereden elini uzatıp polis telsizini almasını izledi. Shrader bir dakika kadar dinledi, sonra hızla dönerek kuzeydoğu yönünde ufka doğru baktı. Leigh de onun bakışlarını izliyordu. Helikopterlerden biri çizdiği daireleri iyice daraltmış, küçük daireler çizerek giderek daha da alçalıp dalışlar yapmaya başlamıştı. “Bir şeyler buldular!” diye bağırdı Leigh, heyecan içinde Valente’nin koluna sarılmıştı. “Bakın, işte şurada. Helikopterlerden biri iyice alçaldı, ötekiler de onun yanına doğru uçmaya başladılar. Logan’ı buldular! Sanırım Logan’ı buldular.”

Shrader telsizle konuşmasını bitirdi, telsizi arabanın ön koltuğuna fırlattıktan sonra Leigh’e döndü. “Pilotlarımızdan biri evi bulduğunu sanıyor. Küçük taş bir ev. Çatısı açık yeşil kayrak taşlarından. Hatta taştan bir kuyu da görüyormuş, kulübenin yanında dilek kuyusuna benzer bir şey. Kocanız böyle bir dilek kuyusundan söz etmiş miydi hiç?”

“Evet!” dedi Leigh. “Evet, etmişti, tamamen unutmuşum.”

“Tamam öyleyse,” dedi Shrader, Littleton’a dönerek, “Haydi gidelim!” diye bağırdı. Arabasına doğru yürümeye başladı. Karşı yönden gelen Littleton da gelip sürücü koltuğuna oturdu.

Leigh adamın arkasından koşmaya çalıştı, üçüncü adımda kaburgalarının acısından neredeyse bayılıyordu. Eliyle kırıklarına sıkıca bastırırken, “Bekleyin!” diye seslendi. “Ben de sizinle gelmek istiyorum.”

Shrader döndü, gecikecekleri için sinirlenerek kaşlarını çatı. Sanki kadının bu araştırmayla olan özel ve yoğun ilişkisini unutmuş gibiydi. “Burada bekleseniz daha iyi olur.”

“Ben de sizinle gelmek istiyorum!” diye öfkeyle tekrarladı Leigh.

Shrader etrafına bakındı, biraz önce Valente’nin pilotuyla tartışan polis memurunu gördü, eliyle işaret ederek onu yanına çağırı. Kısa bir konuşmadan sonra, Shrader kendi arabasına, polis memuru da Leigh’e doğru yürüdü. Ceketindeki isim kartında “Memur Damon Harwell” yazıyordu.

“Dedektif Shrader benimle gelebileceğinizi söyledi,” dedi. Sonra dönüp Valente’ye sert sert baktı. “Burada işin bitti Valente. Ben onu tutuklamadan şu kuşu yoldan çek.”

Leigh, Harwell’in kendisini buraya getirmek nezaketinde bulunan adama söyledikleri karşısında çok mahcup oldu. Ama şu anda başka bir şey düşünecek halde değildi. Logan yakınlarda bir yerlerdeydi. O buradaydı.

O’Hara’nın dikkati ise tamamen Leigh’in üstündeydi. “Ben de Bayan Manning’le geliyorum,” dedi memura. “Onun korumasıyım.”

“Olur,” dedi Harwell, omuzlarını silkerek yürüdü.

Leigh büyük bir telaş içinde hemen gitmek istiyordu. Valente’ye teşekkür etmek ve ‘Hoşça kalın’ demek için dönmüştü, yüzüne bakınca adamın Harwell’m tehditlerinden hiç etkilenmediğini fark etti. Sonra söyledikleri de bunu doğruluyordu. “Benim de sizinle gelmemi ister misiniz?” diye sordu sakın sakın.

Leigh’in yapmak istediği en son şey, onu daha fazla hakarete maruz bırakmak ya da polisle başının derde girmesine neden olmaktı. “Merak etmeyin, ben iyiyim,” dedi. “Her şey için teşekkür ederim.”

“Sizinle gelmemi ister misiniz?”

Aslında Leigh, yanında bir ordunun gelmesini isterdi; Logan’ı bulmak ve bulunduğu yerden kurtarmak için ne kadar çok becerikli adam olsa o kadar iyi olurdu. Çoktan arabaya binip motoru çalıştıran Harwell’a tereddütle baktı, “Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Valente, itirazının nedenlerini tahmin ediyordu ama anlamazdan gelerek, “Bence iyi bir fikir,” dedi.

Leigh, Valente’nin haklı olduğunu düşündü, arabanın arka koltuğuna yerleşirken, elinden geldiğince nazik bir sesle konuştu: “Memur Harwell, komisyon üyesi Trumanti, NYPT’nin

benimle tam bir işbirliği içinde olacağını, her türlü yardımı yapacağını söylemişti. Bay Valente benimle birlikte.”

Harwell yola çıkana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra sireni çalıştırıp, dikiz aynasından Valente’ye baktı. “Arkada yuvaya dönmüş gibi hissediyorsundur kendini herhalde,” dedi haince gülümseyerek. “Ama genelde kelepçeli otururdun, değil mi?”

Duygularını saklayamayacak kadar dehşete kapılmış olan Leigh, çabucak Valente’nin yüzüne baktı. Adam gayet sakindi. Telefonda pilotuyla konuşuyor, bazı talimatlar veriyordu. Ama gözlerini Harwell’in ensesine dikmişti ve yüzündeki ifade öldürücüydü.

CANAN

On Beşinci Bölüm

Polis arabaları hızla, tepe lambaları yanarak, sirenleri etrafı inleterek yollarından geçip gittiler. Leigh öne doğru eğildi, kızgın bir sesle Harwell'a sordu. "Bu kadar yavaş gitmenizi Dedektif Shrader mı istedi yoksa siz beni sinirlendirmek için mi yapıyorsunuz?"

"Dedektif Shrader'ın emri hanımefendi," diye cevap verdi Harwell. Leigh dikiz aynasından onun yılışık yılışık sırttan yüzünü görebiliyordu. Adamın, Leigh'in öfkesinden müthiş keyif aldığı belliydi. Michael Valente'yi de arabaya almakta ısrar ettiği için yapıyordu bunları herhalde.

"Neden böyle bir emir versin ki?"

"Bilmiyorum."

"Bir tahminde bulun!" dedi O'Hara parmaklarını şıklatarak.

"Tamam, tahminime göre Dedektif Shrader neyle karşılaşacağını, hatta bir şey bulup bulmayacağını bile bilmiyor. Bu yüzden etrafı kolaçan edip bir durum değerlendirmesi yapmak için biraz zamana ihtiyacı var. Böyle durumlarda aile üyeleri ve siviller, hep ayak bağı olurlar." Konuşurken, parmağıyla dönüş sinyaline bastı. "Hepsi bu kadar," diye tamamladı sözünü.

Virajdan bir mil kadar sonra, dar dağ yolunun ortasında frene bastı. Yol aralarında yakın çevrede arabaların da bulunduğu polis arabaları yolu tamamen kapatmış durumdaydılar. Görü-

nürde kulübe filan yoktu. Sadece anayoldan ayrılan dar ve dik bir patikanın ağaçların arasından aşağı inip bir dönemeçte gözden kaybolduğu seçilebiliyordu.

Harwell arabadan indi, “Siz burada bekleyin!” dedi Leigh’e. Tepelerinde dolaşan helikopterin gürültüsü ve yaklaşmakta olan bir ambulansın siren seslerini bastırmak için bağırarak konuşmuştu. “Ne bulduklarını öğrenip size haber veririm.”

Polis memurları, göğüs hizasına gelen karların içinde kendilerine vücutlarıyla bir geçit açmışlardı. Leigh, Valente’yle O’Hara’nın arasında durmuş, Harwell’ın o dar ve kaygan geçitten aşağı inmesini izliyordu. Bu arada başka polis ekipleri de olay yerine gelmiş, karların arasına dalmışlardı ama aşağıdaki dönemeçte gözden kaybolanların hiçbirisi geri dönmüyordu.

Leigh saniyeleri sayarak, birilerinin gelip kendisine bir şeyler söylemesini bekliyordu. Kimseler görünmeyince kendini patlayıp milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissetti.

Yanı başında duran Valente kaşlarını çatarak polislerin kaybolduğu patikayı inceledi, sonunda ağzının içinden küfrederek Leigh’e döndü ve “Ne kadar kötü?” diye sordu.

“Ne?”

“Kaburgalarınız diyorum,” diye açıkladı Valente. “Sizi kollarıma alıp aşağı taşısam acısına dayanabilir misiniz?”

“Evet!” dedi Leigh. “Ama beni kaldıracığınızı hiç san...”

Leigh sözünü bitiremeden Valente eğildi. Bir kolunu onun dizlerinin altına koydu, ötekini omuzlarına dolayarak Leigh’i kucağına aldı. Sonra O’Hara’ya baktı. Başıyla dik yokuşu işaret ederek, “Sen önden yürü, ben de senin ayak izlerine basayım. Eğer kayarsam beni tutmaya çalışırsın,” dedi.

Dediği gibi yaptı. Birkaç dakika sonra Leigh, hiçbir engel olmaksızın bütün manzarayı görebiliyordu. Araba yolunun sonundaki açıklıkta tıpkı Logan’ın tarif ettiği gibi şirin bir kulübe duruyordu. Kulübeden elli metre kadar ilerde, toprak aniden

bitiyordu. Bir polis ordusu, o noktada ağaçların arasından aşağı doğru inmeye çalışıyordu. Başka bir polis memuru, kulübenin eşliğinde durmuş, açık kapıdan içeriyi inceliyordu. Valente, Leigh'i tam arkasında yere bırakınca şaşkınlıkla geri döndü.

"Buraya giremezsiniz," dedi, "Dedektif Shrader'ın emri böyle."

"Ben Bayan Manning'im," diye itiraz etti Leigh. "Kocamın içerde olup olmadığını bilmek istiyorum!" Tam adamı itip içeri dalmaya hazırlanıyordu ki Dedektif Littleton göründü kapıda. Leigh'in sorusunu o cevaplandırdı. "İçerde kimse yok Bayan Manning. Çok üzgünüm," diye ekledi. "İlk incelemelerimizi bitirir bitirmez yukarı çıkıp haber verecektim size."

Bütün ümitleri yıkılan Leigh, kapıya dayanmak zorunda kaldı. "Burası yanlış yer olmalı..."

"Hiç sanmam. İçerde kocanıza ait olabileceğini düşündüğümüz bazı eşyalar var. İçeri girip teşhis edebilirsiniz sevinirim." Leigh'in geçmesi için yana çekilirken Valente'ye baktı ve kibarca, "Dışarda beklemek zorundasınız efendim," dedi.

Küçük, boş kulübenin içi bir derin dondurucunun içi gibi ilikleri donduracak kadar soğuk ve karanlıktı. Rutubet, taş yerlere ve duvarlara işlemişti. Odadaki tek ışık, sağdaki kirli, küçük bir pencereden geliyordu. Dışarının göz alıcı parlaklığından sonra içeriye alışabilmek için gözlerini kırpıstırdı Leigh.

Odanın sol tarafındaki iki kapıdan biri mutfığa, biri banyoya açılıyordu. Tam karşıda, köşede, başka bir kapıdan, Leigh'in yatak odası diye tahmin ettiği bir odaya giriliyordu. Bu kapıdan girince, tam karşı duvarda, taşları yakılan ateşlerden kararmış bir şömine vardı. Leigh, şöminenin önünde özenle katlanmış koyu yeşil bir uyku tulumu görünce hızla o tarafa yöneldi. Daha iyi incelemek için eğildi, sonra omzunun üzerinden yan yana duran Shrader ve Littleton'a baktı. "Bizimkilerden birine benziyor," dedi.

“Sizin olduğuna emin misiniz?” diye sordu Shrader.

Uyku tulumlarının hepsi aynı gibi geliyordu Leigh’e, üstelik yıllardır bunları görmemişti. “Öyle sanıyorum ama çok emin değilim.”

“Kocanız ve sizin birden çok mu uyku tulumunuz var?”

“Evet, iki tane var. Biri benim, öteki de onun ve ikisi de aynıdır.”

Tandık başka bir şey bulmak için Leigh gözlerini boş odada gezdirdi, sonra banyoya bir göz attı. Ne kadar yakından izlendiğinin farkında olmayarak mutfığa yöneldi. Karşı duvarda, çelik ayaklar üstüne oturtulmuş büyük, eski model bir porselen eviye vardı. Altında da ağzı açılmış kâğıt bir torba duruyordu.

Tahta tezgâhın üzerinde Logan’ın o gece için satın aldığı yiyecek malzemeleri vardı. Logan’ın en sevdiği krakerlerin kutusu, açılmış bir paket peynir, yarısı yenmiş, kalanı dikkatle naylona sarılmış sandviçe bakarken Leigh’in boğazına bir yumru tıkanı. Leigh’in ısmarladığı şişe sularının yanı sıra bir şişe şampanya ve bir şişe de şarap getirmişti. Çünkü o gece Leigh’le çok özel bir olayı kutlamak istiyordu...

Eviyenin üzerindeki pencerenin önüne bir rulo kâğıt havlu, bir şişe sıvı deterjan, bir kutu kibrit ve bir kutu da böcek öldürücü sıralanmıştı. Fiyat etiketi hâlâ üzerinde yeni bir süpürge, arka kapının yanındaki duvara yaslanmış duruyordu.

Gördüğü her şey Logan’ı ve ayrıldıkları sabahki konuşmalarını müthiş bir acıyla anımsatıyordu Leigh’e. Yine de burasının yanlış kulübe olduğu, Logan’ın başka bir yerde sağ ve esen olduğu ümidine sıkıca sarılmak istedi, ta ki lavaboya yaklaşıp içine bakana kadar. Eviyenin içindeki uzun bacaklı, Bakara kristalinden iki şarap kadehi son ümitlerini de aldı götürdü.

Gözlerinde tarifsiz bir kederle Shrader ve Littleton’a döndü. “Bu kadehler bizim,” dedi. Birden, Logan’ı kendi başına arayıp kurtarmak için duyduğu karşı konulmaz bir istekle iki dedek-

tifin arasından hızla geçti ve yatak odasına döndü. Tam dolabın kapağına uzanmıştı ki Shrader arkasından bağırdı: “Hiçbir şeye dokunmayın Bayan Manning!”

Leigh hemen elini çekti. “Dolabın içine baktınız mı? Belki Logan içe...”

“Kocanız orada değil,” dedi Dedektif Littleton.

“Ah, elbette değil,” dedi Leigh. Kendi kendini kötü şeyler düşünmekten alıkoymak için saçma sapan konuşmaya başladığı an yeni bir ümide kapıldı. “Logan neden dolabın içine saklansın ki? Kesin olan bir şey var, o buradaymış ve...” Birden sustu, içine yepyeni bir ümit doğmuştu. “Ama arabası burada değil... Demek ki başka bir yere gitmiş...”

Shrader, Leigh’in mantığını ve ümitlerini acımasızca yerle bir etti. “Kocanız beyaz bir jeep kullanıyordu, değil mi?” Leigh başını sallayınca Shrader omuzlarını silkti ve çokbilmiş bir edayla, “Eh, ben şu kapıda durup etrafa bakındığımda görebildiğim tek şey, karla kaplı beyaz tepeler. Bir metre karla kaplanmış beyaz bir jeep de tıpkı bunlar gibi görünür,” dedi.

Leigh’in en son duymak istediği şeylerdi bunlar. Kollarıyla kendi kendine sarılarak duygularına hâkim olmaya çalıştı. Oturma odasına geçti, pencereye yaklaşarak ormanlık arazide çalışmalarını sürdüren polisleri seyretmeye koyuldu. O anda anladı ki adamlar Logan’ı aramıyorlardı. Logan kaybolalı altı gün olmuştu. Aradıkları şey Logan’ın cansız bedeniydi.

Vücudu o kadar titremeye başlamıştı ki, yere düşmemek için pencerenin pervazına tutunmak zorunda kaldı. “Fırtına gecesi hava çok soğuktu,” diye fısıldadı. “Ateş yakmak için odunu var mıydı acaba? Buralarda hiç odun görmedim. Umarım üşümemiştir.”

Dedektif Littleton onu teselli etmeye çalıştı. “Mutfak kapısının önüne yığılmış bir sürü odun var.”

Leigh tatmin olmamıştı. Shrader’in neden kendisini uyardı-

ğını ancak anlamıştı. “Neden hiçbir şeye dokunmamamı istediniz?” diye fısıltıyla sordu.

“Kocanıza tam olarak ne olduğunu bilmediğimiz için,” dedi Shrader, “standart prosedürü uyguluyoruz.”

Michael Valente kontrolünü kaybederek bütün öfkesiyle Shrader’ın üstüne yürüdü ve eşikte duran şaşkın polis memurunu hızla iterek içeri Leigh’in yanına girdi. “Sen ya sadistsin ya da geri zekâlının tekisin.” Sonra Leigh’e döndü. “Beni dinleyin,” dedi.

“Bu ahmak, Logan’ın başına gelenler hakkında sizden fazla bir şey bilmiyor. Hâlâ bir yerlerde kara saplanmış, kurtarılmayı bekliyor olabilir. Belki de sakatlanmıştır, kendi kendine yürüyemiyordur. Her ne olursa olsun yapacağınız en iyi şey sizi eve götürmeme izin vermeniz. Bırakın polisler ne gerekiyorsa yapsınlar.”

Dedektif Littleton herkesi şaşırtarak Valente’nin fikrini destekledi. “Haklı, Bayan Manning. Şimdi gitmeniz en iyisi. Araştıracak daha çok yerimiz var. Herhangi bir şey bulur bulmaz sizi ararız.”

Leigh endişeyle Littleton’a baktı. Valente her iki dedektifi de o kadar kızdırmıştı ki artık ona hiçbir şey söylemeyeceklerinden korkuyordu.

“Ne olursa olsun beni arayacak mısınız?”

“Söz veriyorum.”

“Yeni bir haber olmasa da arayacak mısınız?”

“Evet,” diye kabul etti Littleton. “Bu akşam arayacağım sizi.” Kapiya doğru yürüdü ve Valente ile Leigh’in dışarı çıkmalarını bekledi. Sonra polis memurlarından birine başıyla işaret etti. “Memur Tierney size helikopterinize kadar eşlik edecek. Nerede olduğunu siz tarif edersiniz artık.”

Onlar gittikten sonra Dedektif Sam Littleton, yanında duran NYPT’den başka bir memura işaret etti. Ceketindeki ve paçala-

rındaki karları silkelerken, “Olay yeri bantlarından birkaç rulo alıp şu noktadan başlayarak bu bölgeye şerit çekin,” dedi. Eliyle araba yolunun sonunu işaret ediyordu.

“Anayola kadar çıkmayalım mı?”

“Hayır, o zaman fazla merak uyandırır, dikkat çekeriz. Ancak Olay Yeri İnceleme’nin gelip gitme saatlerinde, oraya bir nöbetçi konmasını istiyorum. Benim ya da Dedektif Shrader’ın izni olmadan hiç kimse aşağı inmeyecek.”

“Anlaşıldı efendim!”

“Bir şey daha var. Yerel yetkililere bir sorun bakalım, bize bir jeneratör bulabilirler mi? Burada ışığa ve ısınmaya ihtiyacımız olacak.”

“Başka bir emriniz?”

Sam gülümsedi. “Madem sordun, iki fincan sıcak kahve harika olur.”

“Elimden geleni yaparım.”

Shrader, kulübeye olabildiğince çabuk bir Olay Yeri İnceleme ekibinin gönderilmesi hakkında telefonda Holland’la konuşuyordu. Konuşması bitince kaşlarını çatarak Littleton’a döndü. Yüzünde tıpkı mutlu zamanlarında olduğu gibi değişik bir ifade vardı. Bu yüzden Sam onun kızgın mı yoksa memnun mu olduğunu kestiremedi. “Duydun mu, Valente bana geri zekâlı dedi,” deyince Sam onun gerçekten eğlendiğini anladı.

“Evet,” dedi Sam, “ee, gerçekten öyleydin ama.”

“Evet, ama biliyor musun ne keşfettim?”

Sam ellerini pantolonunun ceplerine sokarak sırıttı. “Senin aynı zamanda sadist bir geri zekâlı olduğunu düşündüğünü mü?”

“Ondan başka.”

Sam başını yana eğdi. “Pes ediyorum. Başka ne keşfettin?”

“Federaller Valente’ye ‘Buzdan Adam’ adını takmışlar ama ben onun yumuşak karnını buldum. Bayan Manning! İnsanlar

bunu çok ilginç bulacaklar.” Shrader şöminenin önüne eğildi, cebinden bir kalem çıkardı. “Sahnelerde bir aktris olarak nasıl becerdi bu işi anlamıyorum.”

“İyi bir oyuncu olmadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Sam, şaşırmıştı.

Shrader aniden bir kahkaha patlattı. “Ah, hayır! Kahretsin, iyi bir oyuncu o. Tam Oscar’lık bir oyun sergiledi bize, hem hastanede hem de burada. Yalnız bir sorunu var, repliklerini iyi hatırlayamıyor. Çarşamba sabahı, hastanede Valente’nin telefon mesajını sorduğumda gayet dürüst, üstelik öfkeliydi. İki gün sonra bugün, bir de baktım, hanımefendi adamın özel helikopterinde ve adam onu kollarında buraya kadar taşıyor.”

Kaza mahallinden buraya gelene kadar aynı konuyu tartıştıkları için Sam artık bir şey söylemedi.

“İyi bir yalancı olmak için iyi bir hafıza gerek,” diye yorum yaptı Shrader elindeki kalemle külleri karıştırırken. “Bunlar sıradan odun külü gibi geliyor bana. Muhtemelen meşe. Bayan Manning’in sorunu sadece zayıf bir hafızası olması değil, kadının yön duygusu gelişmemiş. Arabasının banketten aşağı yuvarlandığı nokta buranın yirmi mil güneyinde. Ama o güneye doğru gidiyordu, kuzeye değil. Bu da demektir ki... ne?”

Omzunun üstünden Sam’e bakarak onun boşluğu doldurmasını bekledi.

“Sınav mı oluyorum?” dedi Sam eğlenerek. “Bu demektir ki yoldan çıktığı zaman ne buraya geliyormuş ne de eve dönüşmüş.”

“Doğru. Peki, burada seni rahatsız eden bir şey var mı? Belirgin bir şey?”

Sam, bunun birlikte çalıştıkları ilk olay olduğunu, Shrader’in ciddi ciddi onun gözlem yeteneğini ölçmeye çalıştığını fark etti. “Belirgin bazı şeyler var. Birincisi, birisi yerleri kısa bir süre önce iyice süpürmüştü, onun için herkesin içeri girmesine izin verdin. Olay Yeri İnceleme, nasıl olsa bu zeminde ayak

izi bulamayacaktı. Sadece süpürüldüğü için değil, aynı zamanda taşlar çok pürüzlü olduğu için.”

“Güzel, başka?”

“Valente’nin içeri girmesine izin verdin, düşük de olsa bir ihtimal Olay Yeri İnceleme’nin adamın ayak izlerini tespit edebileceğini, böylece kulübenin içinde, taşların üstünde bulabilecekleri herhangi bir başka izle karşılaştırabileceklerini düşündün.”

“Fazla mı hayal kurmuşum?”

“Bu arada bir şeyi gözden kaçırdın. Bayan Manning, pencerede bir parça da olsa el izini bıraktı.”

Shrader ayağa kalktı, ellerinin tozunu silkeledi ve kalemını cebine koydu. “Elini pencerenin pervazına koydu, cama değil. Ben izliyordum.”

“Sanıyorum, dönerken eli cama süründü.”

Shrader gözlerini kısarak, “Eğer eminsen bir kenara not et,” dedi.

“Olur.” Sam dönerek mutfığa girdi. “Tierney’e bir şey söyleyecek misin? Valente’yi götürdü ve geri geldi.”

“Tabii ki söyleyeceğim. Kusura bakma, ters bir şey demek istememiştim. Yanlış anlama.”

“Anlamadım zaten,” dedi Sam ciddi bir tavırla. Ama akli mutfak lavabosundaki kadehlere takılmıştı. Şöminenin önündeki tek uyku tulumu Shrader’ı nasıl rahatsız ettiyse, bu kadehler de Sam’i rahatsız etmişti. Düşündüklerini yüksek sesle tekrarladı.

“Kadehlerin nesi seni bu kadar düşündürüyor?”

“Neden eviyenin içindeler?” Su şişeleri açılmamış, şampanya şişesi de, şarap şişesi de. Eğer kullanılmadıysa neden onları eviyenin içine koydu?”

“Belki orası daha güvenlidir diye düşünmüştür, kırılmasınlar diye yani.”

Sam cevap vermedi.

CANAN

On Altıncı Bölüm

Logan'ı bulduğunu sandığı anda yaşadığı kısa mutluluk, arkasından terk edilmiş bir kulübeyle karşılaşınca duyduğu hayal kırıklığı... Bu duygusal gelgitler Leigh'in maddi manevi bütün gücünü tüketmişti. Yün bir şala sarınmış, bir kanepeye uzanarak CBS 2 Haber programında kulübenin bulunma öyküsünü izliyordu.

Haber yapım yardımcılarından Dana Tyler, "Polis bölgeyi güvenlik çemberine aldı, aramalar son hızla devam ediyor," diye anlatıyordu televizyonda. "Bu arada, Logan Manning'in sağ ve sağlıklı bulunma ihtimali de giderek azalıyor. Muhabirimiz Jeff Case, bu öğleden sonra bir numaralı polis merkezindeydi. Burada NYPT komiseri William Trumanti bir araştırma ile ilgili basın açıklaması yaptı..."

Leigh yeni bir şeyler duymak umuduyla dinliyordu ama Trumanti sadece, bir hayli aşama kaydettiklerini, kaçırılma ihtimalinin olmadığını, çünkü herhangi bir fidye talebinin yapılmadığını söylüyordu. 'Aşamalar' diye düşündü Leigh yorgun bir halde. Hiçbir aşama kaydetmemişlerdi. Shrader ve Littleton'un Logan'ın nerede olduğu hakkında Leigh'den fazla bir şey bildikleri yoktu. Komiser Trumanti kısa konuşmasını bitirdi ama gazetecilerin işi bitmemişti daha. "Leigh Kendall'ın bu sabah helikopterle olay yerine geldiği doğru mu?"

“Doğrudur.”

“Helikopter Michael Valente’ye mi aitti, kendisi de Bayan Kendall’a eşlik mi ediyordu?”

Valente’nin adı geçince Komiser Trumanti’nin suratı asıldı. “Öyle görünüyor.”

“Valente bu olaya nasıl karıştı?”

“Henüz bilmiyoruz,” dedi Trumanti. Ama sesinin tonundan ve sözlerinden, ‘Valente’nin adının karıştığı her olayda muhakkak araştırılması gereken bir kötülük vardır’ demek istediği açıkça anlaşılıyordu.

Leigh bu sözlerdeki apaçık haksızlık karşısında, büyük bir öfke ve isyan duygusuyla doldu. Ama bugünkü gazetelerde okuduğu asılsız dedikodular ve ürkütücü spekülasyonlar yüzünden yeterince yorgun düşmüştü. O sabahki New York Times’ta Logan’la Leigh’in bir hayır kurumu için düzenlenen baloda çekilmiş resimlerinin altına bir hikâye uydurmuşlardı. “Manning Kayıp! Trajedi mi, Cinayet mi yoksa Dram mı?” diye başlık atmışlardı. Altındaki yazıda, ‘resmi bir kaynaktan alınan’ haberler doğrultusunda, Logan’ın kaybolmasının reklam amaçlı olabileceği ihtimali üzerine yorumlar yapılmıştı.

The Post gazetesi Leigh’in gizemli hayranını bulmuş ve ‘Sapık Tarafından mı Kaçırıldı?’ diyerek başka bir hikâye uydurmuştu. Toplumun ilgisini daha fazla çekmek için The Post, ünlülerin sapıkları konusunda uzman birinin Leigh’in sapığı hakkında verdiği ayrıntılı profili de yayımlamıştı.

The National Enquirer’in daha farklı bir teorisi vardı. Son sayısında, ön sayfaya, sanki kendi uydurmaları değil de gerçekmiş gibi kocaman bir başlık atmışlardı: “MANNING-KENDALL EVLİLİĞİ MANNING KAYBOLMADAN ÖNCE SALLANMAYA BAŞLAMIŞTI”. Enquirer’in ‘adı açıklanmayan’ kaynağına göre, Leigh boşanma davası açmak üzereydi çünkü Logan’ın ihanetlerine daha fazla dayanamıyordu. Aynı

yazıda, 'çiftin yakın arkadaşlarından biri'nin Logan'la bir ilişki yaşadığı sevgilisinden ayrılmayı düşünmediğini söylediği iddia ediliyordu.

The Star gazetesi de buna benzer bir şeyler yayımlamıştı. Ama onlara göre Logan'ın sevgilisi bir erkekti ve iki sevgili Belize'de el ele yakalanmışlardı.

O sabaha kadar medya Logan ve Leigh hakkındaki spekülasyonlar ve iftiralar konusunda biraz daha temkinli ve daha az saldırgandı. Ama şimdi, Michael Valente gibi yeni bir kaynak bulmuşlardı ve çılgınca didiklemeye uğraşıyorlardı. Valente'nin boy boy fotoğrafları akşam gazetelerinin ön sayfalarında Logan ve Leigh'inkilerle birlikte yer alıyordu. Valente hakkındaki yazıların hepsi onun tatsız geçmişine ve adaletle olan inişli çıkışlı ilişkisine odaklanmıştı. Ancak bu arada kadınlarla ilişkisini de ihmal etmiyorlardı. Makalelerden birine göre, Valente bir zamanlar, sosyetenin, birçok 'simsiz, evli dilberiyle' maceralar yaşamaya başlamadan önce New York'un önde gelen suç örgütlerinden birinin başı olan adamın kızıyla bir ilişki yaşamıştı.

Bütün bu yazılanlar karşısında Leigh büyük bir suçluluk duyuyordu. Çünkü adamcağızın hayatı, sırf bir yabancıya içtenlikle yardım etmeye kalkıştığı için böyle iğrenç bir şekilde mercek altına yatırılmıştı. Bir kez daha kanıtlanmıştı ki, yapılan hiçbir iyilik cezasız kalmıyordu.

Leigh, uzaktan kumandaya uzanarak televizyonu kapattı. Sonra, her zaman gözünün önünde olsun diye daha önceden kahve masasının üstüne koyduğu çerçeveli büyük fotoğrafı eline aldı.

Logan'ın yakışıklı yüzü, yıldönümleri için bir haftalığına kiralandığı, on üç metrelik teknenin güvertesinden ona gülümsüyordu. Leigh dümende, kocasının önünde durmuş, ilk kaptanlık dersi için hazır bekliyordu. Yelkenlerden biri açıktı, Logan'ın elleri yanı başındaki dümenin üstündeydi, rüzgâr saçlarını

uçuşturuyordu. Logan oradan geçenlerden birinden fotoğraflarını çekmesini rica etmişti. Sanki denizde seyrediyorlarmış gibi görünüyorlardı ama aslında tekne iskeleye bağlıydı.

Leigh parmağıyla yavaşça, kocasının sevgili yüzünü okşadı. Onun tenine dokunduğunda neler hissettiğini anımsadı. O hafta sonu Logan tıraş olmamıştı, şimdi Leigh parmaklarının altında, onun çenesinin kıvrımını, iki günlük sakalının sertleştirdiği yanaklarını sanki yanındaymış gibi bütün canlılığıyla hissedebiliyordu.

O huzurlu yaz gününde, kocasının dümende onun arkasında durup attığı kahkahaları duyabiliyordu. “Nereye gidiyoruz kaptan?” diye sormuştu ensesine bir öpücük kondurarak.

Leigh, gözlerini kapatarak arkasına yaslandı. Fotoğrafi göğsüne bastırdı, gözyaşları arasında, “Sen neredeysen oraya sevgilim,” diye fısıldadı.

CANAN

On Yedinci Bölüm

Cumartesi sabahı 11.15'te telefon çaldığında Hilda merdivene çıkmış, kapı pervazlarının tozunu alıyordu. Bu yüzden telefonu Joe O'Hara mutfaktan açtı ve Dr. Sheila Winters'la o konuştu. Hem birkaç gün önce Leigh Manning'in reçetesi ile ilgili olarak aradığı hem de Brenna birçok kereler onun Manning'lerin en yakın arkadaşı olduğunu söylediği için Joe kadını hemen tanıdı.

"Bayan Manning ile konuşmak istiyorum," dedi Dr. Winters.

O'Hara bir an durakladı, sonra Hilda, Brenna ve kendisine daha önceden tembih edildiği gibi konuşmaya karar verdi. "Özür dilerim Dr. Winters ama Bayan Manning bugün telefonlara çıkmıyor. Kendisi şu anda dinleniyor."

Arayanlar, -gazeteciler hariç- bu mazereti kibarca kabul eder, mesajlarını bırakırlardı genelde. Ama bu arayan onlara benzermiyordu. Sanki biraz önce telefonda onu tersleyen O'Hara değilmiş gibi sohbet etmeye başladı. "Kiminle görüşüyorum ben?"

"Joe O'Hara, Bayan Manning'in şoförüym."

"Ah, senin olduğunu tahmin etmeliydim. Aynı zamanda korumasısın da, öyle değil mi?"

"Gerektiği zaman, evet."

"Logan ve Leigh, önümüzdeki birkaç ay onlarla çalışacağın

için çok mutlu olduklarını anlatmışlardı bana. İşler bu kadar karışıkken orada bulunmandan özellikle mutlu oldum.” Kadın, o kadar sıcak, o kadar ilgiliydi ki Joe doğal olarak ona inandı ve güvendi.

“Gerçekten dinleniyor mu?” diye sordu aniden Doktor Winters.

Joe arkasına yaslandı, önce yemek odasına, sonra oturma odasına baktı. Sözü edilen şahıs, orada kocasının bir teknede çekilmiş fotoğrafına dalmıştı. Yüzü o kadar gergin ve kaybolmuş gibiydi ki, Joe’nun yüreği parçalandı.

“Dinlenmiyor, değil mi?” Doktor Winters, Joe’nun duraksamasından anlamıştı.

“Hayır.”

“Bu sabah gelip onu görmek istiyorum. Sen de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?”

“Olabilir,” dedi Joe. Sonra Brenna’nın “Keşke Doktor Winters dün burada olsaydı,” dediğini anımsayarak ekledi, “Evet,” dedi. “Ben de öyle düşünüyorum.”

“Nasıl yapacağız?”

Joe, ağzını ahizeye yaklaştırdı, sesini alçaltarak, “Şimdi, siz bana bu sabah buraya gelmek istediğinizi söylediniz, ben itiraz ettim ama siz beni dinlemediniz. Bu durumda ben de Bayan Manning’e, sizin ‘hayır’ı cevap olarak kabul etmediğinizi, ayrıca hiçbir konuda tartışacak halde olmadığınızı söylemek zorunda kalırım.”

“Anladım,” dedi Dr. Winters sesinde bir gülümsemeyle. Sonra birden, sanki hiç konuşmamışlar gibi ekledi. “Birkaç dakika içinde Bayan Manning’i ziyarete geliyorum. Lütfen, kendisine hayır cevabını kesinlikle kabul etmeyeceğimi bildirin.”

“Başüstüne efendim. Mesajınızı kendisine iletceğim,” dedi O’Hara. Telefonu kapatırken Hilda’nın “Kiminle konuşuyordun?” diye soran sert sesiyle irkildi.

“Doktor Winters. Buraya gelmekte ısrar ediyor. Hayır cevabını kesinlikle kabul etmeyeceğini söyledi.”

Hilda küçümseyerek baktı, “Külahıma anlat.”

O’Hara da kaşlarını çatarak cevap verdi: “Yani sen bana yalancı mı diyorsun?”

“Her şeye burnunu soktuğunu söylüyorum,” diye karşılık verdi Hilda. Sonra adamın arkasından dolaşp çamaşır odasına doğru yürüdü. Hayrettir, yaptıklarını Bayan Mannig’e söylemek ya da planını bozmakla tehdit etmemiştir.

O’Hara oturma odasına süzüldü, boğazını temizledi. “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan Manning,” diye başladı.

Kanepede yatan Leigh, şoföre bakmadan önce aceleyle ıslak yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Evet, Joe?” dedi. Birazcık gülümsemek ve iyi görünmek için boşuna uğraşıyordu.

“Kimseyle görüşmediğimi, dinlendiğimi söylemediniz mi?”

“Söyledim ama hayır cevabını kabul edemeyeceğini kesin bir dille bildirdi.”

Leigh bir an şaşırdı, sonra rahatsız oldu, sonra vazgeçti. “Tam Sheila’ya göre bir davranış,” diye içini çekti. Joe’nun huzursuz olduğunu fark edince ekledi: “Neyse, önemli değil. Onunla günler önce görüşmeliydim. Çok sevdiğim bir arkadaşımıdır.”

“Yakın bir dostunuzla sohbet etmek size iyi gelir,” dedi Joe bilmiş bilmiş.

Leigh, kendisine hiçbir şeyin iyi gelmeyeceğinden emindi ama Sheila, tamamen dürüstçe konuşabileceği tek dostuydu. Başka şeylerin yanı sıra, Sheila Winters, Logan ve Leigh’in evliliklerinde karşılaştıkları sorunların da yakın tanıydı ve doğrusu çok yardımcı olmuştu.

Evliliklerinin ilk yıllarında, Leigh, Logan’dan daha çok para kazanıyordu. Logan ise sosyetik özgeçmişinden de yararlanarak, onun başarılı olması için, Leigh’in kendisinden de çok gayret sarf ediyordu. Onun Broadway’de sözü geçen herhangi biriy-

le şahsen tanışması için ailesinin bütün sosyal bağlantılarını devreye soktuktan sonra kendini tamamen Manning ailesinin servetini geri kazanmaya adanmıştı. O koca serveti büyükbabası, ömür boyu ödediği kumar borçları ve saçma sapan iş projeleriyle batırmıştı.

Kumar düşkünlüğü, Manning ailesinin ortak özelliği idi. Ama Logan'ın büyükbabası hariç bütün öteki erkekleri, bu kumar düşkünlüğünün yanı sıra iş konusunda başarılı ve ileri görüşlüydüler. Logan'ın büyük büyükbabası Cyrus, konservecilik endüstrisinde küçük bir imparatorluk kurmuş, sonra bütün parasını büyük bir kumar oynayarak tekstile, sonra daha da büyük bir kumar oynayarak petrol işine yatırmıştı. Tıpkı onun gibi Logan da, böyle sonu belirsiz büyük maceralara yatırım yapmaya çok hevesliydi. Ve tıpkı merhum Cyrus gibi, Logan da kumar gibi girişimlerinin bedelini ödemişti.

Evliliklerinin on birinci yılını kutladıkları sıralarda, Logan beklentilerinin çok üstünde bir başarıya ulaşmış, Leigh tiyatrodaki uluslararası bir yıldız olmuştu. Leigh artık, oyunlar arasında daha fazla dinlenmek, gösteriler devam ederken Logan'ı ortalıkta daha az görmek istiyordu. Logan onun bu isteklerini hiç anlayamıyordu. Kalkıştığı iş ne kadar başarılı olursa olsun, Logan daha fazla büyümek, kazandığı parayı bu kez daha başka, hatta daha riskli işlere yatırmak istiyordu. Dur durak bilmiyor, asla yavaşlamıyordu. Başarı hırsı o kadar anormal boyutlara gelmişti ki, sonunda bedeli ağır olmuştu. Logan günde on altı saat çalışıyor, kısacık bir tatil yapmadan aylar, hiç sevişmeden haftalar geçiyordu.

Evliliklerinin on birinci yıldönümünü kutladıktan kısa bir süre sonra Logan'ın riskli girişimlerinden biri ödeme gücüne düşmüştü. Logan o kadar stresliydi ki Leigh bir danışmana gitmelerini önermişti. Buldukları terapist Doktor Sheila Winters'tı. Otuz yedi yaşında, sarışın, çok güzel bir kadındı Sheila.

Aralarında Logan ve Leigh'in arkadaşlarının da bulunduğu, çok başarılı ve aşırı stresli insanları tedavi etmekte uzmanlaşarak Park Avenue'da haklı bir ün kazanmıştı.

Sheila Winters, olayların içyüzünü akıllıca kavraması, mizah duygusu ve ünlü müşterilerinin kişisel özelliklerine göre çabucak ürettiği çözümlerle kazandığı şöhreti hak ediyordu doğrusu.

Sadece birkaç seans sonra, Logan'ın gerçek anlamda rahatlayabilmesi için, evden uzakta bir yerde bir hafta sonu tatili önermişti. "Logan, sen kafasını işten uzaklaştırabilmek için çevresini tamamen değiştirmek zorunda olanlardansın," demişti psikiyatr. "Ofisine yakın bir yere gitseniz, Leigh seni işten uzaklaştırmakta çok güçlük çeker. Long Island'da bir plaj evi iyi bir ortam değişikliği sağlar ama orası da şehre çok yakın. Sitenin kulübünde ya da golf kursunda, bütün hafta Manhattan'da görüştüğün işadamlarıyla iş konuşmaya devam edersin." Bir saniye sonra ikisine birden dönerek, "Ben sizin yerinizde olsam, yükseklerde bir yerler tercih ederdim... Dağlarda mesela," demişti.

Daha ilk seanstan beri Sheila'nın Logan'dan hoşlandığı, onu beğendiği çok belliydi. Üstelik Logan'ın başarıya duyduğu önlenemez isteğini anlayışla karşılamıştı. Bu yüzden psikiyatr, romantizmi başlatma sorumluluğunu ona yükleyince nedense hiç şaşırılmamıştı Leigh. "Birkaç tane mum yak, hafif bir müzik koy, eve geldiği zaman duşa girmesi için ısrar et," demişti Leigh'e gülümseyerek. "Çok akıllı biri o, ne demek istediğini anlayacaktır. Fazla çalışmanın dışında seksle ilgili bir sorunu yok."

Sonra dönmüş ve doğrudan Logan'a bakmıştı. "İlk birkaç hafta, hayatta işten daha fazla zevk veren şeyler olduğunu hatırlatma görevi Leigh'in olacak. Ama Leigh'in sana sunduklarını değerlendirmek senin işin. Parasal açıdan başarılı olmanın ne kadar büyük bir fedakârlık ve başka hiçbir şey düşünememe gibi riskler gerektirdiğini anlıyorum. Ama evliliğini riske atmak ileride paracıklarını da riske atmak olacaktır." Danışanları tarafından

çok sevilmesine neden olan o ünlü mizah duygusu devreye girmişti: “Biliyorsun Logan, para kazanmakla çok meşgul oldukları için karılarını ihmal eden erkekler, sonunda hem karılarını hem de paralarının yarısını kaybederler.”

Çiftlerle tek tek görüşmeyi doğru bulmayan birçok terapistin aksine Sheila, her seanstan önce ya da sonra mutlaka onlarla ayrı ayrı konuşmaya özen gösterirdi. Bir sonraki seansta, Leigh’le yalnızken Sheila kendinden bahsederek onu şaşırtmıştı. “Logan’ın şiddetli başarı tutkusuna fazla hoşgörü gösterdiğimi düşünüyor olabilirsin, belki de haklısındır,” demişti. “Eğer öyleyse benim de benzer bir geçmişim var. Bana anlattıklarından öğrendiğim kadarıyla Leigh, paranın hiçbir zaman bol olmadığı bir aileden geliyorsun sen. Ama birlikte okula gittiğin çocukların da senden pek farkı yoktu. Sonuç olarak kesinlikle yaşıtlarına yetişemediğin için utanç ve aşağılık duygusu içinde büyüdün. Logan ve ben öyle büyüdük. Her ikimiz de New York’un köklü ve saygıdeğer ailelerinden geliyoruz, ikimiz de ‘doğru’ özel okullara gittik, okul bittikten sonra eve, en hafifinden ‘beş parasız soylular’ diyebileceğimiz ailelerimizin yanına döndük. Sınıf arkadaşlarımızla tatile gidemedik, onlar gibi giyinemedik, kısacası onlar gibi olamadık. Eğer devlet okullarına gitseydik, seninki gibi sıradan ailelerin sıradan çocuklarıyla vakit geçirmemize izin verselerdi, şimdi psikolojik olarak çok daha iyi bir durumda olabilirdik.”

Seans bitmişti. İki de ayağa kalkmışlardı. Leigh anlayışla gülümsemiş ve içinden gelerek Sheila’yı kucaklamıştı. “Sen asla sıradan biri olamazdın, Sheila,” demişti.

“Teşekkür ederim. Senin gibi sıradışı bir kadından gelince iltifatlar müthiş oluyor.” Dönmüş ve masanın üstünde açık duran randevu defterine bakmıştı. “Artık senin gelmene gerçekten gerek kalmadı Leigh. Ama Logan’ı birkaç seans daha gelmeye ikna etmelisin. Onu çocukluğundan beri omuzlarında taşıdığı utancın hiç olmazsa bir kısmından kurtarmak istiyorum.”

“Elimden geleni yapacağım,” demişti Leigh.

Hayallerinin hafta sonu evini planlamak, sonra uygun bir arsa bulmak Logan’ın iki yılını almıştı, ama Leigh’in umurunda bile değildi. Konuşarak, planlar yaparak, çizimleri düzelterek geçirdikleri sonsuz saatler, onları birbirine daha da yaklaştırmıştı. Doğru yeri bulmak için yaptıkları hafta sonu kampları her ikisi için de hoş bir ortam değişikliği oluyordu, tam Sheila’nın istediği gibi.

Bu arada başka hoş şeyler de oluyordu. Logan eskisinden de başarılıydı. Birkaç yıl önce, konut mimarlığından peyzaj mimarlığı ve ticari inşaatlara geçiş yapmıştı. Şimdiye kadar kazandığı paranın büyük kısmı, başka insanların işlerine yaptığı akıllı yatırımlardan geliyordu. Şimdi, birden insanlar kapısında kuyruk olmaya başlamışlardı. Yanında çalışan dört mimara ek olarak, hiç sevmediği rutin işleri yapmaları için altı mimar daha işe almıştı. Fiyatlarını iki, hatta üç katına çıkarmıştı, ama müşteriler, ellerinde yüklü çeklerle akın akın gelmeye devam ediyorlardı. Logan bunun, sonunda sürekli kovalamaktan vazgeçip her şeyi oluruna bıraktığı için olduğunu söylüyordu.

Sheila’yı profesyonel olarak görmese de Leigh onunla toplantılarda, sosyal yardım komitelerinde sürekli karşılaşıyordu. Bir gün, çok hareketli bir toplantıdan sonra birlikte yemek yemeye karar vermişlerdi. Yemek bittiğinde saatlerdir gülüyor, konuşuyorlardı. Bir zıtlasmadan güçlü bir arkadaşlık doğmuştu. Leigh kadar Sheila da ne kadar ortak noktaları olduğunu anlayınca şaşırmıştı.

CANAN

On Sekizinci Bölüm

Joe O'Hara haklıydı, Leigh, Sheila'nın yanı başına oturmasından birkaç dakika sonra kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Üzerindeki şık siyah takımı, zarif bir topuz halinde toplanmış sarı saçlarıyla Sheila odaya taze bir soluk getirmiş gibiydi.

Sheila büyük bir içtenlik ve anlayışla, pazar sabahından bu yana olanları anlatan Leigh'i dinledi. Leigh başlarda soğukkanlılığını korumayı başarmıştı ama hikâyesinin sonuna geldiğinde, -artık en önemli noktaya gelmişti- ses tellerinin üstüne bile yumruk oturmuş gibi oldu, gözleri artık zapt edemeyeceği yaşlarla doldu. Olanları bütün ayrıntılarıyla Sheila'ya aktarınca, gerçeğe yüzleşmekten kaçınmak olanaksız olmuştu artık. Acı dolu bir sessizlik içinde Leigh çaresizlikle arkadaşının anlayışlı yüzüne baktı, sonra çabucak yüzünü öteki tarafa çevirerek başka bir şeyle ilgilenmeye çalıştı. Duvarları koyu renk tahta kaplı geniş odaya açılan kapıdan sıra sıra dizilmiş kitaplar görünüyordu. Burası Logan'ın çalışma odasıydı. Işıkları yanmıyordu. Karanlık ve boştu.

Hayatı da karanlık ve bomboştu. Onun da ışıkları sönmüştü. Logan gitmişti.

Geri dönmeyecekti.

Güçlkle yutkundu, sözcükler dudaklarından fısıltı gibi döküldü. "O gitti Sheila. Artık geri dönemez."

“Neden böyle konuşuyorsun?”

Leigh başını usulca çevirdi, gözlerini doğrudan Sheila'ya dikti. “Gideli tam bir hafta oldu. Eğer sağ olsaydı, şimdiye kadar birilerine ulaşmanın yolunu bulurdu mutlaka. Onu tanırsın.”

“Evet, tanırım,” dedi Sheila kararlı bir sesle. “Aynı zamanda ne kadar yaratıcı ve sağduyulu olduğunu da bilirim. Pazar sabahı sağ ve sağlıklıydı, bugün cumartesi. Demek ki tam olarak beş gündür kayıp, bir hafta değil. Bir erkek, kar fırtınasından daha zor şartlarda bile beş günden fazla hayatta kalmayı başarabilir.”

Leigh'in içinde havai fişekler gibi umutlar patladı. Sheila onun yüzündeki ifadenin değiştiğini fark edince cesaret verir gibi gülümsedi arkadaşına. “Eğer bu kazayı geçirmemiş olsaydın, eminim sen de benim gibi düşünecektin. Sadece iki büyük ruhsal travma yaşamadın, aynı zamanda fiziksel olarak da ciddi bir sarsıntı geçiriyorsun. Şimdi yapmamız gereken şey, eski gücüne kavuşmanı sağlamak. Kısa yürüyüşler yaparak başlamaya ne dersin? Pazartesi günleri hastam yok. Hadi çıkıp biraz yürüyelim, olur mu?”

Leigh, Logan'la ilgili değilse hiçbir şey yapmak istemiyordu, ama Sheila'nın haklı olduğunu da farkındaydı. Gücünü ve metanetini toparlayabilmesi için biraz egzersiz yapması gerekiyordu. “Çok kısa ve yavaş bir yürüyüş ama,” diye pazarlık etti.

“Tanrı'ya şükür!” dedi Sheila, gülerek elindeki çay fincanını masaya bırakırken. “Birlikte yaptığımız son yürüyüşten sonra günlerce bacaklarım sızlamıştı. Hastalarım bile egzersiz yapmanın adabı üzerine akıl vermeye başlamışlardı. Mahcup olmamın yanı sıra, ücrette indirim yapmamı isteyeceklerinden korkmuştum!”

Leigh zorla da olsa gülümsemeyi başardı. Sheila birden saatine bakarak ayağa kalktı. “On beş dakika sonra, her şeye geç kalan kronik bir hastamla randevum var. Korkarım onu iyileştirmeyi başaramadım henüz.” Öne doğru eğilip Leigh'i yana-

ğından öptü. “Telefonda bir antidepresan ilaç söylemiştim. Alıyor musun?”

“Bir tane aldım.”

“Benim söylediğim gibi al,” dedi Sheila kararlılıkla. “Sana kesinlikle yardımcı olacak. Korkma, düşünme gücünü etkilemez, hatta daha normal düşünmeni sağlar.”

“Olan bitenin hiçbiri normal değil,” diye diklenmeye kalktı Leigh ama sonra vazgeçti, böylesi daha kolaydı. “Tamam, bugün almaya başlarım.”

“Güzel! Lütfen Jason’ı ara. Dün iki kez beni aradı. Kendini kaybetmiş gibiydi. Seninle daha görüşememiş, ayrıca oyundaki rolüne ne zaman döneceğini merak ediyor.”

Sheila’nın söyledikleri yüzünden Leigh kendini hem suçlu hem de haksız yere taciz ediliyormuş gibi hissetti. “Hastaneden çıktığım günden beri onunla konuşmadım. Ama o, her gün iki kez mesaj bırakıyor. Jane Sebring’in benim rolümde çok başarılı olduğunu söylüyor.”

Leigh’in muhteşem yedeğini ve onun rolünü almak için ne kadar çabaladığını hatırlayan Sheila, suratını buruşturarak öfkeyle söylendi.

“Kazada ölmedin diye çok üzülmüştür, eminim. Başına gelenlerden kendi çıkarına faydalanmaya çalıştığı için ondan nefret ediyorum.”

Leigh şaşkınlıkla Sheila’ya bakakaldı. Sheila hiçbir zaman böyle cümleler kurmazdı. O bir kafa doktoruydu, insanları duygularından dolayı lanetlemek yerine onların davranışlarına uygun açıklamalar arardı normalde.

“O kadın hakkında ağzımı açtırma benim,” dedi Sheila ve yeniden saatine baktı. “Geç kalıyorum, koşmam gerekecek. Gece-gündüz fark etmez, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun.”

Sheila oradayken telefon sürekli çalmaya devam etmişti. O gittikten sonra Hilda aldığı mesajlarla içeri girdi. Leigh çabucak

bir göz gezdirdi. İçlerinden ikisine cevap vermek zorundaydı; Michael Valente ve Jason.

Michael Valente'nin telefonuna cevap veren kadının tavrı bir krizin eşiğindeymiş gibi gergindi. Son derece resmi ve soğuk konuşmasının yanı sıra, gereksiz derecede meraklı, Leigh'in sorularına verdiği cevaplar karşısında dikkat çekecek kadar kuşkuluydu. Sadece Leigh'in Bay Valente'yi neden aradığını öğrenmek için ısrar etmekle kalmamış, adres ve telefon numarasını almakta da direnmişti. Sonra telefonu beklemeğe aldı ve öylece bıraktı. Leigh'in adı son bir haftadır bütün haberlerde geçtiği ve dünden beri de Valente'yle ilişkilendirildiği için bu soruların gerçekten sorulması gerektiğine inanmak biraz zordu.

Eğer bu kadın Valente'nin kâhyasıysa, bütün telefon konuşmalarını, hiçbirini atlamadan tek tek incelemesi ve elemesi için kesin emir almış olmalıydı. Yok, eğer birlikte yaşadığı kız arkadaşıysa o zaman kadın, Valente'yi arayan bütün kadınları aynı kıskançlık ve güvensizlikle karşılıyor demektir. Her iki durumda da Michael Valente'nin ulaşılması çok güç bir adam olduğu kesindi.

Leigh telefonda o kadar çok bekledi ki öfkelenmeye ve yorulmaya başladı, tam kapatmak üzereyken Valente nihayet cevap verebildi. "Leigh?"

Bir sebepten, Leigh'in sinir sistemi, Valente'nin sesinin tonuna ve adım söyleyişindeki sıcaklığa irkilerek tepki vermişti. Çok... şaşırtıcı... bir şeyler vardı onda.

"Leigh?" diye tekrarladı adam sessizliğin içine doğru.

"Evet, buradayım. Kusura bakmayın dalmışım."

"Sorgulanmaya katlandığın ve bunca zamandır telefonda beklediğin için teşekkür ederim," dedi Valente. "Sekreterim senin beni telefona getirtmek için numara yapan bir gazeteci olduğunu sanmış. Daha önce aradığımda kafam çok meşguldü, o yüzden sana özel numaramı bırakmayı unutmuşum, oysa te-

lefon numaramı vermek için aramıştım aslında. Logan'dan yeni bir haber var mı?"

"Hayır, yok," dedi Leigh. Merak ediyordu; acaba Valente gerçekten gece gündüz medyanın kuşatması altında mıydı, yoksa -Tanrı korusun- bu tavrı ona karşı duyduğu ilgiden mi kaynaklanıyordu? İçinde ikinci şıkkın doğru olduğuna dair kötü bir his vardı.

Silkinerek toparlandı. "Özür dilerim. Size boşluğa konuştuğunuzu hissettirdim. Basının sizi her zaman taciz ettiğini, bu yüzden bugün olanların benim yüzümden başınıza gelmediğini umuyorum." Bunları söyler söylemez, saçmaladığının farkına vardı. Daha da kötüsü, Valente'nin medya ve yasayla ilgili kötü şöhretini ima etmişti, ne kadar ayıp etmişti. Elini alına koydu, gözlerini kapadı. "Çok çok özür dilerim," diye fısıldadı üzgün bir sesle. "Anladığınız şeyi söylemek istememiştim."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok ortada," dedi Valente ama sesi soğuktu. "Yarın uygun bir zamanda uğrayıp Logan'ın ofisinden ihtiyacım olan belgeleri alabilir miyim diye soracaktım. Dün o telaşa tamamen aklımdan çıkmış."

'Dünkü o telaşa', Valente bütün programını iptal etmiş, pilotunu çağırmış, O'Hara ile tartışmış, helikopterini Leigh'in emrine vermiş, sonra dondurucu soğukta onunla birlikte beklemiş, polisin hakaretlerini sineye çekmiş ve onu kollarında, karların içinden kulübeye kadar götürüp getirmişti. Leigh nankör biri gibi görüldüğü gerçeğini ya da Valente'nin tepkisini yok sayamazdı. "Ben... çok üzgünüm... özür dilerim," dedi yine gözyaşları içinde.

"Ne için?" diye sordu Valente eğleniyormuş gibi. "Gazetelerde benim hakkında yazılanları okuduğun için mi? Yoksa okuduklarına inandığın için mi?"

Leigh başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. Beyninin kuytu köşelerinde bir yerde, bir şeyler kımıldamaya başlamıştı. Rahatsız edici bir şeyler. "Her şey için," dedi, kafası başka bir yerdeydi.

“Yarın senin için ne zaman uygun?”

“Fark etmez. Logan’dan bir haber çıkmadığı sürece bütün gün evdeyim nasıl olsa.”

Valente’nin sesindeki bir şeyden olabilirdi. Yüzü olmayan sesler... Bir erkek sesi, bir zamanlar hoş karşıladığı ama sonra kafasında huzursuzluk yaratan, hatta tehlikeli... ‘Affedersiniz, bunu düşürdünüz...’

Leigh, başını sallayarak Saks’ın önündeki adamın görüntüsünü kafasından atmaya çalıştı. O adam Valente değildi. Valente olamazdı. Çılgınca bir düşünceydi bu, fiziksel ve ruhsal olarak bir çöküntünün eşliğinde olduğunu kanıtlıyordu.

Jason’ı aramaya karar verdi, bir an sonra onun her zamanki bulaşıcı enerjisi ve içten ilgisiyle neşelenmişti bile. “Hep iyi olduğunu söylüyorsun bana,” dedi Jason telefon konuşmalarını bitirmek üzereyken, “ama ben gözlerimle görmek istiyorum sevgilim. Yarın kaçta geleyim?”

“Jason, gerçekten iyi bir ev sahibi değilim bu aralar.”

“Ama ben her zaman iyi bir arkadaş olmuşumdur ve bunu yarın seninle paylaşmak istiyorum. Öğle saatlerinde diyelim mi?”

Leigh, istese de istemese de Jason’ın yarın kapısında olacağını kabul etmek zorundaydı. Bir yandan da aslında onu görmekten mutlu olacağını fark etti. Yalnızlıktan, sessizlikten ölmek üzereydi. “Öğle vakti yidir,” dedi.

CANAN

On Dokuzuncu Bölüm

Upper East Side’da, Doğu 72. Sokak’ta bulunan On Sekizinci Bölge Binası, Manhattan’daki 23 bölge binasının en fiyalkalıydı.

Çevresindeki süslü ve gösterişli binaların arasında fazla yadırganmasın diye dış görünüşüne özel bir itina gösterilmişti. İki kanatlı ağır ve şatafatlı giriş kapısının iki yanında antika gaz lambaları asılıydı. İçerisi, bütün NYPT merkezleri gibi, zevksiz ve çok kalabalıktı.

Cumartesi günü öğleyin Sam geldiğinde, Shrader çoktan gelmiş, Yüzbaşı Holland’ın odasının kapısında bekliyordu. Yorgun, üstü başı perişan ve karamsar görünüyordu. “Kahretsin!” dedi esneyerek. Olay Yeri İnceleme, kulübeyi devraldıktan sonra bir-iki gün izin alabilirim diye umutlanmışım. Dün gece kendi yatağında uyumak ne güzeldi. Holland seni bu sabah kaçta arayıp gelmeni söyledi?”

“Sekizden az önceydi,” diye cevap verdi Sam.

“Bu adam hiç uyumaz mı? Her zaman burada. Sadece işi için yaşıyor,” diye söylendi Shrader.

Sam’e göre Thomas Holland, daha çok müstakbel işi için yaşıyordu. Herkes yakında komiser yardımcılığı için kadro açılacağını ve Holland’ın bu iş için en uygun adayların başında geldiğini biliyordu.

“Steve Womack pazartesi günü işbaşı yapıyor,” diye ekledi Shrader yeni bir esnemeyle. “Ameliyattan sonra omzunun çabuk iyileştiğini, artık evde kalmaya bir gün bile dayanamayacağını söylüyor.”

Shrader’ın her zamanki ortağının geri dönüyor olması, Sam’in başka biriyle çalışmaya başlayacağını gösteriyordu. Manning soruşturmasından çekileceği için üzgündü. “Beni neden buraya çağırdığı anlaşıldı sanırım,” dedi yüksek sesle. “Yüzbaşı Holland, ikimizden de sözlü rapor aldıktan sonra beni görevden aldığını söyleyecek.”

Shrader sırttı. “Yüzün gülsün Littleton, aksi halde beni özleyeceğini düşünmeye başlayacağım.”

Sam bu fikri ne onayladı ne de reddetti. Onun yerine, “Manning davasında olmayı özleyeceğim asıl,” dedi, “tabii dava diye bir şey kaldıysa.”

Holland’ın ofisinin kapısı aniden açıldı ve Holland eliyle onları içeri çağırdı. “Tatil gününüzde buraya geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi kapıyı arkalarından kaparken. “Önce imzalamam gereken bazı belgeler var, sizinle sonra konuşacağım. Oturun,” diye ekledi masasının önündeki iki koltuğu işaret ederek, kendisi de geçip masaya oturdu ve kalemini çıkardı.

Bölgenin yüzbaşı olduğu için, Holland’ın, uzun koridorun sonunda, genel kargaşadan uzak bir odası vardı. Binanın dört kalabalık katına dağılmış diğer özel odaların hepsinden daha büyüktü. Odada ayrıca bazı sıradışı, kişisel zevkleri yansıtan eşyalar da vardı. Masanın üstündeki antika deri kitap desteği örneğin, ya da pencerenin önünde, pirinç ayaklar üstüne oturtulmuş yüzlerce yıllık küre gibi. Bu parçalar ilk bakışta öyle çok pahalı değillermiş gibi görünüyordu ama Sam onların çok değerli olduklarını biliyordu. Ofise ince bir zarafet, değerlerini anlayabilecek birkaç ziyaretçinin takdirini kazanacak bir hava veriyorlardı -diğerleri de görmezden geliyorlardı zaten. Holland, kesinlikle değerinden az kıymet biçilen ama aslında pahalı

şeyler giyerdi. Holland'ın ofisi diğerlerinden çok farklıydı, tıpkı içinde oturan yakışıklı adam gibi.

Amcaları ve büyükbabası gibi Holland da kariyer olarak hukuku seçmişti. Ama onlardan farklı olarak, 'vakıf yönetimi' üzerine yüksek lisans yapmıştı. İçinden bir gün polis komiseri olmayı diliyordu. Kırk bir yaşında, polis olarak olağanüstü bir sicile sahip olmakla kalmamış, yönetici olarak daha fazla övgü-yü hak etmişti. Tam, Belediye Başkanı Edelman'ın, NYPT'nin toplumsal imajını iyileştirmek için ihtiyaç duyduğu, seçkin görünümlü, yaldızlı örnek memur tipiydi.

Holland son kâğıdı da imzaladıktan sonra kalemını bıraktı ve Shrader'a baktı.

"Manning araştırmasında yeni bir gelişme oldu," dedi, ama sesinin tonundan Sam onun bu gelişmeden pek memnun olmadığını anladı. "Komiser Trumanti, bu dava için dört kişilik bir ekip kurmamızı istiyor. Ekibin başını kendisi tayin etmiş. Womack ve siz, onun takımında çalışacaksınız."

"Şef kim," diye sordu Shrader.

"McCord diye biri. Trumanti önce davayı merkeze kaydırmak istedi, ama bu bizim 'dava'mız, üstelik patlamaya hazır bir bomba gibi. Trumanti'yi, eğer davayı burada sürdürürsek, dışarı bilgi sızmasını daha kolay kontrol edebileceğimize ikna ettim. Federaller şimdiye kadar Valente'ye karşı bir dava açmayı başaramadılar, ama biz o piçi faka bastırıp defterini düreceğiz. Basın sayesinde Federaller, Valente'nin bir şekilde bu davayla ilişkisi olduğunu öğrendiler, şimdi onu sorguya alabilmek için fırsat kolluyorlar, ama böyle bir şey olmayacak. Trumanti ile anlaştığımız tek nokta, Valente'nin bu davaya nasıl dahil olduğunu iyice öğrenene kadar soruşturmayı büyük bir gizlilik içinde yürütmek. Hiç kimse -tek bir kişi bile," diye vurguladı Holland, Sam'e dönerek, "basınla ya da soruşturmayla ilgisi olmayan herhangi biriyle kesinlikle konuşmayacak. Anlaşıldı mı?"

Sam başını salladı.

“Anlaşıldı,” dedi Shrader.

“Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa,” diye devam etti Holland, “sadece isteyin, hemen yerine gelecektir –fazla mesai, insan gücü desteği, tutuklama emri, ne isterseniz. Bölge Savcısı bizi aşan konularda her türlü yardımı yapacak.” Holland, toplantıyı bitirerek ayağa kalktı. “McCord, soruşturma süresince Teğmen Unger’ın boş ofisini kullanacak. Kendisi şu anda burada, saat 12.45’te sizinle bir toplantı yapmak istiyor. Sam, takımın dördüncü üyesi olarak seni önerdim. Eğer bugün böyle bir dava varsa, senin sayendedir. Ama yine de son karar McCord’un. Sorusu olan?”

Sam teşekkür edemeden Shrader atıldı. “McCord?” diye tekrarladı. “Mitchell McCord’u kastetmiyorsunuz değil mi Yüzbaşı?”

Holland başını salladı. “Evet, o büyük adam.”

“Teşekkür ederim Yüzbaşı Holland,” dedi Sam resmi bir tavırla.

Shrader kapıya doğru yürürken, Holland, Sam’e bir dakika beklemesini işaret etti. Shrader’in konuştuklarını duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi, sonra sesini alçalttı ve gülümseyerek, “Valente’nin Bayan Manning’e yazdığı o notu bulman çok iyi oldu. Baban sizinle gurur duyacak,” dedi.

“Üvey babamla bunların hiçbirini konuşmadım,” dedi Sam. Sözü edilen kişiyle gerçek ilişkisini Holland’a hatırlatmak istemişti. “O ve annem yılın bu zamanında çok meşgul olurlar, benim de yapacak çok işim vardı zaten.”

“Anlıyorum,” dedi Holland ve küçük bir baş hareketiyle Sam’e dışarı çıkmasını işaret ederken yine gülümsedi. “Çıkarırken kapıyı kapatmayı unutma,” dedi.

Sam söylendiği gibi kapıyı kapattı.

Tom Holland, Sam’in üvey babasını aramaya karar verdi. Telefonu kaldırdı ve dışardaki sekreterine, “Bana Senatör Hollenbeck’i bağla,” dedi.

CANAN

Yirminci Bölüm

Shrader, Manning davasının şefi olamadığı için biraz sinirlenmişti ama Sam'i en çok şaşırtan, Mitchell McCord'la çalışacak olmasından duyduğu heyecandı. "Adam bir efsane," diyordu Shrader üçüncü kattaki kantinde duran yiyecek makinesine bir çeyreklik daha atarken.

"Neden?"

"Birçok nedeni var. Çoğunu da kimse bilmez."

"Çok aydınlatıcı oldun gerçekten," dedi Sam sırtarak.

McCord'un 'efsane' olduğunu kanıtlamaya kararlı Shrader, ayrıntıları anlatmaya başladı. "On yıl önce, Albay Case'in ekibindeyken, Silkman'ın kaçırılması davasında çalışıyordu. Joey Silkman dört gün canlı canlı bir sandık içinde toprağa gömülen küçük çocuktu, hatırlıyor musun?"

Sam başını salladı.

"McCord'un ekibi çocuğu kaçıranlardan birini fidyeyi almak üzereyken yakalamış ama adamı konuşturamamışlar. İki gün geçmiş, üç gün geçmiş, sonunda McCord'un sabrı tükenmiş, adamı nezarethaneden alarak özel bir sohbet için arabasıyla dolaşmaya götürmüş. Adam ağzındaki baklayı çıkartmış ve McCord'u çocuğu gömdükleri mezarlığa götürmüş. Çocuğu, ikisi birlikte çıkarmışlar oradan."

"McCord'un adamı döverek mi konuşturduğunu söylüyorsunuz?"

“Hayır, adamın hiçbir yerinde dayak izi yokmuş. Suçu kabul etmiş, polise yardımcı olduğu için yargıç biraz indirim yapınca yirmi beş yıla paçayı kurtarmış. Öteki ikisi ömür boyu hapse mahkûm olmuşlar.” Shrader M&M paketini açmaya çalışırken Sam’in herhangi bir tepki vermesini bekliyordu.

“Çok etkileyici,” dedi Sam içecek makinesine bozuk para atarken, “ama bir efsane olması için yeterli değil.”

“Daha bir sürü böyle hikâyesi var ama önce biraz düşünmem gerek. Ah, evet! Bir keresinde dört sapık, erkek çocukların bulunduğu bir yaz kampını basmış, yetkilileri her saat başı bir çocuğu öldürmekle tehdit ediyormuş. Rehine Pazarlık Eki-bi’nin başında McCord varmış.”

“Ve o çocukların hepsini, silah kullanmadan, sesini bile yükseltmeden McCord mu kurtarmış?” diye dalga geçti Sam.

“Hayır, McCord’un ekibi olay yerine gelip mevzilenene kadar, adamlar ilk çocuğu öldürmüşler.”

Sam birden ciddileşti. “Sonra ne olmuş?”

“Dediğim gibi, daha yeni geldikleri için kimse tam olarak neler olduğunu bilmiyormuş. Görgü tanıkları çelişkili ifadeler veriyorlarmış. Sonunda, McCord’un kafası bozulmuş, doğrudan çocukların rehin tutulduğu açıklığa yürümüş, kollarım açmış ve, ‘Bir polisi öldürme fırsatınız varken neden on iki yaşındaki çocuklarla vakit kaybediyorsunuz,’ gibi bir şeyler söylemiş. Sonra adamlara, ‘Adamlarıma altmış saniye içinde ateş etmeleri emrini verdim,’ demiş. ‘Zaten çocukları öldürmeye başladınız, pazarlığa gerek kalmadı’.”

Baştaki ilgisizliğine rağmen Sam de meraklanmıştı. “Sonra?”

“McCord çocuklara, ‘Yere yatın ki adamlarım ateş edebilsin,’ demiş. Başka bir ifadeye göre de McCord çocuklara bağırarak: ‘Yere yatın!’”

“Ve?”

“Sapıklar da çocuklara oldukları yerde kalmaları için bağırıyorlarmış.”

“Sonra? Sonra?”

“Çocuklar, McCord’un kendilerini kaçıranlardan daha çıl-
gın ve tehlikeli olduğunu anlamışlar ki hemen kendilerini yere
atmışlar. O anda da keskin nişancılar ateşe başlamış. Toz duman
yatışınca adamların dördünün de öldüğü anlaşılmış. O olay-
dan sonra McCord teğmenliğe terfi ettirildi. Yok, yok... Şehrin
yüksek kademedeki yöneticilerinin adının karıştığı rüşvet ve
şantaj olayını ortaya çıkardıktan sonra terfi etmişti. İki yıl kadar
önce, Organize Suçları Araştırma Bürosu’na tayin edildi. Orada
da çok başarılı işler yaptı. Sonra yeniden Yerel Karargâh’a geri
döndü, şimdi Dedektif Teğmen olarak görev yapıyor.

“Daha kırk beş yaşında bile değil. Herkes onun yüzbaşı ola-
cağını, bir-iki yıl sonra da dedektiflerin şefliğine atanacağını
bekliyordu ama öyle olmadı.”

“Ne oldu peki?” diye sordu Sam saatine bakarak. McCord’a
rapor vermeden önce on beş dakika daha oyalanmaları gereki-
yordu.

“Hiçbir şey. Bir yıl önce, meslekte yirmi yılını doldurunca
istifa etmeye karar vermişti, şimdi de ne zaman istese ayrılabilir.
Bir ay önce de ayrıldığını duymuştum ama herhalde yıllardan
beri biriken izinlerini kullanıyor.” Shrader, kantinde oraya bu-
raya yerleştirilmiş boş metal masaları işaret etti. “McCord’un
kapısında, Papa’nın huzuruna kabul edilmeyi bekleyen iki köle
gibi bekleyeceğimize şuraya oturalım.”

Normalde kantin, günün bu saatinde kalabalık olurdu. Ama
bu cumartesi nöbetçi olanlar yemeklerini erken yemişlerdi her-
halde çünkü yuvarlak metal masaların üstü yemek kalıntılarıyla
doluydu. Sam üzerinde en az kirli kâğıt tabak, buruşturulmuş
kâğıt peçete ve yapışkan izler bulunan masayı araştırıyordu.
Oysa Shrader’ın hiç öyle titizlikleri yoktu. En yakın masaya
oturdu, avcuna birkaç tane daha M&M şekerlerinden boşalttı.
“Ne yapıyorsun?” diye sordu Sam’e.

“Bu sandalyeyi silecek bir şeyler arıyorum,” dedi Sam düşünmeden. Shrader bir kahkaha patlattı.

“Littleton, kanıt aramak için iğrenç çöplükleri, çöp kovalarını karıştırırken ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Herkes gibi eldiven kullanmayı düşünüyorum,” diye bilgilendirdi Sam onu sandalyeye otururken.

Shrader, büyük bir cömertlikle elini uzattı, avcundaki renkli sekerlerden Sam’e ikram etti. “Almaz mısınız?”

Çok güzel görünüyorlardı. “O elinle sandalyenin arkasından başka bir yere dokundun mu?”

“Cevabımı duymak istemezsin.”

Sam, dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle, onaylamayan bir sessizlik içinde bekledi. Bu sessizlik ilerde benzer olayların olmaması için bir uyarıydı sanki. Tebessüm de, bu davranışını bu seferlik hoş gördüğünü bildiren bir iyi niyet mesajıydı.

Shrader bu iki jestin altındaki inceliği anladı ve McCord’un polislik başarıları hakkında daha parlak hikâyeler anlatarak Sam’i sıkılamaya karar verdi.

Ayağa kalktıklarında Sam, o kimsenin görmediklerini görme yetisine, bir roket âliminin bilgisine ve bir Pitbull’un inadına sahip olan bu adamla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

“Bir dakika bekler misin?” dedi Shrader, McCord’un ofisine doğru yürürken önünden geçtikleri tuvaletleri görünce. “Şuraya bir uğramak istiyorum.”

Sam, Shrader’ı beklerken, önünden geçen kadın-erkek birçok polis, sekreterler ve ara sıra gördüğü dedektiflerin çoğu, başlarıyla selam verdiler ya da selam sözcükleri mırıldandılar. Oysa birkaç gün öncesine kadar çoğunlukla onu görmezden geliyorlardı. Merkezde ona karşı bir tavır değişikliği olduğu kesindi. Çünkü Shrader, Holland’m –ve Catskills’teki polislerin çoğunun– Sam’in Manning davasında çok önemli tespitlerde

bulunduğunu bildiği gerçeğini herkese söylemişti. Ve Sam bunun farkındaydı.

Sam, tıknaz bedeni, Rottweiler'ı hatırlatan ve 'Shredder' diye isim takmasına neden olan vahşi yüz ifadesine rağmen, Shrader'ın içinde, sertlik ve kabalıkla gizlemeye çalıştığı derin bir sevgi ve şefkat olduğunu hissediyordu. Nihayet Shrader tuvaletten çıktığında Sam her şeyi unutarak gülmeye başladı.

Shrader, kısa siyah saçlarını biraz suyla ıslatmış, özenle taramıştı. Gömleğini pantolonunun içine sokmuş, kravatını düzeltmişti. "Çok yakışıklı olmuştun," diye iltifat etti Sam. "McCord'un gözleri kamaşacak seni görünce."

Sam, Mitchell McCord'dan kişisel olarak pek hoşlanacağını sanmıyordu. Ama Shrader gibi bir adamı görüntüsüne dikkat etmeye yönelten bu adamı, şimdi iki kat daha fazla merak ediyordu. Catskills'te Shrader bütün hafta boyunca aynı üç gömleği ve bir pantolonu giymişti. Shrader şimdiye kadar McCord'un sadece destansı kahramanlıklarını ve davranışlarını anlatmıştı ama son anda tuvalete gidip üstüne başına çekidüzen vermesi, McCord'un kıyafet konusundaki titizliğiyle meşhur olduğunu da bildiğini kanıtlıyordu. McCord'un Bölge Polis Merkezi'nde kariyer basamaklarını bu kadar hızla çıkmasına bakınca Sam onun sadece yetenekli değil, aynı zamanda kurnaz, belki biraz kibirli ve muhtemelen iyi giyinen biri olduğunu düşündü.

Yirmi Birinci Bölüm

Üçüncü katın en büyük kısmını ekip odası kaplıyordu. Bu metal masalar, metal dosya dolaplarıyla dolu geniş oda, içlerinde Sam'le Shrader'ın da bulunduğu üç vardiya halinde çalışan dedektiflerin ortaklaşa kullandıkları bir yerdi. Buraya kendi aralarında 'boğa ağılı' adını takmışlardı. Her zaman çok meşgul olurdu. Bu cumartesi öğleden sonrası da her zamanki gibiydi. Birkaç dedektif rapor yazıyor, bazıları telefonla konuşuyor, hırsızlık masasından iki dedektif, bir kapkaça tanık olan bir grup kızgın turistin ifadesini almaya çalışıyor, bir kadın, kucağında durmadan ağlayan çocuğuyla kocası aleyhine şikâyet dilekçesi yazıyordu.

Teğmen Unger'in eski ofisi, üçüncü katın öteki ucunda, boğa ağılının tam karşısındaydı.

Sam ile Shrader geldiğinde McCord ofisinde yoktu henüz, ama ışıklar açıldı ve odada yapılan değişiklikler, ofiste yönetimin kesinlikle el değiştirdiğini kanıtlıyordu.

Aşırı kalabalık binalarda, içinde kimse çalışmayan bütün odalar gibi Unger'in eski ofisi de çabucak resmi olmayan ihtiyaçlar için kullanılmaya başlamıştı -alternatif kantin, toplantı odası, yedek eşya dolabı ve kırılan mobilyaların konulduğu ardiye...

Ama şimdi her şey değişmişti.

Sam'ın daha önce masanın arkasında asılı gördüğü belediye başkanının, valinin ve polis müdürünün resimleri kaldırılmıştı. Aynı şekilde, plaketter, başarı belgeleri, sertifikalar ve duvarın geri kalanını kaplayan övgü belgeleri de gitmişti. Odanın sol duvarında asılı olan ilan tahtası, üzerindeki ilanlar, ilıştırılmış notlar ve reklamlarla birlikte ortadan kaybolmuştu. Duvarlarda eskiden kalmış tek şey, sağ taraftaki duvarda asılı olan tozlu tahtaydı. Ama o bile değişmiş, tertemiz silinmişti. Tahtanın alt kısmına tutturulmuş tepsideki tozlu silgiler ve bir sürü kullanılmış tebeşirin yerine, yeni açılmış tek bir paket tebeşir ve lekesiz tepsinin ortasına yepyeni bir silgi konmuştu.

Odadaki tek mobilya, kapının karşısında duran madeni masaydı. Arkasında bir etajer, önünde konuklar için iki sandalye vardı. Sol taraftaki duvarın önünde dar bir masa ile iki sandalye duruyordu. "Bay McCord, eşyalarını Unger'dan daha düzenli tutmayı seviyor anlaşılan," diye fısıldadı Shrader masanın önündeki sandalyelere otururlarken.

Sam, 'düzenli' sözcüğünün McCord için fazla hafif kaldığını düşünüyordu. Metal mobilyalar sadece ovulup parlatılmakla kalmamış, odanın tam ortasına gelecek şekilde yerleştirilmiş, duvarlara tam paralel olmasına özen gösterilmişti. McCord'un masasının arkasındaki konsolun üstünde iki bilgisayar ekranından başka bir şey yoktu. Biri, McCord'un kendi dizüstü bilgisayarı, diğeri de bölüme ait bilgisayarın monitörüydü. Dizüstü bilgisayar, McCord'un sandalyesinin tam arkasındaydı. Koyu mavi ekranda iki tane beyaz sözcük yanıp sönüyordu: "Şifreyi Giriniz".

Daha büyük olan monitör sola dönüktü ve kapalıydı. Masanın üstünde etiketlenmiş dört dosya yığını duruyordu. Her köşede bir tane ve her birinin etiketi farklı renkteydi. Ortada, şu anda boş olan döner koltuğun tam önünde parlak sarı bir bloknot ve yanında ucu iyice sivriltilmiş sarı bir kurşunkalem vardı.

Sarı bloknotun altındaki iki klasörün etiketleri ya tesadüfen ya da kasten öyle konuldukları için tam olarak okunmuyordu.

McCord, sadece çalışma ortamını kişisel ihtiyaçları ve zevki-ne göre düzenlemiş, haftalar hatta aylar sürebilecek bir operasyon boyunca kalacağı odayı kendince daha sıcak bir yer haline getirmeye çalışmış olsaydı, Sam bu ev kadını titizliğinden bu kadar etkilenmezdi. Ama durum öyle görünmüyordu. Ne bir eş, sevgili ya da çocuk resmi, ne kendi özel kahve kupası ne de herhangi bir yerden herhangi bir zamanda alınmış bir özel eşya vardı ortada. Her polisin mutlaka yanında taşıyıp, nerede olursa olsun çalışma masasına koyduğu ilk şey olan bir isim plaketi bile yoktu.

McCord'un erkekçe cesareti ve başarıları üzerine duyduğu bunca hikâyeye rağmen Sam, Shrader'ın kahramanının ya kadın gibi titiz ve zor beğenir ya da düpedüz sinir hastası olduğunu düşünüyordu. Tam bunu Shrader'a söylemek için eğiliyorken, bloknotun altındaki klasörlerden birinin üstündeki isim gözüne çarptı. Anlaşılan McCord onlarla görüşmeden önce kişisel dosyalarını incelemek istemişti. "Shrader, senin ilk adın Malcolm mu?"

"Malcolm'a benzer bir yanım var mı?" diye sinirli bir şekilde hemen cevabı yaptırdı Shrader. Ama Sam, onun utandığı için inkâr ettiğini hemen anlamıştı.

"Gayet güzel bir isim. Neden inkâr ediyorsun, sen Malcolm Shrader'sın."

"Bu durumda," diye onun sözünü kesti McCord hızla içeri girerken, "siz de Samantha Littleton oluyorsunuz."

Sam, protokol gereği değil sırf duyduğu şaşkınlıktan Shrader ile birlikte ayağa fırladı, el sıkıştılar. "Ve eğer yanılmıyorsam ben de McCord'um," diye ekledi adam. Seri hareketlerle, oturmaları için başıyla işaret etti, sonra kendisi de masasına oturdu ve hemen telefona uzandı. "Yapmam gereken kısa bir telefon görüşmem var, sonra işimize bakabiliriz."

Kafasını toparlamak için bu birkaç dakika iyi olmuştu. Sam, McCord'un yanağındaki yara izine ve sert hatlarına baktı, titizliği hakkında düşündüklerinden vazgeçti ama onu tanımlayacak doğru sözcükleri bulamıyordu. Hakkında söylenecek hiçbir şey, adamın karşısındakinde bıraktığı izlenimle örtüşmüyordu. Uzun boylu bir adamdı, hareketlerindeki çeviklik, fizik kondisyonunun mükemmel olduğunu gösteriyordu, ama olması gerekenden daha zayıftı. Kırklı yaşlarının ortalarında, kırılmış saçlarının kesimi Sam'e biraz George Clooney'yi hatırlattı. Bir dedektif için oldukça şık giyinmişti; kahverengi pantolonu yeni ütülenmişti, deri kemeri pantolonunun bir ton açığıydı. Bej rengi polo gömleği kusursuzdu ama giydiği kahverengi tüvit ceket üzerine biraz büyük gelmişti, özellikle omuz kısımlarından.

Bunların pek bir önemi yoktu aslında, Sam, insanların giyim kuşamlarına bakarak değerlendiremeyeceğini biliyordu. Ama adamın yüzü tamamen ayrı bir âlemde, insanı şaşırtıyordu.

Kışın ortasında teni oldukça yanıktı, bu da onun sadece parasının değil aynı zamanda tropikal yerlerde birkaç hafta, plajlarda uzanarak tatil yapmak gibi seçkin zevkleri de olduğunu gösteriyordu. Kesinlikle hem parası hem zevki vardı. Sağ yanağındaki 5-6 santimlik yara izi ile kaşının üstündeki daha derin olan ikinci yara izi yüzüne sert bir ifade veriyordu. Kimse onun tembel ve hoşgörülü biri olduğunu söyleyemezdi kesinlikle. Yüzündeki yara izlerine ilaveten ağzının iki yanında, alnında ve kaşlarının arasında da derin çizgiler vardı.

Mitchell McCord'un yüzü genç ve yakışıklı değildi, aslında yakışıklı olmaktan hayli uzaktı. Ama öyle kişilikliydi ve yaşadığı acı deneyimler öyle izler bırakmıştı ki, hiç kuşkusuz Sam'in şimdiye dek hayatında gördüğü en karizmatik ve en büyüleyici erkek yüzüydü.

Sam bir an, 'Keşke saçlarımı yıkamış olsaydım, tişörtle blucinden daha hoş bir şeyler giymiş olsaydım keşke,' diye pişmanlık duyduysa da hemen kaşlarını çatarak toparlandı.

Bir dakika sonra McCord telefonu yerine bıraktı ve Sam'e değil Shrader'a dönerek -Shrader daha kıdemli ve deneyimli olduğu için olsa gerek- konuşmaya başladı. "Pekâlâ, şimdi beni de bilgilendirin bakalım. şu ana kadar olanları dakika dakika, anbean anlatın bana." Sonra Sam'e döndü, "Eğer Shrader bir şey unutursa, beklemeyin, hemen ekleyin ve lütfen ne kadar küçük olursa olsun hiçbir ayrıntıyı atlamayın," dedi.

Başka bir şey söylemeden, masanın üstündeki sarı bloknot ve kalemı aldı, koltuğunu hafifçe yana çevirip bacak bacak üstüne attı ve bloknotu dizinin üstüne yerleştirdi. Shrader konuşmaya başlar başlamaz o da not almaya başladı.

Sam de bu arada aklından bazı notlar alıyordu ama onunkiler daha çok McCord'un yüzü, beden dili ve cilalı pırıl pırıl ayak-kabılarıyla ilgiliydi. Biraz sonra dikkatini tamamen konuşmakta oldukları konuya yöneltmeyi başardı, bir süre sonra da Cord'un ne kadar çekici bir erkek olduğunu düşündüğünü bile unuttu.

O kadar ki, McCord ona dönüp ilk sorusunu yönelttiğinde, son derece sakin ve gerektiği gibi cevap vermeyi becerdi.

"Hastanede," diye sordu McCord, "Bayan Manning, Valente'yi tanımadığını, ilk kez önceki gece, partide karşılaştıklarını söylediği zaman ona inandınız mı?"

"Evet."

"O zaman, kocası için içtenlikle kaygılandığına ikna oldunuz mu?"

"Evet," dedi Sam yine, bu kez başını da sallayarak söylediklerini desteklemişti.

"şimdi onun yalan söylediğini biliyoruz. Geriye dönüp düşündüğünüzde, onu ele verecek herhangi bir söz ya da küçük bir hareket hatırlıyor musunuz? Tabii eğer onu dikkatle izlediyseniz..."

"Hayır ama..."

McCord onun duraladığını fark etmişti, "Hayır ama... ne?"

“Hayır,” dedi Sam ve gönülsüzce ekledi: “Kocas ı için duyduğu kaygı konusunda yalan söyled iğinden emin değ ilim. Onu hastanede gördüğümüz ilk gece ilaç almıştı, kafası karış ıktı, nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu ama doğ al bir şekilde kocasını görmek istedi, onun hastanede bir yerde olduğundan emin gibiydi.

“Ertesi sabah, artık nerede olduğunu biliyordu, ama bu kez ç ılgın gibiydi ve duyduğu paniğ i kontrol altına almaya ç alış ıyor-
du. Bizim için ş ov yapmaya ç alış mıyordu, tam aksine davranı-
yordu.”

“Gerçekten mi?” dedi McCord, ona patronluk taslıyordu ve Sam bunun farkındaydı.

Shrader’a da birçok soru sorduktan sonra McCord nihayet görüşmeyi bitirdi ve elindeki bloknotu kapattı. Masasının çekmecelerinden birini açtı ve bir kanıt zarfı çıkardı. İçindekiler, dağda Harwell tarafından imzalanmış ve Shrader’ın talimatıyla Yüzbaşı Holland’a teslim edilmişti. McCord, plastik zarfın içinden Valente’nin el yazısıyla yazılmış kısa notu çıkardı ve yüksek sesle okudu. “CUMARTESİ GECE Sİ BİRBİRİMİZİ TANI MIYORMUŞ GİBİ YAPMAK DÜŞÜNDÜĞÜMDEN DE ZOR OLDU.”

Gülümseyerek Sam’e baktı, “Siz, armutları sözde sapığın gönderdiğini düşündüğünüz için bu notun peşine düşmüş tünüz değil mi?”

“Evet.”

“Armutlar neden sizi bu kadar rahatsız etti?”

“Çünkü Bayan Manning her kahvaltıda mutlaka armut yediğ ini ve bu yüzden kocasının onunla dalga geçtiğ ini söylemişti. O sepet son derece zarıf ve pahalı bir şeydi ve ben de, bunu her kim gönderdiyse Bayan Manning’in kişisel alışkanlıklarını biliyor olması gerek diye düşündüm.”

“Bayan Manning’in kocasının göndermiş olabileceğ i aklını-

za geldi mi hiç? Adam birden gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor, sonra üzerinde kart olmayan bir armut sepeti çıkıyor ortaya. Belki de ikisi arasında özel bir şifreydi, hiç düşündünüz mü?”

“Hayır, o zaman düşünmemiştim. Valente’nin notunu bulmasaydım, Logan Manning’in sağ mı olduğunu, sağsa ne zaman ortaya çıkacağını düşünmeye devam edecektim.”

“Leigh Manning’e gönderilen bu not, ne yazık ki kesin bir cinayet delili değil. Valente yazdığını inkâr edecek, biz onun yazdığını kanıtlamak için el yazısı uzmanlarını devreye sokacağız, sonra onun avukatları bizimkilerin tespitlerini çürütecek başka el yazısı uzmanları bulacak. Jüri, el yazısı analizini yasal ve bilimsel açıdan geçerli bir kanıt olarak kabul etmez, zaten el yazısı uzmanları da genelde çok inandırıcı ifadeler vermezler. Bu kırtasiye işleri sürüp giderken Valente’nin avukatları, iki yüz dolarlık yazıcısı olan herkesin bu notu yazmış olabileceğini ileri sürecekler. Hatta Valente’nin başını derde sokmak isteyen bazı düşmanlarının bile böyle bir şeyi yapmış olabileceğini savunacaklar.”

Sam sonunda tartışmaya katkıda bulunacak bir şeyler söyleme fırsatı yakaladığı için sevindi. “O kâğıtta Valente’nin ismi basılı değildi, kabartma olarak yazılmıştı. Bu da işin profesyonel bir yazıcıda yapıldığını gösteriyor.”

“Bunu nereden anladınız?”

“Kâğıdı çevirin, parmağınızı hafifçe arkasına sürün. Harflerin arkasındaki hafif girintileri fark edeceksiniz.”

“Evet, haklısınız. İşte burada...” Sam, McCord’un bu bilgilerden etkilenip etkilenmediğini merak etti. Sonuçta bu bilgiler, iyi bir kırtasiyeciyeye gidip davetiye ya da mektup kâğıdı ısmarlamak isteyen her kadının bildiği şeylerdi. Ama bu gerçeği ona söylemek zorunda hissetmedi kendini. Sam’in ekipte kalması konusunda kafası biraz karışık gibiydi, o yüzden fazla üstelemedi.

“Pekâlâ, Bayan Manning’in Valente’yle ilişkisi olduğunu kolayca kanıtlayabiliriz. Ayrıca, kazanın, Bayan Manning dağa çıkarken değil, dönerken olduğunu da biliyoruz.” McCord gözlerini Sam’e dikti, Sam bundan hiç hoşlanmamıştı, özellikle ardından gelen soruyu duyunca. “Bu noktada, davanın durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Sam onun hileli bir soru sorduğundan kuşkulandı çünkü bu noktada dava diye bir şey yoktu. “Ne davası?” diye sordu ihtiyatla.

“Gördüğünüz ve işittiklerinize dayanarak,” diye sabırsızlıkla açıkladı McCord. “Teoriniz nedir?”

“Bir teorim yok. Çünkü teoriyi destekleyecek kanıtlar yok ortada. Bayan Manning ile Valente’nin birbirlerini geçen haftadan önce de tanıdıklarını ve bunu bir sır olarak saklamak istediklerini biliyoruz. Bunun dışında bildiğimiz tek şey, Bayan Manning’in geçen hafta kulübeye mümkün olduğu kadar çabuk ulaşmak istemesi ve bunu yaparken de Valente’yle birlikte görünmek istemesi. Onları zina ile mi suçlamaya çalışıyoruz? Eğer öyleyse, elimizdekilerle bunu yapmamız mümkün...”

McCord’un bakışları Sam’e sınavı geçtiğini müjdeliyormuş gibi geldi –zaten geçmesini bekliyormuş gibiydi–. Bu yüzden, kafası karışarak cümlesini yarım bırakmak zorunda kaldı. McCord, bloknotunu aldı, sandalyesini çevirdi yine, bloknotu dizinin üstüne koydu. “Geçen hafta boyunca, şüphelenizi çekecek hiçbir şey görüp duymadığınızı mı söylüyorsunuz bana?”

“Hayır, elbette bazı şeylerden kuşkulandım.”

“Öyleyse düşüncelerinizi duyalım.”

“Anlatılmaya değer bir fikrim yok henüz,” dedi Sam inatla.

“Amerikalıların her konuda bir fikri vardır Dedektif,” dedi McCord sabırsızlıkla. “Ne kadar yanlış, ne kadar tek taraflı, ne kadar kendi uydurmaları olursa olsun, fikirlerini sadece birleriyle paylaşmakla kalmazlar, birbirlerine kabul ettirmeye çahşırlar-

lar. Ulusal bir eğlence bu. Ulusal bir takıntı neredeyse. Şimdi,” dedi sertçe, “dedektif olacaksınız. Bu da demektir ki iyi bir gözlemci ve sezgi sahibi olmak zorundasınız. Şimdi bana kanıtlayın. Eğer kesin bir fikriniz yoksa gözlemlerinizi anlatın bize.”

“Ne hakkında?”

“Herhangi bir şey hakkında. Benim hakkımda örneğin.”

Sam’in altı ağabeyi, hayatlarının büyük bir kısmını onu kışkırtmaya çalışmakla geçirmişti. Sam, erkek kışkırtmalarından etkilenmemeyi çok uzun zaman önce öğrenmişti. Ama tamamen değil, hele şu anda hiç değil. Şu anda savunma sistemi korunç bir kuşatma altındaydı ve yapabileceği tek şey, onu böyle bir durumda bütün erkeklerin en çok istediği şeyden mahrum etmekti: kızdığını bilmekten duyacağı tatmin duygusundan. Bu yüzden, gözlerini kocaman açtı, tatlı bir gülümsemeyle McCord’a baktı. McCord, parmaklarını şıklatarak, “Ben hâlâ buradayım Dedektif, hakkımdaki gözlemlerinizi bekliyorum,” dedi.

“Tabii efendim, hemen. Yaklaşık 1.85 boyunda, aşağı yukarı seksen kilo ve kırklı yaşların ortalarındasınız.”

Sam durakladı, McCord’un geri adım atmasını bekledi, ama atmayacağını biliyordu.

“Elinizden gelen sadece bu kadar mı?”

“Hayır efendim. Bu kadar değil. Bu odadaki her eşyanın sadece tozunu aldirmekle yetinmemiş, hepsini ovdurmuşsunuz. Bu da gösteriyor ki ya alışılmışın dışında titizsiniz ya da psikolojik sorunlarınız var.”

“Ya da sadece masamın çekmecelerinde hamamböceği görmekten hoşlanmadığım içindir.”

“Masanızda hamamböceği görmediniz. Kantin bu katın öteki tarafında ve eğer üçüncü katta hamamböceği olacaksa kantinde olur. Ama orada da yok çünkü on gün kadar önce ilaçlama yapıldı. Biliyorum çünkü kimyasallara alerjim var.”

“Devam edin.”

“Düzensizliğe tahammülünüz yok, düzen takıntınız var. Odadaki mobilyalar tam duvarların ortasına gelecek şekilde konmuş; dosyalar masanın tam köşelerine yerleştirilmiş. Bir tahmin yapmam gerekirse, muhtemelen bir kontrol delisi olduğunuzu söyleyebilirim. Bu da, kendi hayatını kontrol edemeyen, bu yüzden çevrelerindeki her şeyi kontrol altına almaya çalışan erkeklerin tipik özelliğidir. Susmamı ister misiniz?”

“Yo, hayır. Devam edin lütfen.”

“Kahverengi mokasen ve kahverengi pantolon giymişsiniz ve kahverengi kemer takmışsınız. Yüzünüz güneşten yanmış, bu da sizi daha sağlıklı gösteriyor. Ama son zamanlarda hayli kilo kaybetmişsiniz. Bundan da kış ortasında güneşten yanmanızı sağlayacak zorunlu bir tatile çıkmanızı gerektiren bir hastalığınız olduğu anlaşılıyor.”

“Zayıfladığımı nereden anladınız?”

“Çünkü üzerinizdeki ceket size bol geliyor, özellikle de omuz kısmında.”

“Belki dün gece kız kardeşimin evinde kalmışımdır ve sabah buraya gelmem gerekince eniştemin ceketini ödünç almışım-dır?”

“Siz başkalarının eşyalarını kullanmazsınız, başkalarının ofisini kullanmaktan bile hoşlanmıyorsunuz.” Sam durakladı ve inandırıcı bir uysallıkla sordu: “Bu arada, nasıl gidiyorum?”

McCord notlarına baktı, yara izinin derinleşmesinden onun gülümsediğini anladı Sam. “Fena değil, devam edin.”

“Masanızın başında insanlarla oturmak yerine koltuğunuzu yana çeviriyorsunuz. Pek ihtimal vermesem de yara izlerinizden rahatsız olduğunuz için olabilir. Belki, iştihâ sorunuz var ve sağlam kulağınızı konuştuğunuz kişiden yana çevirmek istiyorsunuz ki bundan da emin değilim. Belki de sırtınızda bir sorun var, böyle daha rahat ediyorsunuz ya da bu şekilde daha iyi yoğunlaşabiliyorsunuz. Dikkat Eksikliği Sendromu olan insanlar bazen böyle yapar.”

“Peki, oturma şeklimle ilgili varsayımlarınızdan hangisinin doğru olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

“Önemli bir şey değil,” dedi Sam inatla ama yüzündeki üzgün ve masum ifade değişmemişti.

“Olsun, yine de söyleyin.”

Sam, McCord’un rütbesine ve emir verme yetkisine saygı göstererek, zarif bir şekilde başını yana eğdi.

“Bence siz, not defterinize yazdıklarınızı kimse görmesin diye böyle oturuyorsunuz. Sanırım, bazı nedenlerden dolayı geçmişte bunu yapmak zorunda kaldınız ama şimdi daha çok alışkanlıktan yapıyorsunuz.”

“Çoraplarım ne renk?”

“Kahverengi.”

“Gözlerim ne renk?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye yalan söyledi Sam. “Özür dilerim.” Çelik mavisi gözleri vardı oysa. Sam bu turnuvayı, oyun, set ve maç diyerek çoktan kazanmıştı bile, adamın uzatmalarda puan kazanmasına izin vermeyecekti.

Yine de, McCord’un o kahrolası sarı bloknota bir şeyler yazmasını beklerken, Sam’in kendine güveni az da olsa sarsılmaya başlamıştı. Gözlemlerini ve kişiliğini değerlendiriyor olmalıydı. Sam, McCord’un bundan sonra ne yapacağını içgüdüsel olarak çok iyi biliyordu: değerlendirmesini yazdıktan sonra sarı sayfayı koparacak ve dirseğinin dibinde duran ve üzerinde Sam’in adı yazan dosyaya koyacaktı. Ancak neden hâlâ orada, elinde kalemi, kafasını toparlamak ister gibi düşünerek oturduğunu anlayamamıştı.

Sam, bir şeyler yazmasını dileyerek, adamın bir türlü çözemediği yüzüne çevirdi bakışlarını. O kadar dikkatle bakıyordu ki, gülümsemeden önce ağzının köşesinde beliren kasılmayı görebildi. Sonunda McCord defterine bir şeyler yazmaya başladı.

Takımda yer almayı hak edecek kadar donanımlıydı. Mc-

Cord'un böyle yazdığından emindi Sam. Yüzünün ifadesinden anlamıştı. Şu anda en çok istediği şey, hakkında neler yazdığını bilmektir.

"Çok mu merak ediyorsunuz?" diye sordu McCord onun yüzüne bakmadan.

"Elbette."

"Sizce, hakkınızda yazdıklarımı görme şansınız var mı?"

"Büyük ikramiyeyi kazanma şansım kadar ancak."

McCord'un gülümsemesi belirginleşti. "Haklısınız," dedikten sonra öteki sayfaya geçti, bazı notlar daha ekledi. Sonra ani bir hareketle iki sayfayı birden kopararak koltuğunu öne doğru çekti. Birinci sayfayı üzerinde Sam'in adı yazan dosyaya, ikincisini masasının üst çekmecesine koydu.

"Tamamdır. Artık başlayabiliriz," dedi aceleyle. "Görüyorsunuz masamda dört grup klasör var. Mavi etiketli klasörlerde şu ana kadar Logan Manning hakkında topladığımız bütün bilgiler var. Yeşil etiketli ikinci grup, Leigh Manning hakkındaki bilgileri içeriyor. Sarı etiketli grup, Manning'lerin arkadaşları ve tanıdıkları hakkında, kırmızı etiketliler de Valente ile ilgili, ama buzdağının ucu sadece. Adam hakkındaki bütün dosyaları çoğaltıp buraya göndermelerini istedim, ama bu en azından birkaç gün sürer. Korkarım gelecek hafta, bu masanın üstü sadece onun dosyalarıyla dolacak.

"Her birimiz bir grup alacağız ve dosyalardaki her belgeyi dikkatle okuyacağız. Belgelerin hepsi fotokopi, bu yüzden eve götürebilirsiniz. Aldığınız klasörleri bitirince yeni bir gruba başlayın. Gelecek haftanın sonuna kadar, her birimiz, bu klasörlerdeki her dosyanın içindeki her belgeyi incelemiş olacağız. Ah, bir şey daha var, bu belgelerin hepsi tamamlanmış değil; Valente hariç herkes hakkında arşiv çalışmaları devam ediyor. Onun hakkında da bilmediğimiz bir şey yok zaten. Sorusu olan?"

"Benim bir sorum var," dedi Sam, Logan Manning'e ait kla-

sörlere uzanırken. “Valente’nin notunun altında, İtalyanca olduğunu sandığım iki sözcük yazılıydı. Shrader da ben de bir şey anlamamıştık. Şimdi onu da araştırmak istiyoruz. O notun bir kopyasını alabilir miyim?”

“Hayır, hiç kimse, biz göstermeye hazır olana kadar o nota bakamaz ve içeriğini öğrenemez. Federallerin Valente’nin peşine düştükleri son operasyonda dışarı o kadar çok bilgi sızmıştı ki, avukatları yargıca başvurarak, polislerin elde ettikleri kanıtları kullanmalarını engellediler. Valente’yi asla küçümsemeyin,” diye uyardı McCord. “Gücünü ve bağlantılarını sakın hafife almayın. En tepelerde bile bağlantıları var. Bu yüzden,” dedi imalı bir şekilde, “bu dosyayı burada, On Sekizinci Bölge’de tutuyoruz, adalete çıkan merdivenlerin en dibinde. Buraya bakmak Valente’nin aklına bile gelmez, kolay kolay da gelmeyeceğini umarım.”

Konuşmasını bitirince bakışlarını Shrader’dan Sam’e çevirdi. “Sizi rahatsız eden ne?”

“O notun kopyasını almak yerine, o iki sözcüğü yazsam olur mu?”

McCord masasına yaslanarak, sarı bloknotuna iki sözcük yazdı, kâğıdı koparıp Sam’e uzattı. “Biz çoktan bunları sistemde araştırdık. ‘Falco’, Valente’nin daha önce kullandığı soyadıymış. İtalya’da çok yaygın bir soyadı. Ötekini de hâlâ başka kaynaklardan araştırıyoruz.” Shrader’a döndü: “Herhangi bir yorum ya da sorunuz var mı, Malcolm?”

“Var!” dedi Shrader. Kesinlikle çok sinirliydi. “Bir daha beni o isimle çağırmasanız minnettar olurum Teğmen.”

“Çağırmam.”

“O isimden nefret ediyorum.”

“Annem çok severdi. Genç kızlık soyadıymış.”

“Ama ben nefret ediyorum,” dedi Shrader klasörlerini yüklenirken.

Kapıdan çıkıp seslerinin duyulmayacağı kadar uzaklaşınca, Shrader, Sam'e baktı ve kocaman başını salladı. "Gerçekten ateşle oynuyorsun Littleton. Aman Tanrım, adama 'kontrol delisi', 'düzen saplantılı' dediğin zaman başımdan aşağı kaynar sular boşaldı."

Shrader kendisini düşünerek bu kadar endişelendiği için Sam çok duygulandı. Sonra onu takıma aldığı için McCord'a teşekkür etmesi gerektiği geldi aklına. Nereden bakarsan bak, hayatının fırsatını yakalamıştı. Böyle bir şans için daha çok ace-miydi açıkçası. Öte yandan, şunu da kabul etmek gerekirdi ki eğer Sam, Valente'nin notunu bulmasaydı 'takım' diye bir şey olamayacaktı zaten. Dosyaları masasına bıraktı, Shrader'dan birkaç dakika onlara gözkulak olmasını rica etti ve teğmenin odasına doğru yürüdü.

McCord koltuğunda arkasına yaslanmış, önünde bloknotu, elinde kurşunkalemi, not almaya hazır bir şekilde kırmızı etiketli dosyalardan birini okuyordu. Okuduklarından büyülenmiş gibi bir ifade vardı yüzünde. Sam nezaketle kapıya vurdu, adam başını kaldırdığı zaman, "Bu davada çalışmama izin vererek bana gösterdiğiniz güvene teşekkür etmek istedim," dedi.

McCord, Sam'i dikkatle süzdü, eğleniyormuş gibiydi. "Bana teşekkür etme, hamamböceklerine teşekkür et."

Göz göze gelince Sam gülmemeye çalışarak, "Teşekkür etmem gereken özel bir hamamböceği var mı?" diye sordu.

McCord, elindeki dosyaya döndü, sayfayı çevirdi. "Çekme-cemde bulduğum hamamböceğine olabilir," dedi. "Kendisi bir Volvo kullanabilecek kadar büyük. Kantindeki kuzenlerini ziyarete gelmiş."

Yirmi İkinci Bölüm

“Arkadaşlarını bunca zamandır kendinden uzak tuttuğuna inanamıyorum,” diye sitem etmeye başladı Jason kapıdan içeri girer girmez. Etrafına saçtığı enerji ve canlılık Leigh’i hem neşelendiriyor hem de yoruyordu, ama hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışarak, paltosunu Hilda’ya uzatan Jason’ı karşılamak için oturduğu yerde doğrulunca onun yalnız olmadığını fark etti. Arkasında Jane Sebring duruyordu.

Suratı soğuktan kıpkırmızı olmuş, Leigh’i görmekten duyduğu mutlulukla Jason, Sebring’i antrede bırakmış Leigh’in yanağına bir öpücük kondurmaya koşmuştu. “Jane’in gelmesine engel olamadım,” diye fisıldadı. “Çok ısrar etti. Bindiğim taksiye attı kendini resmen. Fazla kalmayacak. Matine için tiyatroya dönmesi gerekiyor!” Doğrulurken Leigh’in yüzünü süzdü. Kendi yüzünde beliren dehşet ifadesiyle sordu: “Ne zaman eski haline döneceksin?”

“Çok sürmez,” diye cevap verdi Leigh, Jason kanepede yanı başına otururken. Tüm dikkati, o sırada aynanın önünde durup kusursuz yüzünü inceleyen Jane’in üzerindeydi.

Sebring ailesinin son dört kuşağı, tiyatrodaki efsane olarak anılırdı. Jane, ünlü ailenin olağanüstü güzelliğiyle de anılan ilk üyesiydi. Aynı zamanda ailenin Broadway’de oynadığı ilk rolde tiyatro eleştirmenleri tarafından yerden yere vurulan ilk üyesiy-

di. Bu bir başroldü ve yirmi bir yaşındaki deneyimsiz bir oyuncu için çok fazla iddialıydı. Aslında bu rol kendisine bir Sebring olduğu için verilmişti. Ve bir Sebring olduğu için eleştirmenler, onu deneyimli ve başarılı atalarının yüksek standardıyla değerlendirmişlerdi.

Oyun başladıktan iki hafta sonra Jane utanç içinde sahneleri terk etmiş, Hollywood'a gitmişti. Orada da ailesinin bağlantıları sayesinde bütün kapılar açılmış, harikulade güzel yüzü ve vücudu kameraları büyülemişti. İyi öğretmenlerle, iyi yönetmenlerle kısa zamanda toparlanmış, başarıları oynadığı rollerle doğru orantılı olarak büyümüş ve nihayet geçen yıl 'En Başarılı Yardımcı Kadın Oyuncu' dalında Akademi Ödülü'nü kazanmıştı.

Oscar heykelciği Jane'e, atalarının siyah-beyaz filmlerinde asla ulaşamadıkları bir boyut kazandırmıştı ama bu yeterli değildi. Hâlâ Broadway'deki aşağılanmasının acısını unutamadığı için, kendisine yapılan iki başrol teklifini ve dolayısıyla büyük bir serveti, Kör Nokta'da rol alabilmek için reddetmişti.

"Ah, zavalıcılık!" diyerek yanağını Leigh'inkine yaklaştırdı ve havaya bir öpücük kondurdu.

Sonra doğruldu, Leigh'in solmakta olan çürüklerini, iyileşmekte olan yaralarını inceleyerek yorumunu yaptı: "Açılış gesesinden bu yana çok değişmişsin."

Başına gelenlerin ayrıntılarıyla ilgili sorulardan kaçınmak için Leigh konuk ağırlama formalitelerine başvurdu, bir şey içmek isteyip istemediklerini sordu.

"Ben her zamankinden alacağım," dedi Jason, omzunun üstünden hemen arkasında bekleyen Hilda'ya. "Votka martini. İki zeytinli olacak."

"Jane?" diye sordu Leigh konuğuna.

"Ben içki içmem," diye hatırlattı Jane. İçki kullanmadığını unuttuğu için Leigh'e sitem eder gibiydi.

Sebring ailesinin önceki kuşakları, yetenekleri kadar kötü

alışkanlıklarıyla da ünlüydüler ama Jane onların bu kötü özelliklerini hiç almamıştı. İçki içmez, sigara kullanmazdı. Koyu bir uyuşturucu düşmanıydı. Beslenmesine özen gösterir, fiziksel görünüşüne çok dikkat ederdi. “Eğer varsa bir şişe suyu alayım lütfen,”

“Var,” dedi Leigh.

“Weltzenholder markasını tercih ediyorum,” diye ekledi Jane. “Alpler’de şişeleniyor. Birleşik Devletler’e yılda sadece bin kasa ihraç ediyorlar. Ben bir kerede yüz kasa alıyorum.”

“Kusura bakma, kalan dokuz yüz kasayı da başkaları almış,” dedi Leigh. “Başka marka olmaz mı?”

“Pellegirino da olur.”

Leigh başıyla onaylayarak Hilda’ya baktı. “Bana da bir çay, Hilda. Teşekkür ederim.”

Jason sorusunu, Hilda’nın konuştuklarını duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledikten sonra sordu. Oysa Hilda tamamen güvenilir bir kadındı. Asıl duyduğu her şeyi arkadaşlarına, yabancılara ve gazetecilere hemen yetiştiren kişi Jane’di. Leigh, onu da yanında getirdiği için Jason’ı boğabilirdi.

“Logan’dan yeni bir haber alabildin mi?” diye sordu Jason, Hilda mutfak kapısında kaybolur kaybolmaz.

“Hiçbir haber yok. Ben de sizden fazla bir şey bilmiyorum.”

Jason gerçekten şoke olmuş gibiydi. “Sevgilim, akıl almaz bir şey bu, inanılmaz bir şey! Başına ne gelmiş olabilir?”

O öldü... Biliyorum... O öldü... Biliyorum...

Leigh beyninde yankılanan bu sesleri susturmak için bütün vücudunu kastı. “Bilmiyorum,” dedi.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Leigh başını iki yana sallayarak cevap verdi: “Polisler ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Emniyet Müdürü Trumanti helikopterler, telsizli devriye arabaları ve dedektifler gönderdi dağa.”

“Ya sen nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun? Gerçekten?”

“Çok gergin ve üzgünüm. Cehennem zebanilerine benziyorum ama önemli değil. Kocamın öl—kaybolduğu gerçeğinin yanında başka hiçbir şeyin önemi yok,” dedi Leigh yeni bir üzüntü ve ümitsizlik krizinden çıkmaya çalışarak.

Jason bir an için sustu; çaresiz, ümitsiz ve Leigh’i anlıyormuş gibi görünüyordu ama bu birkaç dakika sürdü. Birden yüzündeki ifade değişti ve kendi kişisel durumuyla ilgili, yani en önemli konulara geçti. “Bir an önce işe dönmenin bir yararı olur mu sence?”

“Fiziksel olarak belki gelecek hafta dönebilecek durumda olabilirim...”

“Harika! İşte benim tanıdığım Leigh! Sen yenilmez bir askersin. Sana güvenebileceğimi biliyordum.”

“Ama ruhen hazır değilim,” diye onun sözünü kesti Leigh. “Logan’dan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Repliklerimi bile hatırlayabileceğimi sanmıyorum.”

“Bir kere sahneye adımını attın mı hepsini hatırlarsın.”

“Belki hatırlarım.” dedi Leigh, Jane’e bakarak. “Ama içimde hatırlamak için en ufak bir istek yok. Sen beni anlıyorsun, değil mi Jane?”

“Kesinlikle,” dedi Jane. “Şu anda neler hissettiğini Jason’a da anlatmaya çalıştım ama oyunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilirsin.” Leigh genç aktrisin sesindeki nefret ifadesine çok şaşırmişti. Jane açıksözlülükle devam etti: “Jason için, doktorlar ara sıra fişini çekip sahneye çıkmaya izin verdikleri sürece, yaşam destek ünitesine bağlı olsan bile bir önemi yoktur.”

“O kadar da değil!” dedi Jason, iğneli sözlerden rahatsız olmuş gibiydi. “O zaman senin sahnelerini değiştirir, repliklerini yatarak okuyabileceğin şekilde yeniden yazardım.” Hilda’nın uzattığı tepsiden martini kadehini alana kadar konuşmasına ara verdi. “Ben bencil piçin tekiyim!” Sırıtmayı, bundan hiç de piş-

man olmadığını kanıtlıyordu. “Ama şunu kabul edin ki,” diye devam etti Leigh’e göz kırparak, “zeki ve bencil bir piçim.”

Leigh onun kendisini eğlendirmek, kafasını dağıtmak için böyle konuştuğunu tahmin ederek gülümsedi.

Leigh’den sözlü bir teşvik alamayınca Jason kendisi hakkında konuşmaktan vazgeçti. Onu eğlendirmek için oyun hakkındaki muhteşem eleştirilerden, gişe satışlarından, ışık sorunlarından, oyunun yönetmeniyle ettikleri son kavgadan söz etmeye başladı.

Leigh onun konuşmalarını dinliyordu ama sözcükler bir kulaktan girip ötekenden çıkıyordu. Oturduğu kanepenin koluna yaslanmış, Jason’ın dudak hareketlerini izliyordu sadece, sonra bakışlarını, konuşmaya başlayan Jane’e çeviriyordu. Ama ne konuştukları hakkında en küçük bir fikri bile yoktu, hiç de ilgilenmiyordu aslında.

Sonunda Jane gitmek üzere kalktığı zaman, Leigh, Jason’la baş başa kalacağını anlayınca, genç kadının gitmesine üzüldü bile.

“Robert ve Lincoln de sevgilerini göndermişlerdi sana,” dedi Jane.

Leigh o ana kadar Kör Nokta’daki rol arkadaşlarını aklına bile getirmemişti. “Sen de benim sevgilerimi ilet lütfen. Robert’ın karısı doğurdu mu?”

“Evet. Minicik bir kız!”

Jane’in gitmesini hızlandırmak amacıyla Jason, Hilda’nın paltolarını astığı antredeki dolaba doğru yürüdü. Jane’in samur kürkünü askıdan aldı, matador pelerini gibi sallayarak bekledi. “Jane, matineye geç kalıyorsun! Hadi şu ünlü kışını sok şu mantonun içine de bir an evvel git.”

“Eskiden de bu kadar iğrenç miydi?” diye sordu Jane veda-
laşmak için elini uzatırken.

Jane’in sesindeki gizli düşmanlık Leigh’i çok şaşırtmıştı. “Şu anda çok stres altında. Sana karşı yapılmış bir şey değil. İki

önemli kadın karakteri olan bir oyun var elinde ve bunları oynayacak yeterlilikte sadece bir kadın oyuncusu var.”

Jane, Leigh’e cevap vermek yerine, biraz durakladı, Jason’a bir göz attı, sonra çekinerek devam etti. “Bugün buraya gelmek istedim çünkü seninle yüz yüze konuşmam gereken bazı şeyler var. Geçirdiğin kazaya çok üzüldüğümü bilmeni isterim. Kör Nokta’yı okuduğum andan itibaren senin rolünü oynamaya can attığımı inkâr edemem. Ama ben bu rolü kendi yeteneklerimle hak etmek isterdim, bir zorunluluk ya da trajedi sonucu değil.”

Nedense ona inandı Leigh. Jane, hırsı ve benmerkezciliğiyle tanınan bir kadındı ama şu anda konuşurken, o ısıldayan kendine güveninden eser yoktu. Sadece gergin, biraz yorgun ve garip ama biraz da ürkek görünüyordu Leigh’in yüzüne bakarken. “Hiç olmazsa ameliyat olman gerekmiyor,” dedi.

“Hayır. Sana bir şey söyleyeyim mi, eğer Hollywood’a dönmek yerine *Broadway*’de kalırsan daha çok önemli roller alacağından eminim ben.”

Jane gittikten bir süre sonra Leigh, onun Logan’ın kaybolması için ‘trajedi’ sözcüğünü kullandığını fark etti.

“Nihayet,” dedi Jason, Jane’in arkasından kapıyı kapatır kapatmaz. “Artık rahat rahat, istediğimiz kadar konuşabiliriz.”

Leigh, bir-iki saat şöyle dursun, Jason’ın yayılım ateşi gibi konuşmasına iki dakika bile tahammül edemeyeceğini hissediyordu. Nasıl oluyordu da Leigh’in kendi anlattıklarıyla ilgilenmesini, konu her neyse dikkatle dinleyip yorum yapmasını bekleyebiliyordu! Tam o sırada Hilda, farkında olmadan hiç beklenmedik bir çözüm getirdi. “Courtney Maitland yukarı gelip sizinle görüşmek istiyor,” diye seslendi mutfak kapısından. “Çok ısrar ediyor. Eğer birkaç dakikalığına onunla görüşmezseniz, yukarı çıkmak için asansörün anahtarını çalacağını ve kapının önünde çadır kuracağını söylüyor.”

Leigh, Courtney’in dediğini yapacağından emindi. Öte yan-

dan, Courtney burada olursa Jason'ın bazı sorularına da o cevap verebilirdi. "Yukarı gelmesini söyle Hilda."

"Courtney Maitland da kim?" diye sordu Jason. Leigh'in arkadaşlığını başka biriyle paylaşma fikri hiç hoşuna gitmemişti.

"O bir genç kız. Bu binada bir ailenin yanında kalıyor. Özel bir kursa devam ediyor. Birkaç hafta önce lobide tanıştım kendisiyle."

"Genelde çocuklardan hoşlanmam, hele yeniyetmelerden, hiç."

"Bu yeniyetme bir dâhi IQ'suna sahip. Bence harika biri."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jason mutfakta Hilda'ya öğlen yiyeceği yemeğin nasıl hazırlanacağını anlatırken Courtney Maitland geldi. Kapıyı açmak O'Hara'ya düşmüştü. Yanından geçerken Leigh'e "Courtney'e fazla kalmamasını söyleyeceğim," dedi.

"Hayır, öyle bir şey deme. Biraz bizimle oturmasını istiyorum."

"Sakın sizi cin oynamak için kandırmasına izin vermeyin. Hep hile yapıyor."

"Hayır, yapmıyorum," diye itiraz ederek antreden içeri girdi Courtney.

Leigh omzunun üzerinden bakarak on altı yaşındaki modern görünüşlü genç kıza gülümsedi. Courtney uzun boylu, zayıf ve dümdüz göğüslüydü. Permah siyah saçlarını sol kulağının üstünde kalın bir atkuyruğu halinde toplamıştı. Boynunda kırmızı uzun bir atkı, üzerinde, sırtında 'Nirvana' yazan bir tişört, dizlerinde ve baldırlarında kocaman delikler olan bir kot pantolon ve bağcıkları açık asker postalları vardı. Küpe olarak on beş santim uzunluğunda, altın çengelliğneleri tercih etmişti.

"Joe'yla daha önceden tanıştığınızı bilmiyordum," dedi Leigh.

"Sen hastanedeyken buralarda dolaşıp duruyordum, bir haber almanın tek yolu buydu."

Kanepenin önünde durup Leigh'in yüzünü inceledi. Leigh onu ilk kez bu kadar ciddi görüyordu ama söyledikleri yine her zamanki gibi sıradışı ve komikti. "Vay canına!" dedi. "Arabanı bir çekiciyle buraya getirdikleri zaman geçekten büyük bir kaza geçirmiş gibi görüneceğini düşünmüştüm."

"Şimdi nasıl görünüyorum?"

"Sanki yüzünün üstünde," dedi Courtney afacan bir tavırla, "paten kaymışsın gibi."

Leigh güldü. Kendi sesi kulaklarına yabancı ve uzak geldi.

Jason'ın mutfaktan gelen sesini duyunca, "Misafirin mi var?" diye sordu Courtney. "İstersen ben daha sonra geleyim."

"Hayır, gitme. Aslında kalmakla bana büyük bir iyilik etmiş olacaksın. İçerdeki arkadaşım, iyi bir insandır, ama tek ihtiyacım olan şeyin konuşmak olduğunu düşünüyor. Oysa ben şu anda onun ilgilendiği konulara konsantre olacak durumda değilim."

O sırada O'Hara, Courtney'e içecek bir şey isteyip istemediğini sormak için yanlarına gelmişti.

"Neden Courtney'e onunla cin oynamasını önermiyorsunuz? Yarım saat içinde bütün parasını kaybeder ve taksi parasını sizden isteyecek duruma düşer," dedi.

Courtney ona şakadan öfkelenmiş gibi baktı, sonra Leigh'e döndü. "Son derece kibar davranacağım," diye söz verdi. "Onu nezaketle dinleyecek ve gereken cevapları vereceğim."

"Sadece kendin ol yeter. Ben senin söyleyebileceklerinden korkmuyorum. Ben Jason'ın senin önünde söyleyebileceklerinden korkuyorum," dedi Leigh.

"Gerçekten mi? Ne büyük bir gelişme! Eskiden babam, konukların bulunduğu odaya girdiğim zaman soğuk terler dökerdi." Courtney sonra O'Hara'ya döndü ve "Eğer paramı geri almayı denemek istiyorsan, daha sonra, mutfakta sana bir şans daha verebilirim," dedi.

"Hemen gidip bir ATM bulmalıyım. Sen her zamanki iç-

kinden mi istiyorsun? Vişne suyu katılmış kolaya birkaç damla çikolata sosu eklenecek?”

“Aman Tanrım! İğrenç bir şeye benziyor,” dedi Jason, sağ elinde bir tabak, sol elinde bir martini kadehiyle içeri girerken.

Leigh ikisini tanıştırdı. “Courtney, özel yetenekli lise öğrencileri için Columbia’da açılan bir ‘yazarlık’ kursuna devam ediyor,” diye açıkladı Jason’a. Jason, tabağını ve kadehini bir sehpanın üstüne bırakırken, genç kızın yırtık kotuna ve eski asker postallarına şöyle bir baktı ve umursamazlıkla omuzlarını silktili. “İyi,” dedi hiç ilgilenmeden.

Leigh onun bu kabalığine çok sinirlenmişti. “Courtney, bu da Jason Solomon, Kör Nokta’nın yazarı.”

“Leigh oynarken oyun müthiş olumlu eleştiriler alıyordu,” dedi Courtney ve kanepenin bir ucuna ilişti.

Jason onun büyük bir rahatlıkla Leigh’in ilk ismini kullandığını duyunca kaşlarını çatarak sekiz yaşındaki bir çocuğu eğitmeye çalışan bir öğretmen edasıyla, “Bayan Kendall,” diye vurguladı, “çok başarılı bir oyuncu ama Broadway’de olumlu eleştiriler alabilmek için iyi oyunculuktan daha fazlası gerekiyor.”

Jason’a cevap vermek yerine Courtney yerinden fırladı ve mutfağa koştu. “O’Hara’ya kolama buz koymasını söylemeyi unuttum.”

Jason, Courtney’in kendilerini duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olduktan sonra Leigh’e doğru eğilerek, “Bu kızın yanlarında kaldığı aileyi tanıyor musun?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bana kalırsa onları uyarmalısın. Tanıdığım zengin bir çift vardı, onlar da maddi durumu iyi olmayan bir kızın okula giderken yanlarında kalmasına izin vermişlerdi.

“Kız, Noel tatili için eve gelen oğullarını baştan çıkarttı, hamile kaldı, bu işten kurtulmak için aile bir servet ödemek zorunda kaldı. Düşünebiliyor musun, oğlanın kendisiyle evlen-

mesini istemiş! Courtney gibi kızların çok büyük hırsları olur. Ne yapar eder bir burs bulurlar, sonra da yanlarında yaşadıkları aileler gibi varlıklı ve asil ailelere yamanmaya kalkarlar.” Jason, omzunun üstünden arkasına baktığında Courtney’in elinde kola bardağıyla kendilerine doğru geldiğini gördü ve hemen sustu.

Leigh bir an onu düzeltmeyi düşündü, ama Jason’ın söylediklerinden o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki, onu ya Courtney’in ellerine havale etmeye ya da nasıl isterse öyle düşünmeyi sürdürmesine izin vermeyi uygun buldu. Kanepede yanına oturan Courtney’e gülümsedi, “Gazetecilik dersindeki ödevinin konusu belli oldu mu, hani şu final notlarını yüzde elli etkileyecek ödevin?” diye sordu.

“Bulabileceğimiz en ünlü ve güçlü kişiyle bir söyleşi yapacağız. Bu kişi ne kadar ulaşılması zor olursa o kadar çok puan alacağız. Puanların verilmesinde, söyleşinin içeriği ve yorumlarımızın özgünlüğü baz olarak alınacak. O kişiden alabileceğimiz yeni ya da sıradışı bir haber ve bunu anlatım biçimimiz de değerlendirmede etkili olacak. Sadece bir tane A verilecek. Şu anda sınıfta en yüksek ortalama benim, ama arkamdakilerle aramda çok büyük bir fark yok. Bu yüzden işim gerçekten çok zor.”

“Kiminle söyleşi yapmak istediğine karar verdin mi?”

Courtney suçlu suçlu Leigh’e baktı, “İlk aklıma gelen sen olmuştun, ama bizden gerçek anlamda acımasızca araştırma yapmamız isteniyor. Yeni bilgiler, üstü örtülmüş sırlar, daha önceki söyleşilerde kimsenin keşfedemediği ayrıntılara ulaşmamız gerekiyor. Senin böyle karanlık bir sırrın olsa bile, kimseye anlatmak istemem ben.”

“Bu duyarlılığın için teşekkür ederim canım,” dedi Leigh içini çekerek. “Aklına gelen başka bir isim var mı?”

“Şimdilik yok. Camille Bingley, Başpiskopos Lindley ile

söyleşi yapacakmış, adam babasının arkadaşıymış. Son günlerde Katolik Kilisesi'nde yaşanan sorunlar hakkında ilginç şeyler öğrenebileceğini düşünüyor Camille. Brent Gentner'in babası da Senatör Kennedy'nin arkadaşıymış. O da senatörden söyleşi için bir randevu koparacağından emin." Courtney kolasından bir yudum almak için durakladı. "Camille ve Brent'e fark atabilmek için benim de ya Papa'yla ya da Başkan'la görüşmem gerekiyor."

Jason dalga geçerek sordu. "Bunu becerebileceğinden emin misin?"

"Eğer istersem, elbette beceririm. Ancak bir sorun var; Papa bu aralar gerçekten çok hasta ve Başkan da yüzlerce kişiye söyleşi randevusu vermiş durumda."

"Öyle olmasalar bile onlara ulaşmak senin için biraz zor olmaz mı?" Jason'ın sesinde belirgin bir küçümseme ifadesi vardı.

Courtney bir insanın nasıl bu kadar anlayışsız olabildiğine şaşırmış gibi baktı Jason'a. "Onlara kendim telefon etmeyeceğim ki, Noah'ı arayıp randevu ayarlamasını isteyeceğim."

"Noah kim?"

"Ağabeyim."

"Anlıyorum. Ağabeyin Noah'ta Papa ile Başkan'ın özel telefon numaraları var demek."

"Papa'dan pek emin değilim. Çünkü biz Katolik değiliz, ama Noah kiliseye çok büyük bir arazi bağışlamıştı..."

Jason birden, kızın soyadıyla ağabeyinin adını birleştirdi ve Floridalı ünlü milyarderin adına ulaştı. "Ağabeyin Noah Maitland mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet."

"Şu Noah Maitland?"

"Başka Noah Maitland'ler de vardır eminim. Noah'ın adına patent çıkarttığını sanmıyorum. Ama belki de başvurmuştur, bilmiyorum." Courtney açık açık sırtıyordu.

Leigh arkasından ne geleceğini bildiği için hazırlıklıydı. Jason parlak bir demagoji ustasıydı ama ne yazık ki, on altı yaşında, dâhi IQ'suna sahip, rakibinin lafını ağzına tıkamaktan sakınmayan bir genç kıza üstünlük taslamak gafletinde bulunmuştu. Leigh, Courtney'i daha önce de benzer durumlarda iş üzerinde görmüştü.

"Palm Beach'teki Noah Maitland'den bahsediyoruz değil mi?" diye üsteledi Jason.

"Evet."

Jason genç kızın taze, çilli yüzüne, hatları çok belli olmayan düzgün vücuduna baktı. "Nasıl olabilir bu?"

"Her zaman olduğu gibi: Sperm yumurtayla buluşur, döllenme başlar..."

"Demek istiyorum ki," diyerek onun sözünü kesti Jason, "Noah Maitland kırk yaşlarında filan sanıyordum ben."

"Öyledir. Noah'la benim babalarımız bir ama annelerimiz ayrı."

"Ah, şimdi oldu," dedi Jason. Kafası çoktan, gelecek oyunu için yeni bir sponsor, parasının hesabını bilmeyen bir sponsor bulma umuduyla çalışmaya başlamıştı bile. Biraz önceki kabalığını unutturmak ister gibi, Courtney'le ilgilenmeye, başka insanların on altı yaşındaki gençlere sorduklarını tahmin ettiği sorular sormaya başlamıştı: "Başka kardeşin var mı?"

"Hayır, ama babamın dört tane karısı var, eminim denmiştir."

"Büyürken çok yalnızlık çekmiş olmalısın."

"Hiç de değil. Babamın karılarından ikisi hemen hemen benimle aynı yaşıydılar. Onlarla oynardım."

Jason, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı yarı aralık Courtney'e bakakalmıştı. Leigh uzanarak Courtney'in elini sevecenlikle sıktı. "Courtney, farkında değilsin ama şu anda tarihi bir an yaşıyoruz. Normalde, insanları şu anda kendisinin yaptığı gibi ağzı bir karış açık bırakacak şeyler söylemek Jason'ın işidir."

Jason da aynı şeyleri düşünüyordu, canı fena halde sıkın bir tavırla Courtney'e baktı ve sırtarak, "Bahse girerim, sen birinci sınıf bir karın ağrısıdır," dedi.

"Hayır," diye düzeltti Courtney gururla. "Ben dünya çapında bir karın ağrısıyım."

Jason ve Courtney mantıklı bir ortak noktada buluştuklarına göre Leigh rahat bir nefes alabilirdi. Arkasına yaslandı, şeftali renkli kaşmir şalını üstüne çekti.

Odadakilerin sesleri hafifleyerek uzaklaştı...

Gözleri kapandı...

Jason'ın yanağından öptüğünü hissederek uyandı. "Ben gi-
diyorum. Zavallı egom şimdiye kadar hiç böyle aşağılanmamış-
tı. Ev sahibem ben konuşurken uyuyakaldı, mutfaktaki sinir bo-
zucu yumurcakla iki el cin oynadık, tam elli dolar kaybettim..."

Jason gittikten sonra Leigh bir süre daha O'Hara ve Court-
ney'in mutfaktan gelen seslerini dinleyerek yattı, sonra kendini
kalkmaya zorladı. Michael Valente her an gelebilirdi. Yüzüne
soğuk su çarpıp saçlarına bir çekidüzen vermeye karar verdi.
Yaklaşık bir haftadır çok gergindi, uyuyamıyor, bütün vücudu
titriyordu. Artık toparlanmanın zamanı gelmişti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kulübenin yeri tespit edildikten sonra, yerel mahkemeye başvurup, emlak vergisi kayıtlarının bir kopyasını almaları, kulübenin sahibine ve son adresine ulaşmaları topu topu bir saat sürmüştü.

Ondan sonraki iki günü de vefat eden mal sahibinin vârisini aramakla geçirdiler. Aradıkları kişi mal sahibinin torunuydu ve o anda teknesiyle Karayipler’de seyrediyordu. Sonunda, pazar sabahı saat yedide, Shrader’ın telsizle bıraktığı mesajlara bir yanıt geldi. Adam Shrader’a, büyükbabasının Catskills’teki kulübesiyle ilgili hatırladıklarının hepsini anlattı. Hatta 1950’de bir tepenin arka yamacının içine yaptırılmış olan küçük bir garajdan bile bahsetti. Aslında burası bir sığınak olarak düşünülmüştü. Kayaların içine oyulmuş, tahta direklerle desteklenmişti. Duvarlarında da, konserve yiyecek ve ilkyardım malzemelerinin dizildiği raflar vardı.

Bu kadar bilgiden sonra sığıntıdan bozma garajın yerini bulmak şerif için çok kolay olmuştu. Kapıları dışarı doğru açılıyordu, tepeden kayan karlar kapının önüne yığılmış, kapıların açılmasından önce kürelenmesi gereken dev gibi yığınlar oluşturmuştu. Bir saat süren çalışmadan sonra, şerif kapılardan birini, ancak fenerini uzatıp karanlık mağarayı aydınlayabilecek kadar aralayabildi.

Tam karşısında, dört tane krom harf parlıyordu: JEEP.

Yirmi Beşinci Bölüm

Shrader, Sam'i jeep'in bulunmasından bir saat sonra evinden aldı ve birlikte yola çıktılar. Buna rağmen olay yerine vardıklarında Olay Yeri İnceleme ekibi ve morg doktoru çoktan gelmişlerdi. Anayola park etmiş bir dizi arabanın arkasına çektiler arabalarını. Sam önde, Shrader arkasında, cumadan bu yana kalın botların açtığı kaygan patikadan aşağı inmeye başladılar.

Kulübenin arkası yüksek, ormanlık bir tepeye neredeyse yaslanmış gibiydi, bu konum, kulübenin arkasının olası tehlikelerden korunmasını sağlarken, ön tarafta da harikulade, kapanması imkânsız bir dağ manzarasını gözler önüne seriyordu. Sığınaktan bozma garaj, köşeyi dönünce, aynı tepenin arka tarafına oyulmuştu. "Kulübenin arkasındaki tepenin içine bir sığınak oyulduğu kimin aklına gelirdi?" diye söyleniyordu Shrader, kulübenin köşesinden dönüp tepenin arkasına doğru giden taze ayak izlerinin açtığı patikada yürürlerken.

McCord açık garaj kapılarının tam önünde durmuş, NYPT, Olay Yeri İnceleme ekibinin dikkatli ve sistemli bir şekilde içeri girip örnekler toplamalarını ve fotoğraf çekmelerini izliyordu. Ekibin öteki iki üyesi de McCord'la birlikte dışarda durmuş, içeri girebilmek için garajda yer açılmasını bekliyorlardı.

"Elimizde ne var?" diye sordu Shrader, McCord'a.

McCord cevap vermek üzere ağzını açmıştı ki, o sırada kapıdan çıkmakta olan iriyarı, kırmızı yanaklı, mavi kulaklıklı morg

doktoru, sorunun kendisine sorulduğunu zannederek atıldı. “Elimizde bir ceset var Shrader,” dedi neşeyle. “Yakışıklı, içinde bulunduğu doğal buzdolabı sayesinde fevkalade iyi korunmuş bir ceset. Şu anda ehliyetindeki resim kadar yakışıklı görünmüyor ama Logan Manning olduğu kesin.”

Herbert Niles bunları anlatırken garajdan içeri girdi, arabanın içine doğru eğildi, cesedin önce bir, sonra da öteki elini dikkatle kaldırarak, yapışkan bir macunla, avuçların, parmakların ve ellerin dış kısımlarının izlerini aldı. Bu yapışkan macun, barutta bulunan nitrat kalıntılarını tespit etmek için kullanılıyordu. “Ayrıca sağ şakakta kendisi tarafından yapılmışa benzeyen bir yara izi var.”

Sam biraz yana çekilerek, direksiyonla sürücü kapısının arasına kaymış erkek cesedini inceledi. Başının yanındaki pencere kan ve beyin parçacıklarıyla kaplanmıştı, yolcu tarafındaki pencere ise yarı açık ve tertemizdi.

“Silah?” diye sordu Shrader.

“Yeni ateş edilmiş, özel yapım bir otuz sekizlikle maktulün ayaklarının dibinde iki boş kovan bulduk,” dedi Niles, son yapışkan macun kalıbını da bir kanıt torbasına yerleştirirken. Sonra da hangi elin hangi parçası olduğunu yazdı üzerine.

“Kurşunlardan biri, kafatasını parçalayarak sol tarafından çıkmış, sürücü penceresinden geçip sol taraftaki duvara saplanmış.”

“Ya ikinci kurşun?”

“Mantıklı olarak düşünecek olursak, beynini dağıttıktan sonra ikinci kez ateş edememiş olması gerekir. Adam ya nişan aldıktan sonra kendi kafasını ıskaladı ya da –bu daha gerçekçi ve benim de en beğendiğim senaryo bu– daha önce raftaki teneke kutulardan birine ateş etmişti.”

Sam cinayet masasına geçtiğinden beri sadece iki morg doktoruyla çalışmıştı, ikisi de yaptıkları iş gibi mizah duygusundan

yoksundular. Herbert Niles morg doktorlarının ofisinde çalışıyordu aslında. Biraz geveze olmasına rağmen işinde en ciddi morg doktorlarından çok daha fazla titiz olduğu söylenirdi. Sam, McCord'a baktı, ama o da OYİ ekibinden bir memurun, fotoğraf çekmeyi bırakıp bir el feneriyle eski konserveleri ve kutuları incelemesini izliyordu. Adam ikinci kurşunu atıyordu.

Niles jeep'in içinden geri geri çıktı ve lastik eldivenlerini çıkarttı. "Bu mağarada ışık yetersiz, jeep'in aküsü de bitmiş, o yüzden farlardan yararlanamıyoruz. OYİ'nin ışıkları daha güçlü ama içerde çalışacak kadar boş yer yok, bu yüzden jeep'in dışarı çıkarılması gerek." McCord'la birlikte bekleyen memurlara döndü, "Benim işim bitti. İçeri girip aracı dışarı çıkartabilirsiniz. Ondan sonra da Bay Manning'i sarıp etiketleyeceğiz. Onu eve ben götürürüm. Ondan sonra mekân sizindir."

McCord'a baktı, "Sanırım yarın sabah ilk işin bu izlerde neler bulduğumuzu sormak olacak Mack?"

McCord cevap vermek yerine kaşlarını kaldırdı.

Niles içini çekti. "Tamam. Sana önümüzdeki dört saat içinde haber veririm. Bu durumda, aşağı inmek için üç buçuk, izleri mikroskopta incelemek için yarım saatim var demektir. Eğer adamımız geçen hafta durduğu yerde ısınmamışsa, elindeki barut izleri kaybolmamıştır ve izlerinde mutlaka çıkar. Bulduklarımızı karşılaştırmamız ve otopsi sonuçları için yarın sabahı beklemek zorundasın. Ölüm saati hakkında çok kesin bilgi vermemi bekleme. Çünkü Manning'in cesedi hiçbir bozulmaya uğramadan son derece iyi korunmuş durumda."

"Sorun değil," dedi McCord. "Dedektif Littleton, Manning'in ne zaman öldüğünü buldu bile." Geldiklerinden beri ilk kez Sam'e bakıyordu.

Sam güneş gözlüklerini indirdi ve çerçevelerin üzerinden McCord'a baktı. Yeni bir anı teste tabi tuttuğu için McCord'a çok kızmıştı. "Bence ölüm saati, geçen pazar öğleden sonra üçle

sabaha karşı üç arasında bir yerde -muhtemelen pazar günü öğleden sonra üçe daha yakın.”

“Bu sonuca nasıl ulaştın?” diye sordu Niles.

“Garajdaki jeep’in üstünde on santime yakın kar vardı, bu demektir ki Manning arabayı garaja, yoğun kar yağışının başladığı saat ikiden sonra soktu.

“Sabaha karşı üçte yerde neredeyse elli santim kar vardı, bu durumda kar garaj kapılarını tamamen kapatmış, arabayı içeri ya da dışarı kımıldatma olasılığı ortadan kalkmış olmalı. Bu sabah kapıların önündeki kar aynen duruyordu, demek ki Logan Manning bunca zamandır oradan hiç çıkmamış, hep içerdeymiş.”

“Bana mantıklı geldi,” dedi Niles ölüm saatiyle ilgili notlar alırken.

McCord evin içine de bir göz atmak istiyordu. “OYİ’nin geçen hafta çektiği fotoğrafları gördüm,” dedi Littleton’a. “Ama Shrader ve senin ne gördüğünüzü ve nerede gördüğünüzü göstermenizi istiyorum.”

Birkaç dakika sonra büyük odada durmuşlar, mutfak eviyesindeki bardakları ve uyku tulumlarından sadece bir tanesinin kalmış olmasını tartışıyorlardı ki OYİ’den bir memur açık kapıdan kafasını uzatarak, “İkinci kurşunu da bulduk Teğmen,” dedi.

Üçü birden hemen dışarı çıktılar. “Neredeymiş?” diye sordu McCord.

“Garajın sağ tarafındaki tahtalardan birine saplanmış.”

Jeep dışarı çıkarılmıştı, parmak izi ve doku kalıntıları için üzerine toz serpiliyordu. Jeep’in bıraktığı boşlukta da OYİ memurları, aküyle çalışan yüksek voltajlı ışıklarıyla ortalığı yeniden gözden geçiriyorlardı. “Eğer ışıkları daha önce içeri sokabilseydik, şimdiye kadar çoktan bulmuştuk,” dedi memur ve sağ taraftaki duvara doğru yürüyerek yerden yaklaşık bir buçuk

metre yüksekliğindeki deliği gösterdi. “Önünde başka bir şey var mıydı?” diye sordu Sam.

“Hayır. Hiç kimse bir şey saklamaya çalışmamış. Sadece yeterli ışık olmadığı için biz görememişiz.”

Sam sessizce, yeni bulunan deliğin yüksekliğini ölçtü ve jeep’in yolcu tarafındaki açık penceresiyle karşılaştırdı.

“Çok ilginç, değil mi?” diye sordu Shrader, Sam’le aynı şeyleri düşünmüştü o da.

“Sanırım bu pencere siz geldiğinizde de böyle açtı, değil mi?” diye sordu Shrader, memura.

“Şimdi açıksa o zaman da açtı demektir.”

“Şimdi bu kesinlikle evet mi demek oluyor?” diye sordu Shrader sabırsızlıkla. “Yoksa, ‘sanırım, herhalde öyleydi, öyle olması gerek’ mi?”

“Camlar otomatik, akü de bitmiş. Demek ki onlar geldiğinde de pencere açılmış,” diye açıklamaya çalıştı Sam alçak sesle.

“Öyle olduğunu ben de biliyorum,” dedi Shrader, Sam’e sınırlı bir sesle. “Sadece izin günümde kendini akıllı sananların ukalaca cevaplarını duymak istemiyorum.”

“Biz geldiğimizde pencere açtı kesinlikle, Dedektif.” Shrader’in istediği saygılı cevap gelmişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Shrader.

Niles, Logan’ın cesediyle oradan ayrıldıktan bir saat sonra, Sam ve Shrader, McCord’un arkasından anayola doğru tırmanmaya başladılar. “Saat iki buçuk,” dedi McCord. “Biz şehre inene kadar Niles, Manning’in o otuz sekizliği kullanıp kullanmadığını öğrenmiş olur. Haberleri aldıktan sonra dul Bayan Manning’le yüz yüze görüşüp olayları nasıl karşıladığını görürüz.”

“Bu meseleyi halletmeyi ikinize bırakıyorum,” dedi Shrader. “Bugün torunumun doğum günü partisini kaçırdım, hiç olmazsa uyumadan önce yetişip iyi geceler diyeyim. Sam’in sizinle gelmesinde bir sakınca var mı?”

“Tamam,” dedi McCord.

Bir gün önce McCord’a karşı duyduğu çekim, Sam’i o kadar şaşırtmış ve endişelendirmişti ki yatana kadar olanları unutmak için müthiş bir gayret sarf etmiş ve sonunda başarmıştı. Bunun sonucu olarak, üç buçuk saat onunla aynı arabada, özel hiçbir şeyden bahsetmeden, erkeğin cinsel çekimini yok sayarak yolculuk yapmıştı. Şehre dönerken aralarında hiçbir tartışma, atışma ya da kişisel yorum olmamıştı.

Sam sadece iki şeye üzülüyordu: Biri, bütün bu olası güzellikleri kaçırmaması, ikincisi de, McCord’un bir şeyler kaçırdığının farkında bile olmamasıydı.

Akşam saat altıdan biraz önce, McCord sandviç almak için arabayı bir büfenin önüne çekti, Sam arabada onun dönmesini beklerken Herbert Niles telefon etti. Hâlâ el izlerini elektronik mikroskop altında incelemeye devam ediyordu, ama şimdiye kadar bulduklarını Sam, McCord’un telefonunu açar açmaz anlatmaya başladı: “Manning’in sağ avcunda barut kalıntısı yok,” diye başladı Niles. “Yani, sağ elini kendini korumak için kaldırmamış. Sağ elin parmaklarında barut izi var. Bu da demektir ki, sağ el, ateş edilirken kesinlikle tabancanın üstündeymiş. Eğer Manning hiç kimsenin yardımı olmaksızın kendisi ateş etmiş olsaydı, başka nerede barut izi bulmam gerekirdi, biliyor musun?”

Sam geri kalan tek seçeneği söyledi: “Elinin arka tarafı.”

“Doğru. Şu anda sağ elin tersini incelemekteyim, kesinlikle tertemiz. Dedektif, kendinizi bir cinayet vakasına hazırlayın, bir intihar vakasına değil.”

Sam birkaç dakika sonra Niles’in anlattıklarını McCord’a aktarırken, olduğundan daha az şaşırmış gibi yapmaya çalıştı. “Niles aradı. Ateş edildiği an, otuz sekizliği tutan Manning’in elinin üstünde başka bir el daha varmış.”

“Sağ elin tersinde hiç barut izi yok muymuş?” McCord tatmin olmuş bir edayla gülümsedi.

Sam başını salladı, “Hayır. Sadece sağ elin parmaklarında barut izi varmış.”

“Biliyordum,” dedi McCord yavaşça. “Olayın böyle gelişeceğini, OYI’dekiler ikinci kurşunu bulur bulmaz anlamıştım. Her zaman beni çok şaşırtmıştır...”

“Ne?”

“Katillerin yaptığı aptalca hatalar.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Courtney mutfaktaki saate baktı. “Neredeyse altı olmuş, yarına yapılacak bir sürü ödevim var.”

“Oyun bitti mi yani?” dedi O’Hara rahat bir nefes alarak. “Niye bıraktın? Emekli maaşımdan birkaç kuruş kalmıştı daha.”

“Yufka yürekliyim de ondan.”

“Sen bir kâğıt canavarısın. Birlikte yaşadığın insanların da böyle paralarını alıyor musun?”

Courtney kâğıtları kutusuna yerleştirirken sırtıyordu. “Donnelly’ler ya dışarı çıkarlar ya da uyurlar...” Telefon çaldı. Hilda sinemaya gittiği için O’Hara cevap verdi. Bir dakika sonra telefonu kapattığında kaşları çatılmıştı.

“Bay Manning’le ilgili bir şey mi?” diye sordu Courtney endişeyle.

“Hayır. Arayan Michael Valente’ydi. Lobideymiş. Bayan Manning onu bekliyormuş.”

“Nasıl biri?”

“Tek bildiğim, Bayan Manning’in başına hep dert açtığı. Gazeteciler cuma günü dağa onunla birlikte geldiğini görünce neler oldu gördün. Bir kerecik onun helikopterine bindi diye zavallı kadına şeytanla yatıyormuş muamelesi yaptılar. Oysa ben her dakika yanlarındaydım, hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey! Bayan Manning ona ilk adıyla bile hitap etmiyor.”

“Bu hafta gazetede çıkan haberleri okuyana kadar onun hakkında hiçbir şey duymamıştım,” dedi Courtney. “Oysa bayağı ünlü biriymiş.”

“Evet, ünlü ama pek iyi şeyler yüzünden değil. Sana on altı dolar borcum var.”

Joe cebinden paraları çıkarıp masanın üstüne bıraktı.

“Onunla bütün gün beraberiniz. Kötü bir adam gibi mi görünüyor?”

“Şöyle söyleyeyim: Sinirlendiği zaman etrafında bulunmak istemem. O gün, polisler onu bir hayli iğnelediler, özellikle de Harwell diye biri ve Valente bundan hiç hoşlanmadı. Gerçekten... ama gerçekten buz gibi oldu, kelimenin tam anlamıyla buz gibi... Şeye benziyordu yüzü, eee...”

Courtney çok meraklanmıştı. “Neye benziyordu? Katile mi?”

“Evet, öyle de diyebilirsin.”

“Belki o buradayken ben de burada kalsam iyi olur. Sadece Leigh’in güvenliği açısından...”

Ön kapının zili çaldı, O’Hara düşüncelerinden sıyrılarak kapıyı açmak üzere ayağa kalktı. “Ben hep yakınlarında olacağım ama endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Okuduklarıma dayanarak söylüyorum, bir sürü karanlık işe bulaşmış ama uzun zamandır şiddet olaylarına karışmamış.”

“Aman ne rahatladım...”

“Belki bunu duymak seni rahatlatır,” dedi O’Hara göz kırparak. “O gün dağda polisler Bayan Manning’e kulübeye inemeyeceğini, yukarda beklemesini söylediler. Bekledik, kimse gelip bir haber vermeyince Valente, Bayan Manning’i kucakladığı gibi karlara bata çıka aşağı indirdi. Sonra da aynı yolu Bayan Manning kucağında geri tırmandı. Hanımefendinin yanındayken tam bir şövalye kesiliyor.”

“Sahi mi?” diye heyecanla sordu Courtney. “Ne kadar... ilginç.”

“Bay Manning’den bir haber alırsak seni ararım,” diye söz verdi O’Hara oturma odasına doğru yürürken.

Courtney mutfağa açılan servis kapısından çıkacağına yemek odasına açılan kapıya doğru yavaşça süzüldü. Omzunu pervaza yaslayarak oturma odasının merdivenlerinden inmekte olan uzun boylu, geniş omuzlu genç adamı dikkatle izlemeye başladı. Bu hafta hakkında okuduğu ve işittiği şeylere bakılırsa, Michael Valente, gazetecileri atlatmakta en az kendisini hapse tıkmaya çalışan polisleri atlatmakta olduğu kadar becerikliydi.

Kesinlikle ‘önemli’ bir adamdı, özellikle şu anda.

Courtney, onun hakkında daha şimdiden ‘yeni ve sıradışı’ bilgiler edinmişti.

Ödev konusu olarak Papa ve Başkan’dan daha ilginç olduğu tartışılmazdı.

Adamın yüzünde ağırbaşlı bir gülümsemeyle iki elini birden Leigh’e uzatarak, “Senin için çok endişelendim,” deyişini izledi.

Sesi Courtney’in dikkatini çekmişti. Çok şaşırtıcı bir sesi vardı, derinden gelen, özel bir sestti. Eğer bir suçlu olmayı seçmeseydi sesi ona radyo ya da televizyonda büyük avantaj sağlayabilirdi.

Courtney biraz yana çekilerek O’Hara’ya yol verdi. O’Hara’nın elinde biraz önce Valente’nin getirdiği büyük beyaz bir kutu, kolunun altında tepesi büzülmüş kahverengi kâğıttan bir torba vardı. Courtney torbanın içinde alkollü bir şeylerin olduğunu tahmin etti.

“Sen hâlâ burada mısın?” diye sordu O’Hara hayretle.

“Şimdi gidiyordum, ama Valente’yi canlı canlı bir göreyim dedim,” derken O’Hara’nın arkasından mutfağa yürüdü Courtney. “Kutuda ne var?”

“Bilmiyorum, ama tahminime göre pizza.”

“Leigh’e pizza mı getirmiş?” dedi Courtney gülmesini zor zapt ederek. “Pizza? Adamın helikopteri var, New York şehrinin

neredeyse yarısı onun ve pizza getiriyor. Le Cirque'den, pırlantalı peçete halkalarıyla, yedi yıldızlı bir yemek getirtmesini beklerdim doğrusu.”

“Sahi mi? Sanırım onun hakkında benden çok şey biliyorsun.”

“Onun hakkında çok şey bilmiyorum ama araştırıp öğreneceğim,” dedi Courtney ve büyük beyaz kutunun kapağını araladı. Tiksintiyle ürpererek, “Ay, ıyyyk!” dedi.

Fırını nasıl yakacağını keşfetmekle meşgul olan O'Hara omzunun üstünden bakarak Courtney'in neye bu kadar tepki verdiğini görmeye çalıştı.

“Pişmemiş bir pizza,” dedi Courtney eliyle işaret ederek, “üzeri jumbo karides kaplı.” Tekrar silkindi. “Bunun neresi İtalyan?”

“Bilmiyorum, ben sadece biberlisini severim.”

“Hangi kılığa girerse girsin karidesten nefret ederim.” Courtney kahverengi kâğıt torbayı açtı, içinden çıkardığı kırmızı şarabın etiketini okudu. “Bu adam adamakıllı kaçık. Karidesli pizzayla üç yüz dolarlık kırmızı şarap içiyor.”

O'Hara'nın aklı önündeki fırındaydı. “Valente bunu hemen fırına koymamı söyledi. Başka zaman olsa kendi işini kendi görmesini söylerdim ama Bayan Manning kaç gündür bir şey yemedi. Bu fırını yakmayı biliyor musun?”

“Ne kadar zor olabilir ki?” diyerek O'Hara'nın yerine geçti Courtney. O'Hara da şarabı açmaya başlamıştı. Kısa bir süre düğmeleri, dijital göstergeleri inceledi, olasılıkları hesapladı, “İşte bu,” diyerek düğmeye bastı ve zamanı yeniden ayarladı.

“Logan'ın belgelerini nereye koyduğunu bilmiyorum,” dedi Leigh, Logan'ın çalışma odasının ışıklarını açarken. Doğruca kocasının masasına gitti ve onun koltuğuna oturdu. Logan'ın odası o kadar yoğun ve acı bir biçimde onun izlerini taşıyordu

ki Leigh bir an bu on sekizinci yüzyıldan kalma oymalı masada oturmasının yanlış bir şey olduğunu hissetti.

Bu konuda fazla düşünmemeye çalışarak masanın orta çekmecesine uzandı. Çekmece kilitliydi. Sağ taraftakileri denedi, onlar da kilitliydi; sol taraftaki çekmeceler de öyle. Leigh mahcup bir tavırla başını kaldırdı, “Özür dilerim, kilitli olduklarını bilmiyordum,” dedi. Sonra başıyla karşı duvardaki meşe dosya dolaplarını işaret etti, “Belki aradığınız dosya şu dolaplardan birindedir.”

“Telaş etme, benim acelem yok,” dedi Valente nezaketle. Ama Leigh odanın öteki tarafına yürürken adamın bakışlarının üzerinde olduğunu hissetmiş ve bundan rahatsız olmuştu. Aslında onu rahatsız eden Valente’nin sesiydi. Ya da onu asıl rahatsız eden şey, kocasının kendi evinde her şeyi kilit altında tuttuğunu keşfettiğinde yanında bir yabancının olmasıydı.

Dosya dolaplarının da hepsi kilitliydi.

“Sanırım Brenna –sekreterim– Logan’ın anahtarlarını nereye koyduğunu biliyordur.” Yeniden masaya oturdu ve Logan’ın telefonundan Brenna’yı aradı. Brenna evdeydi ve Logan’ın dolaplarını kilitlediğini biliyordu ama anahtarların nerede olduğunu hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Buradan ikinci kez eliniz boş döneceğiniz için çok mahcupum,” dedi Leigh ışıkları söndürmek için duraklayınca.

“Olma lütfen. Anahtarları buluncaya kadar bekleyebilirim.”

Leigh oturma odasına döndü, kanepelerin önünde bir an tereddüt etti. Birkaç dakika oturması için davet mi etmeliydi yoksa gitmek istiyorsa kapıya kadar geçirmeli miydi, karar verememişti. “Helikopterinizi kullanmama izin verdiğiniz ve karların içinde beni o tepeden aşağı indirip çıkarttığınız için yeterince teşekkür etmiş miydim hatırlamıyorum.”

Valente ellerini ceketinin ceplerinden çıkarıp pantolonunun ceplerine soktu. “Aslında bana teşekkür etmenin bir yolu var. En son ne zaman yemek yedin?”

“Acıkmamıştım.”

“Asıl sorun da bu zaten. Bana teşekkür etmek istiyorsan, akşam yemeğini beraber yiyelim.”

“Hayır, ben...”

“Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim,” diyerek onun sözünü kesti Valente. “Hem ben yemeğimi de yanımda getirdim. Mutfak nerede?”

Leigh şaşkın ve cömertliğinden rahatsız olmuş bir biçimde Valente’nin yüzüne bakakalmıştı. Pahalı saç kesimi, özel terzi elinden çıkmış ceket ve üç yüz dolarlık kravatı Valente’ye varlıklı, seçkin zevkli, iyi eğitim görmüş bir adam görüntüsü veriyordu ama hatlarındaki granit sertliğini, çenesindeki inatçılığı, Harwell kendisine hakaret ettiği zaman amber renkli gözlerinde beliren o buz gibi ifadeyi saklayamıyordu. Logan, Valente’yi, uysal, davranışları önceden kestirilebilen, sıradan bir işadamaı olarak tanımlarken çok yanılmıştı. Valente hiç öyle bir adam değildi. Kesinlikle değildi.

Öte yandan adam geçen hafta Leigh için oldukça büyük sıkıntılara katlanmıştı. Leigh onu reddetmenin ayıp olacağını düşünerek mutfakın yolunu gösterdi.

Büyük mutfak boştu, sadece dört fırının hep birlikte yanan ışıkları ve ortadaki masanın üstünde tabaklar, peçeteler ve büyük bir bıçağın yanına konmuş iki bardak şarap vardı. Valente ceketini çıkardı, sandalyelerden birinin arkasına astı, kadehlerden birini alarak Leigh’e uzattı. “Biraz iç,” diye emretti adeta. Leigh başını sallayarak bardağı reddetti. “Çok şeye yardımı olur,” diye ekledi Valente.

Leigh bir kadeh şarabın neye yardımcı olacağını düşündü ama yine de bir yudum aldı, çünkü hiçbir şeye, özellikle de böyle saçma sapan bir şeye itiraz edecek gücü yoktu. Yoğun şarap hemen etkisini gösterdi.

“Biraz daha iç. Benim için iç...”

Bir yudum daha aldı. “Bay Valente, çok nazıksınız ama ben susamadım, aç da değilim.”

Valente sağ elinde bir kadeh şarap, sol eli cebinde öylece durmuş, anlamlı anlamlı yüzüne bakıyordu. “Bu şartlar altında bana ilk ismimle hitap etmeye başlasan iyi olacak.”

Leigh birden midесinin düğümlendiğini hissetti. Sesi... gözleri... tavırları... “Korkarım ben biraz mesafeliyimdir, çabuk samimi olamam.”

Valente cevap vermek yerine fırına doğru yürüdü, hafifçe eğilerek fırının cam kapağından içerdekinin ne durumda olduğuna baktı. “Çok merak ettiğim bir şey var,” dedi arkası Leigh’e dönük olarak.

“Nedir?”

“Hastanedeyken sana bir sepet armut göndermiştim, aldın mı?”

Leigh çok şaşırmış ve utanmıştı. “Evet, aldım. Ama üzerinde herhangi bir kart yoktu. Çok özür dilerim, sizden geldiğini düşünmemiştim.”

“Bu her şeyi açıklıyor.”

“Armudu çok severim,” diye açıkladı Leigh. Geç de olsa teşekkür etmeye çalışıyordu.

“Sevdiğini biliyorum.”

Leigh’in huzursuzluğu artmaya başlamıştı. “Siz bunu nereden biliyorsunuz?”

“Hakkında çok şey biliyorum. Biraz daha şarap al Leigh.”

Leigh’in beyninde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Bu ses. Bu sesi tanıyordu. Aklının derinliklerindeki öteki komutları hatırladı birden.

“Bunu benim için giy... Bunu iç... Beni sev... Biraz daha al... Benim için yap...”

“Armut sevdiğini biliyorum, karidesli pizzayı sevdiğini de biliyorum. Sebzelerin çoğundan nefret ediyorsun,” diye devam

etti, arkası hâlâ Leigh'e dönük duruyordu. "Güneşte çabuk yandığını, keskin kokulu sabunlardan hoşlanmadığını biliyorum. Ayrıca hiç de öyle dediğin gibi 'resmi' biri olmadığını da biliyorum." Fırının yanındaki tutacakları almak için doğruldu.

Arkasında Leigh, masanın üstündeki büyük bıçağı eline aldı. Kalbi korku ve öfkeyle deli gibi çarpıyordu. O'Hara'nın koridorun sonundaki odasından gelen televizyon seslerini –araba yarışlarını izliyordu– duyabiliyordu. Bağırarak olsa Joe'nun onu duyacağını sanmıyordu.

"Gerçek şu ki," diye devam etti Valente fırından çıkardığı pizzayı mermer tezgâhın üstüne koyarken, "eskisi kadar nazik ve saf kalmışsın. Yalnız olduğunu düşündüğün herkese vakit ayırıyor, onu neşelendirmeye çalışıyorsun. Hiç kimsenin duygularını incitmeye dayanamıyorsun, herkeste sevicecek bir yan bulmaya uğraşıyorsun hâlâ. Bu tanıma ben de dahilim."

Arkasını döndü ve Leigh'in elindeki bıçağı gördü.

"Def ol buradan!" diye fısıldadı Leigh. "Evimden hemen def ol yoksa imdat diye bağıracağım, polisi arayacağım."

"Bırak şu bıçağı elinden. Kahretsin, neler oluyor?"

"Sen beni takip ediyordun! O sensin! Sesinden tanıdım. Bana çiçekleri ve hediyeleri gönderen sapık sensin!"

"Ben sapık değilim..."

Leigh elinden bıçağı bırakmadan geri geri telefona doğru yürüdü. Valente de onu takip etti.

"Armutlar," diye suçlamasını sürdürdü Leigh, "armutlar, pizza, sabun!"

"Alışveriş yaparken izlerdim seni."

"Hayır, beni izlerken alışveriş ettiğimi gördün..."

"Bırak şu Tanrı'nın belası bıçağı elinden!" dedi Valente, tam o sırada Leigh duvara toslamıştı.

"Polis çağırıyorum," dedi Leigh ve yarım dönerek ahizeyi kavradı.

“Öyle bir şey yapmayacaksın!” dedi Valente ve ahizeyi onun elinden alıp hızla yerine koydu, üzerini eliyle kapattı, vücuduyla Leigh’in vücudunu duvara sıkıştırmış, Leigh’i ve bıçağını kendisiyle duvar arasında hapsetmişti. “Şimdi bırak şu bıçağı!” diye emretti alçak ve korkunç bir sesle. “Elinden alırken canını acıtmaktan korkuyorum.”

Leigh bıçağı bırakacağına sapını daha bir sıkı kavradı. Kader ona işkence etmek için elinden ne geliyorsa yapmıştı şimdiye kadar. Valente’nin kendisine yapabileceği hiçbir kötülükten korkusu yoktu. “Cehennemim dibine git!” diye tısladı.

Valente’nin kıkırdadığını görünce şoke oldu. “Tehlikeyle karşılaştığın zaman eskisi gibi donup kalmadığını görmekten memnun oldum. Ama artık şövalye numaralarımı gösteremeyecek kadar yaşlandım, üstelik eğer seni bırakırsam kim olduğumu söyleyemeden elindeki bıçakla beni doğramandan korkuyorum.”

“Ben senin kim olduğunu biliyorum, alçak!”

“Bir dakika beni dinler misin?”

Leigh, bir yanağı duvara yapışmış, Valente’yle duvar arasında ezilmiş durumdaydı. “Başka seçeneğim var mı?”

Soru Valente’yi büsbütün keyiflendirdi. “Elinde bıçak olan sensin. Seçim elinde silah olanındır, olacaklara karar verme yetkisi ondadır. Kural böyledir.”

“Bunları hapishanede mi öğrendin?” diye atıldı Leigh, kendini aptal ve öfkeli hissediyordu.

“Hayır, daha önceden biliyordum. On dört yıl önce bir gece yarısı Angelini’nin marketinden ellerinde armutlar ve karidesli pizzayla çıktığın zamanı bir kez daha hatırladım. İki serseri seni tehdit ediyorlardı. Daha sonra seninle eve kadar yürümüştüm.”

Leigh’in bütün vücudu kaskatı oldu, “Falco?” diye konuşabildi donup kaldığı bir dakikadan sonra. “Sen Falco musun?”

Valente bir adım geri attı, Leigh dönüp inanmayan gözlerle onun yüzüne baktı. Valente elini uzattı. “Şimdi şu bıçağı ala-

bilir miyim? -Sapından uzat lütfen.” Leigh gözlerini ondan ayırmadan bıçağı uzattı. O, geçmişinin bir parçasıydı, Leigh birden duygusallaştığını hissetti. Dibe vurduğu bir anda hayatına yeniden girmişti, yine hayatını kurtarmaya çalışıyordu elinden geldiği kadarıyla ve karşılığında bir teşekkür bile beklemiyordu. Farkında olmadan ellerini uzattı, neredeyse bir anne şefkatiyle adamın ellerini tuttu. “Sen olduğuna inanamıyorum! Böyle bir yüzü öyle korkunç bir sakalın altında yıllarca sakladığına inanamıyorum. Adını da değiştirmişsin. Annen nasıl?”

Valente bu soru ve yorum yağmuru karşısında gülümsedi. Bu küçük tebessüm bile bütün ifadesini değiştirmişti. Leigh birden hâlâ el ele olduklarını fark ederek dehşete kapıldı.

Çabucak ellerini çekti, ama içinde bulundukları durumun sıcak duygusallığından ayrılmaya hiç niyeti yoktu. “Sakalın altında hep korkunç bir şeyler gizlediğini düşündürdüm.”

“Güçsüz bir çene mi mesela?” Valente pizzayı tezgâhın üstünden alıp masaya getirdi ve biraz önce tehdit edildiği bıçakla dilimlemeye başladı.

Leigh, Logan için endişelenmekten bir an için uzaklaştığı bu dakikaların hemen bitmesini istemiyordu. Destek almak istercesine tezgâhın üzerindeki şarap kadehine uzandı.

“Hiç öyle bir şey aklıma gelmemişti. Sadece yara izlerini saklamak istediğini düşünmüştüm. Şeyden kalan yara izlerini...”

Valente gözlerini dikmiş, onun cümlesinin arkasını getirmesini bekliyordu.

“Sokak kavgalarında ya da hapisshanedeyken olan yara izlerini...”

“Güzel,” dedi Valente. “Yani güçsüz bir çenem olduğunu düşünmemiştin.”

“Annen nasıl?”

“Öldü.”

“Ah, çok üzıldüm. Onu çok severdim. Ne zaman öldü?”

“Ben on yaşındayken.”

“Ne?”

“Annemle babam ben on yaşındayken öldüler.”

“Öyleyse Bayan Angelini kim?”

“Annemin kardeşi.” Valente tabakları aldı, Leigh de kadehleri ve peçeteleri masaya taşıdı. “Angelini”ler annemle babam öldükten sonra beni yanlarına aldılar ve oğullarıyla birlikte büyüttüler.”

“Anlıyorum. O halde teyzen nasıl?”

“Gayet iyi. Bu pizzayı senin için elleriyle yaptı ve sana selamlarını söyledi.”

“Ne kadar düşünceli, ah, ikiniz de çok düşüncelisiniz.”

Valente bu sözleri duymazdan gelerek ışıkları açtı ve Leigh’in karşısına oturdu. “Ye!” diye emretti ama kendisi yemedi, kadehini kaldırmakla yetindi. Aslında Leigh’e bir şeyler yedirebilmek için aç olduğu bahanesini uydurmuştu. Leigh bunu anlayınca çok duygulandı, bir şeyler yemeye çalıştı. “İsmini Falco Nipote’den Michael Valente’ye çevirmişsin?”

Valente başını iki yana salladı. “Tersine çevir.”

“Yani adın Nipote Falco muydu demek istiyorsun?”

“Hayır, adımı ben değiştirmedim, sen değiştirmişsin demek istiyorum.”

“Ama Bayan Angelini seni böyle çağırıyordu.”

“Nipote, İtalyanca ‘yeğen’ demek. ‘Falco’ da ‘şahin’in İtalyancası. Eski mahallede hepimizin takma adları vardı. Kuzenim Angelo’ya -melek demektir- ‘Dante’ derdik. Çünkü melek diye anılmaktan nefret ederdi, zaten meleklikle de alakası yoktu. Dominick’in takma adı Sonny idi. Çünkü o -Valente düşünmek için biraz durakladı, sonra vazgeçti -çünkü herkes ona Sonny derdi, eniştem bile.” Etrafına bakınarak şarap şişesini aradı, mutfakta unuttuklarını anlayınca getirmek için ayağa kalktı.

“Sana neden Şahin diyorlardı?” diye sordu Leigh, Valente kadehlerine şarap doldururken.

“Biz daha küçükken bu ismi Angelo takmıştı bana. Benden üç yaş büyüktü ama ben bütün maceralarında onun peşine takılmak isterdim. Beni ayakaltından uzaklaştırmak için, son derece keskin gözlerimin –şahininkiler gibi– olduğuna ve arkadaşlarının gözcü olarak bana çok ihtiyacı olduğuna inandırmıştı. Bütün eğlenceyi onlar yaşarken benim hiçbir şeyden haberim olmadığını fark edene kadar böylece sürüp gitti.”

“Ne gibi eğlenceler?”

“Bilmek istemezsin.”

Leigh birden ciddileşti. Haklıydı, bilmek istemiyordu. “Cuma günü ve bu gece benim için yaptıklarına çok teşekkür ederim. Benim için bu kadar zahmete katlanman inanılır gibi değil.”

“Neden?”

“Çünkü on dört yıl önce, benimle konuşmak zahmetine bile katlanmazdın.”

“Hep konuşmaya çalıştım.”

“Sana engel olan neydi?”

‘Yolumdaki engel, Logan’dı,’ diye düşündü Valente ama söylemedi. Bir daha asla canlı göremeyeceği kocasından söz ederek bu anın büyüsunü bozmak istemiyordu. “Belki çok mahcup biri olduğumdandır.”

Bu gerekçeyi, başını sallayarak reddetti Leigh. “Şimdi geçmişe bakıyorum da; mahcup insanlar asla bilerek kabalık etmezler. Ben sana nazik davrandıkça sen daha da kabalaşmaya başlamıştın. Bir süre sonra kesinlikle anladım ki sen beni görmeye tahammül edemiyordun.”

“Bu o kadar mı belliydi?”

Leigh sesindeki ince alayı fark etti ama aklı o anda başka soraularla meşguldü. “Geçen pazar günkü partide kim olduğunu neden söylemedin?” O geceki partiyi anar anmaz içinde yaşadıkları gerçeği tüm acılığıyla hatırladı. Sorduğu soruyu bile

unutarak yan taraftaki pencereden dışarı bakmaya başladı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Valente, ona olanları sezmiş gibi, parti konusunu değiştirdi hemen. “Kim olduğumu, armut sepetinin içine koyduğum nota yazmışım.”

Leigh yeniden konuştuklarına odaklanmaya çalışıyordu. “Beni dağa götürdüğünde ya da dün telefon ettiğimde, hatta bu gece bu konuyu açmadığım için ne kadar kaba olduğumu düşünmüşsündür.”

“Hayır, ben sadece notu okumadığımı ya da geçmişteki tanışıklığımızı bilmezden gelmeyi tercih ettiğini düşündüm.”

Leigh adama dikkatle baktı. “Ben asla böyle bir şey yapmam.”

Göz göze geldiler. “Ancak son on dört yıl içinde ‘mesafeli’ biri olmuşsun.”

Leigh bu nazik sitemi, hafif bir gülümsemeyle karşıladı, sonra da ağlamamak için dudaklarını ısırды. Yaşlar o kadar gözünün pınarındaydı ki günün her anında, herhangi bir şey –komik ya da güzel bir şey de olabilirdi bu– yüzünden hüngür hüngür ağlayabiliyordu.

CANAN

Yirmi Yedinci Bölüm

Michael Valente şarabın sonunu Leigh'in kadehine boşaltırken Joe O'Hara mutfaktan içeri girdi. Şaşkın gözlerle loş ışıklara, şık ortama baktı ve hemen geri çıkmaya çalışırken "Özür dilerim..." dedi.

"Dur Joe, gitme. Seni Bay Valente'yle tanıştırmak istiyorum."

"Daha önce tanışmıştık Bayan Manning. Hatırlamıyor musunuz? Geçen cuma?"

Bütün büyük acısına rağmen Leigh adamın yüzündeki şaşkın ifadeye gülmekten alıkoyamadı kendini. "Elbette hatırlıyorum. Şunu söylemek istiyorum, cuma günü Bay Valente'yi gördüğüm zaman, onu daha önceden tanıdığımı hatırlayamamışım. Yıllar önce, ben üniversitedeyken şehirde oturuyordum. Bay Valente de ailesine ait olan köşedeki markette çalışıyordu. Ben hep oradan alışveriş ederdim. O zamanlar sakallıydı ve adını bile bilmiyordum. Teyzesi -bu geceye kadar onun annesi olduğunu sanıyordum -sadece benim için karidesli pizza yapardı!"

O'Hara'nın gözleri, boş şarap şişesinden, suçlayan bir ifadeyle Valente'ye çevrildi. "O şarabın ne kadarım Bayan Manning içti?"

"Sarhoş değilim Joe. Sadece Michael'ı bu geceye kadar hatırl-

layamadığımı anlatmaya çalışıyorum. Bir gece beni sokak serse-
rilerinin saldırısından -belki de daha beterinden- kurtarmıştı.”

“Herhalde adını sormayı yine unuttunuz,” diye fikir yürüttü
Joe O’Hara. Sadık şoförün sesi şüpheleniyormuş gibi değil de
inanılmaz bir şeye inanmaya çalışıyor gibiydi. Masaya yaklaştı,
Leigh’in o kafayla gerekli gördüğü resmi tanıştırma törenine
hazır bir durumda bekledi.

“O zaman da adını biliyordum,” diye açıkladı Leigh. “Ama o
günlerde Michael’ın mahallesinde herkesin bir takma adı var-
mış. Ona da ‘Şahin’ derlermiş, İtalyancası ‘Falco’. Bu geceye
kadar onun adının Falco olduğunu sanıyordum ben.”

O’Hara, Valente’nin elini sıkamak üzere eğildi. Ama sesinde
hiçbir yanılgiya meydan bırakmayacak kadar açık bir uyarı to-
nuyla, “Bizim mahallede de takma isimlerimiz vardı. Benimki
de ‘Boksör idi,” dedi.

Leigh, Michael’ın ciddi cevabı karşısında kahkahasını zor
zaptetti. “Bunu aklımda tutacağım.”

Kısa bir süre sonra Hilda dışardan dönünce, O’Hara, Valen-
te hakkında öğrendiklerini ona da aktarıırken Michael ve Leigh
onları izliyordu. Geçen haftadan bu yana ilk kez, Leigh üzüntü
ve sıkıntısından kısa bir süreliğine de olsa uzaklaşmıştı. Ama bu
huzurlu dakikalar telefonun ziliyle sona erdi.

Telefona Hilda cevap verdi, sonra yavaşça masaya yaklaşarak,
“Dedektif Littleton ve Dedektif Teğmen McCord buraya geli-
yorlar,” dedi.

Leigh yerinden fırladı, ümit ve korkuyla oturma odasına
koştı.

Mutfakta Hilda endişeyle O’Hara’ya baktı ve alçak sesle,
“Dedektif Littleton, Bayan Manning’in yalnız olmadığından
emin olmak istedi. Kesinlikle yanında birinin olması gerekiy-
miş,” dedi.

“Bu iyiye işaret değil,” dedi O’Hara. Otomatik olarak fikrini
sormak için Valente’ye döndü. “Öyle değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Valente gergin bir sesle. “Hiç iyiye işaret değil.” Başıyla kapıyı işaret ederek, “İkiniz de içeri girin ve onun yanında olun,” dedi.

O’Hara da Valente’nin kendileriyle birlikte içeri girmesinden yana değildi. Çünkü onun yanındayken polislerin Leigh’e nasıl davrandığına tanık olmuştu. Joe, Hilda’nın kolundan tuttu ve birlikte oturma odasına geçtiler.

Michael Valente, kimseye görünmeden, oturma odasından gelen sesleri dinleyerek, Leigh bir katilin bıçağından daha çok canını yakacağını bildiği haberleri öğrenirken onu koruyamadan -yanında bile olamadan- mutfakta kalmak zorundaydı.

Leigh, iki dedektifin yüzüne baktı, aklı kendisine anlatılanları kabul etmeyi reddediyordu. “Yanılıyorsunuz! O kulübede değildi. Ben de oradaydım. Siz başka birini bulmuşsunuzdur.”

“Çok üzgünüm Bayan Manning,” dedi Dedektif Littleton. “Hiç kuşkumuz yok. Onu, evin arkasındaki tepenin eteklerine oyulmuş garajda, arabasının içinde bulduk.”

Leigh’in yaşlarla dolu gözleri irileşti ve öfkeyle onları suçladı. “Siz boşuna vakit harcarken o donarak öldü!”

“Kocanız donarak ölmedi hanımefendi,” dedi kendini McCord olarak tanıtan dedektif. Sakin bir sesle, “kocanız başından aldığı bir kurşun yarısından öldü. Silah arabasının döşemesindeydi.”

Leigh çılgın gibi başını sallıyordu. “Siz aklınızı mı kaçırdınız? Arabasında kendini vurmuş bir adam buldunuz ve onun benim kocam olduğunu mu düşünüyorsunuz? Logan asla böyle bir şey yapmaz. O asla, asla, asla, yapmaz bunu.”

Leigh söylenenlerin hiçbirine inanmıyordu, hiçbirine... bir tek Logan’ın ölmüş olduğu gerçektir. Orada ne kadar oturup tartışırса tartışsın, Logan’ın öldüğünü zaten biliyordu. Eğer hayatta olsaydı, günler önce eve dönmüş olurdu. Emekler, sürünür, otostop yapar ama yine de dönerdi. Hilda’nın kolunu omuzlarında hissetti. Büyüklerin kendisini neden cezalandırdığını an-

lamaya çalışan spastik çocuklar gibi kazağının eteklerini büküyor, büküyordu. “O, o kendini ÖLDÜRMEDİ, beni duyuyor musunuz?” diye ağlıyordu. “Yalan söylüyorsunuz. Neden yalan söylüyorsunuz?”

“Kocanızın kendini öldürdüğünü düşünmüyoruz,” dedi McCord açıkça. “Yarın daha iyi anlayacağız ama bu noktada tabancasının tetiğini bir başkasının çektiğine inanmamız için yeterli kanıtlarımız var.”

Leigh’in hayal gücü hemen o anı korkunç bir sahne olarak gözünde canlandırdı. Bir başkası tarafından Logan’ın başına silah doğrultulmuştu. O bir başkası, tetiği çekiyor ve hayatına son veriyor... Leigh’in hayatına da son veriyor...

Oda birden sallanıp etrafında dönmeye başladı. Leigh, Hilda’nın eteklerine sarıldı. Gözleri yakıcı yaşlarla dolu, iki dedektiften daha anlayışlı olanına baktı. Başını salladı. Eğer Sam Littleton da başını sallarsa onunla aynı fikirde olduğu anlamına gelecekti. “O yanılıyor, değil mi? Yanılıyor. Yanıldığını söyleyin!”

Elini Sam’e doğru uzattı. “Lütfen, yanıldığını söyleyin.”

Dedektif Littleton’ın sesi yumuşak fakat kararlıydı. “Hayır, Bayan Manning, yanılmıyor. Çok üzgünüm.”

O gece Leigh’i yatağına Hilda yatırdı. O’Hara iki sert içki hazırladı, birini Hilda’ya verdi. Kendisinininkini bitirdikten sonra çok üzgün olan kadına odasına kadar eşlik etti, sonra da kendi odasına çekildi. Michael Valente kendi kendine gidebilirdi.

Saat on birde Joe her yerin kilitli olup olmadığını kontrol etmek için kalktı. Tam oturma odasının ortasına kadar gelmişti ki Michael Valente’nin henüz gitmediğini fark etti. Adam, oturma odasının en uzak köşesinde, büyük yatak odasına giden koridorun yanında, rahatsız, yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturmuştu. Kafasını öne eğmiş, kolları dizlerinin üstünde, elleri önünde gevşekçe kenetlenmiş, öylece duruyordu. Koridorun sonundaki odasında dayanılmaz acısına ağlayan kadının hıçkırıklarını dinliyordu.

Romalı bir asker gibi görünüyordu.

Joe, ne diyeceğine karar vermeye çalışarak sessizce yaklaşıpken Valente yüzünü ovuşturdu.

“Bütün gece burada oturmaya mı niyetlisiniz?” diye sordu Joe yumuşak bir sesle.

Valente, ellerini yüzünden çekti, “Hayır,” dedi.

Eğer Joe o içkileri içmemiş olsaydı, adamın kendisine karşı tavırlarını unutmazdı, ama çok içmişti. “Sen de eve gidip güzelce uyusan iyi olur, Şahin. Bu gece onu yaşamak zorunda olduklarından korumak için hiçbir şey yapamazsın,” dedi.

Valente burada olmasının nedenleri hakkında Joe’nun yaptığı yorumlara tepkisiz kaldı önce. Sonra ayağa kalktı, sandalyenin arkasına astığı ceketini giydi. “Bu durumda Boksör, Leigh sana emanet.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

“Sizin için çok zor bir dönem olduğunu biliyorum,” dedi Littleton, ertesi sabah McCord’la birlikte salonda otururken. Shrader mutfakta şoför, sekreter ve kâhya kadınla görüşüyordu. “Ziyaretimizi mümkün olduğu kadar kısa kesmeye çalışacağız,” diye devam etti Sam. “Size sormak zorunda olduğumuz birkaç soru var, çok rahatsız edici hatta zalimce gelebilir belki ama sizi temin ederim, sadece rutin işlemler. Cinayet sonrası her soruşturmada sorduğumuz klasik sorular.”

Sam durakladı, karşısında paramparça olmuş solgun kadından bir karşılık bekliyordu. “Bayan Manning?” dedi.

Leigh gözlerini, McCord’un dirseğinin hemen yanındaki masanın üstünde duran kristal denizyıldızından zorlukla ayırdı. Logan, geçen yaz Newport’tayken bu harikulade kristal parçaya âşık olmuştu. Leigh de eve döndüklerinde ona sürpriz yapmıştı. “Özür dilerim, başka bir şey düşünüyordum. Buyurun, ne sormak istiyorsunuz?”

“Kocanızın trajik ölüm haberini alalı daha birkaç saat oldu, biliyorum. Neden birilerinin onu öldürmek isteyeceği konusunda herhangi bir fikriniz var mı?”

Kocamın ölümünü resmen kabullenmek için birkaç saat, diye düşündü Leigh, olanlara inanamıyordu. Bu gerçeği kabullenmesi için birkaç ömür gerekiyordu. “Ben, ben bütün gece uyuyamadım, hep bunu düşündüm. Esrarengiz, planlanmamış

bir olay olduğunu sanıyorum. Ulaşılabildiğim tek mantıklı sonuç bu. Belki orada bir deli yaşıyordu ve kulübenin kendisine ait olduğunu sanıyordu. Sonra, Logan'ın içeri eşya taşıdığını ve arabasını garaja çektiğini görünce silahını almış ve onu öldürmüş olabilir.”

“Ne yazık ki bu teorinizi destekleyecek kanıt yok ortada,” dedi Sam. “Kocanızın arabasının döşemesinde bulunan otuz sekiz kalibrelik silahın Bay Manning adına kayıtlı olduğu anlaşıldı. Kocanızın bir tabancası olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hayır, hiç haberim yoktu.” Leigh kimsenin kocasını öldürmeyi planladığına inanamıyordu, inanamazdı, bu yüzden yeni öğrendiklerini eski senaryosuna uyarlamaya çalıştı. “Eğer kulübede yaşayan bir psikopat varsa, kocamı arabasına kadar takip etmiş ve Logan tabancasını çıkardığı zaman almak için üstüne saldırmış olabilir. Boğuşurlarken tabanca kazara ateş almış da olabilir.”

Dedektif Littleton, Leigh'in üzerinde durmaya değmeyecek kadar zorlama olduğunu düşündüğü teorisini duymamış gibi yaparak başka bir soru sordu: “Sizce kocanız neden yanında silah taşıma ihtiyacı duymuş olabilir?”

Leigh'in aklına saçma sapan da olsa hiçbir açıklama gelmiyordu. Birkaç dakika sonra yavaşça konuştu.

“Son birkaç yıldır Logan ticari binaların yapımıyla uğraşıyordu. İşçi sendikalarının da konuyla yakından ilgilendiklerini biliyorum, gazetelerden okuduğum kadarıyla...” Leigh durdu. “Hayır, bir dakika – ben taciz ediliyordum. Logan bunun için silah satın almış olabilir.”

“Ne zaman takip edildiğinizin farkına vardınız?”

“Birkaç ay önce. Hemen polise başvurduk. Kayıtlarınızda vardır.”

Sam not aldı ama şikâyetin Eylülde, Logan'ın silahı almasından altı ay sonra yapıldığını biliyordu. “Kocanızla ilişkinizi nasıl tanımladınız? Mutlu bir çift miydiniz?”

“Evet, çok.”

“Size güvenir miydi?”

“Elbette.”

“İyice düşünün. Hiç size bir şeylerden kaygılandığınızdan, -işteki sorunlarından örneğin- söz etmiş miydi?”

“Logan’ın işleri son derece yolunda gidiyordu. Özellikle de son iki-üç yıldır. İşle ilgili hiçbir sorunu yoktu.”

“Çok mu meşguldü?”

“Her zamankinden fazla değil.”

“Ofisindekilerle konuşmamızın bir sakıncası var mı sizce?” Soru tamamen laf olsun diye sorulmuştu, çünkü McCord çoktan çalışanların isimlerini listelemiş, daha sonra sorgulamak üzere Sam, Shrader ve kendisi arasında paylaşmıştı bile.

“Lütfen, istediğiniz kişiyle konuşabilirsiniz,” dedi Leigh. “Ne yapmanız gerekiyorsa yapın.”

“Kocanız sizden sonra en çok kime güvenirdi?”

“Hiç kimseye.”

“Hiç yakın arkadaşı yok muydu?”

“Birbirimizin en yakın arkadaşı yine bizdik.”

“Anlıyorum. Öyleyse sizin de mi yakın arkadaşlarınız yok? Siz de kimseye güvenmiyor musunuz?”

Sam bunu, ikisinin de tek bir arkadaşının adını veremediğine göre, Leigh’in kendini asosyal, yalnızlıktan hoşlanan biri gibi hissetmesi için kasten sormuştu. Nitekim tuzak işe yaradı. “Ben gösteri dünyasındayım, arkadaşlarımın çoğu da genelde sanat ve eğlence dünyasından insanlardır. Hayatlarını özelden çok halkın gözü önünde yaşamayı severler, bu yüzden sır tutmakta -benim olsun, kendilerinin olsun- pek başarılı değillerdir. Enquirer’da Liz Smith’in sütununa konu olmamak için kimseye güvenmemeyi öğrendim.”

Dedektif Littleton onu çok iyi anhyormuş gibi başını salladı ama sözleri bunun aksini gösterir gibiydi. “Post’un altıncı sayfasında okuduğum bir yazıya göre, doğum günü partinize üç

yüzden fazla konuk katılmış. Bu kadar insanın içinde sizin ve kocanızın güvenebileceğiniz tek kişi bile yok muydu?”

Leigh, eğer birkaç isim vermezse Sam Littleton’ın bu anlamsız konu üzerinde gece yarısına kadar ısrar edeceğini anladı, birkaç dakika o gece partide olanları aklından geçirdi, aklına gelen ilk ismi söyleyiverdi. “Jason Solomon arkadaşımıdır,” dedi.

“Hem özel hem de iş arkadaşınız mı?”

“Evet. Sybil Haywood da arkadaşımıdır, Theta Berenson...”

“Oyuncu olan mı?”

“Evet. Ah, bir de Sheila Winters var. Dr. Winters hem benim hem kocamın iyi arkadaşımıdır.”

Sam not aldı. “Dr. Winters? Kocanızın sağlık sorunları mı vardı?”

“Hayır. Sheila psikiyatr.”

McCord ilk kez konuştu. “Dr. Winters’in hastası mıydınız?”

Leigh sorudan rahatsız olmuştu, sanki kendisine bir tuzak hazırlanıyormuş gibi geldi. “Birkaç yıl önce kısa bir süre hastası olmuştuk. Şimdi kendisiyle çok yakın arkadaşım.”

“Psikiyatra kimin ihtiyacı vardı?” diye sordu McCord açık açık. “Sizin mi yoksa kocanızın mı?”

Leigh, bir an onun kendi işine bakmasını söylemek istedi, eğer Sam Littleton çabucak, “Bu soruya cevap vermek zorunda değilsiniz Bayan Manning, eğer çok rahatsız olacaksanız,” demeseydi söyleyecekti de. “Teğmen McCord ve ben daha önce birlikte çalışmamıştık ama sorusundan anladığım kadarıyla kendisi, doktora gitmek yerine zatürreesini soğuk suyla tedavi etmekle övünen insanlardan. Belki arabasının yağını kendisi değiştiriyor ya da dişçiye gitmek yerine dişini kendisi çekiyordur.” Sam, Leigh’e içtenlikle gülümsedi. “Teğmenin aksine ben, parası olan, akıllı ve meşgul insanların zaman ve enerjiden tasarruf etmek için her konuda işin uzmanına danıştıklarını biliyorum. Bu bir oto tamircisi de olabilir, bilgisayar teknisyeni ya da -gülümsemesini yanında duran adama yöneltti- bir doktor olabilir.”

Leigh, Sam'le o kadar aynı fikirdeydi ki, Dedektif Littleton'ın teorisini amirine kanıtlamak için Logan'la birlikte Sheila'ya gitme nedenlerini açıklama ihtiyacı hissetti. "Logan yavaşlamak nedir bilmiyordu, hayatın tadını çıkarmayı unutmuştu. Sheila kısa sürede Logan'ın bu kadar çok çalışarak hayattaki en güzel şeyleri ıskaladığını anlamasına yardımcı oldu."

Dedektif Littleton hevesle öne doğru eğildi. "Kocanızın Dr. Winters'a güvenerek –bir arkadaş olarak– bir silah satın aldığını ve bunu neden yaptığını ona söylemiş olması mümkün mü?"

"Bilmiyorum. Ama sanmıyorum. Sheila ve Logan ara sıra birlikte yemek yerlerdi ama tamamen dostça yemeklerdi bunlar. Aynı ortamlarda yetişmişlerdi, ortak bir sürü tanıdıkları vardı. Bu sabah Sheila'yı arayıp ona Logan'dan bahsettim. Eğer Logan ona bir silah satın aldığından bahsetseydi, mutlaka bana söylerdi."

"Belki de söylemek istemedi ya da söylememesi gerektiğini düşündü. Onunla konuşursak sizin için sorun olur mu?"

Leigh başını salladı. "Hayır. Ama Logan'ın o silahı tacizci yüzünden aldığına eminim ben."

Dedektif Littleton'ın ifadesi ciddileşti. "Sizinle paylaşmak istediğim bir bilgi var Bayan Manning: Kocanız silahı mart ayında almış, yani tacizci ortaya çıkmadan altı ay önce." Leigh daha bu bilginin şaşkınlığını yaşarken Sam devam etti. "Dr. Winters'la görüşmemizin neden bu kadar önemli olduğunu anlıyor musunuz? Eğer kocanız hayatından endişe duyduysa –belki de istemeden– neden ya da kimden korktuğunu ona anlatmış olabilir."

"Öyleyse bütün bunları Sheila'yla konuşun."

"Öncelikle yazılı izninize ihtiyacımız var, eminim Dr. Winters da bunu isteyecektir. Doktorla hastası arasındaki gizlilik ilkesine ters düşmek istemez. Bize bu izni verecek misiniz?"

"Evet, ama bu bilgileri saklı tutacağınıza söz verirsiniz."

"Son derece dikkatli olacağız," dedi Dedektif Littleton. Not defterinden bir sayfa kopararak bir kalemle birlikte Leigh'e

uzattı. “Sadece, kocanız hakkında bize bilgi vermeye yetkili olduğunuzu yazın, yeterli.”

Leigh otomatik olarak, yönlendirildiği, daha doğrusu zorlandığı şeyi yerine getirdi. Kâğıdı Sam Littleton’a geri verirken, “O gece bana çarpıp kaçan adamı düşünüyorum hep. Belki kocamı öldüren adam da oydu.”

“Biz de onu arıyoruz, dün kocanızı bulduğumuzdan beri araştırmalarımızı hızlandırdık. Sadece kocanızın çalışanlarıyla konuşmak için değil, bu davayla ilgisi olduğunu düşündüğümüz bütün belgeleri alıp incelemek için de izninizi istiyoruz. Hiçbir şeyin kaybolmamasına dikkat edeceğiz. Sizin için uygun mu?”

“Evet.”

Sam not defterini kapattı ve ‘Başka sorunuz var mı, Teğmen?’ diye sordu McCord’a.

McCord başını salladı ve ayağa kalktı. “Dr. Winters konusundaki tepkim için özür dilerim. Dedektif Littleton beni doğru tanımladı. Arabamın yağını hâlâ kendim değiştiriyorum, evdeki bilgisayarım iki yıldır çalışmıyor, çünkü yabancı birinin ona dokunmasını istemiyorum, tanıdığım tek dişçi, şu anda hakkında araştırma yapmakta olduğum dişçidir.”

Leigh adamın özrünü kabul etti ama sesinin yumuşak tonuna çok şaşırmıştı çünkü buz gibi bakışlarına ve baştan savma gülümsemesine hiç uymuyordu. “Morg doktoru yarın kocanızın cesedini teslim edecek,” dedi McCord, sonra ekledi: “Cenaze töreni hakkında planlarınızı bize de haber verin lütfen. Törende adamlarımızın da bulunmasını istiyoruz, izninizle.”

Leigh destek almak için kanepenin arkasına yapıştı, adamın sıradan bir şeymiş gibi söylediği ‘kocanızın cesedi’, ‘cenaze töreni’ gibi duygusuz sözler içini parçalamıştı. Logan ölmüştü. Bir daha asla ona gülümseyemeyecekti, uyurken onu kendine çekip sarılamayacaktı. Vücudu morgdaydı. Leigh, cenaze töreni hakkında hiçbir şey düşünmemişti henüz. Oysa Brenna, o

sabah Trish Lefkowitz telefon edip yardım teklif ettiğinde konuyu nazıkçe gündeme getirmişti. “Neden adamlarınızın orada olmasını istiyorsunuz?” diye sordu sesinin çıkacağından emin olunca.

“Sadece bir önlem olsun diye, o kadar. Sonuçta bir tacizciniz var ve kocanız öldürüldü.”

“Nasıl gerekiyorsa öyle yapın.”

McCord omzunun üstünden mutfağa doğru baktı, “Bakayım Dedektif Shrader işini bitirmiş mi?”

Dedektif Shrader sadece işini bitirmekle kalmamış, bir fincan kahveyle ev yapımı bisküvilerin tadını çıkarırken O’Hara ile futbol üstüne koyu bir sohbete dalmıştı.

Üç dedektif sessizlik içinde asansöre bindiler. Güvenlik amacıyla Manning’lere gelen bütün ziyaretçilerin giriş ve çıkış saatlerini kapıdaki büyük bir deftere yazmaları istenmişti. Bu defterin başında, göğsündeki isim kartında ‘Horace’ yazan orta yaşlı bir kapıcı duruyordu. Lobinin ortasında, siyah mermerden oymalı bir masanın başına oturmuştu. “Bay Manning’e çok yazık oldu,” dedi Horace, üçünün daha önce girerken imzaladıkları deri kaplı büyük deftere bu kez çıkış saatlerini yazıp imzalaması için McCord’a bir kalem uzatırken.

Kalemi almak yerine Shrader defteri aldı ve kapıcıya katlanmış bir mahkeme izni uzattı. “Bu izin kâğıdı, defteri kanıt olarak almamıza izin veriyor,” dedi şaşırmış kapıcıya. “Kullanabileceğin başka bir defter var mı?”

“Eee, evet. Ama ona ocak ayında başlamamız söylendi, oysa daha aralıktayız.”

“Yeni deftere hemen başla,” diye emretti Shrader. “Eğer biri buna ne olduğunu sorarsa, üstüne bir şey döküldüğünü söyleyin. Bunu yapabilir misin?”

“Evet, ama patronum...”

Shrader adamın eline kartını tutuşturdu. “Patronuna beni aramasını söyle.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Arabayı Shrader kullanıyordu, Sam konuk defterini ondan alarak arka koltuğa geçti. Bu durumda McCord da öne, Shrader'in yanına oturdu. Park yerinden ayrılırken Sam defteri açtı, 1 Kasım'dan başlayarak isimleri gözden geçirmeye başladı.

"Evin kâhyasından neler öğrendin?" diye sordu McCord, Shrader'a.

"Hilda Brunner'a bakılırsa Manning'ler mükemmel bir çiftmiş. Aralarında ne bir kavga ne de sıradan bir tartışma olurmuş. Bay Manning bazen geç gelirmiş ama o zaman da telefon edermiş. Her zaman en geç on bir, on ikide evde olurmuş. Arada bir de kısa iş gezilerine çıkarmış. Brunner denen kadının yanlarında çalıştığı üç sene içinde Bayan Manning, kocası yanında olmadan asla geceyi dışarda geçirmemiş.

"Manning'in o pazar sabahı saat sekiz sularında, dağa götüreceği eşyaları iki postada arabasına yüklediğini doğruladı kadın. Eşyaların arasında bir şişe şarap, kristal kadehler, bir şişe şampanya ve..." Shrader cümlesini özellikle yarım bırakarak etkisini artırmak istedi, sonra büyük bir zafer kazanmış gibi sırtarak ekledi: "İKİ tane koyu renkli uyku tulumu varmış. Tulumların iki tane olduğundan emin, çünkü dolabın en dibinden bulup çıkarması için Manning'e yardım etmek zorunda kalmış. Ayrıca adamın onları aşağı taşıdığını gözleriyle görmüş."

“Başka bir şey?” diye sordu McCord, sonuçtan memnun olmuş gibiydi.

“Evet, Hilda bana muhteşem kurabiyelerinden ikram etti. Bayan Manning’i üzmememi tembihledi, bir de yerlere kırıntı dökmemem için uyardı.”

“Özel şoför hakkında neler öğrendiniz?”

“Adı, Joseph Xavier O’Hara ve bana hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey, sıfır... Aslında başka bir çiftin, Şikago’da Matthew ve Meredith Farrell çiftinin yanında çalışıyormuş. Onlar, iki hafta önce bir dünya seyahatine çıkmışlar. Farrell’lar Leigh Manning’in sözde sapığını duyunca O’Hara’yı, kendileri dönene kadar ‘ödünç’ vermeyi teklif etmişler. “

“Hepsi bu kadar mı?”

“Hayır. O’Hara bir şeyler biliyor ama bu konuda konuşmak istemiyor. “

“Valente mi?”

“Olabilir. Muhtemelen öyledir. Siz Valente’den söz etmemi söylemişsiniz, ben de o konuda soru sormadım hiç. O da gönüllü değildi zaten.”

“Ondan öğrenebildiklerinin hepsi bu kadar mı?”

“Hayır. Ondan da bir uyarı aldım,” dedi Shrader bıkkınlıkla. “Bayan Manning’i üzmememizi, eğer kocasının ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsak bu fikri hemen aklımızdan çıkarmamızı söyledi. Sıradan bir şoför değil o. Bir yakın koruma ve silah taşıma ruhsatı var.”

“Sekreterden ne haber?” diye sordu McCord.

“Brenna Quade,” diye açıkladı Shrader. “Aslında çoğunlukla Bayan Manning için çalışıyor. O da kâhya kadının söylediklerini destekledi. Manning’lerin mutlu bir çift olduklarını söyledi. Bir hafta önceki partinin konuk listesini verdi.”

Ceketinin cebine uzandı ve üzerinde alfabetik sıraya göre düzgün bir şekilde yazılmış isimlerin bulunduğu birkaç sayfalık

listeyi çıkardı. “Bir başka kopyasını da kapıcıya vermişler, yani o da gelenlerin kim olduklarını biliyor. Bilin bakalım orijinal listede kimin adı yok?”

“Valente,” dedi McCord listeyi açıp isimlere göz gezdirirken.

“Doğru. İsmi, parti günü öğleden sonra, Bay Manning’in isteği üzerine kurşunkalemle listeye eklenmiş.”

“Siz neler yaptınız?” diye sordu bu kez Shrader, McCord’a. “İlginç bir şeyler bulabildiniz mi?”

McCord, başını hafiften, arka koltukta elindeki ziyaretçi kayıtlarını inceleyen Sam’e çevirdi. “Aslında,” diye başladı kupkuru bir sesle. “Dedektif Littleton’un, benim orta yaşlı, zenci düşmanı, arka cebinden yağlı üstüğü sarkan, doktorlara karşı, özellikle de kafa doktorlarına, eğitimsizlere has bir tavır sergileyen cahil bir adam olduğumu düşündüğünü keşfettim.”

Sam davranışlarını açıklama ya da savunma zahmetine bile katlanmadı ama bu işi McCord’un kendisinin yerine yaptığını duyunca çok şaşırdı. “Littleton, benim Bayan Manning’i korkuttuğumu fark edince, hemen bir hamleyle beni saf dışı bıraktı. Sonra da kadından, deli doktoruyla konuşmamıza izin veren imzalı bir belge almayı başardı. Bu işi bu kadar çabuk ve kolayca becermesine inanmadım.”

“Konuyla ilgisi olmayan masum insanları ikna etmek her zaman çok kolaydır,” diye mırıldandı Sam, sayfayı çevirirken. “Masum olduğuna kesinlikle inandığımı söylemiyorum ama kocasının ölümüne suç ortaklığı etmiş olabileceğini de düşünmiyorum. Dün gece,” diye devam etti Shrader’a dönerek, “kocasının kurşunlanarak öldürüldüğünü söylediğimizde, Leigh ellerini bana uzatarak McCord’un yanıldığını söylemem için yalvardı. Tanrım, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.” Sam birden sustu, ziyaretçi kayıt defterinde, bir gece önce kaydedilmiş bir ismi görünce öfkeyle defteri kapattı. “Kahretsin, buna inanamıyorum!”

“Neye inanamıyorsun?” diye sordu Shrader dikiz aynasından bakarak.

McCord’un sesi açıkça alay eder gibiydi. “Sanırım Dedektif Littleton, dün gece Valente’nin Manning’lerin evinde olduğunu, dul Bayan Manning Littleton’u neredeyse ağlatacak performansını sergilerken, onun kimseye görünmeden içerde beklediğini ancak anladı.”

Sam’in kendi kendine duyduğu öfke, şimdi yeni bir hedefe yönelmişti—Mitchell McCord. “Siz nereden biliyordunuz?” diye sordu sakince, aslında hiç sakın değildi.

“Dün gece giriş-çıkış saatlerimizi yazarken Valente’nin adını kayıt defterinde görmüştüm.”

Sam, tam da bunu söylemesinden korkuyordu. Öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ağır defteri koltuğun üstüne, yanı başına bıraktı. Yüz ifadesini tamamen sakın ve anlamsız bir maske haline getirene kadar pencereden dışarı baktı. Birkaç dakika sonra McCord, Logan Manning’in test sonuçlarını almak için kendisiyle birlikte adli tıbbı gelmek isteyip istemediğini sorunca, çok memnun olmuş gibi “Elbette isterim,” dedi.

Leigh aradığında, Sheila bir hastasıyla birlikteydi. Birkaç dakika sonra telefon etti. “Hemen bir soru sorup kapatacağım,” dedi. “Logan’m bir silah satın aldığını biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama polisler seni arayıp bunun hakkında sorular soracaklar, haberin olsun. Logan’ın, bu sırrını bir arkadaşına açıkladığını düşünüyorlar.”

Otuzuncu Bölüm

Balistik raporu, Logan Manning'in beynini parçalayarak garajın sol duvarına saplanan kurşunun, arabada bulunan özel yapım otuz sekizlikten çıktığını doğruluyordu. Sol taraftaki duvardan çıkarılan kurşun da öyle.

Morg doktoru, raporunu henüz yazmamıştı ama Herbert Niles, bulunanları Sam ve McCord'a anlatmaya pek istekliydi. "Logan Manning'in, bir kurşunla öbür dünyayı boyladığı kesinleşti," diye bildirdi keyifle.

"Çok sevimlisin Herb," diye karşılık verdi McCord sabırsızlıkla.

"Sevimli' olmaya çalışmıyordum. Ölüm sebebi sağ şakaktan giren kurşun. Olay, adam yarım şişe şarabı midesine indirdikten bir saat kadar sonra gerçekleşmiş. Şarap, beyaz şardoneymiş sanırım."

Otuz Birinci Bölüm

Logan Manning'in cenaze töreni çok medyatik bir olay oldu. İş, politika ve kulüp camiasından beş yüze yakın liderin yanı sıra sanat ve eğlence dünyasının önde gelen isimleri de cenaze törenine katılmışlardı. Mezarlıktaki törene iki yüz kişi daha katıldı. Menfur bir cinayete kurban giden arkadaşlarına son bir kez veda etmek ve ünlü dula taziyelerini sunmak için herkes bu soğuk ve sisli günde sıraya girmişti.

Valente'nin törene katılmayışı hayli dikkat çekti, medya da haberlerde bu konuyu dile getirdi ama bütün dikkatler törene katılan tanıdık yüzler ve ünlü isimlere odaklanmıştı. Kilisenin önünde toplanan ve cenaze alayını mezarlığa kadar takip eden fotoğrafçıların hiçbiri, mezarın yanında duran dula üzüntülerini belirtmek için bekleyenlerin en arkasında dikilen yetmiş yaşlarındaki kır saçlı kadın için tek bir kare film bile harcamadı.

Kadının Leigh'in ellerini elleri arasına alarak sadece onun duyabileceği bir sesle söylediklerine de kimse dikkat etmedi. "Yeğenim varlığının bu ciddi durumu karıştıracığından çekindiği için gelemedi. Bütün ailemizi temsilen ben geldim."

Her ne kadar Logan'ın yaşlı akrabalarına benziyorsa da gözleri sevgiyle ıslıl ıslıldı. Dilindeki hafif İtalyan aksam, Leigh'e yıllar önce Angelini'nin marketinde her zaman kendisine gösterilen sıcak karşılamaları hatırlattı.

“Bayan Angelini?” dedi Leigh kadının eldivenli ellerini sırkarken. “Buraya kadar gelmeniz ne büyük incelik!” Leigh bütün gözyaşlarının kuruduğunu sanıyordu ama kadının gözlerindeki şefkat, bu dondurucu soğukta beklemekle gösterdiği nezaket, onu yine gözyaşlarına boğdu. “Burası sizin için çok soğuk ve nemli.”

Öteki yaşlıların hiçbirisi mezarlığa kadar gelmemiştir. Kilise-deki törenden sonra ya evlerine dönmüş ya da yiyecek servisi-nin yapıldığı Leigh’in evine gitmişlerdi. Leigh, Bayan Agelini’yi de eve davet etti ama o kabul etmedi. “Sizi istediğiniz bir yere bırakayım mı?” diye sordu Leigh mezartaşı denizinin ortasın-dan sokağa park edilmiş arabalara doğru yürürlerken.

“Arabam var,” dedi Bayan Angelini ve ilerde bekleyen siyah Bentley’le arka kapısını açmış bekleyen şoförü işaret etti. Leigh ilk bakışta şoförü tanıdı.

“Lütfen Michael’a onu en kısa zamanda arayacağımı söyle-yin,” dedi Leigh, kadın arabanın arka koltuğuna otururken.

“Söylerim,” dedi kadın. Sözcüklerini dikkatle seçmek için bir an durakladı.

“Leigh, eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ona söyle, çekinme. Falco seni ötekiler gibi hayal kırıklığına uğratmaz.”

Otuz İkinci Bölüm

Brenna, cenazeden sonraki yemek servisi için Payard adındaki bir Fransız yiyecek ve pasta şirketiyle anlaşmıştı. Leigh eve döndüğünde konuklar, on gün kadar önce verilen partide olduğu gibi gruplar halinde toplanmışlardı, ama bu kez konuşmaların tek konusu, Logan'ın katilinin kimliği idi.

Leigh mekanik olarak bir gruptan öbürüne gidiyor, taziyeleri kabul ediyor, insanların, hayatlarında görebilecekleri bu en korkunç olayı bir şekilde daha az trajik göstermek için harcadıkları çaresiz ve faydasız çabaları izliyordu. Logan'ın akrabaları ve arkadaşları, "Çenenı kaldır, dik dur, soğukkanlı ol," havasındaydılar. Yargıç Maxwell, Leigh'in omzuna vurarak, "Şu anda öyle görünmese bile ilerde çok daha güzel günler göreceksin. Hayat devam ediyor tatlım," dedi.

Senatör Hollenbeck, "Sen güçlü bir kadınsın. Üstesinden geleceksin," dedi. Karısı da ona katıldı. Sonra daha kişisel bir şey söyledi: "İlk kocam öldüğünde hayatımın sona erdiğini sanmıştım. Ama sonra toparlandım, sen de iyi olacaksın."

Logan'ın çok yaşlı büyük halası, -ailenin hayatta kalan son birkaç ferdinden biri- mavi damarlı elini Leigh'in koluna koyarak, uzun uzun ve ciddi bir şekilde Leigh'e baktı ve "Adın neydi canım?" diye sordu.

Leigh'in arkadaşları sevgilerini ve üzüntülerini, Logan'ın

ölümünden ne kadar etkilendiklerini anlatarak göstermeye çalışıyorlardı. Grup olarak tavırları, ‘Bu seni ve Logan’ı tanıyan herkes için bir trajedi’ mesajını veriyordu. Theta Berenson en ağırbaşlı ve muhafazakâr şapkalarından birini giymişti -beyaz ipekten meyveler ve böğürtlenlerle süslü ama tüylü olmayan, geniş kenarlı, siyah bir şapka- “Senin durumuna kahroldum,” dedi ressam kadın Leigh’e. “Tam anlamıyla kahroldum. Hep birlikte Maine’de geçirdiğimiz hafta sonunu düşünüyorum sürekli. Hatırladığım kadarıyla limanın bir resmini yapmaya karar verdim. Bittiği zaman bu resmi senin almanı istiyorum.”

Acılı, bitmek bilmeyen bir boşanma davasıyla boğuşan Claire Straight, Leigh’i kucakladı ve içtenlikle, “Bu dünyada adalet diye bir şey yok. Logan öldü, Charles -o sefil- yaşıyor. Kadere o kadar kızgınım ki bir türlü aklımdan çıkmıyor. Yeniden Sheila Winters’a gitmeye başladım, Öfke yönetimi konusunda yardıma ihtiyacım var,” dedi.

Jason, Eric ve Jane Sebring’le birlikte gelmişti. Leigh’in hayatında görmediği kadar üzgün duruyordu. “Sevgilim, başına gelenler kalbimi parça parça ediyor. Mümkün olduğu kadar çabuk işe dönmelisin. Logan da senin hayatına devam etmeni isterdi.”

Jane Sebring ağlamıştı. Yüzü solgun, güzel gözleri gölgeliydi, yüzünde hiç makyaj yoktu. Görüntüsüne aldırmayacak kadar üzgündü. “Bunun doğru olduğuna inanamıyorum,” dedi Leigh’e. “Her gece kâbuslar görüyorum. Yataktan, bütün bunların bir rüya olduğunu düşünerek kalkıyorum, ama sonra anlıyorum, rüya değil.”

Sybil Haywood, parti gecesi Valente’yi Leigh’den devralan astrolog, üzüntü ve suçluluk duygusuyla doluydu. “Bütün bunların sorumlusu benim!” diyordu.

“Sybil, bu çok saçma!”

“Hayır, değil. Eğer ben gerçek bir dost olsaydım -senin hak

etiğın gibi bir dost- yıldız haritanı doğum gününe yetiştirirdim. İşlerimin arkadaşlığımızın önüne geçmesine izin vermemeliydim. Neyse, şimdi bitirdim, işte hepsi çıktı: Trajedi ve şiddet... Seni daha önceden uyarabilirmişim."

Astrolog, o kadar çok kendini suçluyordu ki, Leigh verebileceği tek teselli sundu: "Sana küçük bir sır vereceğim," diye itiraf etti kolunu Sybil'in beline dolarken. "O haritayı bitirip bana vermiş olsaydın bile en ufak bir şey fark etmeyecekti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Logan, astrolojinin saçmalık olduğunu düşünürdü. Ben sana, senin astrolojiye inancına ve dürüstlüğüne inanıyorum. Ama... ben..." Sözcüklerini dikkatle seçmek için durakladı. "... benim de bu konuda kafam biraz karışık."

Sybil bu sözler üzerine rahatlayacağına kalbi kırıldı ve hayal kırıklığına uğradı.

Sheila Winters gün boyu parlayan, işe yarayan tek ışıktı. Ne zaman ihtiyacı olsa Leigh'in yanındaydı. Tam Leigh Jane'le konuşmasını bitirdiği zaman geldi, sonra Sybil'in yorumlarını dinledi ve en sonunda, "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacın var," dedi. "Bu kadar insan seni teselli edeceğine sen onları teselli ediyorsun."

"Daha sonra dinlenirim," dedi Leigh. Yorgunluktan ayakları titriyordu ama salondan birkaç dakikalığına bile ayrılmak istemiyordu. Orada toplanmış insanlar, Logan'a karşı duydukları sevgi ve saygıdan gelmişlerdi ve Leigh, böyle bir günde bu zahmete katlandıkları için hepsini ayrı ayrı seviyordu.

Sadece, aralarında Littleton, McCord ve Shrader'ın da bulunduğu, basit giyimli yarım düzine dedektif, Leigh'in sevgi ve iyi dileklerinden mahrum kalmışlardı. Adamlar cenaze töreni boyunca, mezarlıkta hep oradaydılar, şimdi de evin içinde her tarafa dağılmışlardı. Dedektif Shrader ve Littleton, Leigh'i, Logan'ın katilinin başsağlığına gelen ziyaretçilerin arasında olabileceğine ikna etmişlerdi. Kelimelere dökmemişler ama Leigh'in

hayatının da tehlikede olduğunu ima etmişlerdi. Leigh bunun çok anlamsız olduğunu düşünmüştü ama hiç kimseyle, hiç bir konuda tartışmaya gücü yoktu henüz. Düne kadar, kendi kendini Logan'ın ölümünün bir yanlış anlama sonucu olduğuna inandırmıştı. Kulübenin civarında yaşayan ve bütün oraları kendinin sanan biri tarafından işlenmişti cinayet.

Ne zaman dedektiflerden biriyle göz göze gelse, başıyla kibarca selam veriyor, sonra onları kendi kendileriyle baş başa bırakıyordu. Hiç kimse onların varlığından haberdar değildi, hiç kimse onlara dikkat bile etmemişti, Courtney Maitland hariç. Genç kız, Littleton da dahil hepsini tek tek teşhis etmişti. Biraz sonra elinde onun için hazırladığı bir tabak yiyeceklerle Leigh'in yanına geldi. "Altı polis saydım," dedi fısıldayarak. "Doğru mu, yoksa bir tane eksik mi söyledim?"

Courtney, Logan'la sadece bir kez, o da birkaç dakikalığına karşılaşmıştı. Onun için ölümünden çok sarsılmamıştı açıkçası. Çok üzgünmüş gibi yapmayacak kadar da dürüst ve açık sözlüydü. Leigh, ona sımsıkı sarıldı. "Tam isabet! Nereden anladın?"

"Alay etmiyorsun, değil mi?" dedi Courtney sırtarak.

"Hayır, çok ciddiylim."

"Polislerden başka kim böyle bir toplulukta hiç kimseyle konuşmaz ya da konuşacak birini aramaz? Hiçbir şey yemiyorlar, üzgün değiller ve..." Courtney sustu.

"Ne değil?"

"Sadece, kibar takımından biri gibi görünmeye pek hevesli değiller, diyelim. Kır saçlı, uzun boylu adam çok ilginç biri gibi görünüyor." Başıyla McCord'u işaret etti, Leigh onun bakışlarını takip ederken rahatlamış gibiydi çünkü farklı bir şeyden konuşuyorlardı. "İlginç biri, çünkü suratında derin yara izleri var ve çok sert görünüyor. Bir polis olarak en dikkat çekici olan da da şu esmer güzeli."

"Neden, kadın olduğu için mi?"

"Hayır, yedi yüz dolarlık Bottega Vanetta botlar giydiği için."

Otuz Üçüncü Bölüm

Sheila herkes gittikten sonra evde kaldı, Hilda ve yemek şirketinden görevliler ortalığı toparlarken, iki kadın Leigh'in yatak odasına girdiler. Leigh, pencerenin önündeki iki dinlenme koltuğundan birine uzanarak başını yorgun bir halde arkasına dayadı, Sheila da ötekine uzandı.

"Jane Sebring olanlardan çok etkilenmiş gibiydi," dedi Leigh biraz sonra.

"Hiç şaşırmadım. Eminim dul kalanın kendisi olduğunu varsaymıştır."

Leigh sert sert baktı. Sheila'nın çikolata renkli yün takımında en ufak bir kırışık, tepesinde topuz olarak topladığı sarı saçlarında en ufak bir dağınıklık yoktu ama gözlerinin altları simsiyah olmuştu, sesi yorgunluk ve üzüntüden gergindi. "Neden öyle söyledin?"

"Çünkü bana göre Jane Sebring'in kendini senin yerine koymak istediği çok açık. Herhangi bir konuda ikinci en iyi olmaya tahammülü yok. Bu işi Broadway'de başaramayınca, Hollywood'a gitti, kameraların önünde soyundu ve Oscar ödülünü aldı. Ama bu yeterli olmadı. Şimdi Broadway'e döndü ve doğuştan kazandığı bir hak olarak gördüğü şeyi geri istiyor ama yolunun üstünde sen varsın. Kendi düşüncesine göre, senin olağanüstü

yeteneğinin, devlet tiyatrolarındaki başarılarının ve sahip olduğun her şeyin aslında onun hakkı olduğuna inanıyor.”

“Ne yazık ki bizim meslekte böyle şeylere çok sık rastlanır, Sheila.”

Sheila ayaklarını birbiri üstüne atarak içini çekti. “Biliyorum. Ama o da çok açgözlü ve iddialı. Jason’ın hangi akla hizmetle ona oyununda başrol verdiğini anlayamıyorum. Çalıştığı herkesle sorun yaşadığı herkesin dilinde.”

“Sebeup, para,” dedi Leigh yorgun bir sesle. “Jason’ın sponsorları özellikle onu istediler çünkü Jane’in gişe başarısı çok yüksektir.”

“Senin kadar değil ama.”

“Sinemada kazandığı hayranlarını da tiyatroya çekiyor ki ben böyle bir şey yapamam. O beklenmeyen bir ödüldü, sponsorların ihtiyacı olan garanti belgesiydi.”

Sheila daha fazla konuşmadı, Leigh endişelenmemeye çalışarak gözlerini kapattı. Sheila’nın söylediklerini düşünmeye başladı. Ama yapamadı. Derin bir nefes aldı, gözleri hâlâ kapalı ama sesi son derece kararlı seslendi: “Sheila?”

“Evet.”

“Sen bana bilmem gereken bir şeyi mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Ne gibi?”

“Logan’ın Jane Sebring’le ilişkisi mi vardı?”

Sheila hemen savunmaya geçti. “İkimizin de sağlıklı düşünemeyecek kadar yorgun olduğumuzu hesaba katmam gerekirdi. Ben öyle bir şey demek istemedim. Aslında, Jane senin partine birkaç dakikalığına uğradığı zaman onu izlemiştim. Resmen Logan’a asılıyordu. Ama Logan onu sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Hatta bardağındaki buzla onu ıslattı bile.”

Leigh boğazına tıkanan yumrudan kurtulmak için yutkundu. “O zaman soruyu başka türlü sorayım: Sence Logan’ın Jane’le bir ilişki yaşaması mümkün müydü?”

“Ona bakarsan her şey mümkündür. Logan’ın gelecek hafta yamaç paraşütü yapması ya da bir sirke katılması da mümkündür. Bu konuya neden bu kadar takıldın Leigh?”

Leigh gözlerini açtı, dimdik Sheila’nın gözlerine baktı. “Çünkü en son hepimizin tanıdığı, ünlü bir kadına özel bir nefret beslediğinde, Logan’ın onunla bir macera yaşadığı ve senin de bunu bildiğin ortaya çıkmıştı.”

Sheila gözlerini kaçırmadan cevap verdi: “Anlamsız bir kaçamaktı o. Neden olduğunu sen de anlamıştın ve ikiniz bunu aranızda halletmişsiniz.”

Leigh o tatsız anıyı hafızasının derinliklerine itmeye çalıştı. Logan’ın kaçamağı Leigh için hiç de ‘anlamsız’ değildi. “Logan’ı evsiz barksız bir serserinin, kendi mülküne tecavüz ettiğini sanarak öldürdüğüne inandırmıştım kendimi,” dedi Leigh. “Ama bir şey var ki bu teoriyi geçersiz kılıyor.”

“Neymiş?”

“Logan’ın arabasında buldukları silah, onun adına kayıtlıymış. Martta satın almış. Logan neden bir silah satın alıp yanında taşıyordu? Başının bir şekilde derde girmiş olması mümkün mü?”

Sheila ona cevap vereceğine kendi sorusunu sordu: “Başını nasıl bir derde sokmuş olabilir ki?”

Leigh avuçlarını açtı. “Bilmiyorum. Onlarca işle ilgileniyordu, ama hiçbirinden dolayı özel bir sıkıntısı yoktu. Yalnız son zamanlarda bir şeylere canı sıkılıyormuş gibiydi.”

“Onunla konuştun mu bu konuyu?”

“Elbette. Hiçbir sıkıntı olmadığını söyledi. Belki ‘sıkıntı’ sözcüğü o an için doğru bir seçim değildi. ‘Kafası meşgul’ demek daha doğru olacaktı belki.”

Sheila bilmiş bilmiş gülümsedi. “Logan’ın para ve iş konusunda kafasının meşgul olması alışılmadık bir şey mi?”

Aslında Leigh’i rahatlatmak istiyordu, Leigh bunun farkın-

daydı ama kafası o kadar karışık ki, hiçbir şeyde huzur bulamıyordu. “Hayır, elbette değil. İkimiz de çok iyi biliyoruz ki, Logan’a kendini kesinlikle güvencede hissettirecek para dünyada yoktu.”

“Çocukluğu yüzünden.”

“Biliyorum. Ama Logan sana hiçbir şey söylemedi mi?.. Hani bu konuya açıklık getirebilecek bir şeyler?..

“Ben psikiyatrim Leigh, medyum değil. Bırak bu sorunu polis çözsün. Bizim işimiz değil bu.”

“Haklısın,” dedi Leigh. Sheila gittikten sonra uzun bir süre karanlıkta tek başına oturdu. Kendi kendine cevaplayamadığı sorular sordu, cevapları asla bulamayacağı düşüncesi içini korkuyla doldurdu.

Bir sebepten Logan silah satın almış ve yanında taşımaya başlamıştı.

Bir sebepten, birileri onu soğukkanlılıkla öldürmüştü.

Leigh, nedenleri öğrenmek istiyordu. Cevapları bilmek istiyordu. Adalet istiyordu.

Ama en çok, en çok Jane Sebring’in istediği şeyi istiyordu. Sabahleyin uyanmak ve her şeyin bir kâbus olduğunu görmek istiyordu.

Otuz Dördüncü Bölüm

McCord, masasının arkasındaki etajerde duran DVD oynatıcısına Logan Manning'in cenaze töreninin DVD'sini taktı. 'İleri' düğmesine bastı ve monitörü açtı. "Hepimizin bildiği gibi dün Valente orada değildi. Ama öyle görünüyor ki, hepimizin önünden dikkat çekmeden geçebilmiş bir temsilci göndermiş." McCord konuşurken bir yandan da Sam, Shrader ve Womack'a fotomontajla bir araya getirilmiş birkaç resmin bulunduğu fotoğrafları uzatıyordu. "Bu Valente'nin kuzeni, Dominick Angelini," dedi.

Fotomontaj fotoğraflarda, otuzlu yaşlarının ortalarında bir erkeğin çeşitli görüntüleri vardı. Resimlerin hepsi de değişik açılardan, değişik zamanlarda çekilmişti. Resimlerden birinde adam, elinde bir evrak çantası, federal mahkemenin merdivenlerini çıkarken görünüyordu. Sam onu tanıyamadı, oysa cenaze törenine başından sonuna kadar katılmış, üstelik DVD'yi gece eve gitmeden önce izlemişti.

"Federal mahkeme binasının önündeki resim ağustosta çekilmiş. Elimizdeki son resim bu," diye açıkladı McCord. "Federal mahkemenin büyük jürisi onu, Valente'nin hesapları ve işleri ile ilgili bir konuda tanıklık etmeye çağırmış."

"Dün bu adamı gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Womack.

Steve Womack, elli yaşında, 1.75 boyunda, ince yapılı bir

adamdı. Gümüş çerçeveli kalın gözlüklerinin arkasında olduğundan daha da zeki görünen soluk mavi gözleri dışında sıradan, kolay unutulan bir yüzü vardı. Yeni geçirdiği ameliyattan sonra ısrarla işe geri dönmek istemişti ama Sam onun ara sıra sanki acıyormuş gibi sol omzunu ovuşturduğunu görebiliyordu. Gösterişsiz ve alçakgönüllü bir adamdı, Sam ondan hoşlandığını hissediyordu.

“Ben de görmedim,” dedi.

“Orada yoktu,” dedi Shrader kendinden emin bir sesle.

“Haklısınız, orada yoktu,” dedi McCord elindeki sadece imzalarla dolu kâğıtları dağıtırken. “Dul Bayan Manning’in yüksek müsaadeleriyle,” diye devam etti, “dün konuk defterini aldım ve dün gece kopyalarını çıkarttım. Manning’in arkadaşları ve tanıdıkları hakkında bilgi verebilir diye düşünmüştüm. On dördüncü sayfaya bakacak olursanız, çok ilginç bir isim göreceksiniz.”

Sam, Shrader ile aynı zamanda o değişik imzayı fark etti. “Mario Angelini mi?”

Ben de önce aynı şekilde okumuştum ama bu sabah DVD’yi izledim. Defteri imzalayanları teker teker incelerken, isimlerini işaretliyordum. İşte bulduklarım...”

Arkasındaki etajerde duran DVD oynatıcısına döndü. DVD çoktan sonuna gelmişti. McCord, hızla başa aldı ve oynat tuşuna bastı. “Valente’nin iyi niyet elçisinin en iyi görüntüleri bunlar, Bayan Marie Angelini.” DVD’de, iyi giyimli, kır saçlı yaşlıca bir kadın, Leigh’in elleri ellerinde görünüyordu.

“Akrabalık dereceleri nedir?” diye sordu Shrader.

“Marie Angelini, Valente’nin teyzesi. Valente’yi, iki oğlu Dominick ve Angelo ile birlikte o büyüttmüş. Angelo, yirmi beş yıl önce bir sokak kavgasında ölmüş, daha yirmi yaşındaymış. Ellerinizdeki resimlerde gördüğünüz Dominick ise yeminli mali müşavir olmuş. Bilin bakalım en büyük müşterisi kimmiş?”

“Valente,” dedi Womack.

“Doğru,” diye başını salladı McCord. Bugün bütün paylaşımcılığı üstündeydi. Paylaştığı şeylerden küçük bir tanesi de East Village’te, ‘Angelini’nin Yeri’ adındaki büyük lokanta ve marketti. “Albany eyalet sekreterliğindeki kayıtlarda her ikisinin de tek sahibi Marie Rosalie Angelini görünüyor. Ama Federaller, Valente hakkında yaptıkları bir araştırma sırasında, yeni lokanta ve eski marketin büyütülmesi için bütün parayı Valente’nin verdiğini ortaya çıkarmışlar. Ayrıca, lokanta ve marketin bulunduğu binanın tümü Valente’ye aitmiş.”

“Angelini’s adını duymuştum,” dedi Sam şaşkınlıkla. “Çok popüler bir mekân, haftalar öncesinden rezervasyon yaptırmak gerekiyor.”

“Market ve lokanta peşin parayla iş gören yerler,” diye söze girdi Womack. “Valente’nin kara paralarının bir kısmını aklaması için çok uygun bir ortam.”

“Eyalet müfettişleri de aynı şeyleri düşünmüşler ama hiçbir kanıt bulamamışlar.” McCord DVD oynatıcısını kapatmak için bir süre durakladıktan sonra masasının etrafına toplanmış adamlarına döndü. “Şimdi ne biliyoruz, daha neler bulmamız gerekiyor, onları konuşalım. Şu an itibariyle kesin olarak bildiğimiz tek şey, birilerinin, Manning’in otuz sekizliğini sağ şakağına dayayıp adamın beynini dağıttığı. Üzerindeki izleri iyice sildikten sonra silahı Manning’in eline tutuşturup bir kez daha tetiğe basmışlar. Kurşun, yolcu tarafındaki açık pencereden dışarı çıkmış.

“Laboratuvar, Olay Yeri İnceleme’nin arabadan ve kulübeden topladığı her türlü doku, iplik, kıl ve parçacığı incelemekte. Ama bu hayli zaman alacak. Aslını sorarsanız laboratuvar incelemelerinden sürpriz sonuçlar çıkacağını sanmıyorum. Belki Valente ile Leigh Manning kulübeyi bir şekilde birlikte temizlediler. Manning’in ölmeden önce birisiyle şarap içtiğini biliyoruz, ama kadehlerin ikisi de yıkanmış -karla yıkandıklarını tah-

min ediyorum- sonra bütün izler dikkatle silinmiş. Tuvaletin tabanı tozla kaplıydı.”

Sarı bir bloknota uzandı, notlarını gözden geçirdikten sonra, “Şu anda bildiklerimiz bunlar,” dedi. “Valente’ye dava açabilmemiz için onun Leigh Manning’le ilişkisi olduğunu kanıtlamamız gerekiyor. Ayrıca Logan Manning’in de bundan haberi olup olmadığını öğrenmeliyiz. Eğer karısından şüphelenmişse muhtemelen bunu birine söylemiştir. Kiminle konuştuğunu ve ne söylediğini bulmalıyız. Neden birden Valente’yi evinde verdiği partiye davet ettiğini bilmek istiyorum ve silah satın almasının gerçek nedenini öğrenmek istiyorum. Bence silahı Valente’nin yüzünden aldı. Valente’yi dağdaki kulübeye davet edip bu silahla tehdit etmiş olması bile mümkün. Ya da öldürmeye teşebbüs etmiş olabilir.

“Leigh Manning asla Valente hakkında bize bir şey söylemeyecektir. Ama emin olabilirsiniz, aşk macerasının bazı romantik ayrıntılarını birilerine, büyük bir olasılıkla bir kadın arkadaşına anlatmıştır. Evlilik dışı ilişkisini sır olarak saklayabilen bir kadına rastlamadım ben daha. Konuştuğu arkadaşını ve ona neler anlattığını da bilmemiz gerekiyor.

“Öte yandan, Valente’nin hiç kimseye hiçbir şeyden söz etmediğini garanti edebilirim, bu yüzden onun sırdaşlarını aramamıza gerek yok. Valente’nin telefon kayıtlarına da bakacağım ama Leigh Manning’e ait bir kayda ulaşacağımızı hiç sanmıyorum. Bu konuda çok tedbirli. Kendisine ulaşamayacağımız bir telefon kullanıyor olmalı.”

Womack omzunu ovuşturarak söze girdi. “Tam olarak neyin peşinde olduğumuzdan emin olmak istiyorum Teğmen. Manning cinayetini Valente’nin üstüne yıkmaya çalıştığımız kesin. Ama bu sabah Yüzbaşı Holland’la konuşmamızdan, bu cinayet soruşturmasıyla birlikte Valente’nin öteki suçlarını da soruşturuyormuşuz izlenimi edindim.”

“Bu sorunun cevabı üç aşamalı, dikkatle dinle Womack. Bir, biz Manning cinayetini kim işlemişse ve kim yardım etmişse ona yüklemeye çalışıyoruz. Bu davada Valente’nin Leigh Manning’le suç ortağı olduklarından adım gibi eminim. İki, biz bu cinayet soruşturmasını, Valente’yi her yönden incelemek için de kullanmak istiyoruz. Bunu Federallerden daha kolay yapabiliriz çünkü bir cinayeti yerel bazda soruştururken, telefonları dinleme izni, arama emri ve ihtiyaç duyduğumuz bütün belgeleri yerel yargıca imzalatmamız daha kolay. Üç, -bu da en az iki ve üç numaralar kadar önemli- bu soruşturmada emirleri Yüzbaşı Holland değil, ben veriyorum. Ben doğrudan Emniyet Müdürü Trumanti’ye bağlıyım, siz de bu soruşturma süresince Yüzbaşı Holland’a değil, bana bağlısınız. Anlaşıldı mı?”

Womack etkilenmiş ve kabullenmiş gibi duruyordu ama kesinlikle yılmış gibi değildi. “Sizi duydum Teğmen,” dedi.

“Güzel. İlerde, daha başka sorularınız ya da yorumlarınız olursa, benimle paylaşın, Yüzbaşı Holland’la değil. Gerektiğinde ben kendisini bilgilendiririm. Bu da anlaşıldı mı?”

Womack başıyla onayladı, McCord nihayet tatmin olmuştu. “Valente konusunda zaten bir sorunumuz var.”

“Ne sorunu?” diye sordu Shrader.

“Medya Leigh Manning’in geçen hafta helikopterde Valente’yle birlikte olduğunu öğrendikten sonra hikâyeler üretmeye ve kendi özel araştırmalarını yapmaya başladı. Böylece bizim işimizi zorlaştırdılar. Artık Valente bizim bildiğimizi biliyor ve her zamankinden daha dikkatli davranıyor. Şimdi, tanıklardan onun hakkında bilgi toplarken, kendisiyle fazla ilgilendiğimizi hissettirmeyeceğiz.”

“Medyaya def olup gitmelerini söyleyememek ne kötü,” dedi Shrader.

McCord keyifsizce güldü. “Aklından bile geçirme. Eğer gazetecilere böyle bir soruşturma sırasında böyle bir şey söylersen,

sadece daha fazla üstüne düşmekle kalmaz, olayla bir bağlantın ya da suç ortaklığın var mı diye seni bile araştırmaya başlarlar.”

Duvardaki tahtaya doğru yürüdü, eline sarı bir tebeşir aldı. “Tamam, şimdi teker teker insanları ele alalım. Bayan Manning’e teşekkür borçluyuz çünkü kendisinin ve kocasının tanıdığı ve iş yaptığı herkesle konuşmamız için bize izin verdi. Verdiği isimlerle işe başlayıp öncelikli bir liste yapalım, bakalım bizi nereye götürecektir.”

Sol üst köşeye alt alta dört isim yazdı: Jason Solomon, Sheila Winters, Theta Berenson, Sybil Haywood. “Doğal olarak Manning’in ofisinde çalışanlarla da görüşmemiz gerekecek. Hemen görüşmemiz gereken bir kişi daha var,” dedi ve Jane Sebring’in adını da listeye ekledi. Sonra döndü. “Dün gece DVD’yi yeniden izlerken bir şey fark ettim. Bayan Sebring gibi hırslı, benmerkezci, tanıdığı herkesi amacına ulaşmak için kullanmasıyla ünlü bir seks bombasının bu kadar sevecen davranması alışılmıştın dışında bir şeydi. Biraz garibime gitti doğrusu.”

“Onun hakkında bu bilgileri nereden öğrendiniz?” diye sordu Shrader, kaşları çatılmıştı.

“Enquirer’ın son sayısından.”

Shrader yüksek sesle güldü. “Enquirer mı okuyorsunuz Teğmen?”

“Tabii ki okumuyorum. Market sırasında beklerken ön sayfadaki bir makaleye gözüm takılmıştı.” Bunları söylerken Sam’e baktı, sanki çok özel bir şakayı paylaşmış gibiydi.

Bu küçük şakayı paylaşmak yerine Sam kaşlarını kaldırdı ve ‘Eee, ne olmuş yani?’ der gibi McCord’a baktı.

McCord, Sam’in bu soğuk tavrına biraz bozulmuştu. Hemen konuyu değiştirdi. “Shrader,” diye devam etti. “Womack’la sen hemen bugün Manning’in ofisindekilerle konuşmaya başlayın-” Çalan telefonunu açmak için ara verdi. “McCord!” dedi sinirli bir sesle ama yüzünün ifadesi bir saniye sonra değişti.

Telefonu kapattı ve odadaki üç dedektifin yüzüne baktı. “Kaza gecesi Leigh Manning’i kurtaran adam bulunmuş.”

“Nerede şimdi?” diye sordu Shrader.

“Aşağıda, avukatıyla birlikte. Bizimle konuşmaya başlamadan önce bir anlaşma yapmak istiyormuş.”

“Nasıl bir anlaşma?” diye sordu Womack hemen.

“Bilmiyorum, hadi gidip öğrenelim.”

Otuz Beşinci Bölüm

Shrader ve Womack, iki taraflı aynadan, sorgu odasında avukatıyla birlikte oturan 'merhametli adam'ı izliyorlardı. Masada adamların karşısında McCord ve Littleton oturuyordu.

"Ben Julie Cosgrove," diye tanıttı kendini avukat. "Bu da Bay Roswell." Roswell, altmışlı yaşlarının ortalarında, yüzü alkolden yıpranmış, dişleri çürük bir adamdı. Yüzünde suçlu, gergin bir gülümseme vardı. Ceketinin sağ dirseği yırtılmıştı. Sorgu odasına girerken kibarca eline aldığı kirli şapkası bir Coors taraftarı olduğunu gösteriyordu.

"Bay Roswell, bütün sorularınıza cevap verecek," diye devam etti avukat. "Ancak, anlattıklarının kendisi aleyhinde kullanılmayacağı konusunda garanti istiyoruz."

McCord sandalyesinin arkasına yaslandı, elindeki sarı kurşunkalemi tembel tembel sorgu odasına getirdiği sarı bloknota vuruyordu. O sırada Roswell sandalyesinde kıpırdadı ve huzursuzca avukatına baktı. "Onu neyle suçlamamızdan korkuyor ki?" dedi McCord. "Bilgi saklamak ve kaza mahallini terk etmekten başka kusuru yok."

"Kendisi kaza yerini terk etmedi, kurbanı güvenli bir yere taşıdı ve yardım istemek için telefon edecek birilerini buldu. Beşinci Şartlı Tahliye Yasası kendisini suçlayabilecek bilgileri açıklamama hakkını veriyor. Bay Roswell şu anda burada çünkü

Bay Manning ölü bulundu ve siz televizyonlarda, katille Bayan Manning'i bulup sonra da kayıplara karışan kişi arasında bir bağlantı olması ihtimalinden söz ettiniz."

"Onu neyle suçlamamızdan korkuyor?" diye yineledi McCord.

Avukat boğazını temizledi, "29 Kasım gecesi, New York Eyaleti'nce verilmiş geçerli ehliyeti olmaksızın motorlu taşıt kullanmakla suçlamamızdan."

Sam'in tahmin ettiği şeylerle karşılaştırıldığında önemsiz, küçük bir kabahatti alt tarafı, Sam gülmesini gizlemek için dudaklarını ısırdı. McCord'un bile sesi yumuşamıştı. "Bu kusur, benim mantıkamda işlenmediği için herhangi bir garanti veremem ama öğrendiklerimi Catskills'teki yetkililere ve eyalet polisine anlatmayacağıma söz veriyorum. Yeterli mi?"

Avukat müvekkiline baktı ve güvence verir gibi başını salladı. "Tamam Wilbur, o akşam neler olduğunu anlatabilirsin artık."

Roswell nasırlı parmaklarıyla şapkasını buruşturdu, sonra bakışlarını McCord'dan Sam'e çevirdi, onu daha az korkutucu bulduğu kesindi. "O gece, saat on biri biraz geçte, dağdan aşağı iniyordum, hiç içki içmemiştim—bir damla bile, yemin ederim."

Söylediklerini desteklemek için sağ elini kaldırdı. "Gerçekten çok kar yağıyordu. Birden yolun kenarında koyu renkli bir karaltı gördüm, bir kar tepeciğinin dibine büzülmüştü. Yaklaşıp etrafından dolaştım, o zaman bir insan olduğunu anladım."

Gözlerini masaya dikti. "Benim araba kullanmamam gerekiyordu çünkü sarhoş araba kullanmaktan ehliyetimi almışlardı. O yüzden durmadan devam etmeye karar verdim, ama sonra onu donarak ölüme terk edemedim."

"Tekrar geri dönüp kadını arabaya bindirdim, sonra dağdan aşağı inerken bir motel gördüm, gece müdürünü uyandırdım. Birlikte kadını bir odaya taşıdık. Adam, polis ya da ambulans

gelene kadar orada kalacağımı sanıyordu ama polislerin gelir gelmez ilk iş adımı, adresimi ve ehliyetimi soracaklarını biliyordum. Müdüre, arabadan kadının eşyalarını alıp gelene kadar onunla kalmasını söyleyerek dışarı çıktım ve gazladım.”

Adam McCord’dan çekindiği ve doğrudan kendisine hitap ettiği için Sam söze başladı. “Kendinizi riske attığınızı bile bile ona yardım ettiniz,” diye özetledi gülümseyerek. “Bu iyi bir adam olduğunuzu gösteriyor Bay Roswell.”

Altı erkek kardeşle bir ömür geçirmiş biri olarak Sam, kendisine yapılan iltifattan mahcup olmuş bir adamla, bu iltifatı hak etmediğini düşünerek suçluluk duyan bir adam arasındaki farkı çok iyi anlardı. Wilbur gözlerini kaçırınca Sam onun da ikinci kategoriden olduğundan ve adam hakkındaki ilk tahmininin doğru çıktığından iyice emin oldu. Yüreklendirici yumuşak ses tonunu hiç değiştirmeden bir soru sordu: “Durmanın nedeninin kadını yol ortasında donmaya terk edemeyişin olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Hııı. Affedersiniz, evet demek istemiştim, efendim.”

“Ortalık karanlıktı ve tipi halinde kar yağıyordu. O büyük karaltının bir erkeğe değil de bir kadına ait olduğunu nasıl anladın?”

“Yanına yaklaşıp kadar anlayamamıştım.”

“Ama yardım etmek için döndüğünde kadının hâlâ yaşadığını biliyordun, değil mi? O yüzden yardım etmek için durdun, o yüzden kadını ölüme terk edip gidemedin, öyle değil mi? Alkol sorunun var ve bu yüzden ehliyetini kaybetmişsin ama sen çok merhametli, hatta cesur bir adamsın, öyle değil mi?”

“Kimse benim için cesur ve merhametli bir adam der mi bilemem,” dedi adam, biraz rahatsız olmuştu. “Ben kimsenin öyle dediğini duymadım.”

“Bayan Manning’e yardım etmek için durup onu motele kadar götürdüğünde, sadece polisin ehliyetsiz olduğunu anla-

masından korkmadın. Arabana bakıp kazaya karıştığını anlamalarından ve bu yüzden seni suçlamalarından korktun en çok. Bayan Manning'i kurtarmak için çok büyük riske girmişsin, değil mi?"

Adamın suratı bembeyaz oldu. "Ben-" diye başladı, ama avukatı hemen elini koluna koyarak onu susturdu. "Başka hiçbir şey söyleme Wilbur, tek bir kelime bile söyleme," dedi.

Avukat, Sam'e döndü, "Bay Roswell o gece hakkında bütün bildiklerini anlattı," dedi.

Sam, avukata aldırmadan Wilbur Roswell'e bakmayı sürdürdü. Yumuşak bir ses ve sıcak bir gülümsemeyle konuştu. "O zaman ben ona bilmediği bir şeyi anlatayım. Bayan Manning o gece arabasını, karşısına aniden keskin bir viraj çıkabilir diye çok yavaş, neredeyse duracakmış gibi sürüyormuş. O virajı ben kendim de gördüm, Bay Roswell'in arabasını ben kullanıyor olsaydım, ben de duramazdım. Kazanın tek sorumlusu bence Bayan Manning."

"Neyse," dedi avukat kararlılıkla. "Müvekkilimin söyleyeceği başka bir şey yok. Eğer kazaya karışan öteki arabayı o kullanıyor olsaydı bile -ki ben asla öyle düşünmüyorum- sizin, kaza tamamen Bayan Manning'in suçuydu demeniz bir şey ifade etmez. Bayan Manning sizinle aynı fikirde olmayabilir, müvekkilime sivil mahkemelerde dava açabilir. En azından siz de olay yerini terk etmekle suçlayabilirsiniz."

Sam dirseklerini masaya dayadı, çenesini kavuşturduğu ellerinin üstüne koydu. "Avukatın haklı Roswell. Eğer o gece içkili olmasaydın bile..." diye başladı.

"İçkili değildim, bunu kanıtlayabilirim."

"Ben sana inanıyorum. Eğer kanıtlayabiliyorsan, Bayan Manning seni mahkemeye verirse, senin lehine tanıklık edebilirim, kazanın kaçınılmaz olduğunu söylerim. Üstelik Bayan Manning'i tanıyorum, hayatını kurtaran, bunun için hapse gir-

me riskini göze alan birini dava edecek bir insan değildir. Hem paraya da ihtiyacı yok, yani seni dava etmesinin bir anlamı yok. Eğer o gece içki içmediğini kanıtlarsan, Teğmen McCord'un biraz önce verdiği söze ek olarak, hiçbir yasa maddesine göre suçlanmayacağına, söylediklerinin kesinlikle aleyhinde delil olarak kullanılmayacağına söz veriyorum." Sam olaya o kadar kaptırmıştı ki kendini McCord'un da orada olduğunu unutmuştu. McCord'a baktı ve gözleriyle adama kötü davranmamasını rica etti. "Kabul ediyor musunuz Teğmen?"

Sam, McCord'un gülümsediğini görünce çok şaşırdı. McCord, sinsice gülümseyerek Roswell'e döndü. "Seni tanımıyorum Wilbur, ama bana böyle bakan bir kadına asla hayır diyemem ben, ya sen?"

Wilbur önce tereddüt etti, sonra sırtarak, "Gerçekten de çok hoş bir kadın. Gerçekten çok güzel," dedi.

Bu konuşmalardan huzursuzluk duyan tek kişi avukattı. Kaşlarını çatarak sordu, "Bu bir evet midir Teğmen? Yani verdiğiniz sözü genişleterek, Bay Roswell'i kazaya karıştığını kabul ettiği takdirde suçlamamayı kabul ediyor musunuz?"

"Eğer o gece içmediğini kanıtlarsa, evet. Aksi halde bütün anlaşmalar geçersiz olur."

"İçmedim. O gece Ben'in Yeri'nde sadece kola içtim. Ben'e sorun, size söyleyecektir, orada bulunanların hepsi de aynı şeyi söyleyeceklerdir."

"Aferin sana!" dedi Sam. "Şimdi sana bu konuyu neden bu kadar önemsedimizi, kazaya karışan öteki aracın sürücüsünü bulmanın neden önemli olduğunu söyleyeceğim. Biz hepimiz Bay Manning'i öldüren kişinin, Bayan Manning'i de kaza süsü vererek öldürmeye çalışacağını düşündük. Eğer olay gerçekten bir kazaysa, o zaman bu teoriden vazgeçip fazla vakit kaybetmeden başka suçlular aramamız gerekecek."

Wilbur Roswell sandalyesinde doğruldu, şapkasını masanın

üstüne bıraktı. “Sadece bir kazaydı,” dedi. “O gece arabayı ben kullanıyordum, isterseniz arabaya bakabilirsiniz. Ne kadar hasar gördüğünü siz de kabul edeceksiniz.”

Sam başını sallayarak ayağa kalktı. “İfadeni yazmak için birini göndereceğim.” Masanın etrafından dolaştı, elini uzattı. “Hakkında yanılmamışım,” dedi. “Sen iyi ve merhametli bir adamsın. Çok da cesursun.”

Daha sonra Julie Cosgrove’un elini sıktı. “Bay Roswell’i bugün buraya gelmeye ikna ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok doğru bir şey yaptınız.”

Sam ve McCord odadan çıkarak iki taraflı ayna pencerenin önünde duran Shrader ve Womack’a katıldılar. Shrader, McCord’a bakarak kıkırdadı. “En son ne zaman bir tanığı cazibenizle büyüleyip sonra da onun ve avukatının elini sıktınız?”

“O kadar cazibem olduğunu sanmıyorum,” dedi McCord.

“Sam harika bir konuşmacı,” dedi Womack. “Avukat hanımı iyi susturdu.”

“Hiç şaşırmadım,” dedi McCord. “Littleton, kazanın onun müvekkilinden çok Bayan Manning’in suçu olduğunu söyleyince raundu kazandı zaten. Biz burada dururken, eminim bu avukat, Leigh Manning’in sigorta şirketine mektup yazarak müvekkilinin arabasındaki hasarın tazmin edilmesini talep ediyordur.”

Shrader, Sam’i savunmaya çalıştı. “Littleton henüz meslekte çok yeni. Sorgulamada zanlıya bilgi vermenin yanlış bir şey olduğunu zamanla öğrenecek. Birazcık tökezledi, o kadar.”

McCord alaycı bir bakışla onu süzdü.

“Littleton tökezlemedi, kasten yaptı bunu.”

Otuz Altıncı Bölüm

“Kasten mi yaptın?” diye sordu McCord, Sam’e. McCord’un arabasıyla, Jason Solomon’un Soho’da West Broadway’deki evine doğru gidiyorlardı.

“Roswell ve avukatı, Bayan Manning’in ilk ifadesinde kaza hakkında bize neler anlattığını öğrenmek istiyorlardı. Adamın kılık kıyafetini gördünüz. Arabasını bile tamir ettirecek parası olmadığından eminim. Araba kazada epey zarar görmüş olmalı. Shrader ve ben kazanın olduğu yeri gördük, arabayı ben kendim kullanıyordum. Arkası kesinlikle görünmeyen kör bir virajdı. Roswell’in de Bayan Manning’le birlikte aşağı yuvarlanmaması bir mucize. Üstelik,” diye omuzlarını silkti Sam, “eminim Bayan Manning’in sigortası, Roswell’in bütün masraflarını karşılar.”

McCord anlaşılması zor bir bakışla gözlerini Sam’e çevirdi. “Benim sorumu eleştiri olarak mı algıladın?”

Sam aynen öyle düşünmüştü. Şaşırmış gibi döndü. “Hayır, hiç değil. Neden sordunuz?”

“Bilmem, sadece içimden bir ses bana...” diye başladı McCord, sonra çabucak bu saçma fikri kafasından kovmak ister gibi başını salladı. Sam ona kızmış bile olsa, zerre kadar umursamazdı. Ama Sam’in etkilendiğini düşünmesine de izin vere-

mezdi. Gerçekten de hiç etkilenmemişti çünkü o böyle şeylere aldırmazdı.

Littleton'ın kıvrak zekâsı onu eğlendiriyor, aklı büyülüyordu. Zarif kemikli yüzü, yumuşak dudakları gözüne çok hoş görünüyordu. Bütün bu özellikleri tek tek, genel anlamda, neredeyse entelektüel düzeyde ilgisini çekiyordu. Ama hepsi bir araya gelince öyle bir bütün oluşturunlardı ki, bambaşka bir düzeyde, kafa karıştıracak kadar arzulanacak bir kadın olarak görüyordu Sam'i. Ancak o kadar akıllı, o kadar yorgun ve deneyimliydi ki böyle bir kadının kalbine girmesine asla izin vermezdi, hele hele iş ortamında hiç mümkün değildi.

Sam, polislik mesleğini seçmişti; yani kendi işini kendi görmek, kendi sorunlarını kendi çözmek, kendi öncelikleri için çalışmak, kendi kapılarını kendi açmak zorundaydı. İşini nasıl yapacağını iyi biliyordu; çok iyi öğrenmişti. Geçici olarak McCord'un ortağıydı ama kesinlikle onun dengi değildi.

McCord, Sam'in Roswell hakkındaki soruyu eleştiri olarak algıladığını biliyordu ama bu onun sorunuydu, McCord'un değil. Sam'in bir şeyler yüzünden kendisine kızgın olduğunun farkındaydı. Ama aralarını düzeltmeye çalışmanın boşa zaman kaybı olduğunu da biliyordu. Sam Littleton, kadınca oyunlar oynamayı seven güzel bir kadındı. Ona neden kızgın olduğunu sorsa, bütün kadınların böyle zamanlarda yaptığı gibi davranacaktı: hiçbir sorun olmadığını söyleyecek ama yine de bir sorun varmış gibi davranmaya devam edecekti ve böyle durumlarda bütün erkeklerin yaptığını yapmasını bekleyecekti ondan.

Yani, ona bir açıklama yapması için yalvarmasını, aldığı cevap üzerine acı çekmesini, bir ipucu vermesi için ısrar etmesini, sonra biraz daha acı çekmesini isteyecekti. Ama ne yazık ki, iki cins arasında bu tür oyunlar söz konusu olduğunda, Sam Littleton, McCord'la başa çıkamazdı. McCord bunların hepsini görmüş geçirmişti, bu tür oyunlar artık ona heyecan vermiyor-

du, sonu başından belli ve sıkıcı geliyordu. Üstelik işyerinde, tehlikeli ve yersiz kaçıyordu.

Solomon'un evine çok yakın bir yerde bir park yeri buldular, McCord büyük bir dikkatle arabayı park etti.

Yanında oturan Littleton, onun başladığı cümleyi tamamlamadığının farkındaydı, yüz yaşında unutkan bir adama söylüyormuş gibi, nezaketle tekrarladı: "İçinizdeki ses size ne söylüyordu?"

McCord onun gür kirpikli kahverengi gözlerine baktı, gözbebeklerindeki altın renkli benekleri ilk kez fark ediyordu. "İçimden bir ses, bilmediğim bir nedenden bana kızgın olduğumu söylüyor," dedi ve ağzından çıkanlara kendi bile inanmadı. Kendinden nefret ederek kaçınılmaz inkâr cümlelerini bekledi.

"Evet, kızgınlım," dedi Sam sakın bir sesle.

"Gerçekten mi?" Sam'in kızgın olduğunu hem de sükûnetle kabul etmesine o kadar şaşırmıştı ki, sessizce onun yüzüne bakarak bekledi.

Bir dakika sonra Sam gülümsedi ve McCord'u konuşmaya teşvik etmek için yeni bir hamle yaptı. "Neden olduğunu anlatmamı ister misiniz?"

McCord dudağında çarpık bir gülümsemeyle, "Dinleyelim bakalım," dedi.

"Acemi bir çaylak olduğumun, bu davada sizinle çalışma fırsatını bulduğum için çok şanslı olduğumun farkındayım. Tanıştığımız ilk gün sizden bu kadar etkileneceğimi ummuyordum ama etkilendim. Yüksek organizasyon yeteneğinizin yanı sıra," dedi Sam çabucak gülerek, "bir numara olmayı sonuna kadar hak eden bir lidersiz. Sadece bu kadar değil, gerçekten iyi bir takım arkadaşı olmayı becerebilen ender liderlerden biri olduğunuzu içtenlikle düşünmüştüm."

McCord, Sam'in bu iltifatları karşısında iyice gevşemişti ki

birden aklı başına geldi. Sam kasten onun gururunu okşuyor, egosunu şişiriyordu ki iğneyi batırdığı zaman iyice yüksekte yere çakılsın. Bu oyunda gerçekten marifetli olduğunu kabul etmek gerekti. “Ve şimdi birden, pisliğin teki olduğumu anladın?”

“Hayır, öyle değil,” dedi Sam. Bakışları dimdik ve kesinlikle dürüsttü. “Ama sonuçta siz de erkekçe oyunlar oynayan bir erkeksiniz; tıpkı benimle oyun oynamaya kalkışan öteki erkekler gibi. Oysa ben sizden –belki haksızlık oluyor ama– daha büyük, daha iyi olmanızı beklerdim.”

“Kahretsin, ne yaptım da beklentilerini bu kadar boşa çıkardım, söyler misin?”

“Leigh Manning’e kocasını ölü bulduğumuzu söylediğimiz gece, Valente’nin evde olduğunu biliyordunuz ve bana söylemediniz. Çok önemli bir bilgiydi ama siz kendinize sakladınız ve ben ertesi gün tesadüfen öğrendim.”

“Ben kendi kendine bulmanı istemiştim.”

“Neden?” diye sordu Sam. “Böylece siz haklı olacaktınız ve ben yirmi dört saat daha, Leigh Manning hakkında yanlış yönlendirilmiş saf bir çaylak olarak kalacaktım.”

“Yanlış yönlendirildiğini ve biraz saf olduğunu kendin keşfedesin istedim.”

“Gerçekten mi?” dedi Sam kupkuru bir sesle. “Önemli bir cinayet davasında kullandığınız etkin liderlik tekniklerinizden biri mi bu? Shrader’a da aynı şeyleri yapar mıydınız?”

“Hayır,” dedi McCord kısaca.

“Womack’a yapar mıydınız?”

McCord başını iki yana salladı.

“Öyleyse, sırf bir kadın olduğum için, ‘haddimi bildirmek’ için ‘bir ders vermek’ amacıyla böyle davrandığınızı düşünmekte haklıyım.”

McCord ona o kadar uzun uzun baktı ki Sam adamın cevap vermeyeceğini düşünmeye başladı. Nihayet konuştuğunda

Sam'in nefesi kesildi. "Böyle davrandım çünkü hayatımda senden daha fazla gelecek vaat eden bir dedektif görmedim ben. Şimdiye kadar karşılaştıklarımın çok daha fazla yeteneğin, doğal sezgilerin ve..." McCord doğru kelimeyi bulmak için durakladı ve tartışmayla pek ilgisi olmayan bir sözcükte karar kıldı. " 'Yürek' var sende. Ben sadece, sorguladığın kişiden duygusal olarak etkilenmemen için zor fakat acısız bir ders vermek istedim."

Biraz bekledi ve sonra devam etti. "Her neyse, bu senin haklı benim haksız olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Gerçekten de bunu erkek bir dedektife yapmazdım. Kapıdan çıkar çıkmaz, âşığı öteki odada saklanan bir kadın tarafından oyuna getirildiğini söyledim."

Sam, McCord hatalı olduğunu kabul ettiği için sanki bir kahramanmış gibi şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla bakıyordu. McCord da hiç istemediği halde Sam'in kendisine bu biçimde bakmasından çok hoşlandığını keşfetti. "Özür dilerim," dedi nezaketle. "Bir daha olmayacak."

Sam sadece "Teşekkür ederim," diyebilirdi, sonra teğmene gülümsedi. "Aslında çok abartmış olabilirim. Doğrusu bu kadar dürüst ve mantıklı olmanızı beklemiyordum."

McCord kapının koluna uzanırken güldü. "Özrü kabul et ve söylediklerinden vazgeçme Sam. Sen bunu alnının teriyle hak ettin."

Arabadan indi, Sam de onu takip etti. Tartışmanın sonucundan o kadar memnundu ki, yan yana park yerinden aşağı inmeye başlayana kadar McCord'un ona 'Sam' diye hitap ettiğinin farkına varmadı. 'Ne olmuş dediyse,' diye düşündü, 'nasıl olsa hiçbir anlamı yok.' Şu anda her şey yolunda, her şey eskisi gibiydi. Birkaç dakikalık dürüst konuşmaları sırasında hiçbir şey değişmemişti. Onlar, birlikte çalışan iki dedektiftiler, hepsi bu.

Solomon'un apartmanına geldikleri zaman, Sam'in arkasından uzandı ve büyük bir nezaketle, ağır kapıyı onun için açtı.

CANAN

Otuz Yedinci Bölüm

Jason Solomon, onları omuzunda bir havlu ve çenesine ve boynuna bulaşmış tıraş kremi kalıntılarıyla karşıladı. “Buyurun, içeri girin,” dedi havlunun ucuyla tıraş kremi artıklarını silerken. “Bana iki dakika izin verin giyineyim. Sonra rahat rahat konuşuruz.”

Onları içeri davet etti. Sam, tıpkı sahibi gibi dramatik ve ilginç olan bu harikulade çatı katını incelemeye koyuldu. Yumuşak renkli meşe parkeyle kaplı yerlere kalın, bisküvi renginde halılar atılmıştı. Modern mobilyalar karamel renkli ipekle döşenmişti. Oturma odasının sol tarafında parlak çelik Trabzanlı bir merdiven kıvrılarak ikinci kata çıkıyordu. Sağ tarafta, odanın uzak köşesinde pırıl pırıl beyaz kuarstan bir şömine iki katın arasında yükseliyordu. Pastel renklerde ve tek tonda olan bütün çevre yerler, halılar, duvarlar ve mobilyalar- Sam’in şimdiye kadar gördüğü en çarpıcı soyut resim koleksiyonuna bir çeşit zemin oluşturuordu.

Bir duvarda Paul Klee, Jackson Pollock, Wassily Kandinsky’nin harikulade tabloları asılıydı, ötekinde Andy Warhol’un resimlerini hatırlatan Jason Solomon’un dört büyük boy portresi yer alıyordu.

Sam o tarafa doğru yürüyüp ressamın ismine baktı. Tanıdık bir isimdi ama Sam daha önce gördüğü modern resim örnekle-

riyle bir bağlantı kuramadı. 'Ingram' her kimse iyi bir ressamdı ama çok özgün değildi. Şöminenin üstündeki rengârenk tablo da Ingram'a aitti. Ama bu, orijinal ve Solomon'u iyi tanımlayan bir resimdi; gözlerinin yerinde kor halinde kömürler vardı, kafatasından alevler çıkıyordu.

Onun üstünde, coşkulu, parlak renkli bir yağlıboya tablo asılıydı. Sam hemen onun Theta Bronson'a ait olduğunu anladı.

Sam'in arkasından gelen McCord, o kadar yakınında durmuştu ki Sam onun kullandığı Irish Spring marka -duşta kendisi de aynı sabunu kullanıyordu- sabunun kokusunu duyabiliyordu. Sesini alçaltarak fısıltıyla sordu: "Bütün bu şeyleri beğendin mi?"

"Çok, çok beğendim."

"Neye benziyor?"

Sam gülümseyerek başını çevirdi. "Ne olmasını istiyorsanız ona."

"Bir şeye engel olmuyorum ya?" Jason Solomon'un sesi Sam'i hafif bir suçluluk duygusuyla yerinden sıçrattı.

"Oluyorsunuz," dedi McCord sakın bir sesle, "modern sanat dersimize. Dedektif Littleton koleksiyonunuzun karşısında kendinden geçti. Nerede konuşabiliriz?" diye ekledi sert bir tonla ve böylece sosyal sohbetlerine bir son verdi.

"Mutfağa gidelim. Eric kahvaltı hazırlıyor." Solomon önlerine düşerek şöminenin önünden geçip onları büyük, güneşli, meşe ve paslanmaz çelikten yapılmış ultramodern mutfağa götürdü.

Eric tezgâhın başında, bir elinde portakal suyu sürahisi, ötekinde bir şişe beyaz şarap, ayaklı bir bardağa her ikisinden de koymakla meşguldü. Otuz yaşlarında, düzgün görünüşlü bir adamdı Eric, onların içeri girmesiyle başını kaldırdı ve dostça selam verdi.

"Yiyecek bir şeyler ister misiniz?" diye sordu Solomon masaya otururken.

“Hayır, neredeyse öğlen oldu,” diye cevap verdi McCord.

“Öyleyse bir şeyler içmeye ne dersiniz? Eric’in özel tariflerinden birini tatmak istemez misiniz?”

“Hayır, kahvaltıdan yeni kalktık sayılır,” diye teklifi reddetti Sam.

Ev sahibi olarak görevini yerine getiren Solomon kollarını masanın üstünde kavuşturdu ve McCord’a dönerek, “Logan’ın ölümüyle ilgili neler buldunuz?” diye sordu.

“Aslında biz de sizin bizi doğru izlere yönleltecek bilgiler vermenizi umuyoruz. Şu anda sadece temel bilgileri topluyoruz. Birilerinin söyleyeceği bir şeylerin bize doğru yolu göstermesini bekliyoruz.”

“Bildiğim her şeyi anlatırım ben.”

“Leigh ve Logan Manning’i ne kadar zamandır tanıyor sunuz?”

Solomon cevap vermeden önce Eric, içinde omlet, bir dilim kavun ve kızarmış ekmek bulunan bir tabak ve şarap katılmış portakal suyuyla masaya yaklaştı. “Bu, Eric Ingram,” dedi Jason. “Kendisi olağanüstü bir aşçıdır.”

“Ingram mı?” diye tekrarladı Sam. “Bay Solomon’un oturma odasındaki portrelerini yapan ressam siz misiniz?”

Eric kendinden emin bir tavırla başını salladı.

“Eric konuşmaktan hiç hoşlanmaz, hele kendinden söz etmekten asla,” diye açıkladı Solomon. “İşte bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz, ben ikimizin yerine de konuşuyorum.”

Eric çoktan mutfak tezgâhına dönmüştü, McCord omzunun üzerinden onu izledi. “Eğer duyacaklarınız size bir şeyleri çağrıştırırsa Bay Ingram, lütfen konuşmamıza katılmaktan çekinmeyin. Çünkü az konuşan insanların daha iyi gözlem yaptığını kendi deneyimlerimden biliyorum.” Sonra Solomon’a dönerek, “Leigh ve Logan Manning’i ne zamandır tanıdığınızı söyleyecektiniz?” dedi.

Solomon düşünürken omletinden bir lokma alıp çiğneme-ye başladı. “Bir düşünüyüm. ‘Zaman ve Bir Şişe’ adlı oyunuma gelmişlerdi, ilk kez orada karşılaşmıştık. İlk oyunlarımdan biriydi. Eleştirmenler gelecek vaat eden bir yazar olduğumu yazmışlardı ama bir türlü halkın ilgisini çekememişti. Hâlâ merak ederim, eğer...”

“Ne kadar zaman önceydi bu?”

“On üç, belki de on dört yıl önceydi.”

“Güzel. Şimdi son birkaç ayın üstünde duralım. Bayan Manning’in taciz edildiğini düşündüğünü biliyor muydunuz?”

“Elbette. Leigh çok korkuyordu. Logan daha fazla korkuyordu ama Leigh’in bunu bilmesini istemiyordu.”

“Tacizci hakkında neler söyledi size Bayan Manning?”

“Leigh, adamın bazı armağanlar gönderdiğini, bir-iki kez telefonla aradığını söylemişti. Logan’la birlikte ikinci telefonun nereden edildiğini çok araştırdılar ama adam Manhattan’da bir telefon kulübesinden arıyormuş.”

“Bayan Manning tacizcisiyle farkında olmadan karşılaşmış olabilir. Adam, kılık değiştirerek tiyatronun önünde dolaşmış, ya da Bayan Manning tiyatrodan çıkarken onu bekleyen kalabalığın arasına karışmış olabilir. Siz ya da ekibinizden herhangi biri Bayan Manning’i kocasından başka bir erkekle beraber gördünüz mü hiç? Hiç kimseyi atlamayın lütfen,” diye ekledi McCord. “Size ne kadar imkânsız gelirse gelsin atlamayın.”

McCord’un Valente’nin adını duymayı beklediğini biliyordu Sam. Jason Solomon’un verdiği birkaç ilgisiz ismi dinlerken kalbinin derinliklerinde Leigh Manning’in kocasının öldürülme olayına karışmış olabileceğine inanmıyordu. Sam, Leigh’i hastanede görmüştü, kocasını bulamadıkları gün kulübede görmüştü. Hepsinde de, kocasını deli gibi seven, dehşet içinde korkmuş bir eş gibi görünmüştü ona.

Logan’ın cenaze töreninde Sam genç duldan gözlerini ala-

mamıştı. Onda gördüğü tek şey, bedenlen hırpalanmış, duygusal açıdan paramparça olmasına rağmen başım dik tutmaya çabalayan cesur bir kadındı. Sam Valente'nin kadını, kocasından kurtulmak isteyecek kadar çok istediğine inanabilirdi ama Leigh Manning'in Valente'nin niyetinden haberi olduğuna inanmak gelmiyordu içinden.

Öte yandan kendi kendine hatırlattı, baştan Leigh Manning'in Valente'yle bir ilişkisi olduğuna inanmamıştı ama daha sonra, bütün kanıtlar, aktrisin Valente'yle ilişkisi olduğunu ve bunu herkesten sakladığını ortaya çıkarmıştı. Ancak düşünülecek olursa, eğer Leigh Manning sadece ayrılmak istemişse, neden onu öldürsündü? Neden boşanmamıştı? Evlilik içi cinayetler genelde öfke, kıskançlık ve intikam gibi duygulardan kaynaklanırdı. Oysa herkesin bildiği gibi Leigh Manning'in kocasına karşı bu duyguları beslemesi için hiçbir neden yoktu.

Sam davranışının ne kadar saçma olduğunu bile bile, Logan Manning'in karısı ve Valente tarafından sırf öyle uygun düştüğü için öldürüldüğüne bir türlü ihtimal veremiyordu. Böyle iğrenç bir şeyi gerçekleştirmeleri için başka önemli sebepleri olmalıydı.

Solomon isimleri saymayı bitirmişti. McCord sorularıyla konuyu başka bir yöne çevirdi. "Manning'leri, birbirine bağlı, mutlu bir çift olarak tanımlayabilir misiniz?"

Solomon başını salladı. "İğrenç bir şekilde birbirlerine sadık ve insanı çıldırtacak kadar mutluydular," dedi espri yapmaya çalışarak.

O sırada Sam'in gözü Eric'e ilişti, onun yüzünün kasıldığını fark etti. "Bay Ingram?" dedi. "Siz de böyle mi düşünüyorsunuz? Bay Manning karısına sadık bir eş miydi?"

"Evet Dedektif, öyle görünüyordu." Sam bu cevabın yorumuna açık olduğunu düşündü. Ama McCord, Logan Manning'den çok karısıyla ilgileniyordu. "Ya Bayan Manning?" diye sordu Eric'e. "O kocasına sadık mıydı?"

“Kesinlikle.”

Sonra Solomon’a döndü, “Sanıyorum Bayan Manning son haftalarda çok baskı altındaymış. Kendisini takip eden bir tacizci, yeni oyunun açılış gecesi... kolay değil tabii. Baskı altında olduğunu gösteren herhangi bir sıradışı davranışı oldu mu?”

“Tanrım, evet! Hepimiz o noktaya yaklaşırken çok gergin oluruz. Yeni bir oyunu sahneye koymanın ne kadar zor olduğunu duysanız şaşarsınız.

“Oyunculuk, işin sadece bir parçası. Parasal sorunlar karabasan gibi çöker üstünüze, sponsorlar garanti isterler, yatırımlarının karşılığını almak isterler. Ne kadar başarılı olursanız olun, bir sonraki oyun için hazırlıklar başladığında inanılmaz titiz ve cimri olurlar, siz de para bekleye bekleye kurursunuz. Şu anda aynı şeyleri...”

“Yani oyunlarınızı kendi paranızla finanse etmiyor musunuz?”

“Ah, evet. Her oyun için kucak dolusu para döktüm ama artık bu parasal yükü tek başıma kaldıramıyorum. Jane Sebring ve Leigh Kendall gibi oyuncuların ne kadar para aldığı hakkında bir fikriniz var mı? Leigh’in menajeri her zamanki gibi yerine getirilmesi olanaksız şeyler istedi ama sağ olsun Logan onu daha mantıklı davranmaya ikna etti. Ne olursa olsun, yatırımcıların koydukları parayı çıkarabilmeleri için Kör Nokta’nın daha uzun bir süre kapalı gişe oynaması gerekiyor.”

McCord gözlerini tavana dikmiş, öğrenmek istedikleriyle şu anda duydukları arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyordu. “Bu oyunun sponsorları kimler?” diye sordu.

“Bu gizlidir, kimseye söylenmez.”

Karşısındaki adamın kaçamak cevapları karşısında büsbütün meraklanan McCord, ağzının bir köşesinde hafif bir gülümsemeyle gözlerini ısrarla oyun yazarına dikti. “Listeyi ne zaman alabilirim?”

McCord'un amirlik taslayan tavırlarına sinirleneceğine, Solomon omuzlarını silkti ve sırtarak, "Yarın sizin için uygun mu?" diye sordu.

McCord başıyla onayladı. "Bu listede benim tanıdığım isimler de var mı?"

Sözü yine Valente'ye getirmek istiyordu, Sam bunun farkındaydı. Jason Solomon'un yanıtı, beklediği gibi gerilmesine yol açtı. "Bir tanesi var ki onu kesinlikle tanıyacaksınız."

"Kim?"

"Logan Manning."

"Logan Manning?" diye yineledi Sam. "Ama bu çok garip değil mi?"

"Ne bakımdan?"

Jason kedinin fare ile oynadığı gibi oynuyordu Sam'le ve Sam bundan hiç hoşlanmamıştı. Yaptığını ödetmek için onu söylediği şeyi kanıtlamaya zorladı. "Eğlence dünyasının uzmanı sizsiniz, siz söyleyin."

"Eee, dışardan bakıldığında, işler biraz karışık gibi görünüyor, haklısınız."

"Neden?" Sam adamın kaytarmasına izin vermeyecekti.

"Çünkü bir yandan Logan, Leigh'in daha az para almayı kabul etmesine aracılık etmişti. Böylece yatırımcılar daha fazla para kazanabileceklerdi."

"Bu yatırımcıların arasında Logan Manning de vardı," diye ekledi Sam.

"Doğru."

"Leigh Manning kocasının da yatırımcılardan biri olduğunu biliyor muydu?"

"Elbette. Gala gecesinden bir ya da iki hafta önce konu bir akşam yemeğinde gündeme gelmişti. Biraz şaşırmıştı ama kızmamıştı."

Jason bardağını kaldırdı, Eric anında yanında belirip onun bardağını portakal suyuyla doldurdu.

Biraz geç de olsa, iki dedektifin, söylediklerinden yanlış anlamlar çıkarabileceklerini fark eden Jason açıklama yapma ihtiyacını duydu. “Logan, bütün gelirin Leigh’in kazancı olarak gösterilmesi yerine bir kısmının yatırımcı olarak kendisine ödenmesine karar vermişti. Bunun gelir vergisiyle ilgili bir sorundan kaynaklandığını anlatmıştı. Leigh’in aldığı maaş üzerinden ödemesi gereken vergi miktarı %39.6 idi. Oysa herhangi bir yatırımdan -Kör Nokta’ya yapılan yatırım da buna dahil- alınan gelir vergisi oranı sadece %20.”

“Ne kadar para yatırmıştı Logan?”

Solomon omuzlarını silkti. “Çok bir şey değil, iki yüz bin dolar.”

“Son bir sorum daha var,” dedi McCord. “Çok yaratıcı birisiniz, sezgilerinizin de çok güçlü olduğundan hiç kuşum yok. Ayrıca oyuncularla çalışmaya da alışkınsınız. Biraz önce Leigh Manning’in, bir akşam yemeğinde kocasının önerdiği finansal çözümün kendisinden çok onun çıkarına olduğunu fark edince ‘şaşırdığı’ni söylediniz. Daha önce de Manning’lerin mutlu bir evliliği olduğunu söylemişsiniz. Sizce, başarısı herkesçe alkışlanan Bayan Manning gibi bir oyuncunun, sahne dışında da son derece inandırıcı bir performans sergilemiş olması mümkün mü?”

Solomon ellerindeki kızarmış ekmek kırıntılarını silkeledi, peçetesiyle ağzını sildi; arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve değerlendirmek istemiş gibi uzun uzun McCord’u süzdü.

Şaşırtıcı bir şekilde soğuk bir sesle, “Ne yapmaya çalışıyorsunuz siz?” diye sordu. “Çok uzak bir ihtimal bile olsa, Leigh’in Logan’ı öldürdüğünü mü ima ediyorsunuz?”

“Şu anda hiçbir şey ima etmiyorum, sadece varsayımlarda bulunuyorum.”

Jason Solomon, McCord’u duymamış gibiydi. “Evet, tam da

bunu ima ediyorsunuz. Bu durumda, size yüksek sezgilerime dayanan, sansürsüz düşüncelerimi söylemek zorunda hissediyorum kendimi. Siz kocaman bir bok çuvalısınız. Vaktinizi boşa harcıyorsunuz, bu arada benim vaktimi de boşa harcıyorsunuz.”

“Harika!” dedi McCord ifadesiz bir sesle. “Mademki nezaket kurallarını bir tarafa bıraktık açıkça soruyorum: 29 Kasım Pazar günü saat üçten sabaha karşı üçe kadar neredeydiniz?”

Jason şaşkınlıkla baktı, “Şimdi de onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?”

“Siz mi öldürdünüz?”

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Bir düşünelim... İlk olarak şunu söyleyebilirim, eminim Leigh Manning için hayli yüksek bir sigorta poliçeniz vardır. Fiziksel olarak rolünü oynayamayacağı anlaşılırsa ne kadar para alacaktınız? Onun rolünü şimdi Jane Sebring oynuyor. Eğer role Jane Sebring devam etse ve Leigh Manning’e hiçbir şey ödemek zorunda olmasanız ne kadar para tasarruf etmiş olursunuz?”

“Siz aklınızı kaçırmışsınız,” dedi Jason öfkeyle. O sırada kapının zili çaldı; Jason, Eric’e dönerek, “Bak şu lanet kapıya,” diye söylendi.

“Eğer bu varsayım fazla inanılmaz gibi geldiyse bir de şunu dinleyin,” dedi McCord, Eric uzaklaştıktan sonra. “Siz bir eşcinselsiniz ve zavallı Eric’e iyi bir aşçı ve uşak olması dışında hiç değer vermiyorsunuz. Logan Manning’e ilgi mi duyuyordunuz? Sizi reddederek egonuzu yaralamış olabilir mi?”

“Seni orospu çocuğu!” dedi Jason alçak sesle.

McCord annesinin ahlaki değerleriyle ilgili bu yorumu tepki gösterirken çok eğleniyormuş gibiydi. “Annemi bu kadar yakından tanıyan insanların sayısının çokluğu her zaman şaşırtmıştır beni.”

Solomon bir an şaşkınlıkla baktı, sonra başını arkaya atarak

kahkahalarla gülmeye başladı. “Bu cümlemenizi muhakkak bir oyunumda kullanacağım.”

“O zaman ben de herkese benden aşırığınızı söylerim.”

“Dava edin isterseniz. Ben-” Oturma odasından gelen istirik bir kadın sesiyle konuşmasını kesmek zorunda kaldı.

“Çekil yolumdan Eric!” diye haykırıyordu kadın. “Yanında kimlerin olduğu umurumda bile değil. İşitirlerse işitsinler! Nasıl olsa bu akşam herkes duyacak...”

Jason ayağa fırlarken neredeyse sandalyesini düşürüyordu. Jane Sebring mutfığa daldı, makyajsız yüzünde gözyaşları sel gibi akıyordu. “Birkaç dakika önce bir gazeteci aradı. Hikâyeyi bu akşam haberlerinde yayımlamadan önce benim de yorumumu almak istemiş!”

“Sakin ol tatlım,” diyerek Jane’i kollarına aldı ve sırtını okşadı Solomon. “Neden söz ediyorsun sen?”

“Logan’dan söz ediyorum,” diye haykırdı Jane. “O alçak herif evime kadar gelip kapıcıya rüşvet vermiş.”

Solomon kadını biraz kendinden uzaklaştırarak onun gözyaşlarından ıslanmış yüzüne baktı. “Eee, ne öğrenmiş o alçak gazeteci?”

“Logan’la aramızdaki ilişkiyi öğrenmiş!”

Solomon’un yüzü şok, dehşet ve öfkeden bembeyaz kesilmişti. Kollarını iki yanına sarkıtarak bir adım geri çekildi. Sam duyduklarından büyülenmiş gibi görünen McCord’a baktı, sonra gözlerini Eric’e çevirdi.

Eric’in yüzünde tiksiniş gibi bir ifade vardı ama kesinlikle şaşırılmış gibi durmuyordu.

Kaldırımın kenarına park ettiği arabasına doğru yürürken McCord, “Eee, şimdi ne düşünüyorsun bakalım?” diye sordu Sam’e. Jane Sebring’in gözyaşları içinde yaptığı itiraftan çok memnun olmuşa benziyordu. “Söyle bakalım, Leigh Manning’in kocasını öldürmek için geçerli bir sebebi var mıymı?”

Sam gözlerini masmavi gökyüzüne dikmiş düşünüyordu. Birkaç dakika öncesine kadar Leigh Manning'in Valente'nin kocasını öldürme planlarına katılmış olması ihtimaline kesinlikle inanmıyordu. Ama Logan Manning'in Jane Sebring'le bir ilişki yaşıyor olması her şeyi değiştiriyordu... "Karar vermeden önce iki sorunun cevabını öğrenmem gerek."

"Hangi soruların?"

"Bir, Leigh Manning'in, kocasının Sebring'le ilişkisinden haberi olup olmadığını bilmek istiyorum, bir de Jane Sebring'in cinayetin işlendiği saatlerde nerede olduğunu belirten ifadesine bir daha göz atmak istiyorum. Leigh Manning'in matineden sonra bazı değişiklikleri tartışmak için Solomon'la birlikte tiyatrodan kaldığını biliyoruz. Ama Jane Sebring, matineden hemen sonra oradan ayrıldığını ve doğrudan evine gittiğini söylüyor. Söylediklerine bakılırsa, eve gidince hemen yatmış, daha sonra kalkıp tek başına akşam yemeği yemiş ve televizyonda bir film izlemiş. Bu çok inandırıcı bir açıklama değil."

"İzlediği filmin adını verdi ya, daha ne kadar kanıt gerekiyor?"

"Eğer Logan'ın beynini dağıttıktan sonra silahını eline tutuşturup bir kez de ona ateş ettirmeyi düşünecek kadar akıllı biriye, eve döndüğünde herhangi bir TV rehberine bakıp o saatlerde oynayan bir filmin adını öğrenecek kadar da akıllıdır mutlaka." Sonra "Ah!.." dedi Sam, McCord'un sırtıttığını görünce. "Ben de ciddi olduğunuzu sanmıştım."

"Leigh Manning'in suçlu olduğuna inanmak istemiyorsun, değil mi?"

"Öyle bir düşüncem yok," diye itiraz etti Sam. "Sadece kesinlikle emin olmak istiyorum."

"Sebring'in nerede olduğunu belirten ifadesini yeniden incele. Tiyatrodan sonra eve gitmek için bir taksi şirketinden yararlanmış, şirkette kayıtları vardır mutlaka. Eve geldiğinde apartmanın kapıcısıyla da konuşmuş."

“Ama aynı kapıcı rüşvet karşılığında onun Logan Manning’le ilişkisini gazeteciye anlatmış. Dürüstlüğünden çok etkilendim doğrusu.”

“Adam günün yirmi dört saati orada değil. Belki onun eve geldiğini gören başka bir kapıcıdır.”

“Sebring eve geldikten bir süre sonra kimseye görünmeden tekrar çıkmış olabilir. Eğer hemen çıkmışsa fırtına başlamadan dağa çıkma olasılığı yüksek.”

“Haklısın,” dedi McCord saatine bakarak. “Şimdi Manning’in ofisine gidip çalışanları sorgulamak için Womack’la Sh-rader’a yardım edelim.”

Otuz Sekizinci Bölüm

‘Manning Yatırımcılık’ şirketi, on beşinci katta, asansörün hemen karşısındaki etkileyici görünümlü iki kanatlı kapının arkasında yer alıyordu. Kapılar, ferah, daire şeklinde bir bekleme odasına açılıyordu. Bu bekleme odasının etrafında ofisler ve toplantı odaları sıralanmıştı. Dekorasyon amaçlı paslanmaz çelikten sütunlar, mürdümrengi ve mavi gölgeli kanepelerle yuvarlak koltuklardan oluşan oturma gruplarını birbirinden ayırıyordu. Sam ve McCord içeri girdiklerinde, sağ tarafta en dipte duran yarım daire şeklindeki masada oturan resepsiyon görevlisinden başka kimse yoktu görünürde. Genç kadın onları Womack’la Shrader’ın ofis çalışanlarıyla görüştükleri karşı taraftaki bir odaya götürdü.

“Çok verimli bir sabah geçirdik,” dedi Shrader. “Womack, Manning’in sekreteriyle görüşmeye gitti şimdi. Ya siz, siz Solomon’dan işe yarar bir şeyler öğrenebildiniz mi bari?”

McCord çabucak Solomon’un yanındayken olanları anlattı, sonra da o sabahla ilgili ayrıntıları öğrenmek istedi.

“Sanırım şanslı günümüzdeyiz,” diye başladı Shrader. “Manning için çalışan mimarlardan biri –George Sokoloff- ‘Crescent Plaza’ adında, tasarım ve yapım işlerini Manning’in üstlenmek istediği çok önemli bir proje için çalıştığını anlattı. İki yerleşim

kulesi ve onlara bitişik büyük bir alışveriş merkezi olacakmış. Tahmin edin Manning'in 'gizli yatırımcı'sı kim?"

"Valente," dedi McCord kendinden emin bir tavırla.

"Doğru. Valente ve Manning son zamanlarda sık sık görüşüyorlarmış. İşin en ilginç yanı şu: Sokoloff, Crescent Plaza'nın tasarımının gerçekten benzersiz ve özel olduğunu ve Valente'nin tasarımları görür görmez çok beğendiğini anlattı. Valente, Manning'i proje sorumlusu mimar olarak işe almak, ancak plazayı kendisi inşa etmek istemiş. Manning de bunu kabul etmeyip tasarım ve yapım aşamasında işin büyük ortaklarından biri olmakta ve bittikten sonra da yarısının sahibi olmakta ısrar etmiş."

"Valente ortaklardan hiç hoşlanmaz. Takım oyuncusu değildir o."

"Doğru," dedi Shrader. "Ama bu Crescent Plaza'yı gerçekten istiyormuş. Logan Manning sadece tasarımın sahibi değilmiş, aynı zamanda inşaatın yapılacağı arazinin de ortaklarından biriymiş. Valente'nin Manning'i ortadan kaldırarak hem karısına hem de projesine el koyduğunu düşünüyorum. Şimdi Manning öldü, Valente artık plazanın planlarını ve araziye satın alabilir, kendi istediği mimarları proje sorumlusu olarak işe alabilir ve inşaatı da tek başına yapabilir. Eminim Manning'in dul karısı ona her konuda yardımcı olacaktır."

"Biliyor musun," dedi McCord düşünceli bir tavırla. "Acaba Dedektif Littleton başından beri haklı mıydı diye düşünmeye başladım. En başından beri Leigh Manning'in Valente'yle cinsel açıdan ilgilenmediğini düşünüyordu."

"Öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum," diye karşı çıktı Sam.

"Söylemene gerek yok ki. Ne zaman bu konu açılrsa gözlerinde hep o aynı inatçı ifade parlıyor. Ben diyorum ki; Valente ile Leigh Manning arasındaki ilişki tamamen bir iş bağlantısı

olabilir. Valente, Crescent Plaza'nın projelerine sahip olmak, o da kendisini aldattığı için kocasını cezalandırmak istiyordu."

O sırada içeri giren Womack cümlelerin sadece sonunu duyarak konuşmaya katıldı. "Manning'in karısını aldattığını siz nereden öğrendiniz?"

"Bu sabah Jane Sebring -yedek oyuncu- anlattı," diye cevapladı McCord.

"Şu yedek oyuncu Manning'in sekreteriyle yattığını da biliyor muymuş?"

"Neden söz ediyorsun sen?"

Womack başparmağıyla kapıyı işaret etti, "Manning sekreteriyle yatıyormuş. Adı Erin Gillroy. Biraz önce gözyaşları içinde her şeyi itiraf etti. Siz kimden söz ediyordunuz biraz önce?"

"Jane Sebring."

Womack'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü, kahkahasını zor zapt ediyormuş gibiydi. "Herifçi Jane Sebring'i de mi beceriyormuş? Kahretsin, ah elime Jane Sebring'le olma fırsatı çıkacaktı ki... Kadının—" Ellerini kadının birer kavun büyüklüğündeki memelerini kavriyormuş gibi yaptı; sonra durdu ve Sam'e baktı. "Littleton, neden gidip sekreter kızla konuşmuyorsun? Bak bakalım gözyaşı ve sümük dışında bir şey elde edebilecek misin? Ona iyi davran, sertleşmemiş yumurta kabuğu gibi çıtırdıyor zaten. Ona sadece ne kadar zamandır burada çalıştığını ve Manning'in kişisel alışkanlıkları hakkında bilgisi olup olmadığını sordum. Daha ilk soruda ağlamaya başladı, ikinci sorumu sormadan her şeyi itiraf etmişti bile."

"Ben de şu Sokoloff denen adamla görüşmek istiyorum," diyerek ayağa kalktı McCord, ama Womack bir soruyla onu durdurdu.

Hüngür hüngür ağlayan bir sekreterle uğraşmaya gönülsüz bir tavırla Sam yavaş yavaş ofislerin önünden geçiyordu ki gözleri kapısı açık olan büyük bir toplantı odasına ilişti. Odanın

ortasında bir masanın üzerinde çok güzel, yarım ay şeklinde tasarlanmış plazanın maketi duruyordu. Gökyüzüne yükselen iki yuvarlak kulesi 'art deko' tarzında süslenmişti. Maket yaklaşık bir buçuk metre kare büyüklüğündeydi, en ince ayrıntılar bile yansıtılmıştı, minyatür çeşmeler, dekoratif sokak lambaları, yürüyüş yolları ve geniş arazisi bile atlanmamıştı.

Kırk yaşlarında, meraklı görünümlü bir adam, üzerine eğilmiş, dikkatle maketi inceliyordu. Omuzları hafifçe çökmüş, elleri arkada kavuşturulmuştu. "Crescent Plaza'nın maketi mi bu?" diye sordu Sam daha yakından görmek için içeri girerken.

Adam döndü, gözlüklerini burnunun ucuna doğru iterek, "Evet, o," diye cevap verdi.

"Ben Dedektif Littleton, NYPT'den," diye açıkladı.

"Ben de George Sokoloff."

Sam'in tüm dikkati maketin üzerindeydi. "Nefes kesici bir şey bu," dedi. "Kuleler bana Chrysler Kuleleri'ni hatırlattı biraz. Bay Manning son derece yetenekli biri olmalı, eseriyle gurur duymuştur."

Adam bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçti.

"Yanılıyor muyum?"

"Kısmen," dedi adam, sonra omuzlarını dikleştirdi ve neredeyse acılı bir sesle konuştu. "Logan bununla çok gururlanırdı ama ne yazık ki öldü. Bu yüzden de bu işin ortak çalışmamızın ürünü olduğunu söylemeye devam etmenin bir anlamı yok artık."

"Hem fikir hem çizim, ikisi de bana ait. Eskiden kendimden çok şirketin çıkarını önemserdim. Bu kez Logan, proje sorumlusu mühendisin ben olacağıma, iş bittikten sonra da kârdan pay alacağıma söz vermişti."

McCord'un sesi konuşmalarını böldü, ikisi de ona doğru döndüler. "Bütün övgüleri Logan Manning topladığı zaman neler hissettiniz? Yoksa mimarlık şirketlerinde sık rastlanan bir durum mudur bu?"

Sam, Mitchell McCord'un bir odaya girişini izlemenin ne kadar heyecan verici olduğunu düşünmemeye çalıştı. Spor ceketi artık omuzlarına büyük gelmiyordu. Birlikte çalışmaya başladıktan birkaç gün sonra düzelttirmişti. Şimdi üzerine gayet güzel bir biçimde oturuyordu ama Sam onun en çok, düğmeleri açık polo yakalı tişörtlerini ve ara sıra giydiği üzeri çizik dolu deri pilot montunu seviyordu. Toplantı odasından sessizce çıkarak McCord'la mimarı yalnız bıraktı.

Logan Manning'in ofisi, resepsiyon masasının arkasındaki dekoratif panolarla kaplı duvardan başlayıp kıvrılarak devam eden koridorun sonundaydı. Erin Gillroy, Logan'ın masasının önünde, başı öne eğik, elinde bir tomar kâğıt mendil, ayakta duruyordu. Sam içeri girince başını kaldırdı. "Bayan Gillroy, ben Dedektif Littleton."

"Merhaba," dedi Erin, sesi çatal çatal ama sakindi.

"Oturmak ister misiniz?"

"Hayır, gerek yok. Ayakta durursam daha az aptal ve daha güçlü hissediyorum sanki kendimi."

Sam, Manning'in masasının bir köşesine yaslanarak çantasından bir bloknotla bir kalem çıkardı. "Dedektif Womack bir kadınla konuşursanız daha rahat olacağınızı düşünüyor."

"Sahi mi? Hiç de sevecen biri gibi gelmemişti bana."

Womack'ın Erin Gillroy tanımının aksine, Sam genç kadının hiç de zayıf ve korkak biri olmadığını hissediyordu. "Ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz?"

"Yaklaşık iki yıldır."

Bir sonraki konuya nasıl geçeceğini düşünmek için Sam bloknotuna bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı, ama hiç gerek kalmadı çünkü Erin soruyu duymadan cevabını vermişti bile. "Logan Manning'le ilişkimiz altı ay önce başladı ve bitti."

Sam genç kadını dikkatle incelerken bir yandan da neden her şeyi iki yabancı dedektife anlatmaya bu kadar hevesli olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Bu ilişkiyi sizden başka kim biliyordu?"

Erin yumruklarını sıktı, “Hiç kimse! Sadece bir kişiye, oda arkadaşım Deborah’a anlatmıştım. Dün gece bir gazeteci onu aramış ve Logan Manning’le ilişkim olduğunu bildiğini söylemiş. Ve benim oda arkadaşım, DOSTUM,” diye vurguladı Erin, “ona bu konuda yalan söylemenin dürüst bir davranış olmayacağını düşündüğü için her şeyi anlatmış.” Sam’e bakarak öfkeyle sordu: “Söyler misiniz bana sürekli İncil ve İncil’den alınma söylemler okuyan Deborah gibi bir insan nasıl olur da bir dostuna ihanet eder, verdiği sözden hiçbir pişmanlık duymadan nasıl döner? Bunların hepsini de, ‘dürüstlük’ adına yapıyor üstelik. Oysa yapması gereken tek şey, telefonu adamın yüzüne kapatmak ya da en fazla mesajını almaktır.”

Gözlerini Sam’e dikmiş, ısrarla bir cevap bekliyor gibiydi. Sam aklına ilk gelen şeyi söyledi: “Tanıdığım en acımasız ve önyargılı insanların çoğu her pazar kiliseye gider ve sürekli İncil okurdu. Bu insanların inandıkları dinin yasakları ve yaptırımlarından korkmadan nasıl bu kadar zalim ve günahkâr olabildiklerine oldum olası aklım ermemiştir. Ama oluyorlar gördüğünüz gibi.”

“Deborah da onlardan biri işte.”

“Sizce gazeteci bu ilişkiyi nasıl keşfetmiş olabilir?”

“Ben herhangi bir şey bildiğini sanmıyorum. Muhtemelen sadece boş atıp dolu tutturmaya çalışmıştır. Gazeteciler son günlerde Bay Manning’in tanıdığı her kadına böyle telefonlar açıp benzer şeyler söylüyorlarmış. İçlerinden biri dün gece Jacqueline Probst’u da aramış ve aynı şeyleri söylemiş. Jacqueline gazeteciye eğer ismini kullanırsa kendisini dava edeceğini söyleyip telefonu suratına kapatmış.”

“Jacqueline Probst kim?”

“Burada çalışan mimarlardan biri. Dedektifler onunla da konuştu. Jacqueline, altmış dört yaşında. Neredeyse Logan’ın büyükannesi olacak yaşta.”

Sam hemen konuyu değiştirdi. “Bay Manning’in resmi ya da özel yazışmalarının hepsiyle ve telefon görüşmeleriyle siz mi ilgileniyordunuz?”

“Evet.”

“Bu görüşmelerin kayıtları var mı?”

Erin başıyla onayladı.

“O deftere ve başka bazı kayıtlara da bakmak istiyorum. Bayan Manning’den yazılı izniniz var.”

“Ne isterseniz getirebilirim.” Erin, son derece huzursuz bir şekilde, parmağını Logan’ın masasının üstünde duran altından yapılmış, piramit şeklindeki kâğıt ağırlığının üstünde gezdirdiyordu. Sonra, özenle deri kâğıt tepsisini düzelitti. “Logan’ın öldüğüne inanamıyorum.”

“İlişkiyi kim bitirdi, siz mi yoksa Bay Manning mi?”

“İlişki’ bile denemezdi bizimkine,” diye cevap verdi Erin bakışlarını Sam’e çevirerek. “Geçen ilkbaharda, ben nişanlıydım ve ailemin bir yıldır planladığı bir temmuz düğünüyle evlenecektim. Düğünden bir ay önce nişanlım beni terk etti.

“Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan düğün tarihi yaklaştıkça, olayı unutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Jogging, meditasyon, gece geç saatlere kadar çalışmalar... Düğün yemeğimin provasının yapılacağı gece de gönüllü olarak mesaiye kalmıştım. Logan da buradaydı. Ismarladığımız yemeği yedikten sonra ben birden ağlamaya başladım, Logan da beni teselli etmeye çalıştı. O günün benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Öyle komik bir adamdı işte; zaman zaman çok düşüncesiz davranır, bazen da insanlar için önemli olan küçük ayrıntıları hatırlardı. Her neyse, benim, nişanlım için fazla iyi olduğumu söyleyerek kolunu omuzlarıma atmıştı, ondan sonra hatırladığım son şey, şuradaki kanepenin üzerine yığılmamız oldu. O kadar yakışıklı bir adamdı ki nişanlım sürekli onu kısıkanırdı. Sanırım o gece olanlarda bunun da katkısı vardı.”

Erin susunca Sam nezaketle onu devam etmeye zorladı. “Sonra ne oldu?”

“Bir ay sonra reglim gecikmişti, eczaneden aldığım gebelik testi de yanlışlıkla pozitif çıkınca ben çılgına döndüm. Deborah benim yanıma taşınalı daha ancak birkaç hafta olmuştu, ama iyi bir insana benziyordu ve ben... aklımı kaçırmış gibiydim. Kürtaja karşıydım, bu yüzden söz konusu bile olamazdı. Her neyse, o gün Deborah’a her şeyi anlattım.”

“Dün gece telefonda gazeteciye anlattıklarını mı?”

Erin başıyla onayladı, hasta gibiydi. “Sizce, bundan -benden ve Logan’dan haberlerde söz ederler mi bu gece?”

Sam bir an durakladı, sonra başıyla onayladı. “Bence buna hazırlıklı olsanız iyi edersiniz. Ama içinizi rahatlatıcaksa söyleyeyim, bu akşam sözü geçecek tek kadın siz olmayacaksınız.”

Erin başını arkaya doğru eğerek gözlerini kapadı. “Zavallı Bayan Manning,” dedi. “Öteki iki ismin kim olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Sam bir şey belli etmemeye çalışarak, “Hangi iki isim?” diye sordu.

“Jane Sebring ve Trish Lefkowitz.”

“Trish Lefkowitz -Bayan Manning’in basın danışmanı?”

Erin önce başıyla onayladı, sonra başını iki yana sallayarak, “Bilmiyorum,” dedi. “Trish Lefkowitz bir yıl önceydi. Belki ondan söz etmezler, belki de paçasını nasıl kurtaracağını biliyordur. Basınla baş etmesini iyi bilir.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

McCord masasında oturmuş, Sam, Shrader ve Womack'la günün olaylarını gözden geçiriyordu. Üç erkek, Logan Manning'in cinsel performansından etkilenmiş gibi görünüyorlar, bununla eğleniyorlardı. "Erin Gillroy, Jane Sebring ve Trish Lefkowitz," dedi McCord. "Çıtı pıtı bir sarışın, muhteşem bir kızıl ve kuzguni saçlı bir esmer güzeli. Manning kadınlar konusunda sadece seçkin zevkleri olan biri değilmiş, aynı zamanda çok da yürekliymiş."

"Sadakatsizliğin hayran olunacak bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedi Sam, sonra da neden bu kadar öfkелendiğini düşündü. Delikanlılar delikanlı, erkekler de erkektiler sonuçta. Sam bunu çok iyi biliyordu. Gizli kapaklı ilişkilerin sayısının çokluğu, delikanlılar için bir zafer madalyası anlamına gelirdi; kabul etseler de etmeseler de yetişkin erkeklerin çoğu için de aynı anlama gelirdi.

McCord, Sam'e yan yan bakarak güldü. "Sen Trish Lefkowitz'i tanımazsın, ama ben onu yıllardır tanıyorum. Manning'in, aşta hüsrana uğramış güzel sekreterini iptal edilen düğün gecesinde teselli etmesini -cinsel açıdan- anlayabilirim; kendini çok güçlü hissetmiştir. Sarışın bir Hollywood seks tanrıcısını baştan çıkarmasını da anlayabilirim; kendini çok özel hissetmiştir. Ama Trish Lefkowitz'le yatağa girmek? İşte bu ce-

saret ister. Erkekliğini kaybetmediğine şükretsin. O kadın bir karadul örümceği gibidir. Kendi adıma ben onunla yataarken gözlerimi kapatmaya korkarım.”

McCord telefona cevap vermek için konuşmasına ara verince Sam yerinden kalktı, üzeri Logan ve Leigh Manning, Michael Valente ve Manning’lerin arkadaşları ve tanıdıkları ile ilgili renkli etiketli dosyalarla dolu masaya yaklaştı. Bunlara o gün Manning’in şirketinden getirdikleri kucaklar dolusu dosya ve kayıtlar da eklenmişti. Sam, Shrader ve Womack, McCord’un talimatı üzerine hepsini teker teker yeniden gözden geçiriyorlardı. Shrader, Leigh Manning dosyalarını incelemeyi bitirmiş, o sabah geri getirmişti. Bu kez de Sam bunları eve götürerek inceleyecekti.

McCord telefonu kapattı, duyduklarından memnun olmuşa benziyordu. “Arayan Holland’dı,” dedi. “Manning’in gelir vergisi –kişisel ve şirketle ilgili– kayıtlarını incelemek için istediğim mahkeme kararını çıkartmış. Shrader, Womack’la birlikte yarın bu kararı Manning’in muhasebecisine götürün ve belgeleri alın. Sonra da ilk iş kopyalarını çıkartın. Bir setini üzerinde çalışmak için bizse saklayın, ötekini bizim muhasebe servisine götürün. Özel Dolandırıcılık masasından bir uzmanın bütün evrakları incelemesini istiyorum. Eğer Manning’in vergi iadesi hesaplarında Valente’nin şirketlerinden herhangi bir para transferi varsa bizim çocuklar kesinlikle bulurlar.”

“Neden bir mahkeme kararına ihtiyacımız var?” diye sordu Womack. “Elimizde Bayan Manning’in, ‘istediğimiz her şeyi yapabilmemiz’ için verdiği yazılı bir izin belgesi var sanıyordum.”

“Var, işte bu yüzden mahkeme kararını bu kadar kolay çıkarabildik. Ama kendi kıcını kurtarmak için Manning’in muhasebecisi, belgeleri teslim etmeden önce resmi bir belge isteyecektir. İzin belgesini doğrulatmak için Bayan Manning’i aramasını istemiyorum çünkü onu bize verdiği açık kart için uyabilir.

“Eninde sonunda Bayan Manning’in aklı başına gelecek ve verdiği izin belgesini iptal edecektir.

“Zaten bu yüzden Dr. Winters’la bir an önce görüşmek istiyorum,” diye devam etti McCord. “Elimizde Leigh Manning’in verdiği, Sheila Winters’ın Logan Manning’le yaptığı terapi seanslarında konuşulanların doktor-hasta mahremiyeti kuralını bozarak bize aktarılmasına ilişkin kapı gibi bir yazılı izin belgemiz var. Bayan Manning’in verdiği izin belgesi sadece kocasının seanslarıyla sınırlı değil. Bu yüzden Dr. Winters, Bayan Manning’in de kendi terapi seanslarında anlattığı her şeyi açıklamak zorunda.”

Shrader başını hayretle iki yana salladı, “Buna izin verdiğine hâlâ inanamıyorum.”

“Ama edindiğimiz bilgilerin saklı tutulmasını özellikle rica etti,” diye hatırlattı Sam üç erkeğe.

“Evet, öyle yaptı,” diye cevap verdi McCord, “ama siz Dedektif Littleton sadece çok dikkatli olacağımıza söz verdiniz. Her neyse,” diye bitirdi konuşmasını, “ne kadar acele edersek o kadar iyi olur. Dr. Winters’ın bize verebileceği en yakın randevuyu aldım ben, yarın görüşüyoruz.”

Shrader ve Womack’a döndü, “Siz ikiniz yarın sabah mahkeme kararını Manning’in muhasebecisine götürüyorsunuz ve verdiği her şeyi alıp buraya getiriyorsunuz. Littleton’la ben Dr. Winters’la görüşmeye gideceğiz. Nedense bizimle işbirliği yapmaya pek hevesli olmayacağını düşünüyorum.”

Kırkıncı Bölüm

McCord'un tahmini doğru çıktı. Sam'le birlikte, Winters'in odasına alınmadan önce, küçük ama şık bekleme salonunda tam kırk beş dakika beklemek zorunda kaldılar. Doktor Winters'in ofisi son derece güzel bir kütüphane gibi döşenmişti. Ahşap döşemenin üzerindeki Uzakdoğu işi halılar, siyah-beyaz rahat kanepeler ve yeşim rengi deriden berjerler odanın havasını бүtүnlüyordu.

Sarı saçları zarif bir topuzla toplanmış, gülkurusu Chanel takımları içinde Doktor Winters'in bu son derece pahalı bir zevkle döşenmiş ortama çok yakıştığını düşündü Sam.

"Sizi bu kadar beklettiğim için çok özür dilerim," dedi psikiyatr ellerini sıktıktan sonra. "Bu sabah acil bir vaka vardı, o yüzden randevularım aksadı."

"Bize bugün vakit ayırabildiğiniz için teşekkür ederiz," dedi McCord. "Manning davası, sağ olsunlar medya yüzünden trajikomik bir hal aldı."

"Haklısınız," diye cevap verdi doktor. "Medya dün gece Logan'ın sözde aşk maceralarını yayımlamaya başlamadan önce de her şey Leigh için yeteri kadar zordu zaten."

"Bayan Manning bu olanları nasıl karşılıyor? Yakın arkadaş olduğunuza göre onunla konuşmuşsunuzdur sanırım."

Sheila Winters son derece dikkatli ve açık bir tavırla, "Ya-

kın arkadaşı' olarak size ancak şunu söyleyebilirim," dedi. "Aynı koşullardaki öteki kadınlar ne hissediyorsa Leigh de öyle hissediyor. İki hafta önce, harika bir işi, mutlu bir özel yaşamı ve çok şeyler vaat eden parlak bir geleceği vardı. Bu iki hafta içinde, kocası gizemli bir şekilde kayboldu, kendisi bir kaza geçirdi, neredeyse ölüyordu, sonra kocası öldürülmüş olarak bulundu ve birden dul kaldı. İki gün önce onu vakur bir şekilde toprağa verdi, sevdiği ve saygı duyduğu adam için yas tutmaya başladı. Medya sayesinde bütün dünya o cenaze törenini izledi, bütün dünya onun acısına ve asaletine tanıklık etti, insanlar onun acısını paylaştılar ve saygı duydular."

Sesi duyduğu kızgınlıktan kısılmıştı, altın dolmakalemini uzun parmaklarının arasında çevirerek bir süre durdu. Yeniden konuşmaya başladığında sesi normale dönmüştü, her şey kontrol altındaydı. "Dün geceye gelince, yine aynı medya sayesinde Leigh'in merhum kocası bugün, iflah olmaz bir kadın düşkünü olarak lanse ediliyor, dolayısıyla Leigh de gözleri kör bir ahmak yerine konuyor. Ayrıca meslek hayatı da kötü etkileniyor. Jane Sebring gerçekten kocasıyla yatmış olsa da olmasa da Leigh bundan sonra o kadınla nasıl aynı sahneyi paylaşabilir?"

Sözlerini bitirince Sam'e baktı, Sam başını iki yana sallayarak, "Ben olsam yapamazdım," dedi. "Yapamazdım. Kendimi o kadar kızgın, o kadar aşağılanmış ve o kadar ezik hissedirdim ki bu duygularımı asla saklayamazdım."

Sheila Winters gülümsedi, tamamen aynı fikirde olduğunu göstermek istemiş gibi ellerini kaldırdı. "Leigh'in neler hissettiğini çok güzel dile getirdiniz. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyleri hissedirdim."

"Bir psikiyatrin ağzından normal biri olduğumu duymak çok güzel," dedi Sam.

Sam'in sözleri Sheila Winters'ı güldürdü. "Psikiyatrların 'normal' olduğunu kim söyledi size?" diye espri yaptı.

Sam'le uyum sağladığını görmekten memnun, teğmene döndü. "Sorunuza doyurucu bir cevap verebildim mi?"

"Evet, ama o benim ısınma sorumdu," dedi McCord. "Daha çok sorum var."

"Korkarım onları yanıtlayamayacağım. Zaten yasal olarak anlatabileceklerimin hepsini söyledim. Bundan fazlası hasta-doktor mahremiyetini ihlale girer."

McCord duymazdan geldi. "Logan Manning hem hastanız hem de arkadaşınızdı."

Sheila Winters'ın parmakları arasındaki dolmakalem yavaşça yer değiştirdi; yüzündeki nazik tebessüm yerinde kaldı. Doktor, McCord'un söylediklerini ne kabul ne de inkâr etti.

"Bayan Manning ve kocası ne zaman ve ne için size danışma ihtiyacını duydular?"

Altın dolmakalem kadının parmaklarının arasında dönmeye devam etti, gülümsemesi nezaketini biraz kaybetmiş gibiydi.

"Dr. Winters, özür dilerim—size şunu vermeyi unuttum. Aslında soru sormaya başlamadan önce vermem gerekirdi."

Sam McCord'un unutmadığını biliyordu. Bir sebepten doktoru denemek istemişti. Elini koyu mavi spor ceketinin cebine uzattı ve Leigh Manning'in kendi el yazısıyla yazılmış izin kâğıdını çıkardı, masanın üzerinden psikiyatra uzattı.

Sheila Winters yavaşça elindeki kalemi bıraktı ve McCord'un uzattığı kâğıdı aldı. Kısaca bir göz gezdirdikten sonra geri verdi. "Burada yazılanlara uymayacağım," dedi açıkça. "Çünkü bunun gerçekten Leigh'in el yazısı olup olmadığını bilmiyorum."

"Polis teşkilatının bir üyesi olarak sözüme güvenebilirsiniz. Bayan Manning'in el yazısıdır. Kendisi bunu bize dört gün önce verdi."

"Pekâlâ, sözünüze güveniyorum," diyerek arkasına yaslandı.

"Şimdi soruma cevap verecek misiniz?"

Winters özür diler gibi gülümsedi. "Hayır."

Sam bu karşılıklı atışmayı büyülendiğini belli etmemeye çalışarak izliyordu. Önsezileri ona McCord'un uzlaşmaz irade ve kararlılık konusunda tam dengi birine çatıldığını söylüyordu.

"Neden?"

"Çünkü Leigh Manning dört gün önce kesinlikle güvenilirmez ve sağlıksız bir ruh hali içindeydi. Eğer öyle olmasaydı, kesinlikle böyle bir şey yapmazdı."

"Akli melekelerinin yerinde olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu McCord.

"Elbette hayır, ve lütfen 'akli meleke' gibi mesleki terimler söyleyip durmayın benim yanımda Teğmen. Ben sadece size dört gün önce Leigh'in, bilinen, normal ve anlaşılabilir nedenler yüzünden aşırı stres altında olduğunu söylüyorum."

Sam, McCord'un korktuğunun başına geleceğini biliyordu; Sheila Winters, her an telefona sarılıp Leigh Manning'e verdiği izin belgesini iptal etmesini söyleyebilirdi. "Sizi başka bir mesleki terimle de tanıştırayım o zaman Dr. Winters, kullanarak etrafa hava atmaktan çok hoşlandığım başka bir terimle. 'Adaletin engellenmesi'. Şu anda kendi isteğinizle bir cinayet soruşturmasının içinde yer alıyorsunuz. Sizden kayıtlarınızı istemedim, ama ben burada oturup beklerken, Dedektif Littleton bu kâğıt parçasıyla bir yargıca gidebilir ve mahkeme kararıyla geri dönebilir."

Sam'e göre durum 'berabere' idi, ama McCord atağını sürdürüyordu. Kâğıdı Sam'e uzattı. "Ben burada kalıp Doktor Winters'a eşlik edeceğim. Sen de hemen bir yargıç bul, durumu anlat ve mahkeme emrini getir bana. Aslında bir de arama emri çıkartsan fena olmaz, Dr. Winters işi yokuşa süreceğe benziyor. Gelirken Dedektif Womack ve Shrader'ı da getir, aradıklarımızı bulmakta yardımcı olsunlar."

"Size bir uzlaşma teklif ediyorum," dedi Dr. Winters hafifçe gülümseyerek.

“Uzlaşmayla ilgilenmiyorum artık.”

“Ama benim teklif edeceğim uzlaşma boşa zaman kaybetmekten kurtaracak bizi.”

“Boşa vakit harcamaya bayılırım,” diye cevap verdi McCord alaycı bir tavırla.

Dr. Winters yüksek sesle güldü. “Hayır Teğmen, bayılmazsınız. Normal şartlarda bile son derece sabırsız birisiniz. Bakın, bedavadan psikoanaliz yapıyorum,” diye espri yaptı. “Ve bu benim prensiplerime aykırıdır. Size önermek istediğim şey şu: Aslında başka seçeneğiniz de yok, çünkü Leigh Manning her an buraya gelebilir. Doktor-hasta mahremiyeti kutsal bir haktır, ülke genelinde yasalarla korunan dokunulmaz bir hak.”

“‘Adaletin engellenmesi’ de öyledir.”

“Ben adaleti engellemek istemiyorum. Leigh buraya geldiği zaman sizin önünüzde ona, bu konuda beni zorlamamasını şiddetle tavsiye edeceğim. Eğer beni dinler ve elinizdeki o izin belgesini iptal ederse... bunu yapmaya hakkı var değil mi?”

Vardı ve hepsi de bunu biliyordu.

“Ama eğer hâlâ istediğiniz bilgileri size vermemde ısrar ederse, o zaman sorularınıza cevap veririm. Anlaştık mı?”

Başka bir şansının olmadığını McCord da biliyordu. Hafifçe gülümsedi, yüzündeki yara izi belirginleşti. “Böyle kusursuz bir mantık ve karşı konulamaz bir pazarlıkla nasıl başa çıkabilirim? Ama yine de merak ediyorum...”

“Ettiğinize eminim,” dedi Winters gülümseyerek, Sam birden iki karmaşık ve zor entelektüel arasında geçen üst düzey bir flörte tanıklık ediyormuş gibi hissetti kendini. Biraz da dışlanmış gibiydi sanki. Aynı zamanda Leigh Manning’in, izin belgesini iptal edeceğinden emindi.

“Merak ediyorum, Leigh Manning bugün buraya neden geliyor acaba?”

“Ah, buna cevap vermemde bir sakınca yok. Leigh basın ta-

rafından ablukaya alınmış durumda. Gazeteciler evinin önünde kamp kurdular, kocasının cenaze töreni dışında bir haftadan fazladır evinden dışarı çıkamadı. Ben de eğer bugün benimle öğle yemeği yemezse kendisini kaçırmakla tehdit ettim. Anlaşılabılır nedenlerden dolayı bir restorana gitmek istemedi, bu yüzden de yemeğimizi buraya ısmarladım.”

“Öğle yemeği planlarınızı bozduğumuz için özür dilerim Doktor.”

Winters onun saflığına güldü, “Hiçbir şeyi bozmuyorsunuz Teğmen. Leigh’in izin kâğıdını iptal etmesi ancak iki dakikamızı alır.”

Ama yanıliyordu. Birkaç dakika sonra bunu Sam de anladı. Leigh Manning ölü gibi soluk, korkunç derecede kırılğan görünmesine rağmen doktorun önerisini kabul etmedi. Devetüyü renginde pantolon ve beyaz ipek bir gömlek giymişti, deri kanepelerden birine oturarak ayaklarını altına topladı. Makyajsız yüzü ve yapmacıklıktan uzak ifadesiyle hemen incinebilir genç bir kız gibi görünüyordu. Kumral saçları neredeyse saydamlaşmış yanaklarını çevreliyordu, iri gözleri güneşli bir gök altındaki, mavi-yeşil deniz rengindeydi. “Onların cevaplara ihtiyaçları var, Sheila. Ne biliyorsan hepsini anlat.”

“Leigh, ben buna tamamen karşıyım. Yanlış düşünüyorsun.”

“Bugün buraya geldim çünkü ben de bazı şeylerin cevabını öğrenmek istiyorum. Lütfen dedektiflere kocam hakkında bilmek istedikleri her şeyi anlat. Ben de dinleyeceğim çünkü ben de onun tam olarak kim olduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum, sadece bildiğimi sanıyordum.”

“Pekâlâ,” dedi Sheila Winters alnını ovuşturarak. Sonra Leigh’e baktı. “En iyi nasıl anlatabilirim bir düşüneyim.”

“Duygularımı inciteceğinden korkma sakın. Bana anlatmadığın her şeyi, yarın ya da öbür gün gazetelerde okurum nasıl olsa. O gün bizim evde sana Logan’ın Jane Sebring’le ilişkisi olup olmadığını sormuştum, sen de hayır demiştin.”

McCord onun sözünü kesti. “Bunu Dr. Winters’a ne zaman sormuştunuz?”

Sheila Winters, McCord’a yiyecekmiş gibi baktı ve Leigh’le aynı anda cevap verdiler: “Cenaze töreninden sonra.”

“Neden bunu sorma ihtiyacını hissettiniz?”

Onun sesinin tonundan ve sözünü kesmesinden hiç rahatsız olmamış gibi Leigh büyük bir alçakgönüllülükle -böyle anlamsız şeylere artık hiç aldırılmıyormuş gibi- cevap verdi: “Bütün gazeteler, o zaman iğrenç bir iftira diye düşündüğüm bu olaydan bahsediyordu.”

“Teğmen McCord!” diye uyardı psikiyatr. “Bayan Manning’i başka bir zaman sorgulayabilirsiniz, size engel olamam. Ama bunu benim ofisimde yapmanızı engelleyebilirim. Bu soru-cevap oturumunu siz istediniz, şimdi izin verin cevap vereyim, bu iş de burada bitsin. Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor işlerden biri bu.”

Bunları söylerken Leigh Manning’e baktı, yüzünün ifadesi yumuşadı. “Leigh, Logan’la ikiniz beni görmeye geldiğiniz ilk gün onun çok karmaşık bir kişiliği olduğunu düşünmüştüm. Ama o, benim düşündüğümünden de karmaşık biri, aynı zamanda daha... (kendi içinde) mantıklı bir adamdı. Bilimsel terimler yerine basit sözcükler kullanmaya çalışıyorum.”

Sheila Winters kendini zorlayarak dikkatini Sam ve McCord’a çevirdi. “Logan Manning, eski, zengin ve soylu bir New Yorklu aileden geliyordu. Ne yazık ki, Logan doğduğunda büyükbabası, o koca serveti tüketmiş ve Manning ailesi beş parasız soylular kervanına katılmıştı. Ama yine de ailenin sosyal ilişkileri -varlıklı bir büyük halanın maddi katkılarıyla- sayesinde Logan, atalarının gittiği o ünlü özel okullara gönderilebilmişti. Ancak büyük bir farkla; sınıf arkadaşlarına oranla Logan parasızdı ve bunu herkes biliyordu.

“Logan çocukken hiç okul arkadaşlarıyla tatile gidemedi,

hatta onları evine bile çağıramadı. Sahip olabildiklerinden ve kim olduğundan utanarak büyüdü hep. Babası o çok küçükken öldü, annesi bir daha evlenmedi, bu yüzden Logan'ın hayatında onu yüreklendirecek, yeri geldiğinde yanlışlarını düzeltecek bir 'baba' figürü olmadı hiç. Sahip olduğu tek şey, akrabaları tarafından anlatılan Manning ailesinin şaşaalı günleriydi.

Leigh Kendall başını büyük bir acı ve ümitsizlik içinde önüne eğince Sam'in yüreği parçalandı. Leigh'in sesi konuşurken titriyordu. "Logan sana herhangi birinden... ya da herhangi bir şeyden... söz etti mi? Neden öldürüldüğü hakkında bize ipucu olabilecek herhangi bir şeyden?"

"Hayır Leigh, etmedi."

"Neden silah satın alma gereğini duyduğunu biliyor musun?"

"Hayır, özür dilerim, bilmiyorum."

O zaman Logan Manning'in dul eşi ayağa kalktı, iki yabancının önünde gururu ve özsaygısı ayaklar altına alınmıştı. Güvenine ihanet edilmiş, rüyaları paramparça olmuştu. Sam onun omuzlarını dikleştirmek ve titreyen çenesini kaldırmak için ne büyük bir çaba sarf ettiğini görebiliyordu. Kendini toparlamak için o kadar çabalıyordu ki Sam bir an onun odadan çıkacağını – hem de koşarak çıkacağını- düşündü. Oysa Leigh iki dedektifin önünde durdu ve nezaketle sordu. "Ben şimdi gitmek zorundayım. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Sanırım yok," dedi Sam onun gözyaşlarıyla ıslanmış yeşil gözlerine bakarak. Leigh çıktıktan sonra birkaç dakika kimse konuşmadı. Sam, Sheila Winters'in, duygularını kontrol altına almak için savaş verdiğini tahmin ediyordu. "İyi olacak," dedi psikiyatr. Sam onun kendisini mi yoksa dedektifleri mi kandırmaya çalıştığını merak etti.

"Sizce kocasının kendisini aldattığını biliyor muydu?" diye sordu McCord.

"En azından bunu yapabileceğini biliyordu. Çünkü birkaç

yıl önce de aynısını yapmıştı ve Leigh anlamıştı. Mahvolmuştu o zaman.”

“Ya son zamanlarda? Herhangi bir şeyden kuşkuluyor muydu?”

Sheila başını kaldırdı ve öfkeyle McCord’a baktı. “Onu gördünüz. Sizce?”

Ofisten çıktıklarında Sam söyleniyordu, “Logan Manning’in katili her kimse, onu öldürmeden önce işkence yapsaydı keşke.”

McCord’un içinden gülmek geldi ama şaka yapmanın sırası olmadığını bilecek kadar akıllıydı.

“Bir de ne düşünüyorum biliyor musunuz?” dedi Sam gözlerini McCord’un yüzüne kaldırarak.

“Hayır.” Sam bir an onun bakışlarının dudaklarına takıldığını hissetti. “Bir de ne düşünüyorsun Sam?”

“Düşünüyorum da, Leigh Manning’in kocasının öldürülmesiyle en ufak bir ilişkisi yok.”

“Yukardaki görüşme sırasında bu fikre kapıldığının farkındayım. Orada ne duydum biliyor musun? İpuçları. Bir sürü yasal ipucu.”

“Öyleyse devam edin Teğmen. Ama siz yap bozu kendi resminize uydurmaya çalışırken ben de kendi resmime uydurmaya çalışacağım.”

Kırk Birinci Bölüm

Courtney Maitland, O'Hara'nın yeni dağıttığı kâğıtlara baktı, ilk kartını masanın üstüne açtı. "Neden sürekli saatine bakıp duruyorsun?"

O'Hara içini çekerek ayağa kalktı. "Sanırım biraz sinirliyim. Belki de yapmamam gereken bir şey yaptım."

"Ben hep öyle yapıyorum O'Hara. Hep sınırlarda yaşıyorum. Böylesi daha heyecanlı oluyor."

"Benimle ilgili bir şey değil. Bugün Bayan Manning'in hayatına burnumu soktum. Bay Manning'in cenazesinden bu yana, yaklaşık iki buçuk haftadır hiç dışarı çıkmadı, arkadaşlarıyla buluşmadı, hatta telefonda bile konuşmadı. Arada bir Bay Solomon ile konuşuyor ama sen, ben, Hilda ve Brenna'dan başka kimseyi görmüyor. Bir sürü insan hâlâ arıyor ve onunla konuşmak istiyor. Sanırım onlar da dedikodu yapacak bir şeyler arıyor."

Courtney ciddileşti. "Leigh de kime güveneceğini şaşırdı artık."

"Evet, ama bu yüzden onu kim kınayabilir?" O'Hara buzdolabından kendine bir bira, Courtney'e bir kola çıkardı ve masaya döndü.

Yeniden saatine baktı. "Bayan Manning'in kendisini kazadan

sonra bir muayene etmek isteyen doktoruyla geç saatte randevusu vardı. Saat beşı geçiyor. Ŗu sıralarda eve gelmek üzeredir.”

“Neden onu sen gtrmedin?”

“Bayan Manning randevusunu hatırladığında ben Hilda için alışveriş yapmaya çıkmıştım. O da ben dönmeden gitmek zrunda kalmış.”

Courtney, O’Hara’nın birasından bir yudum almasını bekledi, sonra sabırsızlıkla devam etti. “Bütün bu anlattıklarının Leigh’in hayatına burnunu sokmanla ne alakası var?”

“nk biraz önce birilerine Bayan Manning’in bu akşam evde olacağını söyledim. Birkaç kez telefon etmiş ama Bayan Manning onunla konuşmak istememişti. Ben de onunla konuşmasının iyi olacağını düşündüm. Bu akşam uğramasını söyledim.”

Courtney biraz huzursuz olmuştu, “Doğru yapıp yapmadığını bilmiyorum aıkçası,” dedi.

“Ben de ama o zaman doğru yaptığımı düşünmüştüm.”

“Benim de yaptığım her yanlış iş, onu yaparken doğru gibi gelir bana.” Courtney kartları tekrar eline aldı. “Eee, kimi davet ettin buraya?”

“Michael Valente.”

Courtney’in ağzı açık kalmıştı. “Neden böyle bir şey yaptın? O adamın burada bulunduğu son gece, kimse bundan mutlu olmamıştı. Sen kendin, Leigh’in onu doğru dürüst tanımadığını söylemiştin.”

“Böyle bir şey yaptım çünkü Bayan Manning son kez Valente buradayken gülümsemişti. Biliyorum, adamın kötü bir şöhreti var ama sırf bu yüzden gelmesinde bir sakınca görmedim.”

“Bir saniye önce kupa altısını attığımı gördüğün halde sinek altısını attığına inanamıyorum,” dedi Courtney. Cevap beklemeden yerdeki kartı aldı ve aynı anda, “Buraya gelebileceğine nereden karar verdin?” diye sordu.

“Çünkü elinde pizzayla buraya geldiği akşam, Bayan Manning onu çok eskiden beri tanıdığını hatırladı. O üniversiteye giderken, Valente Bayan Manning’in oturduğu yere yakın bir markette çalışıyormuş, teyzesi de Bayan Manning için karidesli pizzalar yaparmış. Hatta bir gece onu saldırganlardan kurtarmış.”

“Peki, Leigh’in onu tanıması, en azından adını hatırlaması neden bu kadar uzun sürmüştü?”

“O zamanlar adamın sakalı varmış. Bayan Manning de sadece onun takma adını biliyormuş. Şimdi hatırlamıyorum ama İtalyanca ‘şahin’ anlamına gelen bir isimmiş.”

“Sahi mi?” dedi Courtney, desteden bir kart çekip yere attı. “Bu durumda adamın neden Leigh’i karların içinde kulübeye kadar kucağında taşıdığı, neden hemen helikopterle kurtarma çalışmalarına katıldığı anlaşılıyor. Bir çeşit... ne derler -eski erkek arkadaş mıydı acaba?”

“Ben, ‘eski dostlar’ demeyi tercih ederim. Ama geçen akşam Valente beni çok şaşırtan bir şey yaptı.”

O’Hara kartlarına bakmak için susunca Courtney devam etmesi için üsteledi. “Ne yaptı?”

“Polisler Bayan Manning’e kocasıyla ilgili o kötü haberi verdikten iki saat sonra ışıkları söndürmek ve kapıları kilitlemek üzere kalktım. Valente’nin saatler önce gittiğini sanıyordum ama gitmemişti. Bayan Manning’in yatak odasının önündeki koridorda yalnız başına oturmuş, gerçekten üzgün ve yorgun bir halde gözlerini yere dikmiş öylece bekliyordu. Sanki... bilmiyorum... nöbet tutuyormuş gibiydi.” O’Hara yeni bir kart çekti. “Cin!” diye haykırdı mutlulukla. Tam o sırada telefon çaldı.

Hemen koştu, birkaç dakika sonra döndü. “Valente gelmek üzere,” dedi.

“Harika!” dedi Courtney.

“Evet. Umarım Bayan Manning de hiç olmazsa senin yarın kadar mutlu olur.”

Courtney, “Sen işine bak, ben onu karşılarım,” diyerek Joe’nun itiraz etmesine fırsat bırakmadan koşarak mutfaktan dışarı çıktı.

Kapıyı öyle bir aceleyle ve zorlanarak açtı ki, bu basit hareket bile tiyatroya bir eyleme dönüştü. Valente de bu telaş karşısında şaşkıncı, bir adım geri çekilerek yanlış mı geldim diye kapıyı kontrol etti.

“Ben Michael Valente,” diye açıkladı.

“Sizi tanıyorum. Ben de Courtney Maitland,” dedi Courtney elini uzatarak.

Valente bir an onunla el sıkışmak istemiyormuş gibi durakladı sonra o da elini uzattı. “Nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor,” diye cevap verdi Courtney. “Tam olarak ne demek olduğunu bilmiyorsam da iyi gidiyor işte. Neden her zaman insanlar birbirlerine bu soruyu sorarlar, merak ediyorum. Bana çok klişe ve anlamsız geliyor. Size nasıl geliyor?”

Valente, antrede paltosu kolunda, kıza uzun uzun baktı. “Bana da klişe ve anlamsız geliyor.”

“Neden öyle düşünüyorsunuz?”

“Çünkü,” dedi Valente sözünü sakınmadan, “klişe ve anlamsız da onun için.”

Courtney kendini Valente’yi sevmeye ya da sevmemeye hazırlamıştı, ama onu... ilginç bulacağı hiç aklına gelmezdi.

Otuz yaşından büyük, ilginç birine çok nadir rastlamıştı. Michael Patrick Valente hakkında daha önce yaptığı araştırmalardan öğrendiğine göre Valente, sadece otuzundan büyük değildi, tam kırk bir yaşındaydı. Büyükannesi tarafından bir miktar da İrlandalı kanı taşıyordu. Boyu 1.85’ten uzundu, Savile Row’dan kendisi için özel dikilmiş giysiler giyiyordu. Sert bir çenesi, gür siyah saçları ve çok ilginç gözleri vardı. Şimdi o gözler Courtney’in üzerine dikilmişti.

“Beni içeri davet etmeyi düşünüyor musunuz?” diye sordu.

“Ah! Evet, elbette. Özür dilerim. Başka bir şey düşünüyordum. Cin oynar mısınız?”

“Bayan Manning evde mi?” diye karşılık verdi Valente.

“Hayır, henüz gelmedi. Ama O’Hara ile ben mutfaktayız. Neden bize katılmıyorsunuz?”

O’Hara’nın adı geçince biraz rahatlamış gibi oldu Valente. Paltosunu Courtney’e verdikten sonra onunla birlikte mutfığa doğru yürüdü. Courtney mutfak kapısının önünde durarak ona yol verdi, sonra da geçen sefer yaptığı gibi pervaza dayanarak adamın görünüşünü inceledi. Adam öldürmekten dört yıl hapisine yattığını ve bütün boş vakitlerini hapishane kütüphanesinde hukuk kitapları okuyarak geçirdiğini biliyordu. Cezasını çekip çıktıktan sonraki altı yıl içinde New York Devlet Üniversitesi’nden çift ana dal yaparak 3,9 ortalamayla mezun olduğunu da biliyordu. İki yıl sonra da Harvard’dan yüksek lisans diplomasını almıştı.

Valente’nin mutfaktan içeri girdiğini görünce O’Hara hemen ona doğru koştu, ancak Valente’nin vücudu Courtney’i görmesini engelliyordu. “Özür dilerim,” dedi. “Bayan Manning henüz eve dönmedi, bu yüzden de geleceğinizi haber veremedim.”

“Önemli değil,” dedi Valente. “Nasıl olsa bu gece için bir planım yok.” Dudaklarında bir gülümsemeyle uzanarak O’Hara’nın elini sıktı. “Bugünlerde şoförlük ve korumalık dışında bir de dadılık mı yapıyorsun, Boksör?”

“Ah, Courtney’den bahsediyorsunuz. Hayır, onunla cin oynuyoruz ve ilk kez para kaybetmedim. Bayan Manning’i bir süre beklemek zorunda kalabilirsiniz. Kahve, şarap ya da başka bir şey içer miydiniz?”

“Kahve iyi olur. Sade olsun lütfen.”

Joe bir fincana kahve doldurdu ve uzattı. “Salonda bekleyin isterseniz.”

“Yok, burası iyi.”

“Gerçekten de burası çok rahattır.” Joe, kararsızlıkla Courtney’le kâğıt oynadıkları masaya baktı; kartları masanın üstünden kaldırsın mı yoksa konuğu da Courtney’le kendisine katılmaya mı davet etsin, hangisi daha uygun olur karar verememişti.

Uygun olup olmaması Courtney’in umurunda değildi. Hapishane geçmişi olan, hukuk sistemiyle uyuşmazlıkları hâlâ devam eden bu kötü şöhretli milyarderle vakit geçirmek için karşısına çıkan altın fırsatı sonuna kadar kullanmaya kararlıydı.

“Neden üçümüz birden masaya oturmuyoruz?” diye önerdi.

Kızın kendi adına karar vermesiyle rahatlayan O’Hara birasını tezgâhın üzerinden rahat bir tavırla alıp masaya döndü. Valente onun yanına oturdu, dirseğini rahat bir tavırla sandalyesinin arkasına koydu. Courtney, Valente’nin yanına, O’Hara’nın karşısına oturdu. Ortaliğa çöken kısa süreli rahatsız sessizliğin içinde Courtney, hedefine ulaşmak için en iyi yolun, isteseler de istemeseler de iki erkeği rahat ve keyifli bir ortamda buluşturmak olduğuna karar verdi. Kart destesini aldı, ikiye böldü, çağılayan gibi ses çıkartarak karıştırdı. Aynı hareketi iki kez daha tekrarladı.

Sonra kartları dağıtmaya başladı. Önce O’Hara’ya verdi.

“Siz oyununuza devam edin,” dedi Valente şoföre kibarca. “Ben bölmüş olmayayım.”

“Kazananla siz oynayacaksınız,” diye bilgilendirdi Valente’yi Courtney, adama hiçbir seçme şansı tanımamıştı. Kartları O’Hara’ya dağıtıyordu ama bütün konuşmaları Valente’ye yöneltti. “Joe, Leigh’le sizin eski arkadaş olduğunuzu söyledi?”

Valente cevap vermeyince Courtney dikkatini elindeki kartlardan ona çevirdi. Valente’nin bütün cevabı kaşının birini kaldırmak oldu.

“Eğer yanlış hatırlamıyorsam,” diye devam etti Courtney bir dakika sonra, “Joe, Leigh’le üniversitedeyken tanıştığınızı an-

latmıştı.” Adam yine cevap vermeyince yan yan bakarak bir kart çekti. Valente bu kez iki kaşını birden kaldırmış, tartmak ister gibi Courtney’e bakıyordu.

“Sanıyorum Joe bir keresinde Leigh’i soyulmaktan kurtardığınızı da söylemişti?” Valente’nin sessizliğine o kadar sinirlenmişti ki Courtney elinde tutmayı düşündüğü kartları attı. “Doğru mu bu?” Valente’nin yüzüne bakarak ısrarla sormuştu bu kez. Mutfağın ışıkları hafifçe kısılmıştı ama Courtney adamın gözlerindeki eğleniyormuş gibi ifadeyi görebiliyordu. O’Hara bir kart çekti, sonra Courtney de çekti ve açmaya başladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Cin!” dedi.

Valente’nin omuzları kahkahayla sarsılıyordu. Akıl karışıklığı ve belirsizlik Courtney’in karşısındakilerde uyandırmaya alışkın olduğu duygulardı, kendisi bu duyguları yaşamaya alışkın değildi. Bu o kadar alışılmamış bir şeydi ki Courtney kendisine bu alışmadığı duyguları yaşattığı için Valente’ye hayran olmuştu. Yine de bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlayamamıştı, durumun bu şekilde sürüp gitmesine izin veremezdi.

Desteyi eline aldı ve kartları karıştırdı. “Hadi biraz heyecan katalım oyuna,” dedi Valente’ye ve profesyonel bir kumarbaz çabukluğu ve becerisiyle her ikisine de kartlarını dağıttı.

Valente, Courtney’le cin oynamak zorunda bırakıldığını anlayınca, yavaşça kolunu sandalyenin arkasından çekti, kartlarını aldı ve gönülsüzce incelemeye koyuldu. “Ne kadar heyecandan söz ediyoruz?” diye sorarken ilk kartı masanın ortasına düşmüştü bile.

Çok hızlıydı, Courtney’in kafasını karıştırmak, onu hızlı oynamaya zorlamak istiyordu. “Sayısı yirmi dolar,” diye cevap verdi Courtney, Joe’nun hayretle açılmış gözlerini görmezden gelerek kâğıdını attı.

“Bu kadar çok para kaybetmeyi kaldırabilecek misin?”

“Evet,” diye cevap verdi Courtney. “Ya siz?”

“Sence?”

Courtney bir kâğıt ikti, atmadan önce adamın yüzüne bakmak için durakladı. “Sanırım kaybetmekten hoşlanmıyorsunuz,” dedi. “Sadece para ya da kart oyununda değil hiçbir şeyde kaybetmekten hoşlanmıyorsunuz.” Kâğıdını attı. Valente’nin yemi yutup konuşmasını bekledi.

Valente kızın attığı kâğıtlara baktı ve “Cin!” dedi.

“Ne! Size inanmıyorum!” diye feryat etti Courtney, bir yandan da adamın yelpazesi gibi eline açıp iyice görmesi için uzattığı kâğıtları inceliyordu. Valente’nin elinin kazanmayla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. “Ne demek oluyor şimdi bu?” diye sordu Courtney kaşlarını çatarak.

“Sayısı yirmi dolardan senin için ikinci el bir araba ya da kürk ceket demek oluyor.”

Courtney, sinirlensin mi şaşırınsın mı bilemeden bir süre öylece durdu, sonra “Ben ikinci el araba ya da kürk ceket istemiyorum,” dedi.

“İstemiyor musun?” dedi Valente sükunetle. Elindeki kartları tekrar karıştırsın diye Courtney’e itti. “Öyleyse neden sayısı yirmi dolara oynuyoruz?”

Courtney gözlerini ondan ayıramadan kartları aldı ve karıştırmaya başladı. Gülümsedi, çünkü gülümsemesine engel olmadı. Gülümsedi çünkü aslında Valente’nin bayağı yakışıklı bir adam olduğunu düşünüyordu. Gülümsedi çünkü onun gizemli, karmaşık, zeki ve muhtemelen tehlikeli biri olduğunu düşünüyordu. Gülümsedi çünkü onun ürkütücü biri olduğunu düşünüyordu. Sonra aklına gelen bir düşünceyle irkildi ve adam hakkında düşündüğü şeyler için pişman oldu. İkinci el için kâğıtları dağıtırken, “Sayısı yirmi dolarlık oyunu kaybedersem bu parayı ödeyemem diye mi kasten kaybettiniz oyunu?” dedi.

“Hayır. Harçlığını kumar borcunu ödemeye yeteceğini tahmin edebiliyorum.”

“Nereden böyle bir kanıya vardınız? Giysilerime bakarak değil herhalde.”

“Sen Noah Maitland’ın kız kardeşi değil misin?”

Courtney başıyla onayladı.

“Ağabeyinle tanışmıştım.”

Courtney korkunç bir düşünceyle sarsıldı, “Noah... sizin ... aleyhinize tanıklık filan etmedi değil mi?”

Valente güldü, derin ve zengin bir sesi vardı, ama biraz paslanmıştı, sanki sık sık gülmüyormuş gibi. “Hayır. Birkaç yıl önce o ve ben aynı davayla ilgileniyorduk ve Palm Beach’teki evinize bir toplantı için gelmiştim, seni de o zaman görmüştüm.”

Courtney rahatlayarak derin bir nefes aldı. Aniden dişli bir rakibe dönüşen bir adamla cin oynamak üzere toparlandı. Zorlu bir düello olacaktı. Şaşırtıcı bir şekilde zorlu bir düello.

Kırk İkinci Bölüm

Leigh eve girdi, mantosunu dolaba asarken Courtney'in mutfaktan gelen kahkahasını duydu. O'Hara da kahkahalarla gülüyordu. Yükselen bu gülme sesleri Leigh'e çok yabancı ve tuhaf geldi. Logan dağdaki kulübeye gitmek üzere evden ayrıldığı günden bu yana gülmeyi unutmuştu.

Noel iki gün önce kayda değer hiçbir şey olmadan geçip gitmişti. Ne bir Noel ağacı süslemiş ne de kapıya kendi elle-riyle hazırladığı kurdelelerle süslü bir çelenk asmıştı. Şömine-nin üzeri okunmamış Noel kartlarıyla doluydu. Hilda, Brenna, Courtney ve O'Hara'nın Noel hediyelerini bile, Neiman Mar-cus mağazasının Noel Hediyeleri kataloğundan ısmarlamıştı. Başka kimseyi düşünecek halde değildi. Kopkoyu bir sessizlik dev bir tabut örtüsü gibi bütün evini kaplamıştı, yoğun ve ağır-dı ama aynı zamanda onu koruyor, sarıp sarmalayarak konuş-ma zorunluluğundan, duygularını açıklamaktan, hatta onların varlığını kabul etmekten bile kurtarıyordu. Leigh artık ağlamı-yordu. Gözyaşları kurumuştu, birden ortaya çıkıp kalbini par-çalayan duygular yoktu artık. Şu anda uyuşmuş vaziyetteydi; güvendeydi, sakindi.

Tam o sırada, Leigh'i dış dünyadan koruyan sessizlik mut-faktan yükselen kahkahalarla bozuldu birden. Leigh mutfığa yöneldi.

Leigh'in içeri girdiğini ilk O'Hara gördü, suçluluk duygusuyla öyle bir fırladı ki yerinden nerdeyse sandalyesini deviriyordu. "Sıcak bir kahve ister misiniz?" diye sordu hemen. "Bir konuğumuz var. Bakın kim geldi-"

Leigh, mutfakta şoförü ve yeniyetme komşusuyla kâğıt oynayan Valente'yi görünce olduğu yerde kalakaldı. Valente, yüzünde bir tebessümle ağır ağır ayağa kalktı; burada olmaması gerektiğini biliyor ama yine de orada kalmaya kararlıymış gibi görünüyordu.

Leigh bütün bunları ve daha fazlasını kendisine doğru yürüyen Valente'nin yüzünden okuyabiliyordu ama adam tam ötüne gelip durana kadar beklemekten başka bir şey yapamadı.

Valente elini kaldırdı, Leigh de kendi elini uzattı ama Valente onun elini sıkmadı, uzanarak çenesine dokundu. Gözlerini kısarak yüzünü sağa doğru çevirdi, sonra sola çevirdi, dikkatle inceledi. Leigh, irileşen gözlerini hiç kırpmadan öylece durup bekledi.

Sonuçta o eski bir dosttu ve bütün eski dostlar -gerçek ve sahte eski dostlar- kendisini gördükleri zaman şefkat ve ilgi sözcükleri mırıldanırlardı. Valente'nin de 'Kendini nasıl hissediyorsun?' ya da 'Her şey yolunda mı?' türünden bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Oysa Valente, elini indirdi, geniş omuzları Leigh'in odayı görmesine engel olacak şekilde durdu, bekledi. Derinlerden gelen sesi, duyguları incinmiş gibi bir tınıyla sordu. "Haftalardır seni göremiyorum. Nasıl olduğumu sormayacak mısın Leigh?"

Leigh'in gözleri duyduklarına inanamazmış gibi büyüdü ve uzun zamandır unuttuğu bir tepki verdi. Leigh kahkahayla güldü. Ellerini ona doğru uzattı, sonra kahkahası başladığı gibi birden kesildi. Karşı konulmaz bir ağlama isteği doldurdu içini.

Ağlama isteğini bastırarak gülümsemeye çalıştı. "Özür dilerim," dedi. "Nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun?" Valen-

te'nin kendini onun Leigh'in yerine koyarak konuştuğunu anlayanlara kadar birkaç saniye geçti aradan.

"Cehennemde gibiyim," dedi Valente üzgün bir sesle. "Her tarafım ağrıyor, en çok da içim. İnandığım her şey yalan çıktı. Güvendiğim insanlar ihanet ettiler..." Leigh gözyaşlarının sel gibi yanaklarından aşağı aktığını hissetti. Valente sakın sakın devam ediyordu: "Uyuyamıyorum, çünkü uyursam rüya görürüm diye korkuyorum..."

Leigh gözyaşlarını silmeye çalışınca Valente onu kuvvetle kendine doğru çekti, yüzünü göğsüne bastırdı. "Ağla Leigh," diye fısıldadı. "Ağla."

Leigh birkaç dakika önce gülüyordu, oysa şimdi dayanılmaz acısının etkisiyle omuzları sarsılarak hıçkırıyordu. Oradan kaçıp, koşarak uzaklaşmak istedi. Ama Valente kollarının çemberini daha da daralttı, onun yüzünü şefkatle okşadı, parmakları yanaklarında usul usul gezindi. "Her şey düzelecek," diye fısıldadı Leigh'in gözyaşları azalmaya başlayınca. "Söz veriyorum," diye ekledi, öteki eliyle de bir mendil uzattı.

Leigh mendili aldı, Valente'nin kollarına yaslanarak gözlerini sildi, onun yüzüne bakamayacak kadar utanıyordu. "Bunun üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum."

Valente, Leigh'in çenesini tutup göz göze gelene kadar yukarı kaldırdı. "Ölümcül bir kansere yakalanmadın, ya da tedavisi mümkün olmayan bir hastalığın yok, öyleyse üstesinden gelebilirsin. Kocanın ihanetlerinin ve yanlış kişiye duyduğun aşkının acısını daha ne kadar süreyle ve ne kadar şiddetle çekeceğine karar vermek senin elinde."

Leigh burnunu ve gözlerini sildi. "Zaman zaman kızmayı denedim, bir yararı olmuyor."

"Kızmak kendi kendine işkence etmekten başka bir şey değildir."

"Öyleyse ne yapmalıyım?"

“Kendi özsaygını yeniden kazanmak için bence savaşımalı ve onun hakkından gelmelisin.”

“Güzel!” dedi Leigh. “O zaman hemen bir kürek bul, onu mezarından çıkaralım.”

Valente güldü, onu kendine daha fazla çekti, çenesini başına yasladı. “Senin bu huyuna bayılıyorum,” dedi müşfik bir sesle. “Ama biraz daha az zahmetli bir şeyle başlasak iyi olur.”

Hâlâ Valente’nin kolları arasında durduğunu fark eden Leigh hemen geri çekildi ve yarım yamalak bir gülümsemeyle sordu: “Ne öneriyorsun?”

“Bu akşam benimle yemek yemeni öneriyorum.”

“Tamam, Hilda’ya söyleyeyim de bir şeyler hazırla-”

“Burada değil ama.”

“Ah, sen restoran mı demek istemiştin? Sanmıyorum... Hayır, gerçekten olmaz...”

Valente önce tartışmak ister gibi oldu, ama Leigh başını iki yana şiddetle salladı, yabancıların meraklı bakışlarını, daha yemeklerini bitirmeden başlarına üşüşecek olan gazetecileri düşünmek bile tüylerini diken diken etmişti. “Dışarda olmaz. Henüz değil.”

“O zaman biz de burada yeriz.”

“Bir duş alıp üstümü değiştirmek istiyorum. Yarım saat kadar bekleyebilir misin beni?”

Soru Valente’yi eğlendirmişe benziyordu. “Sorun değil,” dedi abartılı bir resmiyetle. “Lütfen acele etmeyin, rahat rahat hazırlanın.”

Onun sesindeki alaycı tondan rahatsız olan Leigh evin öteki tarafındaki yatak odasına doğru yürüdü.

Michael onun uzaklaşmasını izledi. Onu yarım saat bekleyebilir miymiş?

Elbette.

Onu yıllardır bekliyordu zaten.

Biraz geç de olsa, Leigh mutfığa girdiğinde Valente, O'Hara ve Courtney Maitland'le kâğıt oynamakta olduklarını hatırladı. Hemen geri döndü. Courtney ipnotize olmuş gibi ona bakıyordu. O'Hara sandalyesinin yanında durmuş, Leigh'e Michael'ın evde olduğunu söylediği anda olduğu gibi kalakalmıştı.

Michael ellerini ceplerine sokarak kaşlarını kaldırdı ve ikisinin yüzüne 'ne düşündüğünüzü biliyorum' der gibi baktı.

Sonunda Courtney çantasına uzandı ve yavaşça ayağa kalktı. "Benim-" boğazını temizledi, "benim gitmem gerek," dedi.

Courtney'in sözleri felç olmuş gibi duran O'Hara'yı kendine getirdi. "Hilda'ya güzel bir yemek hazırlamasını söyleyeceğim," dedi ve masa ile tezgâhın arasından yan yan geçerek arkadaki koridora doğru yürüdü.

Courtney, Michael'ın yanından geçerken bir an durakladı ve bir şeyler sormak ister gibi onun yüzüne baktı.

"Evet?" diye yüreklendirdi onu Valente.

Courtney çantasının askısını omzuna geçirdi, başını sallayarak düşündüğü şeyi kafasından atmak istedi. "İyi geceler," dedi sadece.

"İyi geceler."

Mutfaktan asansörün bulunduğu antreye açılan servis kapısına gelince başını çevirerek omzunun üstünden bir kez daha baktı Michael'a. Konuştuğu zaman sesi, bir yeniyetmenin sesi gibi değildi. "Leigh bir defasında bana, şöminede gürül gürül yanan ateşin karşısında oturmayı çok sevdiğini söylemişti."

CANAN

Kırk Üçüncü Bölüm

Michael şöminedeki ateşe bir odun daha attı, demir şömine maşasıyla biraz geri itti. Hilda yemek odasında akşam yemeği için masayı hazırlıyordu. Michael doğrulup ellerini temizlerken Leigh salondan içeri girdi. Uzun, beli kemerli, krem rengi yünlü bir elbise giymişti. Öntü yere kadar düğmeliydi, geniş bir yakası ve uzun kolları vardı.

Michael'a çok şık bir elbiseyi -sadece hayallerinde görebileceği bir elbiseyi- hatırlatmıştı.

"Ateş de yakmışsın," dedi Leigh kendisine uzatılan şampanyayı alırken. "Şampanya?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Böyle özel bir olay için en iyisi şampanya diye düşündüm."

"Hangi özel olay?"

Cevap vermek yerine Michael kadehini kaldırıp Leigh'inkine dokundurdu. "Yeni bir başlangıca. Yeniden savaşmaya. Birinci Aşama."

"Birinci Aşamaya," dedi Leigh yüzünde cesur bir gülümsemeyle, şampanyasından bir yudum aldı. "İkinci Aşamada ne var?"

"O, intikam alma aşaması."

Leigh ikinci aşamanın ayrıntılarını sormadı. Michael buna

sevindi çünkü Leigh uygulamak şöyle dursun ayrıntıları dinlemeye bile hazır değildi.

“Düşünüyordum da,” diye başladı Leigh.

Michael, on dört yıl önce kendisini büyüleyen o aydınlık gözlere baktı uzun uzun, Leigh’in eliyle alnına düşen gür saçlarını arkaya doğru kaldırmasını izledi. Bu hareketini çok iyi hatırlıyordu tıpkı parlak gün ışığında gözlerinin akuamarin mavisi, başka ışıktaki –şu anda olduğu gibi– koyu mavi-yeşil zirkon renginde parladığını hatırlaması gibi. Bir şeyi dikkatle dinlerken –tıpkı şu anda yaptığı gibi– başını hafifçe yana eğişini de hatırlıyordu. Gözleri onun dudaklarına kaydı, bir ay önce nasıl görüldüğü canlandı gözünde. O minik kırmızı elbisesi içinde uzun bacaklarıyla,– incelikli ve çok zarif bir biçimde– kendisine doğru yürümesini hatırladı. “Ne düşünüyordun?”

“Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum,” dedi Leigh şampanya kadehini dudaklarına götürürken.

“Nasıl bir anlaşma?”

“Bu gece Logan’dan hiç söz etmeyelim. Eğer ben başlarsam, beni durdurmanı istiyorum. Anlaştık mı?”

Gece giderek güzelleşiyordu. “Anlaştık.”

“Ne hakkında konuşacağımızı ben seçebilir miyim?”

“Elbette.”

“Kesinlikle açık ve dürüst olacağımız konusunda da anlaşabilir miyiz?”

“Tamam.”

“Söz veriyor musun?”

Michael’in savunma kalkanları açılmıştı ama artık çok geçti. Anlaşmayı çoktan kabul etmişti. “Ben ‘tamam’ dediğim zaman o söz yerine geçer.”

Leigh gülümsemesini gizlemek için şampanyasından bir yudum daha aldı. “Çok rahatsız olmuş gibisin?”

“Çünkü öyleyim. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Senin hakkında.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

“Sözünden dönüyor musun?”

Michael baktı ve kesin bir dille konuştu. “Böyle bir şey yapmam, bilirsin.”

Leigh yemek masasına baktı, Hilda mumları yakmakla meşguldü. “Bu akşam ne yiyeceğiz Hilda?”

“Lazanya. Fırında. Yanına bir de Sezar salatası yaptım.”

“Servisi kendimiz yaparız,” dedi Leigh. “Masayı hazırladıktan sonra sana ihtiyacımız olmayacak.” Sonra Michael’a dönerek ekledi: “Hilda’nın lazanyası muhteşem olur. İtalyan olduğun için senin şerefine yapmıştır.”

“Sizin için yaptım ben Bayan Manning,” dedi Hilda hemen. “Çünkü en şişmanlatıcı yiyecek olarak bu geldi aklıma. Bay Valente?”

Michael döndü. “Evet?”

“Giderken ateşi iyice söndürmeyi unutmayın,” diye uyardı Hilda. “Ve lütfen halılara kül dökmeyin.”

Michael kadının ses tonundan hem şaşırmış hem de hoşlanmıştı, Leigh neden olduğunu anladı. Hilda mutfağa gider gitmez, Leigh sesini alçaltarak, “Hilda’nın pisliğe kesinlikle tahammülü yoktur, bu konuda hepimize patronluk taslar. Aynı zamanda bana sonuna kadar sadıktır,” dedi Michael’ın duygularının incinmesini istemiyordu ve Michael da bunun farkındaydı. Birden onu kollarının arasına almak istedi. Kendi hayatı böylesine karmakarışıkken bile düşünceli, müşfik ve cesurdu. Michael ona kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu anlatmak isterdi. Onun yerine, Hilda gelip yemeğin hazır olduğunu, ne zaman isterlerse masaya oturabileceklerini, kendisinin de artık odasına çekileceğini söyleyene kadar havadan sudan konuştular.

“Mutfaka geçelim mi?” diye teklif etti Leigh.

Mutfağın ortasındaki masada, etrafı limon dilimleri ve maydanozla süslenmiş, buzların üstüne oturtulmuş koca bir kâse

jumbo karides duruyordu. Leigh masanın altından iki tane ferforje demirden tabure çekti ve birinin üstüne tünedi. “Hilda bizi duyamaz, erteleme süren resmi olarak doldu,” diye uyardı Michael’ı. “Hadi senden konuşmaya başlayalım.”

Michael kadehine koyduğu şampanyanın Leigh’i umduğu gibi etkilediğini fark edince mutlu oldu. Gülümsemesi daha gerçek gibiydi, bakışlarındaki o yaralı ifade de giderek değişiyordu. “Nereden başlamamı istersin?”

“Sana Hawk dedikleri günlerden başla.”

“O lakabı nasıl taktıklarını biliyorsun zaten. Ben gözcüy-düm. Eski suçlu hayatımı mı öğrenmek istiyorsun sen?”

Leigh önce biraz duraladı, sonra başını salladı. “Evet,” dedi. “Sanırım öyle.”

Michael masanın öbür tarafına geçti, arkasındaki tezgâha yaslandı, “Bu durumda pazarlığımıza yeni bir madde eklemek zorundayım.” Başıyla önündeki karides kâsesini işaret etti. “Hepsini anlatacağım, ama sen de beni dinlerken bir şeyler yiyeceksin.”

Leigh bir karides aldı, sosa batırdı ve Michael anlaşmanın kendi üstüne düşen kısmını yerine getirmeye başladı.

“Angelo bana bu ismi taktığında sekiz yaşındaydım, annem ve babam sağdı. O, lider doğanlardandı. Arkasında, aralarında benim ve bitişikte oturan en yakın arkadaşım Bill’in de bulunduğu bir grup fanatik hayranı vardı. Bill ve ben işe jant kapakları çalarak başladık. Ama üç-dört yıl içinde Angelo ve arkadaşlarına, sokakta taşınabilir ve satılabilir ne varsa aşırımları için yardım ederken bulduk kendimizi. Zamanımızın geri kalanı da ‘çöplüğümüzü korumak’ için onlara yardım etmekle geçiyordu. Koruma işine yumruklarla başladık ama on iki yaşında sonra -diğerlerinin yanı sıra -bıçak en favori silahımız olmuştu.”

Michael sustuğu zaman Leigh arkasına yaslanarak, “Hadi hikâyene devam et,” dedi.

“Sen de bir karides daha ye.”

Leigh otomatik olarak söyleneni yaptı, Michael onun hikâyesini öğrenmeye bu kadar hevesli olmasını gülerek karşıladı. “On altı yaşındaydım, bizden daha kalabalık ve güçlü bir çetenin bölgesine küçük bir yağma seferi yapmıştık. Çıkan kavgada oldukça kötü bir biçimde yaralandım. Üstümdeki iki oğlandan Angelo kurtardı beni. Ama kendisi de yaralandı, nerdeyse ölüyordu. Polisler geldiğinde bir tek biz orada kalmıştık, doğal olarak bizi tutukladılar.”

“İlk tutuklanman mıydı?”

“Hayır, ama ilk kez ölümle burun buruna gelmişim ve hiç hoşuma gitmemişti açıkçası. Angelo’nun operasyonunun arkasındaki asıl planlayıcı adamın ben olduğunu düşündüler. Oysa ben asla aktif bir katılımcı olmamıştım.”

“Neden?”

“Çünkü kan görmekten nefret ediyordum, özellikle de kendimkinin aktığını görmekten. Onun boşa akmasını istemiyordum.”

Leigh istemeyerek kıkırdadı. Bir yudum daha şampanya aldı, karidensten bir parça daha ısırıldı. “O sıralarda teyzen ve eniştenle birlikte yaşıyordunuz. Angelo’yla beraber başınıza açtığınız dertlere ne diyorlardı?”

“Annem ve babamın öldürülmesinden bir yıl sonra eniştem de kalp krizinden öldü ve teyzem Angelo ve benimle baş edemez hale geldi. Tutuklanmamıza neden olan şeyleri bile yaptığımıza inanmıyordu. Bize eziyet etmek için onların uydurduğunu düşünüyordu.”

“Ya Bill’in ailesi? Tutuklandığı zaman Bill’in ailesi ne yaptı?”

“Bill’in dayısını aradılar. NYPT’de teğmendi adam. Geldi ve Bill’i çıkardı, üstelik hakkında hiçbir kayıt tutulmamasını sağladı. Bill amcasının sayesinde hakkında sabıka kaydı olmayan tek kişiydi aramızda. Ama işe bak ki Bill bütün mahalledeki en alçak ve öfkeli çocuğu Ancak o kadar ufak tefek ve silikti ki ne anne

babası ne de ona çok düşkün olan amcası onun da en az bizim kadar kötü olabileceğine ihtimal veriyorlardı.

“Zaman geçtikçe Angelo, hepimizin çarşaf çarşaf sabıka kayıtları varken Bill’in olmayışına içerlemeye başladı, artık Bill’i yaptığımız hiçbir işe çağırmıyordu. Sonunda bir gün sokakta Bill’in suratına açık açık bir gammaz olduğunu haykırdı.”

“Bill’in dışlanması karşısında sen neler hissettin?”

“Ben Angelo kadar düşmanlık hissetmiyordum.”

“Çünkü sen daha neydin—daha mantıklı mıydın?”

“Hayır, daha önce birçok kereler Bill’in amcası onunla birlikte benim de kıcımlı kurtarmıştı. Ailem ölmeden önce Bill’in ailesiyle iyi arkadaşlardı. Bill’in amcası hâlâ, iki aile birlikte yemek yerken ikimizin aynı oyun parkında oyunlar oynadığımızı hatırlayarak duygusal anlar yaşırdı.”

Leigh çenesini eline dayayarak Michael’ın o zamandaki durumunu savunan, içten gelen bir açıklama yaptı. “Yaptıkların ve içinde bulunduğun durum için haklı nedenlerin varmış.”

“Gerçekten mi?” dedi Michael büyülenmiş gibi. “Neymiş o nedenler?”

“Eee, bir kere küçük yaşta aileni kaybetmişsin, sonra uygun-suz bir çevrede yaşıyormuşsun. Fakirlik, kötü okullar, kötü arkadaşlar, bütün vatandaşlık haklarından mahrummuşsun.”

“Leigh-” diye onun sözünü kesmek istedi Michael.

“Efendim?”

“Leigh, ben bir katildim ve böyle olmayı kendim seçtim.”

“Evet, ama asıl önemli olan seni buna mecbur eden nedenler.”

“Ben böyle olmayı seçtim çünkü her şeye sahip olmayı istiyordum ve bunu kendi yöntemlerimle yapmak istiyordum, sistemin yöntemiyle değil.”

“Devam et anlatmaya.”

“Ölümle yüz yüze geldikten sonra Angelo ve çetesiyle yaptım-

ğım saldırıları sınırlandırmaya karar vermiştim. Sonra bir gün, tutuklanma ya da ölme riskinin düşük olduğu bir fırsat çıktı. Yaptığım birkaç araştırmanın sonucunda lisedeki suratsız öğretmenlerimin haklı olduğunu anlamıştım. Eğitimim olmadan voliyi vuramazdım.”

“İyi de bu kadar büyük tehlike atlattıktan sonra neden Angelo ve çetesiyle yasadışı işler yapmaya devam ettin? Neden her şeyi bırakıp gitmedin ve...” Leigh doğru kelimeyi bulmak için durakladı.

“Ve doğru ve dürüst bir yaşam seçmedim kendime?”

“Aynen öyle.”

Michael dehşete düşmüş gibi baktı. “Korumak zorunda olduğum bir şöhretim vardı. Ama on yedi yaşındayken, haziranda bir gün, her şey sona erdi.”

“Nasıl?”

Michael içki tepsisindeki viskiye uzandı ve bir kadehe bir parça koydu. Anlattıklarının ya da anlatacaklarının tadını ağzından gidermek ister gibi büyük bir yudum aldı. “Bill o zamanlar uyuşturucu satıyordu ama aynı zamanda kullanıyordu da. Kuzenim Angelo’nun kafası da en az onunki kadar kıyaktı. Kavgaya tutuştular ve Bill, Angelo’yu öldürdü.”

“Aman Tanrım!”

“Teyzeme polisler haber verdi, kadıncağız üzüntüden deliye döndü.”

“Sen ne yaptın?”

“Ben Bill’i aramaya çıktım. Bir saat sonra onu bulduğumda hâlâ uyuşturucunun etkisindeydi. Ellerini yıkamamıştı bile, havaya kaldırarak bana gösterdi. Angelo’nun kanıyla kaplanmışlardı.”

“Sonra?” diye fısıldadı Leigh.

Valente omuzlarını silkti, viskisinden bir yudum aldı, “Sonra onu öldürdüm.”

Leigh nutku tutulmuş gibi bakakalmıştı. Michael'ın böyle bir şeyi yaptığına, bunu bu kadar soğukkanlı bir şekilde kendisine anlatmasına, sonra da omuzlarını silkip içkisini yudumlamasına inanamıyordu. Haksızlık etmemek gerekirdi, içkisini onları anlatmadan önce yudumlamıştı. Michael kadehini bıraktı, kollarını göğsünde kavuşturarak Leigh'e baktı, sanki yorumunu bekliyormuş gibiydi ama aynı zamanda da aldırmyormuş gibi yapıyordu. Artık son zamanlarda hayalinde canlandığı o müşfik ve uygar adam değildi sanki, Leigh'e bir başkasını hatırlatıyordu. On dört yıl önce tanıdığı soğuk, düşman görünümlü genç adamı hatırlatıyordu, kaba ve uyumsuz, gün boyu onun hiç farkında değilmiş gibi davranan genç adamı. Ama bunca yıl sonra armut ve karidesli pizza sevdiğini hatırladığına göre demek ki yeterince dikkat ediyordu.

Leigh onun sert yüzüne, anlaşılmaz ifadesine baktı. Biraz çekinerek sordu: "Gerçekten onu öldürmek istemiş miydin?"

Michael cevap vermek yerine soru sordu. "Neden istemeyecekmışım?"

"En iyi arkadaşın olduğunu söylemiştin. Bebekken aynı oyun parkını paylaşmışsınız. Angelo'nun aldığı uyuşturuculardan kafasının iyi olduğunu söyledin. Bill de öyleymiş. Angelo'nun tamamen masum olduğunu düşünmüyorsun gibi geldi bana."

"Haklısın," dedi Michael gözlerinde garip bir ifadeyle. "Onu öldürmeye niyetim yoktu. Ama ona iyi davranmaya da niyetim yoktu. En fazla bayılıta kadar döverdim, eğer elindeki silahı alabilmiş olsaydım."

"Ama alamadın?"

"Aslında alabilirdim. Çünkü ondan çok uzun ve güçlüydim. Ancak o, uyuşturucudan neredeyse bilincini kaybetmişti, ben de öfkeden deliye dönmüştüm. Silahı bana doğrulttu, ben de üstüne yürüdüm. Boğuşurken silah patladı. Kollarımda öldü."

“Sen bu yüzden mi hapse girdin?”

Michael başını salladı ve kadehine biraz daha viski koydu. “Angelo’nun cenazesi Bill’inkiyle aynı gün kaldırıldı ve ben ne yazık ki her ikisine de katılamadım.”

“Benim anlamadığım şey şu, tamamen ‘nefsi müdafaa’ olmasına rağmen neden seni hapse attılar?”

“Bill’in amcası karşı çıktı. O sıralar yüzbaşıydı. Elinde iyi bir koz vardı. Ben Bill’den daha iri ve yaklaşık bir yaş daha büyüktüm. Adam, adaşı ve kız kardeşinin tek oğlunun ölümünden sadece beni sorumlu tutuyordu. Ömrünün geri kalanını, hayatı burnumdan fitil fitil getirmek için harcayacağını söyledi bana ve dediğini de yaptı. William Trumanti sözünün eri bir adamdır.”

“William Trumanti!” dedi Leigh arkasına yaslanarak. “Sen Emniyet Müdürü Trumanti’nin yeğenini mi öldürdün?”

“Evet.”

“Aman Tanrım!”

“Bu yüzden dört yıl hapiste yattım. Boş vakitlerimin her dakikasını kütüphanede geçirdim, ders çalışarak.”

“Ne çalışıyordun?”

“Hukuk,” dedi Michael. “Çünkü yasaları ne kadar iyi bilirsem, onlardan kaçmanın yollarını da o kadar kolay bulacağımı anlamıştım. Daha sonra öğrenecek daha ilginç şeyler olduğuna karar verdim. Hapisten çıktıktan sonra önce liseyi bitirdim, sonra da üniversiteyi.”

Leigh kalktı ve Hilda’nın yaptığı Sezar salatasının kapağını açarken sordu: “Sonra ne oldu?”

“Para kazanmak –yasal yoldan– için özel bir yeteneğim olduğunu keşfettim, özellikle de inşaat sektöründe. Sokaklarda büyümüştüm, inşaat işçileriyle kolay iletişim kurabiliyordum. Ama her şeyden çok kârlı anlaşmalar yapabilmeyi ve bunları sürdürmeyi biliyordum.

“İlk birkaç yıl her şey oldukça iyiydi, aslında çok iyiydi. Son-

ra işlerim giderek büyüdü ve Trumanti bunu öğrendi. Ondan sonra hatırladığım ilk şey, ‘maliye müfettişine’ rüşvet vermeye teşebbüsten tutuklanmam oldu. Gerisi uzun hikâye. İşlerim büyüdükçe suçlamalar da aynı oranda büyüdü ve zarar verici hale geldi.”

Michael sustu ve Leigh’in ellerine baktı. Genç kadın kâeden biraz salata almış, fakat elleri havada kalmıştı. “Elindekini tabağıma koymaya niyetin var mı?”

“Ne? Ah, evet. Devam et—sonra ne oldu?”

“Gerisini biliyorsun. Trumanti’nin hem eyalet hem devlet katında çok etkili dostları var. Bu yüzden benim tutuklanma hikâyelerimde, federal bir hâkimi ya da eyalet savcısını benim davamla uğraşması için ikna etmekte hiç zorluk çekmedi. Bense, çeşitli mahkemelerde kendimi savunabilmek için milyonlarca dolar harcadım. Sonunda iş, sadece ikimizin arasında oynanan bir oyuna dönüştü- çirkin bir oyuna. Şimdi herif kanserden ölüyor, ama bu bile davranışlarını bir nebze olsun yumuşatmadı. ‘Vendetta’ (intikam) İtalyanca bir sözcüktür ve Trumanti sonuna kadar ona inanır. Şimdi,” dedi Michael sonunda, “pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim mi?”

Leigh sessizce ona bakarak başını salladı, bir yandan da anlattıklarını özümlemeye çalışıyordu. Michael’in gerçeği anlattığına inanması için bir nedeni yoktu ama nedense ona inanmıştı. Bir sebepten, ona bütün kalbiyle inanıyordu. Leigh birden Trumanti’nin kendisine yardım etmeye ne kadar hevesli olduğunu, NYPT’nin bütün olanaklarını Logan’ı bulmak için nasıl seferber ettiğini hatırladı. O zaman bunların nedenini sorgulayamayacak kadar çaresiz ve panik içindeydi. Ama şimdi düşünüyordu, acaba Trumanti Logan’ın Valente’yle buluştuğunu öğrenmişti de onun için mi Logan’ı aramak konusunda o kadar istekli davranmıştı?

Hiçbir şey söylemeden salatayı tabaklara paylaştırdı ve Hil-

da'nın tezgâhın üzerine bıraktığı şarap şişesine uzandı. Leigh tabakları masaya taşıırken biraz geç de olsa Michael'ın kendisine, anlattıklarına inanıp inanmadığını sormadığını fark etti.

Michael şarabı kadehlere koyarken onun mum ışığında gururlu, sert ve anlamsız bir ifadeyle maskelenmiş yüzünü inceledi. Kendisine inanıp inanmadığını sormayacaktı. Asla bunu soracak kadar küçülmeyeceğini ve onu ikna etmeye çalışmayacağını biliyordu. Eve gelip mutfağa girdiğinde söylediği inanılmaz şeyleri hatırladı. Kendisi bile kendi duygularını sözcüklerle ifade edemezken, o anlamış ve onun yerine konuşmuştu.

“Her yerim ağrıyor ama en çok da içim. İnandığım her şey yalan çıktı. Güvendiğim bütün insanlar bana ihanet ettiler...” demişti. Onu ağlaması için teşvik etmişti, çünkü ağlama ihtiyacındaydı. Ağlarken onu kollarına almış, yüzünü göğsüne bastırmış, yatıştırmak ister gibi sırtını okşamıştı. En iyi arkadaşını da ölürken kollarında böyle tutmuştu. O gece de ona davrandığı kadar müşfik olduğundan emindi.

Michael sandalyesini çekmek için ayakta onu bekliyordu. Leigh sayısız duygunun etkisiyle sarsılmış öylece bakıyordu. “Leigh?” dedi Michael kaşlarını çatarak. “Sen ağlıyor musun?”

Leigh başını salladı ve büyük bir öfkeyle, “Trumanti'den nefret ediyorum,” dedi.

Michael bir kahkaha atarak ona sıkıca sarıldı.

Kırk Dördüncü Bölüm

Bir buçuk hafta sonra Michael, yanında Leigh, daire kapısının önünde kendilerini ana girişe götürecek özel asansörün gelmesini bekliyordu. "O'Hara'nın arabayı arka kapıya getirmesini istemediğinden emin misin?"

"Eminim."

Michael'ın ziyan olmuş gençliğini anlattığı o gecedен bu yana geçen bir buçuk hafta içinde, polis Logan'ın evdeki bütün belgelerine el koymuş ve yılbaşı gecesi yerel bir televizyon kanalı, Leigh'in kocasının ölümünde birinci dereceden cinayet zanlısı olarak suçlandığını duyurmuştu. Michael onun o geceki tepkisine birebir tanık olmuştu: Leigh yavaşça ayağa kalkmış, kollarını bedenine sarmış, yüzü ölü gibi bembeyaz olmuştu. Michael ona sınıksı sarılınca Leigh ona yaslanmış, gözlerini kapatarak yüzünü ceketine gömmüştü. Yıkılmıştı, ama savaşacak, hatta telefon edip haberi yalanlayacak kadar sinirlenmemişti.

O günden bu yana medyanın spekülasyonları önüne geçilemez bir şekilde artmıştı. Haberi veren hangi gazete, dergi ya da haber kanalı olursa olsun, onlara göre herkes zanlıydı ve o sabah Michael'ın da zanlılardan biri olduğu haberi yayılmıştı. Kısa sürede Leigh'in evine girip çıktığı da duyulmuştu. Çarpıcısı o sabah Daily News'un attığı başlık

MANNING CİNAYETİNDE VALENTE PARMAĞI MI?

Altındaki hikâyede, polisin Michael Valente'nin cinayetle ilişkisi olduğuna dair yeni bir kanıt bulunduğunu anlatılıyordu. Buna göre, Michael, Logan Manning'i, Leigh'i kendisini sürekli aldatan kocasından kurtarmak, işlerini kendi üstüne devralmak, sonunda da genç dulla evlenmek istediği için öldürmüştü.

Daily News'daki makaleden önce Michael birçok kez Leigh'i kendi iyiliği için evden çıkması, insanların içine karışması konusunda ikna etmeye çalışmış ama başaramamıştı. Ama o gün Leigh gazetesinin başlığını görünce o kadar sinirlenmişti ki telefon edip Michael'ı akşam yemeği için dışarı davet etmişti. Basına sızdırılan bu haberlerin sorumlusunun William Trumanti olduğundan kesinlikle emindi. "Tıpkı geçmişte sana yaptıklarına benziyor," demişti telefonda, "ama bu kez o kadar kolay yakasını sıyıramayacak bu işten. Sanırım yapabileceğimiz en kötü şey, sanki sen suçluymuşsun gibi herkesten saklanmak olur, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Şimdiye kadar ayağa kalkıp kendisi için savaşamayacak kadar aşağılanmış ve paramparça olmuştu ama şimdi Michael'ın gözünde bir kahraman olmaya kararlıydı. Bunu anlamak Michael'ın içini şefkatle doldurdu. Aslında kendisi Trumanti ya da Daily News'a zerre kadar önem vermiyordu ve bunu da Leigh'e söylemişti ama şimdi durum biraz farklıydı. Leigh ilk kez, kendi üzüntülerini bir yana bırakarak bir başkası için endişeleniyordu. Bu yeni bir şeydi ve Michael onu bu yolda destekleyecekti.

"Evet, saklanmak büyük hata olur," dedi.

"Bence bu akşam birlikte yemeğe çıkalım. Yani bir işin yoksa tabii."

Michael hiçbir işi olmadığını söyleyerek saat sekizde onu alacağını, lokantayı da kendisinin seçmek istediğini söyledi.

Sekizi birkaç dakika geçe Leigh odasından çıktı. Bu akşamki

savaş için, uzun, düz ve dar, siyah bir elbise ve uzun bacaklarını daha da güzel gösteren yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Elbisenin yakası açıktı. Leigh'in yüzünün rengi yerine gelmişti, gözleri pırıl pırıldı. "Trumanti bu yüzden seni suçlayamaz, buna izin vermem," dedi odasından çıkıp Michael'a doğru yürürken. Gelip önünde durdu, arkasını döndü. Fermuarı sıkışmıştı, yardıma ihtiyacı vardı. Uzun, gür saçlarını ensesinden kaldırarak sorunu Michael'a gösterdi. Onun ensesinin duru beyazlığı karşısında Michael'ın ağzı kurudu.

"Şu fermuara bir bakar mısın lütfen? Sıkıştı."

Trumanti'nin istemeden kendisine bu kadar yardımcı olması Michael'ı çok eğlendiriyordu.

Leigh, asansörden Michael'la birlikte lobiye çıkar çıkmaz dışarda bir gürültü koptu. Fotoğrafçılar, muhabirler camlara yapıpıştılar. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Michael endişeyle.

Leigh başını kaldırarak ona baktı, porselen görünümünde teni, pembeleşmiş çıkık elmacıkkemikleri, uzun kirpikli yeşil gözleri ve o güzel, yumuşacık ağzıyla o kadar kırılgan ve zayıf görünüyordu ki, dışardaki gazeteci gürhunun arasından geçmek şöyle dursun, lobiden bile geçemeyecekmiş gibiydi. İçinden onun da aynı şeyleri hissettiğini biliyordu Michael. Sonra Leigh çenesini hafifçe dikleştirdi, başını fark edilmeyecek bir biçimde salladı ve Michael'ın gözleri önünde son derece sakin bir havaya büründü. Bir kraliçe gibi. Uzak ve dokunulmaz. Benzersiz bir oyuncunun, çok istediği bir role başlamadan önceki hazırlıklarını izlemenin ayrıcalığıyla büyülenmiş gibi duran Michael, kolunu uzattı ama Leigh başını salladı, gülümseyerek bu teklifi reddetti. Sahneye yardımcısız çıkacaktı, kimsenin desteği olmadan. İki aydan az bir süre önce Broadway'in kraliçesiydi, şimdi tacını tahtını kaybetmişti ama artık kendi kendini mahkûm ettiği sürgünden kendi arzusuyla geri dönüyordu. Ve bütün bunları Michael için yapıyordu.

Michael bir adım gerisinden onu takip ederken, Leigh'in son derece zarif bir tavırla gözleri kör eden flaşların önünden, sonradan da bağrışıp duran gazeteci kalabalığının arasından geçişini göğsünü kabartan bir gururla izledi. "Nereye gidiyorsunuz Bayan Kendall?" diye bağırdı içlerinden biri, tam Leigh Bentley'e binerken.

Buraya gelene kadar kendisine yöneltilen bütün soruları cevapsız bırakan Leigh, bu soruya cevap vermek için döndü. "Bay Valente ile akşam yemeğine çıkıyoruz."

"Bugün Daily News'da çıkan haberlerle ilgili bir açıklamanız olacak mı?" Daily News'un muhabiriydi soruyu soran.

"Evet," dedi Leigh gururla. "Eğer Emniyet Müdürü Trumanti ve altındakiler, bugün yayımladığınız yalanlara katılacak olurlarsa onlar da sizin kadar yasalar karşısında sorumlu duruma düşecekler."

Sözlerini bitirdikten sonra arka koltuğa oturdu, Michael da onu izledi. Leigh'in koskoca gazeteyi yalancılık ve iftiracılıkla suçlamaya cesaret edebildiğine inanamıyordu.

Üstelik polis müdürünü ihmalle, bütün NYPT'yi olayı iyi idare edememekle suçlamıştı. Michael, onun bu yüzleşmeden çok rahatsız olduğunu biliyordu ama Leigh rahatsızlığını mutlu bir görüntünün arkasına gizlemeyi başarıyordu. "Sanırım buraya kadar iyi idare ettik, öyle değil mi?"

Michael gülmesini zor zapt ederek, "Eh, fena değil," dedi.

Biraz sonra, sürücü koltuğundaki O'Hara'nın söyledikleriyle her şeyi unuttu Michael. "Bir kuyruğumuz var Bay Valente," dedi. "İki gazeteci bir taksiyle bizi takip etmeye kalkıştılar ama iki blok sonra onları atlattım."

Leigh arkasına yaslanarak gergin bir sesle sordu, "Peşimizdeler mi?"

O'Hara başını salladı. "Adam koyu renk bir sedanda, biz ne yaparsak o da aynısını yapıyor. Sanki arka tampona zincirle bağ-

lanmış gibi. Ama kendini görünmez sanıyor. Bu da demektir ki o bir aynasız.”

Dikiz aynasında, kaşlarını çatan O’Hara talimat bekliyordu.

“Atlas onu,” diye emretti Michael.

“Oldu bilin.”

Leigh nefesini tutarak Michael’ın dizine yapıştı. O’Hara Bentley’i sonuna kadar gazlayarak üç şeridi birden geçti ve son şeritte kendine dar bir yer buldu. Yolun sonunda sert bir manevrayla sola döndü. Michael kolunu Leigh’in omuzlarına sararak onu kendine doğru çekti. “İyi numaraydı,” dedi O’Hara kıkırdarak.

Dikiz aynasından arkaya baktı ve Valente’ye, “Bayan Manning’i sıkı tutun,” dedi.

Bentley’in direksiyonunu sertçe kırarak başka bir şeride geçerken damperli bir kamyonu bindirmekten son anda kurtuldu. Leigh dehşet içinde gülmeye çalışırken sordu, “Hangi restorana gidiyoruz biz?”

“Sürpriz. Ama çok beğeneceksin, güven bana.”

Leigh başını eğdi, “Güveniyorum,” dedi.

Michael, Leigh’in kendisine güvendiğini biliyordu. Karşılaştığı bütün ihanetlerden sonra ona sonuna kadar güveniyordu. Ayrıca onun bu kadar yakınında olmasından hoşlanıyordu; sadece ona güvendiği için değil, hayatında bir devamlılığa ümitsizce ihtiyaç duyduğu için, hem de koca New York’ta en uzun süredir tanıdığı insan olduğu için hoşlanıyordu yakınlığından. Birkaç gece önce Michael’a güvendiğini söylemişti, yıllarca önce de içgüdüleri ona güvenmesini söylemişlerdi-içgüdülerinin daha güvenilir olduğu o eski günlerde.

Michael’ın da içgüdüleri vardı ve onu, Leigh’i yatağa atmak için fazla vakit kaybetmemesi konusunda uyarıyorlardı. Gerçekten de Leigh kendisine ‘sevgili, güvenilir dost’ rolünü uygun görmeden harekete geçmesi gerekiyordu. Bir kere bu gö-

revi üstlenirse Leigh onun güvenlik ve devamlılığın korunması açısından asla bu rolden ayrılmasına izin vermezdi.

Michael, Logan'ın sadakatsizliklerinden, bu yüzden toplum önünde çekmek zorunda kaldığı aşağılanmadan, bu ihanetler yüzünden kendini bir kadın ve bir eş olarak yetersiz olmakla suçlamasından çok önce Leigh'le birlikte olmak istemişti. (Kendini böyle hissettiğini birçok kez ima etmişti Leigh.)

Onunla birlikte olmayı her şeyden çok istiyordu. Çünkü onunla sevişmek istiyordu. Onunla sevişmeyi ne zamandır özlemle bekliyordu.

Leigh'in eli dizinin üstündeydi. Michael elini onunkinin üstüne koydu. Parmaklarını onunkilere geçirdi, sımsıkı tuttu.

Yaptığı hareket Leigh'i bir an için irkiltti, sonra elini kavrayan erkek eline baktı. Bu ılık dokunuştan, içine tehlikeli bir güven ve rahatlık duygusu aktı sanki. O Leigh'in arkadaşıydı, bu gerçek her türlü kuşkunun ötesindeydi. Son birkaç haftadır onun hakkında milyonlarca şey öğrenmişti. Zaman zaman federal, devlet ve yerel polis yetkilileriyle karşı karşıya gelmiş, sadece onları yenmekle kalmamış, bu işi yaparken tahminlerin ötesinde bir başarı kazanmıştı.

Bütün bu yıllar boyunca Trumanti'nin kendisine çektiydiklerine ses çıkarmamıştı ama Leigh onun artık hiç kimseye, hiçbir şeye hoşgörü göstermeyeceğini hissediyordu. On dört yıl önce bıçaklı iki sokak serserisiyle kavga ederken tanık olduğu su yüzüne çıkan şiddet, şimdi ölümcül ve sakın bir güce dönüşmüş ama kaybolmamıştı, hâlâ içinde bir yerlerde duruyordu, Bastırılmış fakat eskisi kadar güçlü olarak.

Şu anda üzerindeki giysiler, özel olarak tasarlanmış ve özel terziler tarafından dikilmişti ama omuzları, uzun yıllar önce giydiği rengi solmuş tişörtlerin içinde olduğu kadar güçlü, kalçaları o zamanlar giydiği sımsıkı kot pantolonların içinde görüldüğü kadar sıkıydı.

Leigh onda şimdiye kadar hiç dikkat etmediği birçok şey keşfediyordu her gün: birden yüzünde beliren gülüşünün sıcak aydınlığı, ağzının kenarından açıkça belli olan duygusallığı... Eskiden koyu renkli sakalı ve düşmanca tavırları onun bu özelliklerini saklar, amber renkli gözleri hep sert bakardı. Bir tek kavga ettiği o gece gözlerinde buz gibi, ölümcül bir ifade görmüştü.

Evlerinde parti verdikleri geceyi düşündü. İlk kez, salondaki kalabalığın bir köşesinde, koyu renk giysisi ve kravatıyla, hayranlık uyandırıcı ama ulaşılmaz bir havada -tıpkı kot pantolon ve tişört giymiş sakallı haliyle olduğu gibi- dururken görmüştü onu. Şu anda bile parti gecesini nasıl tanıyamadığına şaşıyordu. O özel, zengin bariton sesi eski günlerde sırtını ürpertirdi, hâlâ da konuştuğu zaman içini titretiyordu.

Birlikte geçirdikleri yılbaşı gecesini, Michael uzun zaman önce bir kez evlendiğini, bu evliliğin kısa sürdüğünü anlatmıştı. Ama Leigh ne zaman o konuyla ilgili konuşmak istese Michael hemen konuyu değiştiriyordu.

Leigh onun yalnızlığı seven biri olduğunu hissediyordu. Kendisi de yalnızlığı seviyordu artık. Artık ne koca, ne âşık ne de erkek arkadaş istiyordu hayatında.

Ama aynı zamanda kendini Michael Valente'ye inanılmaz derecede yakın hissediyordu. O yeniden hayatına girmişti, bu sefer hayatını kurtarmak için değil, deli olmaması için yardım ediyordu. Eğer ona böbreğini vermiş olsaydı ancak bu kadar yardımcı olabilirdi ve Leigh asla bundan daha fazla minnettar olamazdı, kendini Michael'a bundan daha yakın hissedemezdi.

Birkaç dakikadır tek bir kelime bile etmemişti, Leigh gözlerini birbirine kenetlenmiş ellerinden ayırarak Michael'a baktı. O da gözlerini Leigh'e dikmiş, dikkatle inceliyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Böbreğini bağışlayanları," diye şaka yaptı Leigh. Sonra başını sallayarak biraz önce verdiği cevabı iptal etti ve saklı bir ses-

le gerçeği söyledi: “Seni düşünüyordum.” Michael onun elini daha bir sıkı.

East Village’te, Great Jones Caddesi’ne döndüler, o zaman Leigh tarifsiz bir keyifle Michael’a baktı. “Beni eve götüreceğini tahmin etmeliydim. Buraların değişmiş olduğunu biliyorum, ara sıra buralara kendi başıma gelip dolaşmayı çok istedim ama bir türlü olmadı. Anılarımda buralar son derece çirkin, sefil yerler olarak kalmış, oysa şu hale bak!” Öne doğru eğilerek tanıdık mahallenin nasıl güzel bir şekilde restore edildiğini izledi. On dokuzuncu yüzyıldan kalma binaların görünüşleri değişmiş, bazıları modern butiklere, bazıları da şık, pahalı apartmanlara dönüştürülmüştü.

Angelini’nin Marketi, hâlâ köşedeydi, ama artık eskiden olduğu gibi karanlık, köhne küçük bir bakkal dükkânı değildi; büyümüş, ağzının tadını bilenler için davetkâr bir şarküteri /market haline gelmişti. Hemen yanı başındaki blokun altında moda-ya uygun, dışardaki gaz lambalarıyla aydınlanan bir restoran/bistro vardı. Kapının üstünde büyük piring harflerle ‘Angelini’s’ yazıyordu. Leigh kaldırıma adımını atarken bu yazıyı görünce bir an durakladı. “‘Angelini’s’ adında popüler bir mekân olduğunu duymuştum ama çok yaygın bir isim olduğu için burası olabileceğini tahmin edemedim.”

Marketin önünden geçerken Michael’ın koluna dokundu Leigh. “Bekle, içeri girip bir bakalım. Görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.”

Kasanın önünde aldıklarının parasını ödemek için bekleyen birkaç kişi vardı, ama kimse onlara dikkat etmedi. Tanınmayacaklarından emin olmak Leigh’i rahatlatmıştı. Leigh reyonlar arasındaki koridorların ilkinde yürümeye başladı. Birinci, ikinci, üçüncü koridor... Bu koridorlarda, parasının kısıtlı ama hayatının sorunsuz olduğu zamanlarda ne hesaplar yaptığını hatırladı. Arkasında bir yerden Michael’ın sesini duydu. “Seni ilk gördüğümde tam buradaydın.”

Leigh onun böyle bir şeyi hatırlamasına şaşırarak döndü: “Sahi mi? Hatırlıyor musun gerçekten?”

“Gayet net hatırlıyorum,” dedi Michael ellerini kaşmir paltosunun ceplerine sokarken. “Kot pantolon ve kolsuz bir bluz giymiştin, bir kucak dolusu konserve ve taze portakalla boğuşuyordun. Portakalların biri yere düştü, sen onu almak için eğilince öteki düştü, sonra öteki...”

“Sen neredeydin?”

“Tam burada, arkanda.”

“Yardım etmeyi teklif ettin mi?”

Michael sırttı. “Bu manzarayı kaçırmak için mi? Şaka yapıyor olmalısın.”

Leigh, yeni ve tehlikeli bir yola girdiğinin farkında olmadan gözlerini devirdi, gülerek, “Sadece yüzüme hayran olmadığını tahmin etmeliydim. O zamanlar çok ahlaksızdın,” dedi.

“Tamamen ahlaksız sayılmam. Kucağındakilerin hepsi yere döküldüğünde bulunduğum yerden çıkıp yanına geldim sonunda.”

“Aman ne nazıkmışsın.”

“Nazik olmaya çalışmıyordum, önden nasıl görüldüğünü merak etmiştim. “

“Ne gördün peki?”

“Sadece saç.”

Leigh kahkahalarla güldü, “Saç mı?”

Michael başını salladı. “Ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüş, rafın altına kaçmış bir portakalı almaya çalışıyordun. Bana bakmak için başını kaldırdığın zaman, saçların öne döküldü ve yüzünün yarısını kapladı. Bu yüzden görebildiğim tek şey parlak, kızılımsı kahverengi saçlar ve muhteşem, iri, Karayip yeşili, gülen gözler oldu.” Michael başını sallayarak kendi kendine konuşur gibi ekledi: “O gülen gözlere dünyanın en budalaca tepkisini vermiştim.”

“Nasıl bir tepkiydi?”

“Açıklaması biraz zor.” Belli etmese de Michael’ın çok eğlendiği anlaşılıyordu. Sonra saatine baktı. “Hadi bitişikteki yere gidelim artık,” dedi. Leigh de ona katıldı ve birlikte rafların arasındaki dar koridorun sonuna doğru yürüdüler. Tam o sırada Leigh birdenbire durdu, tam karşısındaki gazete ve dergi standının önünde dondu kaldı.

MANNING CİNAYETİNDE VALENTE PARMAĞI MI?

Daily News’un başlığının altında Leigh ve Michael’ın profilden resimleri vardı. Öyle basılmışlardı ki birbirlerine bakıyormuş gibi duruyorlardı.

Zamanlamanın böylesinden ipnotize olmuş gibi Leigh, omzunun üstünden Michael’ın kendisini ilk kez gördüğü koridora baktı. “Düşünsene,” dedi sıkıntılı bir sesle. “On dört yıl önce buradaydık. Ve şimdi –başıyla News’un ilk sayfasını işaret etti– şimdi de buradayız.”

“Sonunda beraberiz,” diye şaka yapmaya çalıştı Michael. Koluyla Leigh’in omuzlarını sardı.

Ahlaksız imalı şakası Leigh’i kahkahalarla güldürdü. Genç kadın yüzünü Michael’ın göğsüne gömdü. Elleri paltosunun yakasına yapışmış, omuzları keyifli bir suçluluk duygusuyla sarılıyordu.

Michael ona daha sıkı sarıldı ve başının üstünden gülümsedi. Sonunda insanı büyüleyen o mavi-yeşil gözleri güldürebilmişti. O gözler yıllarca önce verdiği tepkiyi veriyordu yine.

Kırk Beşinci Bölüm

'Angelini'nin Yeri' değişik iç mekân dekorasyonu ile çok gözde bir yerdi. Duvarların bir kısmı eskitilmiş tuğladan, bir kısmı sadece sıvalıydı. Geri kalan duvarlar da Toskana Vadisi'nin kır manzaralarını gösteren harika fresklerle süslenmişti. Masaların üstünde şık keten örtüler, harika İtalyan porselenleri ve uzun mumlar vardı. Bu koca mekâna daha rahat ve samimi bir hava verebilmek için stratejik aralara üzerlerine asma sardırılmış kafesler yerleştirilmişti.

İşler çok yolunda gibiydi, müşteriler şef garsonun masasının önünde ya da girişin sol uzak köşesindeki barda yığılmış masaların boşalmasını bekliyorlardı. Michael paltolarını görevliye teslim ettikten sonra elini hafifçe Leigh'in sırtına koyarak onu kalabalığın arasına doğru yönlendirdi.

Restoranın en arka tarafında, freskli bir duvarın önünde üç tane boş masa vardı. "Mükemmel bir yer burası," dedi Leigh üç masanın ortasındakine otururlarken.

Peçetesine uzanırken Leigh, önündeki renkli servis tabağına bakarak "Kuzey İtalya'da bir dağın tepesinde böyle porselenlerin yapıldığı küçük bir köy var," dedi. Logan'la birlikte gitmişlerdi oraya. İtalya'da iki hafta geçirdikten sonra Logan sıkılmış, hiçbir şeye, hatta meydanın ortasındaki orta çağdan kalma kilisenin mimarisine bile tahammülü kalmamıştı. Amerika dışın-

da herhangi bir yere seyahat etmekten nefret ederdi, işinden ve işiyle ilgili şeylerden çok uzaklaşmaktan hoşlanmazdı. “Ben oraya gitmiştim,” diye ekledi.

“Ben de.”

“Gerçekten mi? İtalya’da ne kadar kaldın?”

“Son gittiğimde bir ay kalmıştım,” dedi Valentine, genç bir garson bardaklarını buzlu suyla doldururken. “Fransa’ya yaptığım bir iş gezisiyle birleştirmiştim.”

Leigh onu dünyayı dolaşan biri olarak rahatlıkla gözünde canlandırabiliyordu.

Michael sandalyesinin arkasına yaslandı, masanın üzerindeki bileğinde otuz bin dolarlık Patek Philippe saati, üzerine adının baş harfleri işlenmiş gömlek manşetinin altından parlıyordu. Rahat bir erkek şıklığının, gücün ve servetin mükemmel bir sembolüydü sanki.

Leigh ona seyahatleri hakkında sorular sormaya başlamıştı ki, koridorun karşı köşesindeki masada oturan dört kişinin heyecanlı konuşmaları dikkatini çekti. Gazetede çıkan yazıyı tartışıyorlardı aralarında. Leigh’in morali bozuldu. “Yakalandık!” dedi, oysa Michael’ın da konuşulanları duyduğundan emindi.

“Buna engel olamayız,” dedi Michael omuzlarını silkerek. Seyircilere yerdeki toz kadar bile önem vermediği açıkça belliydi. Bu tutumu Leigh’i şaşırtmış ve gözlerini kamaştırmıştı. Kendisi bir oyuncuydu, rol yapmak onun işiydi, ama Michael rol yapmıyordu, gerçekten önemsemiyordu. Kendinden başka hiç kimseye hesap vermek zorunda değildi, kendi kaderinin tartışmasız tek efendisiydi.

Onlara servis yapacak olan garson, altmış yaşlarında, tombul bir adamdı. Elindeki kırmızı şarap şişesini masanın üstüne bıraktıktan sonra Michael’ın elini sıktı, sonra Michael onu Leigh’le tanıştırdı: “Frank Morrisey.”

“Burada olduğunuzu Marie’ye söyleyeceğim,” dedi Frank.

“Şimdi mutfakta, aşçıbaşıyla tartışıyor.” Tirbuşonu şişenin mantarına batırıp çevirmeye başlayınca Leigh’e döndü, “Ben Şahin’i çatal tutamadığı zamanlardan beri tanırım. İlk kadeh şarabını içmeye karar verdiği gün de ben buradaydım.”

Michael’a baktı ve mantarı çıkarırken kıkırdadı. “Billy ile seni o şarap şişesinin başında yakaladığım gün kaç yaşındaydın, hatırlıyor musun?”

“Hayır, hatırlamıyorum.”

“Kaç yaşındaydılar?” diye sordu Leigh hevesle. Ama Michael’ın bakışlarındaki acılı ifade gözünden kaçmamıştı.

“Kaç yaşında olduklarını kesin olarak söyleyemem ama şişeye yetişmek için tabureye çıkmak zorunda kalmışlardı, o kadar küçüktüler, onu biliyorum.”

Leigh güldü, çoktandır unuttuğu ‘tasasızlık’ duygusunu yeniden yaşamamanın keyfini çıkarıyordu.

“Leigh,” dedi Michael şakacıktan kızarak, “lütfen yüz verme şuna.”

Leigh ona aldırmadı, kaşlarını kaldırarak beklentiyle Frank’a baktı. Adamın da sanki böyle bir yüreklendirmeye ihtiyacı varmış gibi anlatmaya başladı. “Bir gün Şahin’le Billy, Billy’nin amcasının arabasını bir tur atmak için ‘ödünç almaya’ karar vermişler.” Michael’ın kadehine tatması için biraz şarap koyarken devam etti. “Billy anahtarları aşırması, Şahin direksiyona geçmiş. Daha beş yaşındaydı, önünü görebilmesi için ayağa kalkması gerekiyordu.”

“Ne oldu sonra?” diye sordu Leigh, Michael’a dönerek.

“Ben motoru çalıştırdım, Billy de sireni açtı.”

“Devriye arabasını mı çalmaya uğraşıyordunuz?” diye sordu Leigh gülerek.

“Çalmayacaktık ki, ödünç alacaktık.”

“Ya, evet,” diye söze girdi Frank. “Ama birkaç yıl sonra?”

“-birkaç yıl sonra çaldık.” Michael kızdığını saklamaya çalışıyordu.

Leigh güldüğü belli olmasın diye elleriyle yüzünü kapadı, parmaklarının arasından Michael'a bakarak, "Aman Tanrım!" dedi.

Tam o sırada karşı masadakilerden biri herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle Leigh'in 'çok neşeli bir dul' olduğunu söyleyince, Leigh ellerini indirdi, birden ciddileşti.

"İstedığınız gibi, bu akşam size ben servis yapacağım," dedi Frank. "Teyzene de geldiğini haber veririm." O gitmek üzere dönünce Michael alçak sesle bir şeyler söyledi, Frank da başını salladı.

Leigh onun uzaklaşmasını izledikten sonra Michael'a döndü. "Bu hikâyedeki Billy, Trumanti'nin yeğeni, değil mi?"

"Evet."

"Frank onun nasıl öldüğünü biliyor mu?"

"Elbette."

"O zaman anlayamıyorum, neden seni bu kadar etkilediğini bile bile bu konuyu açtı?"

"Özellikle yapıyor," dedi Michael, sinirleri daha fazla bozulmadan konuyu değiştirmek istiyordu. "Bill ile benim aramda olanların tamamen bir kaza olduğuna inandığımı kanıtlamak istiyor kendince. Başka bir açıdan bak, Frank bir şeyi saklamanın suçluluk işareti olduğuna inanır, kendi bakış açısına göre, 'başka birinin işlediği suça inanma' olarak tanımlayabilirsin."

"Mantıklı geliyor," dedi Leigh, sonra sustu. İki garsonun ellerinde, bir buçuk metre eninde, iki metre boyunda ipek sarmaşıklarla kaplanmış bir paravanla koridorun ucundan yaklaşmakta olduklarını görmüştü. Garsonlar paravanı doğrudan doğruya, birkaç dakika önce Leigh'in hakkında konuşanların oturduğu masanın önüne yerleştirdiler. Paravan onların Leigh'i görmelelerini tamamen engellemişti, ama öteki masadakileri de sandalyelerini kımlıdatamayacak kadar sıkıştırmıştı. Adamlar söylenmeye başladılar.

“Böyle daha iyi, değil mi?” diye sordu Michael.

Leigh gözlerini Michael’ın emriyle yerleştirilen sarmaşık kaplı paravandan zorla ayırarak, öteki müşterilerin haklarını ve rahatlarını hiçe sayarak her istediğini yaptırabilen karşısındaki adama baktı. Aynı anda kendi masalarının her iki yanındaki masaların, en az elli kişi oturmak için sırada beklerken neden boş tutulduğunu da anladı. Lokantanın açılışında gereken parayı Michael’ın verdiğinden kuşkusu yoktu. Eğer Logan, Michael’ın yerinde olsaydı onun da böyle bir rahatsızlık durumunda kendini kötü hisseceğini biliyordu Leigh. Ama yine de Logan, parasal gücünü insanların gözüne sokacak, bu arada dört müşteriye hakaret demek olan bir hareketi asla yapmazdı. Leigh, kendi kendini ‘korumacı’ tayin eden adama uzun uzun baktı ve saklamaya kalkışmadığı minnet ve şefkat duygularıyla doldu içi. “Teşekkür ederim,” dedi sadece.

Michael o içten bakışlı, uzun kirpikli gözlere baktı, şöhret ve başarının genç kadını bir nebze bile değiştirip sertleştirmediğini anladı. Bir ordu gazetecinin içinden bir kraliçenin asaleti ve zarafeti ile geçmiş, ama Michael, Daily News’ün ön sayfasındaki resimleriyle ilgili espri yapınca, gülen yüzünü onun göğsüne yaslayarak yakasına sımsıkı yapışmıştı.

Leigh, karşısında seçkin, uzun siyah elbisesi ve pahalı altın gerdanlığıyla otururken, en az blucinleriyle portakalları yakalamaya çalışırken olduğu kadar kışkırtıcıydı. Michael o anı yeniden hatırlayınca gülümsedi, “ Rica ederim,” dedi. “Benim için büyük zevkti.”

Leigh onun sesinde yeni ve çok ince bir değişiklik fark etti, ama bunu ilerleyen samimiyetlerine bağlamak işine gelmediği için konuyu değiştirdi. “Partide karşılaştığımız zaman yüzünü hatırlayamamamı anlayabiliyorum da sesini tanımadığıma hâlâ inanamıyorum. Konuşmaya başlar başlamaz kim olduğunu anlamam gerekirdi. Sesinin çok farklı bir niteliği var.”

“Nasıl bir niteliği?”

Leigh uzaklara bakarak ona nasıl açıklayacağını düşündü, Michael’ın yanlış anlamlar çıkarmayacağı sözcükler bulmalıydı. “Çok düzgün. Çok... seksi. Çok çok çok derin.”

Michael arkasına yaslanarak onun yanaklarının zarif kıvrımına, göğüslerinin yumuşak dolgunluğuna daldı gitti. Bir yandan da parmağıyla kadehinin kıvrımını okşuyordu.

Yaklaşık iki saat sonra Leigh, Bayan Angelini’nin bütün ısrarlarına karşın tatlıyı yemeyi reddetmeye çalışıyordu. “Bir lokma bile yiyemem,” diyordu. “Gerçekten yiyemem.” Yemek olağanüstüydü, Michael da öyleydi. Ona sorunlarını unutturmaya çalışmamıştı hiç. Ama orada oldukları süre içinde bütün dertlerinden uzaklaştırmış, yanında olduğu sürece hiçbir şeyin kendisini incitemeyeceğini, ona dokunamayacağını, çünkü buna asla izin vermeyeceğini hissettirmişti. Hissetmekten de öte bir şeydi bu, gerçeğin ta kendisiydi. Leigh, bunu biliyordu ve kesinlikle nedenlerini öğrenmek istemiyordu.

Bayan Angelini eğilerek sevgiyle kucakladı Leigh’i. “Seni yeniden gülümserken görmek ne güzel!” dedi. “Michael seni nasıl mutlu edeceğini biliyor, sen de onu nasıl mutlu edeceğini biliyorsun. Hayat ne güzel.”

Yemek yedikleri sürece birkaç kez masalarına gelmiş, sanki oradan ayrılmak istemiyormuş gibi etraflarında dönüp durmuştu. Onların gitmek üzere olduğunu görünce kısa bir tereddütten sonra, “Çok çok uzun zaman önce, Michael seni o oyunda izlemeye gittiğinde, hislerini sana açıklamasını söylemiştim.”

Leigh zengin yiyeceklerin, romantik mum ışığının ve harika şarabın etkisiyle keyifli bir gevşeklik içinde olduğundan bir tepki veremedi. Michael bir oyununu izleyerek yine şaşırtmıştı onu. Çok çok uzun zaman önce Michael kendisini bir oyunda izlemişti. “Hangi oyunu izlemiştin?”

“Samanyolu.”

Şaşırان Leigh kakkahayla gülerek bakışlarını Bayan Angelini'nin mutlu yüzünden Michael'ın ifadesiz yüzüne çevirdi. "Oyun hakkında ne düşündüğünü sormama gerek yok. Korunçtu. Bir aktris olarak ilk profesyonel performansımdı."

"Oyun kötüydü," dedi Michael, "sen değil."

Zamanlamanın garipliği Leigh'in dikkatini çekmişti. "Ama -ama o zaman sen hâlâ markette çalışıyordun. Tiyatrodan hoşlandığını bilmiyordum. Hiç sevdiğini söylememiştin. Tabii," diye ekledi Leigh, "hoşlanmadığını da söylememiştin. Aslında bana hiçbir şey söylemezdin."

Bayan Angelini garsonun kendisine işaret etmesi üzerine, "Bir dakikalığına gitmek zorundayım," dedi Leigh'e. "Bu akşam gitmeden önce muhakkak dükkâna uğrayın."

"Biz çoktan uğradık bile. Armut alsaydım keşke," diye ekledi Leigh. "New York'ta sadece bir yerde daha sizinkiler gibi armut satılıyor ama çok pahalı."

"Dean ve DeLuca mı?"

"Evet, orası."

Bayan Angelini başını salladı. "Senin armutların hep oradan gelirdi zaten."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Michael her hafta senin armutlarını almak için Dean ve DeLuca'ya giderdi." Bayan Angelini başını sallayarak anılarına devam etti. "O zaman okula gidiyordu, parası yoktu, bulduğu her kuruşu biriktirirdi. Ama senin en iyi armutları almanı isterdi. Çünkü sen her şeyin en iyisine layıktın."

Leigh'in gözleri, sandalyesinde arkasına yaslanmış oturan Michael'a döndü. Michael şimdi gözlerini ona dikmiş, şarap kadehinin ayağını parmaklarının arasında döndürüp duruyordu.

"Her hafta Dean ve De Luca'ya gidip benim için armut mu alırdın?"

Michael çok hafif bir baş eğmesiyle onayladı. Anlaşılmaz bir ifadeyle dolu bakışlarını Leigh'den ayırmamıştı.

Leigh aklına gelen ilk açıklamaya inanamıyordu: Michael ona o armutları almak için her hafta onca yol gitmiş, oyununu izlemeye gelmişti. Marketteki ilk karşılaşmalarını, karşılaştıkları yerden üstüne giydiklerine kadar her ayrıntısıyla hatırlıyordu. On dört yıl önce sokakta uğradığı saldırıdan kurtarmıştı Leigh'i, oysa dükkânın içinden sokağı görmesi imkânsızdı – ancak onu izlemek için kapıya çıkmış olması gerekiyordu. Yoksa onu korumak için mi arkasından bakmıştı? Leigh her zaman o akşam çok şanslı olduğunu düşünmüştü. Ve şimdi Michael yine onu kurtarmak için gelmişti, hayatının bu en kötü döneminde.

Bu tek açıklama karşısında Leigh'in kalbi bir an durdu sanki. Ama duygularını şaşkınlık ve mahcubiyetle maskeleyerek sanki sadece akli karışmış gibi Michael'a baktı. Sonuçta o iyi bir oyuncuydu.

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi.

Michael'ın derinden gelen sesi çok sakindi ama cevabı her ikisinin de daha fazla rol yapmalarına gerek olmadığını açıkça anlatıyordu.

"Bence anlıyorsun"

"Hayır, emin değilim-"

Michael, Leigh'in hâlâ konudan kaçmaya çalışmasından hiç hoşlanmamıştı, bunu da peçetesini masanın üstüne bırakıp, "Gidelim mi?" diyerek açıkça belli etti.

"Michael, lütfen!" Leigh azarlanmış, utanmış ve yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordu kendini. Öne doğru eğildi, "Bana – bana karşı bazı şeyler hissettiğine inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Cevap olarak Michael kaşlarını kaldırdı ve sessizce ona baktı.

Leigh hâlâ böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanamıyordu. Yanındaki freskteki bir ağaca görmeyen gözlerle bakmaya başladı. Bir yandan da düşünüyordu, zinayı eğlenceli bir spor olarak kabul eden kocası onun duygularına ne kadar az değer vermişti, oysa şimdi yanında oturan adam-

Michael sakın bir sesle, "Hayatında yeterince yalan ve ihanet görmedin mi?" diye sordu.

Leigh başını salladı, gözlerini omzunun sağ tarafındaki bir noktaya dikmişti. Michael'ın bakışlarıyla karşılaşmaya cesareti yoktu.

"Varlığını zaten bildiğin bir şey hakkında tartışmak ikimize de bir şey kazandırmaz, öyle değil mi?"

Leigh başını salladı, "Hayır."

"Öte yandan," dedi Michael gülümseyerek, "bu çok uzun zaman önceydi."

Leigh eski bir hikâyeden bu kadar çok şey ürettiği için kendini aptal gibi hissetti. "Evet, öyleydi," dedi. Hafifçe titreyerek derin bir nefes aldı, alnına düşen saçlarını geriye doğru itti ve o nefes kesen tebessümlerinden biriyle Michael'a gülümsedi. Leigh ne zaman böyle gülümsese Michael öne doğru eğilip onun dudaklarını öpmek istiyordu. Leigh devam etti: "Dürüst olduğun için teşekkür ederim ve bu gece için de teşekkür ederim. Her bakımdan çok güzel ve unutulmaz bir geceydi."

Michael'ın aklı kadar vücudu da onun yerine karar vermişti. "Gece daha bitmedi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Leigh. Michael yerinden kalktı, masanın etrafından dolaştı ve onun sandalyesini çekmek için yanına geldi.

"Yaşadığım yeri görmeni istiyorum."

Leigh'in kalbi göğüs kafesinde deli gibi çarpmaya başladı.

Kırk Altıncı Bölüm

Leigh, Bentley'in arka koltuğuna kaydı, Michael da onun yanına, gelirken oturduğu yere oturdu. Bu kez kolunu sahip-
lenmek ister gibi Leigh'in arkasına doğru uzatmıştı, ama ona dokunmuyordu. Bu yüzden Leigh, Michael'ın biraz sonrası için beslediğini sandığı niyetler hakkında yanıldığını düşünerek biraz rahatlardı.

"Yemek nasıldı?" diye sordu O'Hara.

"Çok güzeldi," diye cevap verdi Michael. Leigh'in bir şeyler söylemesini beklediği için biraz duraklamıştı.

Leigh bunun farkında bile değildi. Son on dakika içinde lokantada olanları anlamaya çalışıyordu. Teyzesinin söylediklerini tam olarak algılayabilmiş değildi, ayrıca Michael'ın ondan sonraki davranışlarına da bir anlam veremiyordu. Önce sessizce uzun uzun bakmış, ne bir özür dilemiş ne de yaptıklarını açıklamak için bir şeyler söylemişti. Ama Leigh yaptıklarının nedenini anlamamış gibi yapınca, kesin bir şekilde böyle numaraları kaldıramayacağını açıklamıştı. Öte yandan, onu korumak için lokantanın ortasına duvar çekecek kadar duyarlı davranmış, olağanüstü bir şefkat göstermişti. Ama Leigh'in küçük numarası karşısında hemen tavrını koymuştu.

Onu hiç anlayamıyordu. Bütün içtenliğiyle o gece Michael'ın kendisini baştan çıkarmaya çalıştığına inanamıyordu, böyle

bir şeye kalkışacağına ihtimal bile vermiyordu. Yine de... “Gece daha bitmedi,” ve “Yaşadığım yeri görmeni istiyorum,” deyince, içinde bir yerlerde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Michael birçok yönden muhteşem bir adamdı ve Leigh aralarında yeni filizlenmeye başlayan arkadaşça ilişkiyi bozacak bir şey yapmak istemiyordu. Bu dostluğun, seks konusunda çıkabilecek bir anlaşmazlığın üstesinden gelebilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu ve bunu öğrenmek de istemiyordu açıkçası.

Leigh içini çekerek pencereden dışarı baktı. Michael onun kafasının karıştığını sezince koluyla omuzlarına sarılarak onu kendine çekti. Kısacık ama rahatlatıcı, güven veren bir sarılmaydı. Sarıldığı gibi çabucak bıraktı Leigh’i. Ama eli sakinleştirmek ister gibi sırtını hafifçe okşamaya devam etti.

O’Hara arabayı Michael’in Central Park West’deki evinin önünde durdurdu. “Burada bekleyeyim mi?” diye sordu Michael, Leigh’in arabadan inmesine yardım ederken. “Yoksa gidip sonra mı geleyim?”

Leigh bütün varlığıyla dikkat kesilmiş, bu konuşmayı dinliyordu.

“Sen hiçbir akşam izin yapmaz mısın?” diye takıldı Michael.

“Hayır, asla. Yirmi dört saat görevdeyimdir ben. İşim bu.”

“Öyleyse bu gece şanslı gecendesin,” dedi Michael arabanın kapısını ve tartışmayı aynı anda kapatırken “Ben Bayan Manning’i taksiyle eve getiririm, arabamı da o zaman alırım.”

Kırk Yedinci Bölüm

Asansörün içinde anahtarını soktuğu yere bakınca Leigh, Michael'in çatı katında oturduğunu anladı. Havadan sudan konuşamayacak kadar gergindiler, hiç konuşmadan yirmi sekizinci kata çıktılar.

İçerisi zifiri karanlıktı ama Michael ışıkları açmak yerine Leigh'in arkasında durdu, ellerini onun omuzlarına koyarak, "Mantonu alabilir miyim?" diye sordu. Mantosunu çıkarmasına yardım ederken parmakları Leigh'in çıplak omuzlarına dokundu. Leigh ürperdi, mantosuna sarınarak, "Çıkarmasam daha iyi olacak, burası biraz soğuk," dedi.

"Isıyı yükseltirim," dedi Michael hemen.

Leigh mantosunu çıkardı, gözleri karanlığa çalışmaya çalışıyordu. O sırada Michael hemen yanlarındaki kapıyı açıp önce Leigh'in, sonra da kendisinin paltolarını astı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Ne için?" diye sordu Leigh de, huzursuzdu.

"İlk izlenim için." Michael kenara çekildi, bir saniye sonra ışıklar arka arkaya yanarak yaklaşık dört yüz metre karelik boş bir salonun siyah mermer zeminini aydınlattı. Koca salon zarif beyaz sütunlar ve kemerlerle ikiye ayrılmıştı.

Hiçbir mobilya yoktu içerde. Hiçbir mobilya... hiçbir yatak. Yatak yoktu... Leigh'in her gün daha da fazla değer verdiği bu sıra dışı arkadaşlık için bir tehlike yoktu yani.

“Henüz taşınmadım,” diye açıkladı Michael.

Leigh’in Michael’m niyeti konusundaki gerginliği buhar olup uçtu, içini mutlu bir rahatlık doldurdu. “Buradan Hudson nehri görünüyor,” dedi salonun sol tarafını işaret ederken ve omzunun üzerinden soran bakışlarla Michael’a baktı.

“Orası yemek odası,” diye açıkladı Michael. “Sağ taraf ise oturma odası olacak.”

Leigh ona doğru dönerken ön kapının yanında kıvrılarak yükselen beyaz merdivenlere takıldı gözü. Bir zamanlar New York’un ünlü malikânelerinden birini süsleyen ferforje demir tırabzanlar yukardaki balkonu da çevreliyordu. “Çok güzel!” dedi.

Michael onu bulundukları yerden, yemek odasına bağlanan kemerli bir koridora doğru götürdü. Ayak sesleri yüksek tavanlı evde derin yankılar yapıyordu.

“Dar yerlerden hoşlanmıyorsun,” dedi Leigh gülümseyerek. “Ben de sevmem.” Büyük ve davetkâr bir mutfak tamamen özel bir oturma odasına açılıyordu. Odanın karşılıklı iki duvarı camdı, doğu taraftakinden Hudson Nehri, batı taraftakinden Central Park kuşbakışı ayaklarının altındaydı. Güney duvarında, eski tahta panolar ve iri desenli kartonpiyerlerle çevrilmiş beyaz mermerden bir şömine vardı. Bütün bunlar o kadar tanıdıktı ki Leigh bir bakışta hemen tanıdı. “Bunlar Sealy Malikânesi’nden.” Ellerini arkasında birleştirerek omzunun üzerinden bilmiş bilmiş Michael’a baktı.

“Adının gizli tutulmasını isteyen alıcı’ sendin! Müzayede de bunları almak için ‘miktarı açıklanmayan bir servet ödeyen zengin sendin!”

Doğu taraftaki pencerelere doğru yürüdü. “Manzara nefes kesiyor. Buradan bizim -benim- ev bile görünüyor, şurada parkın arkasında.”

Leigh konuşurken Michael oturma odasının yemek odasına bitişik duvarına yapılmış gömme bara yürüdü. Ceketini çıkarıp bar taburelerinden birinin üstüne bıraktı, sonra gömleğinin

üst düğmesini açtı. Leigh de ona katılmaya karar vererek, Michael'ın hayran olduğu o doğal zarafetiyle bara doğru yürüdü. Apartmanın döşenmemiş olduğunu görünce rahatlamıştı. Michael onu yatak odasının döşeli olduğunu görmeden önce biraz daha rahatlatmak amacıyla bir kadeh konyak ikram etmeye niyetliydi.

Leigh tabureye oturdu, ellerini barın üstünde kavuşturup çenesini ellerine dayadı. "Bu gece harika vakit geçirdim. Teyzeni çok seviyorum. Büyüdüğün yerde yaşamak, Frank Morrissey gibi sen küçüklüğünden beri tanıyan insanlarla görüşmek güzel bir şey olmalı."

"Ne demezsin, adamın kişisel hayatının amacı her fırsatta karizmamı sıfıra indirmek," diye espri yaptı Michael konyak şişesini yerine koyarken. "Seni evine götürdüğüm gece Ohio'lu olduğunu söylemiştin. Orada mı doğdun?"

"Hayır, Şikago'da doğdum. Annem hemşireydi, onunla birlikte dört yaşına kadar orada kaldım."

"Ya baban?"

"Annem bana hamile olduğunu söyler söylemez ortadan kaybolmuş. Zaten evli değillermiş."

"Ohio'ya neden gittin?" Michael eğildi, barın arkasındaki kutunun içinden konyak kadehlerini aldı, Leigh'in söylediklerini duyunca elinde kadehler kalakalmıştı.

"Ben dört yaşındayken, doktorlar anneme o zamanlar tedavisi mümkün olmayan, çabuk yayılan bir kanser türüne yakalandığını söylemişler. Bu yüzden o da beni Ohio'da yaşayan anneannemin yanına göndermiş. Ölmeden, onun yokluğuna yavaş yavaş alışmamı istemiş. Başlangıçta bizi görmeye sık sık geliyordu. Bu arada kendi çalıştığı hastanede bir tür deneysel tedavi görüyordu ve son aşamaya gelinceye kadar çalışmaya devam etti."

"Sonra ne oldu?"

Leigh ellerini açtı, destek almak ister gibi avuç içlerini barın üstüne bastırdı. "Ben beş yaşındayken bir gün beni kucakladı,

öptü. Vedalaşırken en yakın zamanda yine geleceğini söyledi. Bir daha o şansımızın olmayacağını kendisi de biliyordu.”

Leigh’in gözleri, yüzü, mimikleri her şeyi o kadar canlı ifade ediyordu ki Michael kendini onunla birlikte hikâyenin içinde hissetti, tıpkı oyunlarını izlemeye gelen seyirciler gibi. Ama Leigh şimdi rol yapmıyordu, anlattıkları oyunun bir parçası değildi ve kahretsin, Michael şu anda uzak bir izleyici olmaktan öteye gidemiyordu. Leigh’in oluşturduğu büyüü bozmak için bütün dikkatini kadehlere konyak koymaya verdi. “Onu iyice hatırlıyor musun?”

“Hem evet hem hayır. Onu çok sevdiğimi ve onu göreceğim zaman çok heyecanlandığımı hatırlıyorum. Yatağa yattığımda bana hikâyeler okuduğunu hatırlıyorum.

“O şartlar altında ne kadar saçma gelse de birlikteyken gerçekten mutlu ve neşeli olduğunu hatırlıyorum. Oysa o, ölmek üzere olduğunu, hayatının başlamadan bitmekte olduğunu biliyordu.”

Bu kez göz göze geldiler. “Yeteneğin annenden miras kalmış olmalı.”

“Ne yeteneği?”

“Rol yapabilme yeteneği.”

“Bu hiç aklıma gelmemişti. Teşekkür ederim,” dedi Leigh yumuşak bir sesle. “Hiç unutmayacağım bunu. Bir dahaki sefere sahneye çıktığımda onun benimle birlikte olduğunu düşüneceğim.”

Bir dakika önce Michael’ı üzüntüye boğmuştu, şimdi gülümsedi ve onun kendisini bir kral gibi hissetmesini sağladı. Leigh Kendall’a âşık olmak, Michael için inişli çıkışlı bir maceraydı. Uzun yıllar önce ondan uzak durmak zorunda kalmıştı ve yeterince acı çekmişti. Şimdi onunla birlikteydi ve ona o kadar uyum sağlamıştı ki neredeyse onunla aynı şeyleri hissediyordu. “Öyleyse Ohio’da büyüdün?”

Leigh başını salladı. “Adını bile duymadığın **küçücük** bir kasabada.”

“Çok yalnız mıydın?”

“Hayır, aslında yalnız değildim. Kasabadaki herkes anneannemi tanıyordu, annemi de küçüklüğünden beri biliyorlardı. Ben annesiz bir çocuktum ve neredeyse kasabanın yarısı beni evlat edinmişti.”

“Güzel bir annesiz çocuk,” diye düzeltti Michael.

“Hiç güzel değildim, özellikle o zamanlar. Çillerim ve itfaiye kırmızısı saçlarım vardı. Üç yaşlarındayken çekilmiş bir resmim var, bir koltuğa oturmuşum, elimdeki ‘Saçaklı Ann’ bebeğimi yüzüme doğru kaldırmışım,” diye gülererek itiraf etti Leigh, “İkizmişiz gibi benziyoruz birbirimize.”

Gülüşü o kadar bulaşıcıydı ki Michael da kendini tutamayarak güldü. “New York’a gelişin nasıl oldu?”

“Liseden bir öğretmenim benim tiyatroya yeteneğim olduğuna karar verdi. New York Üniversitesi’nden benim için bir burs almayı hayatının görevi haline getirdi ve sonunda başardı. New York’a doğru yola çıkarken kasabanın yarısı beni yolcu etmeye gelmişti. Benim başarılı olacağımdan hiç kuşkuları yoktu ve ben uzun süre kendimden çok onları mahcup etmemek için çalıştım. Anneannem iki yıl önce öldü.”

Michael, Leigh’in eline bir bardak konyak verdikten sonra kendine de aldı, “Gel benimle,” dedi. “Sana mimarların ‘ev sahibinin inziva köşesi’ dedikleri yeri göstereceğim.” Leigh’in ayağa kalkıp konyağından bir yudum almasını bekledi. Sonra elini hafifçe onun sırtına koydu. O yumuşak dudakların tadına bakmak için yeterince beklemişti.

Leigh titredi. “Konyağın ilk yudumu hep benzin gibi gelir bana.”

Michael’ın dudaklarındaki çarpık gülümsemeyi görünce sordu: “Komik bir şey mi söyledim?”

Çarpık gülümseme kocaman bir tebessüme dönüştü, “Hayır.”

“Öyleyse neden gülüyorsun?”

“Sonra söylerim.”

CANAN

Kırk Sekizinci Bölüm

Michael'ın kendisine ne göstermek istediğini merak eden Leigh hevesle antrenin öteki ucuna doğru yürüdü. Salondan bakıldığında merdivenler yüzünden görünmeyen bir çift kapı vardı. Kapılar, bir şöminenin önüne yerleştirilmiş rahat görünümlü kanepelerden oluşan oturma odasına açılıyordu.

Daha önce mobilyaların olmayışı içini rahatlatmıştı ama mutfığa bitişik oturma odasında yaptıkları güzel sohbetten sonra Leigh endişelerinin yersiz olduğuna iyice inanmıştı. Michael en ufak bir imada bile bulunmamıştı, Leigh hâlâ neden onun bazı planları olduğunu düşündüğünü kendisi de anlamıyordu. Logan'ın ölümünü takip eden günlerde duyguları karmakarışık olmuştu, doğru karar verme yeteneği de zaman zaman bozuluyordu.

Oturma odasının merdivenlerini inerken etrafına bakınarak, "Manzaraya çok yakışan bir cennet parçası sanki burası," dedi.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım!" Sağ tarafta, geniş bir kemerle açılan ve yatak odası olduğunu tahmin ettiği bir oda vardı ama Leigh doğrudan muhteşem bir Central Park manzarası görülen geniş pencere-lere yöneldiği için tam olarak görememişti. Sol tarafta ise tahta ve cam karışımı dolapların bulunduğu, ışıkları kısılmış bir başka

bölüm daha vardı. Leigh buranın da Michael'ın çalışma odası olduğunu tahmin etti. "Daha taşınmadığını söylemiştin?"

"Henüz tamamen burada yaşamaya başlamadığımı söylemek istemiştin, aslında bu bölüm iki hafta önce döşendi, ben de geldim. Eşyalarımın geri kalan kısmı gelecek hafta burada olacak. Zaten pek fazla bir şey yok. Hemen hemen hepsini evle birlikte sattım," diye açıkladı Michael çalışma odasına doğru yürürken. Leigh elindeki konyak kadehini bir sehpanın üstüne bırakarak arkasından gitti. "Eski evden getirdiğim kayda değer tek eşyam çalışma masam çünkü onu ben tasarlamıştım. Bir de kitaplarım ve çok değer verdiğim birkaç resim ve heykel var." Michael bir düğmeye dokundu ve duvarların tavanla birleştiği yerlerdeki ışıkları kısıtı. Çalışma odasının her tarafı açık maun renkli yumuşak lambriyle kaplanmıştı, hatta tavandan sarkan oymalı kutu bile.

Çalışma masası harika bir parçaydı, büyüktü fakat hantal değildi, köşeleri yuvarlaktı. Odanın en uzak köşesine, oturanın yüzü camlı dolaplara ve içindeki sanat eserlerine dönük olacak şekilde yerleştirilmişti. Leigh daha iyi görmek için yaklaştı. "Ne çok yeteneğin var," dedi parmağını masanın kakmalı yüzeyinde gezdirerek.

Michael cevap vermeyince Leigh omzunun üzerinden ona baktı. Michael sol eli cebinde, sağ elinde konyak kadehi odanın ortasında durmuş... onu izliyordu.

Yüzünde hem ciddi hem eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. Biraz şaşırmış bir halde Leigh sağ taraftaki raflara dizilmiş kitapları incelemeye koyuldu, yavaş yavaş önlerinden geçerek adlarını okudu. "Hiç ilgilenmediğin konu yok mu senin?" diye sordu gülümseyerek.

"Birkaç tane var."

Saçma, kısa bir cevaptı. Belki de Michael yorgundu. Tükenmez bir enerji deposu olmalıydı, bütün gün çalıştıktan sonra ne

zaman evde birlikte yemek yeseler geç saatlere kadar oturuyordu çünkü. “Yorgun musun?” diye sordu Leigh.

“Hayır, hiç değilim.”

Leigh kitap rafları boyunca yürüyerek Michael’ın durduğu yere kadar geldi. Sonra camlı dolaplarla, heykelciklerin bulunduğu küçük girintilerin bulunduğu duvara yöneldi. “Bakalım ne tür sanat eserlerini beğeniyormuşsun.” Sanat konusunda son derece seçkin ve ince bir zevki olduğunu tahmin ediyordu. Muhteşem bir Etrüsk vazosu, nefis bir mermer büst, altın kakmalı harikulade lapis bir kâse... Çerçevesi küçük bir yağlıboya tablonun önüne gelince durdu. “Bütün gün etrafta işçiler dolaşırken Renoir’ını burada bıraktığını söyleme lütfen.”

“Bugüne kadar kasadaydı, ama merak etme bu odadaki güvenlik sistemi görüldüğünden çok daha karmaşık ve garantili.”

Leigh bir sonraki girintiye baktı, gördüğü şey karşısında büyük bir şaşkınlığa düştü. O girintide, küçücük, ucuz, kurşundan bir zırhlı şövalye figürü duruyordu. Leigh hafifçe dönerek Michael’a baktı.

Michael cevap olarak kaşlarını kaldırdı, bu konuda konuşmasını bekleyerek Leigh’e baktı. Leigh’in konuşmak için içi gidiyordu ama bu kez susmaya ve Michael’ın bir açıklama yapmasını beklemeye kesin kararlıydı.

Michael onun çok sarsıldığını biliyordu, ama bir saniye içinde Leigh oyuncu kimliğine büründü ve aldırılmaz bir tavırla ellerini arkasında birleştirerek bir sonraki nişe geçti. “Bu cam heykel Bill Meeks’in değil mi?”

“Evet,” dedi Michael gülmesini zor zaptederek. Eğer sesi bu kadar cılız çıkmasaydı Leigh gerçekten de güçlü ve aldırılmaz görünebilirdi. Vücudunun saklamaya çalıştığı kıvrımlarını daha belirgin hale getiren uzun siyah elbisesi içinde Leigh hiç bu kadar seksi görünmemişti.

“Bill Meeks’in eserlerini çok beğenirim. Çok ulvi, ruhani geliyor bana.”

Michael onun blöfünü görmeye karar verdi. “Bir önceki kurşun şövalye hakkında ne düşünüyorsun?”

Leigh kibar bir tavırla geri dönüp yeniden incelemiş gibi yaptı, iltifat olsun diye, “Çok hoş bir ışığı var,” dedi.

İçten gelen bir şefkatle, “Verdiği mesajın inceliğine her zaman hayran olmuşumdur,” dedi Michael.

“Sence bu parçanın değeri nedir?” diye sordu Leigh. İlgilenmiyormuş gibi yapıyordu.

“Bu özel parçaya paha biçilemez.”

“Anlıyorum.” Leigh bir sonraki nişe geçti, heykeli incelemek için eğildiğinde saçlarının parlamışını özlemle uzun uzun seyretti Michael. “Biliyor musun,” dedi Leigh sanki yeni hatırlamış gibi, “çok uzun zaman önce ben de bu kurşun şövalyenin aynı-
sından birine armağan etmişim.”

“Gerçekten mi? Nasıl karşıladı?”

“İstemedi. Aslında benimle ilgili hiçbir şeyi istemezdi. Zorunlu olmadıkça benimle konuşmazdı bile, konuştuğu zaman da ya kaba ya da iğneleyici davranırdı.”

“Ahmağın tekiymiş.”

Leigh aşağıdaki nişi incelemek için yere çömeldi. “Evet, öyleydi. Anlayamadığım sebeplerden dolayı benden hoşlanmazdı. Ama ben onunla arkadaş olma çabalarımı hep sürdürdüm.”

“O da bunun farkındadır mutlaka.”

“Belki. Sana daha garip bir şey söyleyeyim mi, yıllar sonra öğrendim ki, bütün parasını bana özel bir cins armutlardan almak için harcarmış... Hatta bir gün oyunumu izlemeye bile gelmiş.” Sonraki dolaba geçti, daha sonrakinin önünde biraz durakladı, sonuna gelmişti, yavaş yavaş geldiği yerden geri yürümeye başladı. “Bir gece, benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Sana da bütün bunlar biraz garip gelmiyor mu?”

“Yüzeysel olarak bakarsan, evet.”

“Ne yapmalıydım sence?”

“Senin yerinde olsaydım,” dedi Michael açıkça eğlenerek. Konyak kadehini sehpalardan birine bırakarak yavaş yavaş Leigh’e doğru yürümeye başladı. “Ondan bir açıklama isterdim, ısrarla.”

Leigh uzun kirpiklerinin arasından yan yan baktı, “Bir açıklaman var mı?”

“Evet!” dedi Michael. Leigh’i omuzlarından tutarak kendine çevirdi. Gerçeği söylerken gözlerine bakmak istiyordu. “On dört yıl önce New York eyaleti’ndeki en güzel armutlara senin sahip olmanı istiyordum. Ve onları sana getiren kişi ben olmak istiyordum. Benimle konuşmanı istiyordum, ben de seninle konuşmak istiyordum. Bana verdiğin armağanı saklamak istiyordum, ben de sana armağanlar vermek istiyordum. Kısacası,” diye bitirdi. “Seni istiyordum.”

Leigh inanmaz gözlerle bakıyordu, “Bana böyle nefretle davranarak kalbimi kazanacağımı mı düşünüyordun?”

“Hayır,” dedi Michael başını şiddetle sallayarak. “Zaten karanlık bir geçmişim ve gri bir geleceğim vardı. Hiçbir şekilde benimle bir ilişkinin olmasını istemiyordum. Senin için kendimden daha iyi birilerini istiyordum. Sonra hafiften azarlar gibi bir tonla devam etti: “Aslında senin için, o âşık olduğun sahtekâr züppeden çok daha iyi birilerini istiyordum.” Teyzeme nişanlandığını söylediğin zaman öfkeden deliye dönmüştüm. Ben seni kendimden korumaya çalışırken, kendi ellerimle Logan Manning’e teslim etmiştim.”

Leigh birkaç dakika, aynı anda beliren gülme, ağlama, Michael’ın göğsüne yaslanma, onu çenesinden öpme duygularıyla boğuştu. “Şimdiye kadar duyduğum en garip hikâye,” dedi dudaklarında çekici bir gülümsemeyle. “Ve bence duyduklarımın en tatlısı.”

Michael da kolunu onun omuzlarına attı, onu kemerli açık-

lığa doğru götürmeye başladı. Bir yandan da öyle şeyler anlatıyordu ki Leigh başını onun omzuna yaslamıştı.

“O kurşun şövalyeyi çalıştığım her ofiste gözümün önünde bir yerlerde tuttum hep. İlk yıllarda ne zaman karar vermekte zorlansam ona bakarak senin gözünde bir ‘şövalye’ olduğumu, neye karar verirsem vereyim doğru ve dürüst olacağını düşündürdüm.” Sonra açıkladı. “Şövalye olmak için pek fazla şansım yoktu, ben de dürüst olmaya çalıştım.”

Oturma odasında durdu, kalçasını kanepenin arkasına yaslayarak Leigh’i iyice kendine çekti, elleriyle onun beline sarıldı.

Leigh, Michael’in şu anda söylemek istediği her neyse çok ciddi bir şey olduğunu hissetti, çünkü konuşmadan önce çok düşünmüştü. Ya öyleydi ya da ne diyeceğini bilmiyordu. Masaya doğru uzanarak konyasını aldı ve bir yudum içti, Michael’in yakası açık beyaz gömleğiyle ne kadar çekici olduğunu düşünerek bekledi.

Michael’in yüzü sert ve yakışıklıydı, zaman zaman sertliği yakışıklılığının önüne geçiyordu ama hiç tartışmasız Logan’ın yüzünden daha erkeksiydi. Gücü çenesine oyulmuş gibiydi, gururu haşın yüzünün her yerine damgasını vurmuştu. Ve harikulade gözleri vardı. Bazen sert, bazen yumuşacık ama her zaman anlayışlı ve zekiydi gözleri. Logan’ın aklı her zaman konuştuğu insandan başka bir şeyde olurdu, gözleri düşünceleri gibi başıboş dolaşıp dururdu.

Michael, Leigh’in onun, yüzünü dikkatle incelediğinin farkında bile değildi, o şimdi ne söyleyeceğini düşünüyordu. Aslında ne söylemek istediğini çok iyi biliyordu: “Sana âşığım. Seviş benimle, o adamın seni ne çok incittiğini unutturmama izin ver.” Ama bir sorun vardı; kocasının ihaneti, Michael hislerinin açıkladığı zaman Leigh’in kendisine inanmasına engel olacaktı ve yine bu yüzden şimdi onunla sevişmeyi reddedecekti genç kadın.

Bundan, Leigh'in kendisine duyduklarının giderek derinleştiğinden emin olduğu kadar emindi. Her zaman aralarında anlaşılmaz bir bağ vardı, yıllar sonra bir araya gelir gelmez yeniden su yüzüne çıkan gizli bir bağ... Yıllar önce Leigh onun içinde iyi bir yönün olduğunu anlamış ve onu açığa çıkarmaya uğraşmıştı. Şimdi bile, bütün dünya onun kötü biri olduğuna inanırken, gazeteler onun kocasını öldürmüş olabileceği hikâyesini çarşaf çarşaf yayımlarken Leigh, -en fazla kuşkulandırması gereken insan olmasına rağmen-Michael'in en sadık destekçisi olmuştu.

Ne yazık ki bütün bunlar duygusal konulardı ve Michael, Leigh'in henüz bunları konuşmaya hazır olmadığını biliyordu, çünkü şu anda duyguları karmakarışıktı. Her şeye rağmen denemeye karar verdi. Onun kollarını okşayarak sordu: "Kadere inanır mısın?"

Leigh güldü, bir an sesi kısıldı, "Artık inanmıyorum," dedi. Kısa bir duraklamadan sonra burnunu kırıştırarak, "Ya sen?" diye sordu.

Onun sesindeki bu ani kısılma, Michael'ın Logan'dan iki misli fazla nefret etmesine sebep oldu. "Ben yarı İtalyan yarı İrlandalıyım," diye takıldı. "Dünyaya batıl itikat ve folkloru atalarım armağan ettiler. Elbette kadere inanıyorum." Leigh gülümsedi, bunun üzerine Michael devam etti. "Bana o şövalyeyi vermenin kaderimizde yazılı olduğuna inanıyorum. Sen benim yol göstericim olmak için yaratılmışsın."

Michael, Leigh'in inanmazlık ve tereddütle gölgelenen gözlerini izledi. Ama ne olursa olsun diyerek duygusal sınırlarını zorlamayı sürdürdü.

"Ben de seni koruyup kollamak için yaratılmışım. O iki ser-seri sana saldırdığında orada bulunmam bir rastlantı olamaz. Ayrıca seni elimde tutmam gerekiyordu ama," diye açık yüreklilikle ekledi, "beceremedim, Logan Manning'in sana sahip olmasına izin verdim. Başka neye inanıyorum biliyor musun?"

"Sormaya korkuyorum neredeyse."

Tanrı seni kahretsin Logan Manning. “Kaderin, görevimi tamamlamak için bana ikinci bir şans verdiğine inanıyorum.”

“Ve—görevinin ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Leigh eğlenerek.

“Demin de söyledim,” diye başladı Michael. Sesinin hissettiği kadar ciddi çıkmamasına çalışarak, “benim görevim seni koruyup kollamak. Bu görevin bir parçası da senin Logan’ı unutmama yardımcı olmak. Artık, seni aldattığı ve güvenine ihanet ettiği için onunla hesaplaşma vakti geldi. Kırılan gururunu tamir etmedikçe asla eski sen olamayacaksın.”

“Peki, onunla nasıl ödeşeceğim?”

Çapkın bir gülümsemeyle, “Göze göz,” dedi Michael. “O seni aldattı, sen de onu aldatacaksın, bu durumda hatırasını aldatıyor olacaksın tabii.”

Leigh’in gözleri pırl pırlı, gülmemek için dudaklarını ısırdı ama sesindeki sıcaklığı gizlemesi mümkün değildi. “O gün polis bize zorluk çıkarttığına, kafanda bir ‘cinnet geçiriyordum’ mazereti hazırlamış mıydın?” diye sordu. “Aksi halde başımız fena halde derde girecek-”

“‘Biz’ mi dedin?” diye tekrarladı Michael onun sözünün keserken. “Farkında mısın, nasıl kendiliğinden ‘biz’ oluverdik? Kendini savunmak için parmağını bile kımlıdatmazken gazeteler benim hakkımda kötü şeyler yazınca bu işle ilgili herkese savaş açtın.” Kıkırdarak başını salladı. “On dört yıl önce de böyle müthiş bir takım oluşturmuştuk.”

Acı veren eski anıları bir tarafa bırakmaya çalışarak kendini biraz sonra kopacak küçük kıyamete hazırladı. “Artık onlar geçmişte kaldı, şimdi ‘bugün’ü yaşıyoruz. Ve ben buradayım, görevimi yapmaya ve bu gece Logan’la hesaplaşmana yardım etmeye hazırım. Aslında buna gönüllüyüm. Benimle yatağa gel Leigh.”

Onun dalga geçiyormuş gibi görünmesine rağmen aslında ciddi olması, ilk kez Leigh’i ürküttü. Çok, çok ciddiydi. “Hayır! Kesinlikle olmaz! Delilik bu. Her şeyi berbat ederiz. Asla

bir daha eskisi gibi olamayız. Ben ilişkimizi böyle, olduğu gibi seviyorum. Ayrıca, doğru olmaz, hiç adil olmaz, haksızlık olur.”

“Kime?”

“Sana! Seni... böyle ...kullanabileceğimi nasıl düşünürsün? Ben bunu yapmam.”

Gülüyordu ama ciddi değildi, Leigh bunu onun sesinin tonundan anlayabiliyordu. Onunla sevmek, vücudunu olduğu kadar duygularını da çıırılçıklak önüne sermek fikri bile tepeden turnağa titretti Leigh’i. Kalan özsaygısıyla birlikte onu da kaybedecekti. “Lütfen,” diye yalvardı acı çekiyormuş gibi, “bunu bana yapma. Bırak her şey olduğu gibi kalsın. Bunu... bunu yapmak istemiyorum. Hiç kimseyle.”

Leigh kadehini bırakmak için biraz geri çekilmek istedi ama Michael ayağa kalktı ve uzaklaşmaya çabalayan Leigh’i sıkıca kucakladı.

“Nedenini söyleyeceksin bana...” Logan Manning’e duyduğu nefret Michael’ın damarlarında asit gibi dolaşıyordu, sesinin normal çıkmasına gayret ederek, “... yoksa, hayırı cevap olarak kabul etmeyeceğim,” diye ekledi.

Leigh’in sesi kırık döküktü. “Lanet olsun! Neden yapıyorsun bunu bana!” diyerek başını Michael’ın göğsüne yasladı. Gözleri aşağılanma ve çaresizlikten yaşlarla dolmuştu. “Neden birazcık gururumun kalmasına izin vermiyorsun?”

Michael, görmeyen gözlerle Leigh’in başının üzerinden bir yerlere bakıyordu. Ellerini onu korumak istermiş gibi sırtında dolaştırdı, ama yarasına tuz basmaktan vazgeçmemişti: “Neden benimle sevmeyeceğini öğrenmek istiyorum. Bana gerçeği anlatmanı istiyorum.”

“Tamam,” dedi Leigh ağlayarak. “İşte duymak istediğin gerçeğe! Zaten bütün dünya bu gerçeği biliyor. Kocam beni istemedi. Sen benimle sevmekten ne bekliyorsun bilmiyorum ama beklediğin her neyse kocam onu bulamadı, sen de bulamayacaksın. Onu çok sevdim.” Hıçkırıklara boğularak devam etti:

“Ama o buna hiç aldırmadan arkadaşlarımla, meslektaşlarımla oynamaya devam etti. Şimdi bırak beni. Eve gitmek istiyorum.”

Leigh çırpınarak Michael’ın kollarından kurtulmaya çalıştı ama Michael kollarının çemberini daha da daraltıp onu göğsüne hapsedince hıçkırarak göğsüne yığıldı. “Sevgililerinin isimleri boy boy gazetelerde yayımlanıp duruyor.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Michael. Genç kadına sımsıkı sarılarak çenesini onun başına yasladı, boğazına tıkanan yumruyu gidermek için yutkundu. Leigh büyük bir acı içinde gözyaşı dökerken, usul usul ve şefkatle onun omuzlarını okşadı. Onunla ilk karşılaştıkları anı hatırladı. Kumral saçlarının çerçevelediği, kendisine bakan o gülün yeşil gözler anılarında canlandı ve Michael gözlerini sımsıkı kapattı.

Leigh’in gözyaşları azalana kadar öylece bekledi. Sonra, kendi derdini bir tarafa bırakarak onu güldürmeye kararlı bir tavırla, “Ağladığın için seni suçlamıyorum. Haklısın, bu kadar uyumlu, bu kadar sadık ve fedakâr başka bir adamı nereden bulacaksın bir daha?” dedi. Şakacıktan içini çekti. “Benim gibisini bir daha zor bulursun.”

Leigh’in vücudu sanki elektrik verilmiş gibi bir an kasıldı, bir dakika sonra gevşedi ve omuzları biraz öncekinden daha şiddetli sarsılmaya başladı. Michael gülerek başını kaldırdı. Leigh o yüzünü göğsünden çekip muhteşem gözleriyle gözlerinin içine bakmadan önce de onun güldüğünü anlamıştı.

Leigh parmak uçlarıyla gözlerini sildi ve başını salladı, “Haklısın,” dedi. Kendini hafıflemiş hissediyordu. Baş döndürücü bir deneyim yaşamıştı.

Michael parmağıyla onun yumuşacık yanaklarını okşadı, unuttuğu bir gözyaşı damlasını sildi. “Logan’a sevgilimi bıraktım,” dedi nefretle, “bak onu ne hale getirdi..” Kaşlarını kaldırarak manidar bir ifadeyle, “Benim de onunla görülecek hesabım var,” dedi.

Teslim olmanın rahatlığıyla içinden gülümsedi Leigh. Artık Michael'ın kendisini kesinlikle o yatak odasına götürmeye kararlı olduğunu anlamıştı. İşin tuhafı o da gitmek istiyordu. Hem de çok. Aniden beliren bu özlem ve arzu Leigh'i çok şaşırtmıştı. Şimdi tek istediği Michael'ın bununla dalga geçmemesiydi.

Ama onun kendisini önemseydiğini, esirgediğini biliyordu, önemli olan da buydu. Onunla sonuna kadar gitmeye karar verdi.

Onun gözlerindeki kıvılcımları görünce Michael kazandığını anladı. Bütün vücudu onu hemen kollarına almak arzusuyla gerildi, ama yanlış bir şey yapmaktan ödü kopuyordu. "Biliyorsun," dedi Leigh nezaketle, sanki duygularını paylaşmak isteği gibiydi, "Ben hiç senin sevgilin olmadım aslında. Ben Logan'ın sevgilisiydim."

Michael sırtıttı, açık açık flört ediyordu Leigh. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "İsteseydim seni Logan'ın elinden şıp diye alırdım," dedi parmaklarını şıklatarak.

"Kendinden çok emin görünüyorsun."

Michael kaşlarını kaldırdı ve küstahça ilan etti. "Öyleyim."

"Peki bunu nasıl yapacaktın?"

Michael'm derinden gelen sesi birden güçlendi, Leigh bu sesin kendisini sarıp sarmaladığını hissetti. "Tıpkı bu gece yapacağım gibi o zaman da seninle sevişirdim ve seni ikimizi kıyaslamak zorunda bırakırdım."

Böyle bir kıyaslamadan söz edilmesini beklemiyordu Leigh. Bir anda, sözde kabadayılık kalkanının kırıldığını ve gerçeğin o çatlaktan kendini gösterdiğini hissetti.

Logan harika bir âşıktı—tabii onun âşığı olmaya tenezzül ettiği zamanlar.

Leigh dehşet içinde fark etti ki Michael sadece ne düşündüğünü anlamakla kalmayacaktı, tartışmaya devam etmeye kararlıydı. Michael sırtarak onun değişen yüz ifadesini izliyordu. "O kadar mı iyiydi?"

Leigh başını çevirerek bu konuyu kapatmak istediğini belli etmeye çalıştı.

Hiçbir işe yaramadı. Michael sınırları zorlamaya kararlıydı. Leigh'in yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görmesine rağmen devam etti. "Gerçekten, o kadar iyi miydi?"

"Bunları konuştuğumuza inanamıyorum," diye uyardı Leigh.

Michael da inanamıyordu, ama sonuçta istediğini elde etmişti, Leigh'i istediği kıvama getirmişti. Ayağa kalktı, kolunu omzuna attı ve onu yatak odasına doğru götürdü. "Kıyaslama başlasın, bakalım," diye fısıldadı kulağına.

CANAN

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Yatak odasında, Michael kollarını belinden çeker çekmez Leigh ondan uzaklaştı, yatağın öteki tarafına yürüdü. Michael'a arkasını döndü, küpelerinden birini çıkarıp başucundaki komodin üzerine bıraktı.

Birkaç dakika önce küstahça gülümsemesine rağmen Leigh şimdi yapmak üzere oldukları şeyin yeni farkına varmış gibiydi. Michael da bunu anlamış ve bir süreliğine onu kendi başına bırakmaya karar vermişti. Yine de Leigh kendisini izlemesini istemediği için yatağın ayakucunda durmuş,—hem böylece sınırları bozulup gitmeye kalkarsa onu engelleyebilirdi—sevdiği kadının onunla yatağa girmek için hazırlanmasını izlemenin doyumsuz keyfini yaşıyordu.

Leigh öteki küpesini de çıkarıp komodin üzerine bıraktıktan sonra kolyesine uzanırken Michael da gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Leigh bileziğini çıkardı, komodin üstüne koydu, Michael kol düğmelerini çıkardı.

Leigh fermuarına uzandı, Michael kemerine.

Leigh'in, elleri fermuarının üzerinde bir an durakladı. Michael bir sorun olduğunu anladı, son derece arkadaşça, "Yardıma ihtiyaç mı var orada?" diye sordu.

"Hayır."

Leigh fermuarını açtı, Michael kemerinin tokasını.

Leigh elbisesini başından çıkardı, Michael'ın nabızı tavan yaptı.

Leigh sutyeninin kopçasına uzandı, Michael pantolonunun fermuarına.

Siyah dantel askılar Leigh'in kollarından kayarken Michael'ın gözleri de Leigh'in sırtına kaymıştı; usulca dokunur gibi, okşar gibi... Leigh bunu hissetti ve ürperdi. Michael bunu gördü ve gülümsedi.

Aralarındaki tek engel siyah külotlu çoraptı artık, Leigh'in son sığınağı. Michael tamamen soyunmuştu, Leigh'in elleri çorabın bel lastiği üzerinde duraklayınca nefesi kesilir gibi oldu bir an ve o çorabı aşağı doğru sıyırmaya başlayana kadar da nefesini tuttu.

Leigh başladığı işi bitirmek için yatağın üzerine oturdu, önce bacaklarından biri çoraptan kurtuldu, loş ışıktaki çıplak ve bembeyaz parlıyordu. Sonra öteki bacak...ve Leigh onundu. Artık Leigh'e, sevişmek sıradan ama keyifli bir günlük olaymış gibi rol yapmasına gerek yoktu.

Leigh, akli karmakarışık, çorabını çıkarmayı tamamladı, yatağın yanındaki sandalyenin üstünde duran giysilerinin üstüne bırakmak için ayağa kalktı. Bunun olmasına izin verdiğine inanamıyordu. Michael Valente'nin kendisini ikna etmiş olmasına inanamıyordu. Michael bu işe şaka gibi bakmış, Leigh de ona katılmıştı, ama şimdi hiç de komik gelmiyordu. Çok yalnız... çok kişiliksizdi.

Külotlu çorabını sandalyenin üstüne bıraktıktan sonra Michael'ın elleri kollarını sıkıca tutup onu neredeyse sertçe göğsüne çekti. Leigh'in ağzı korkuyla açıldı, Michael'ın ağzı, sahiplenilen, vahşi ve erotik bir öpücükle onunkinin üzerine kapandı. İşte bu kesinlikle kişiseldi.

Michael onu sırtüstü yatağa yatırdı, kendisi de yanına uzan-

di. Leigh'in kollarını yukarı uzattı, parmaklarını onunkilerin arasına geçirerek sımsıkı kavradı. Ağzı ağzının üstünde, dili Leigh'e işkence etmekle meşguldü. Michael Leigh'i eritiyor, Leigh Michael'ı çıldırtıyordu.

Michael başını kaldırıp Leigh'in gözlerinin içine baktı. Kendi gözkapakları arzudan ağırlaşmış, Leigh'inkiler merakla ardına kadar açılmıştı. Yine başını eğdi, Leigh biraz önceki gibi bir öpücük beklentisiyle kasıldı ama bu kez Michael'ın dudakları onunkilere yumuşacık dokundu geçti. Leigh, elleri Michael'inkilerin arasında tutsak, dokunamadan onu takip ediyor, dudaklarını onunkilere sürüyor, daha fazlasını istiyordu. Michael verdi, Leigh aldı. Leigh sundu, Michael kabul etti. Sonunda Michael'ın ağzı, büyük bir açlık ve ısrarla Leigh'in ağzına kapandı, diliyle onunkini okşadı, dudakları sert ve müşfikti. Leigh'i yumuşacık, uysal bir hale getirmişti, Leigh de onun... kesinlikle aklını başından almıştı.

Sonra Michael dudaklarını Leigh'in ağzından çekip yanaklarına dokundurdu, sonra daha aşağılara indi, önce göğsünün birine dokundu, sonra ötekine. Burnuyla gıdıkladı, Leigh nefesini tuttu. Leigh'in göğüsleri sızlıyordu, o kadar sızlıyordu ki dayanamayarak inledi. Michael onun elini kolunu bağlamış, çaresiz bırakmıştı, o da Michael'ı arzudan delirtmişti.

Michael birden durdu ve başını Leigh'in deli gibi atan kalbinin üstüne koydu, ellerini keşfetmeye koyuldu, sonra parmaklarını bileklerine ve kollarına doğru kaydırđı, inanılmaz bir tatlılıkla okşadı. Leigh büyülenmiş gibiydi, bütünüyle arzu edilmenin ne demek olduğunu şimdi anlıyordu.

Leigh kollarını uzatarak onun geniş omuzlarına sarıldı. Michael'ın başı aşağılara doğru inmeye devam ediyordu. Dudakları önce Leigh'in belinde sonra göbeğinin altında gezindi.

Birden daha aşağılara indi. Leigh önce şaşkınlıktan inledi, sonra zevkten.

Tırnaklarını Michael'ın omuzlarına batırdı, parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Kendinden geçmiş bir halde Michael'ın dudaklarına uzandı, nefessiz kalana kadar öptü.

Logan'ın kendisine öğrettiği her şeyi unutmuş, kendini dalga dalga gelen arzusun kollarına bırakmıştı. Dudaklarıyla Michael'ın ağzını eziyordu, biraz önce Michael'ın kendisine yaptığı gibi ellerini onunkilerin üstüne koydu, kollarını okşadı. Adamın kolları çelik sertliğinde, ağzı sımsıcak, kadife gibiydi. Leigh onun gözlerini öptü, Michael gülümsedi. Leigh onun göğsünü okşadı, aşağılara indi. Michael'ın nefesi kesildi, sonunda Leigh'i durdurdu.

Michael yeniden onu sırtüstü yatırarak üzerine yuvarlandı. Dudakları birbirine kenetlenmişti. Bacaklarıyla Leigh'in baldırlarını araladı. Kalçaları onunkilere bastırıyor, dimdik bedeni içine girmeye hazır bekliyordu... Durdu.

Leigh nefes nefese, bütün bedeni ateşler içinde bekliyordu. Gözlerini açtı, Michael'ın gözlerine baktı. Pırıl pırıl parlıyorlardı. Leigh ellerini kaldırdı, adeta huşu içinde Michael'ın yüzüne dokundu. Parmak uçlarını onun çenesinde, yanaklarında gezdirdi. Michael içine girdi biraz. Leigh özlemle kalçalarını kaldırdı. Michael başını eğerek onu dudaklarından öptü ve ani bir hareketle kendini öne doğru itince Leigh'in vücudu yay gibi gerildi.

Leigh'in vücudu Michael'ın enstrümanı olmuştu sanki, Michael onun inlemelerinden kendi şarkısını yaratıyor, sonra melodiyi ve ritmi değiştiriyordu. Leigh kıvrılıyor, bükülüyor, erkeğe sıkıca sarılıyordu... Sonunda vahşi bir kreşendoyla konser bitti, zamanlama ikisi için de mükemmeldi.

Leigh yüzü Michael'ın göğsünde saklı, onun kollarında dar-madağın yatıyordu. Akıllı bir kıyaslama yapmamıştı ama yüreği cevabını çoktan vermişti. Logan onu inletmiş olabilirdi ama Michael ağlatmıştı.

“Seni seviyorum.” Michael’ın derinden gelen yumuşacık sesi kadife bir örtü gibi Leigh’in çıplak vücudunu sardı.

Ne kadar acı verici, dokunaklı sözlerdi. Başka bir erkekten bunları duymak için çok erkendi daha, başka bir erkeğe bunları söylemek için de çok erkendi. Michael’ın onun kendisine inanmasını beklediğini biliyordu ama biraz sonra ondan da aynı şeyleri söylemesini isteyecekti. Leigh sözcükleri ta yüreğinde hissediyordu ama söyleyemezdi. Söylemek istediklerinin ancak yarısını söyleyebildi Michael’a. “Biliyorum,” diye fısıldadı. Bu yetersiz cevabı takip eden beklenti dolu sessizlik içinde hafifçe doğruldu ve bütün yüreği gözlerinde Michael’a baktı.

Michael o gözlerdeki endişe ve şefkati görebiliyordu. Bu gözleri seviyordu. Onlar Michael’a duymak istediği her şeyi söylüyordu—biraz daha beklemesi için yalvarıyorlardı, kısa bir süre daha. Sonra o gözler Michael’ın dudaklarında durdu. Leigh, Michael’ın dudaklarına dudaklarıyla dokundu, yumuşacık, usul usul öptü onları. Leigh onundu artık.

Dudakları kenetliken Michael’ın elleri Leigh’in sırtını okşuyordu. Artık Michael da Leigh’indi.

Leigh, Michael’ın kolları arasında, pencerenin önünde durmuş, Central Park’ın üstünden şafağın söküşünü izliyordu Leigh. On iki saat önce Michael elini ilk kez tutmuştu. O zamandan bu yana onu yatağına götürmüş, onunla iki kez sevişmiş ve kalbini çalmıştı.

Leigh, arkasındaki güçlü erkeğe yaslandı. Michael’ın eli korumak ister gibi onun göğüslerinin üzerindeydi. Ondan gerçeği saklamak çok aptalca ve yanlış bir şey olacaktı; “Seni seviyorum,” dedi usulca.

Karşılığında kollarının çemberini iyice daralttı Michael, sol eliyle Leigh’in sağ kalçasını tutarak sıkıca kendine bastırdı. Tek bir vücut olmayı ister gibiydi. “Sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadı kulağına.

Leigh mutlulukla içini çekti, her şey hallolmuştu sonunda. Michael onun bu anın keyfini çıkarması için bir dakika bekledi, sonra yumuşak ama itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla, “Evlen benimle,” dedi.

Leigh bu teklifi kabul edemezdi. Yarım günün içinde, elele tutuşmaktan ömür boyu sürecek bir söz vermeye geçemezdi. Michael Valente bile onu böyle bir şey yapmaya zorlayamazdı. Öte yandan, onsuz yaşamak da istemiyordu, bu yüzden bir uzlaşma teklif etti. “Birlikte yaşamak çok iyi bir fikir bence,” dedi.

“Evlendikten sonra mı, önce mi?”

“Önce.”

“Sonra,” diye ısrar etti Michael.

Leigh inanmayan gözlerle omzunun üstünden Michael’ı süzdü. “Eğer evlenmezsek bir arada yaşayamayız mı demek istiyorsun?”

Michael sırtarak, “Birlikte olmak istiyor musun?” diye sordu.

Leigh hevesle başını salladı.

“Birlikte olmayı çok, çok mu istiyorsun?”

“Evet,” dedi Leigh hiç tereddüt etmeden. “İstiyorum.”

“O zaman yapman gereken tek şey, söylediğin şu son sözcüğü herkesin önünde tekrarlaman.”

Leigh güldüğünü gizlemek için başını öne eğdi.

“Başını bir kere sallamak yeterli bir cevap değil. ‘Evet’ anlamına mı geliyor bu?”

Leigh artık gülmesini zaptedemeyerek inatla başını bir kez daha salladı.

“İki baş sallamayı kabul edebilirim,” dedi Michael uyumlu bir sesle. “İş âleminde iki baş sallama bir el sıkışmaya eş değerdir, el sıkışma da geriye dönüşü olmayan bir bağlanmayı ifade eder. Düğün tarihini sen mi seçersin yoksa ben mi ayarlayayım?”

“Ben seçeyim.”

“Güzel,” dedi Michael gülümseyerek. “Hangi tarihi seçtin?”

“Nedense,” dedi Leigh içini çekerek, “bu soruyu soracağını biliyordum.”

“Her zaman aramızda psikolojik bir bağ vardı Leigh. Hadi bir deneme yapalım, şimdi ne söyleyeceğimi tahmin edebiliyor musun?”

“Ne zaman evleniyoruz?” diye tahmin etti Leigh kendinden emin bir tavırla.

“Ah, işte ne zamandır bu soruyu sormanı bekliyordum. Sanırım- bir ay sonra evlenebiliriz.”

Leigh paniğe kapılmıştı. Her ikisi de Logan cinayetinin katil zanlısı olarak suçlanıyorken evliliğine başlamak istemiyordu. Öyle olmasa bile, şu anda o kadar uykusu vardı ki değil nikah tarihine karar vermek, ayakta bile duracak hali yoktu. Gözlerini kapadı ve yüzünü Michael’ın göğsüne yasladı. Michael’ın eli göğüslerini bırakarak Leigh’in, kalbinin üstündeki yanağını okşadı.

“Sanırım altı ay içinde,” diye fısıldadı Leigh. Sevişmedikleri zaman Michael’ın kendisine dokunma şeklini çok seviyordu.

Michael avucunu onun yanağından kaydırarak çenesine dokundu. Leigh onun hareketlerini izliyordu ama bütün dikkati vereceği cevaba yoğunlaşmıştı. Düşündükçe, altı ayın, özellikle de birlikte yaşamayacaklarsa, çok uzun ve sıkıntılı geçeceğini anlıyordu. Ayrıca Michael’ın bu kadar beklemeye itiraz etmemesine de şaşırılmıştı. İçini çekti.

“Çok uzun değil mi?” diye sordu Michael sonunda. Sesinde çok eğleniyormuş gibi bir ifade vardı.

Leigh kıkırdarak cevap verdi: “Evet.”

“Fikrini değiştirmek ister misin?”

“Evet.”

“Gözlerini aç.”

Leigh gözlerini açtı ve Michael’ın karşı teklifiyle burun bu-

runa geldi. Michael, iki parmağını Leigh'in gözlerine doğru sallıyordu. İki ay.

Teslim olduğunu belirten bir gülümsemeyle Leigh başını çevirdi, Michael'ın avucunun içini öptü.

Michael parmaklarının ucuyla Leigh'in yüzünü kendine çevirdi. "Avuç içi öpmek," diye uyardı şefkatle, "iki baş sallamaya eşdeğerdir. Ve çok ama çok bağlayıcıdır," dedi.

Ellinci Bölüm

Michael sabah saat dokuzu çeyrek geçe masasına oturmuş, sekreterinin ofisinden içeri girişini izliyordu. Duş almış, tıraş olmuş ve Leigh'i evine bıraktıktan sonra dokuz buçuktaki randevusu için şirkete gelmişti. "Bay Buchanan geldi efendim," dedi Linda. "Biraz erken olduğunu söylüyor ama..."

"İçeri gönder."

Bir dakika sonra Gordon Buchanan elinde evrak çantasıyla içeri girdi. New York'un en saygın hukuk firmalarından Buchanan, Powell ve Lynch şirketinin büyük ortağı Buchanan son derece pahalı ve kusursuz bir şekilde giyinmişti. Aralarına gümüş teller düşmüş saçları, zarif hareketleri, sakın ve soylu bir yüzü vardı. Sosyal yaşamda tam bir centilmen ama iş yaşamında bir kobra kadar sessiz ve tehlikeliydi.

"Günaydın," dedi. Firması, on yılı aşkın süredir Valente'yi hakkında açılan bütün davalarda başarıyla temsil etmiş olmasına rağmen arkadaş değillerdi. Valente dost canlısı biri değildi zaten. Ancak sahip olduğu iki az bulunur özellik onu Buchanan'ın gözünde en değerli müşteri statüsüne getirmişti: Michael asla avukatlarına yalan söylemezdi ve asla onların zamanını boşa harcamazdı. Karşılığında da kendi zamanının da boş harcanmamasını beklerdi.

Bu yüzden Buchanan klasik sosyal girizgahları bir yana bı-

rakarak doğrudan konuya girdi. “Bu sabah savcılıkta toplantım var,” dedi Michael’ın masasının önündeki sandalyeye otururken. “Bize söyleyecekleri şeyler varmış. Bayan Manning’e, benimle görüşmeden polisle konuşmamasını söylediniz mi?”

“Birkaç gün önce söylemiştim. Zaten onlar da kocasının belgelerine el koyup hepsini evinden götürdükleri günden bu yana Leigh’le görüşmek için bir teşebbüste bulunmadılar.” Michael birden sustu ve sinirlenerek masanın üstünde vızıldayan interkoma uzandı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Leigh Kendall özel hattınızda.”

“Kendall?” diye tekrarladı Michael. Leigh’in dün gecedен sonra genç kızlık ve sahne ismini kullanmaya başlamasından büyük bir mutluluk duymuştu.

“Bayan Manning, demek istiyorum,” diye açıklık getirmek istedi Linda. Vazgeçemediği profesyonelliği icabı, patronunun telefondaki kişiyle yakın ilişkisini bilmiyormuş gibi yapıyordu. “Ama kendisi özellikle ‘Kendall’ı kullanınca ben de öyle yapıyordum diye düşündüm.”

“İyi yaptınız,” derken Michael çoktan özel hattının düğmesine basmış, konuşmanın mahremiyetini düşünerek koltuğunu çevirmişti bile.

“Bayan Kendall, ben Michael Valente. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Herhangi biriyle konuşuyormuş gibiydi sesi.

Leigh gülmesini zor zaptederek, “Bu ne ses böyle? Sesin buz gibi ve ürkütücü,” dedi.

Michael hemen onunla konuştuğu sesi kullanmaya başladı. “Yeni avukatınla konuşuyordum. ‘Soğuk’ ve ‘ürkütücü’ sözcüklerinin benim için çok hafif kaldığını düşünüyor.”

Masanın öteki tarafında Gordon Buchanan gözlerini Valente’nin koltuğunun arkasına dikmiş düşünüyordu. Valente’nin telefonda biriyle böyle şakalaşmasına çok şaşırmıştı. Ama Valente’nin kendisini de şakaya dahil etmesi daha da şaşırtıcıydı.

“Seni tutmak istemiyorum-” dedi Leigh çabucak.

“Ah, evet, istiyorsun.” dedi Michael sesinde bir gülümsemeyle. “Üstelik bu konuda pazarlık yolu kapalı, üç saat önce geri dönülmez bir sözleşmeyi kabul ettin. Neden yatakta değilsin?”

“Çünkü biraz önce Jason Solomon aramış ve Brenna’ya beni uyandırması için ısrar etmiş.”

“Ne istiyormuş?”

“Bu akşam St. Regis’te benimle buluşmak istiyormuş. Hiçbir mazeret dinlemiyormuş. Yeniden işe başlamam için başımın etini yiyecek yine. Jane Sebring’le bir daha aynı sahneye çıkamam ben. O zaman para için en berbat oyunlarda rol alan oyuncularından bir farkım kalmaz. Jason bunu anlamıyor. Her neyse, bu akşam yemeğe çıkmaktan söz etmiştin, beni ev yerine oradan alır mısın diye soracaktım.”

“Saat kaçta?”

“Yedide diyelim mi? Böylece Jason’ın kavga etmek ve beni sıkıştırmak için sadece bir saati kalır.”

“Saat altıda gelip sana destek olmamı ister misin?”

Michael, Leigh’in sesindeki rahatlık ve sevinci hemen fark etti. “Benim ‘destek gücüm’ olmak da görevinin bir parçası mı?”

“Kesinlikle. Bu sabah benimle pazarlığını yaptığın sözleşmeye yeniden bir göz at istersen. Birinci maddenin C bendinde. “Beni Koruyacak ve Kollayacak Biri” başlığı altında vaat edilen bütün haklardan sonuna kadar yararlanabilirsiniz. Emrinizdeyim hanımefendi.”

“Michael,” dedi Leigh ciddileşerek.

“Efendim?”

“Seni seviyorum.”

Vedalaştıktan sonra bile gülümsemeye devam eden Michael telefonu kapattı ve koltuğunu çevirdi. “Nerede kalmışak?” dedi Buchanan’a.

Buchanan hemen eski haline döndü. “Polisler Manning cinayeti sırasında nerede olduğunuzu sorguladı mı diye sormak üzereydim.”

Michael başını salladı. “Orada olmadığımı kanıtlayıp kanıtlamayacağımı bile bilmiyorlar.”

“Öyleyse demek oluyor ki, orada olmadığınıza dair bir kanıt istemediler sizden. Muhakkak yargıcın birini sizin en önemli katil zanlısı olduğunuza ikna etmişlerdir. Telefonlarınızı dinleme iznini, başka neye ihtiyaçları varsa her şeyi ondan almışlardır. Asıl amaçları cinayet soruşturması bahanesiyle işlerinizde bir usulsüzlük olup olmadığını araştırmak.”

Bir dakika kadar sustu Gordon. Müvekkilinin söylediklerini iyice sindirmesini istiyordu. Sonra ekledi. “Bir hareket planı yapmadan önce bu konuda varsa önceliklerinizi bilmek isterim.”

“Polisin bir an önce o orospu çocuğunun katilini bulmasını istiyorum. Onu arayacaklarına benimle uğraşarak boşuna zaman kaybediyorlar.”

“Peşinizi bırakmaları için onlara baskı yapabiliriz.” Gordon bir nefes alıp Michael’ın, şimdi söyleyeceklerine vereceği tatsız tepki için hazırladı kendini. “Ancak, bunu yapabilmem için önce sizin gönüllü olarak polise gidip cinayet saatinde nerelerde bulunduğunuzun bir listesini vermeniz gerekecek. Kesinlikle sizden masumiyetinizi kanıtlayacak bir şey istemediklerine göre, benim kendilerinden gayrı resmi bir toplantı talep etmemi bekliyorlardır. Eğer bu konuda zorluk çıkarmaya kalkışacak olurlarsa başlarına bir yığın dava açmakla tehdit edebilirim. Ama eğer ellerinde cinayet saatinde nerede olduğunuzu kanıtlayan bir belge olursa, o zaman sizi rahat bırakmadıkları takdirde mahkemede hiç de hoş olmayan şeylerle karşılaşabilirler.” Gordon’ın müvekkilinden beklediği olumsuz tepki sözlü olarak gelmedi. Valente’nin dişleri, her ne konuda olursa olsun polise gönüllü bilgi verme önerisini duyunca öfkeden kenetlenmiş-

ti. Valente'ye göre, polise ya da savcılığa gönüllü bilgi vermek, düşmana taviz vermek demekti ki o hiçbir koşul altında bunu yapmazdı. Öyle zamanlar olmuştu ki Valente, savcılara kanıt ve bilgi vererek savaştan kaçmaktansa, kendisine çok pahalıya patlayan davalarla hâkim önüne çıkmayı ve savaşı sürdürmeyi tercih etmişti.

Başka bütün konularda Michael Valente, Gordon'ın temsil ettiği en soğukkanlı ve mantıklı müvekkiliydi. Ama iş hukuk sistemine taviz vermeye gelince her şey değişiyordu. Bu yüzden Gordon, Valente'nin başını sallayarak vahşi ama yavaş bir sesle "Bir toplantı ayarlayın," dediğini duyunca kulaklarına inanamadı. "Onları aramak için toplantı odasındaki telefonları kullanabilirsiniz," derken başıyla ofisin kapısını işaret ediyordu. "O pazar gecesi gittiğim yerlerin listesini size vermiştim, sekreterime onu çoğaltmasını söyler misiniz, lütfen?"

Gordon ayağa kalktı, Valente'yi daha da sinirlendirecek bir haberi daha vardı. "Dedektifleri, toplantı için buraya gelmeye ikna etmeye çalışacağım, ama onlar da sizin kendi mekânlarına gitmenizi isteyeceklerdir muhakkak. Kendi evlerinde olmanın avantajlarını kullanmak isteyeceklerdir, ayrıca kuşkusuz bundan özel bir tatmin de duyacaklardır."

"Ona ne şüphe," diyerek homurdandı Michael dışlerinin arasından, önündeki belgelerden birine uzandı, dolmakalemini çıkardı.

"Bir şey daha var..."

Buz gibi bir çift amber rengi göz Gordon'a çevrildi.

"Eğer onları bu toplantıda peşinize düşmelerinin tamamen anlamsız ve tutarsız olduğuna ikna edemezsek, yakanızı bırakmaları için mahkemeye başvurmak zorunda kalacağım. Bu da uzun zaman alacak, oysa siz zamanın boşa harcanmasından hiç hoşlanmazsınız. Sonra dikkat etmeniz gereken bir konu daha var--"

“Nedir o?”

“Biliyorsunuz, Bayan Manning birinci derecede zanlı. Kocasını onu aldatıyordu, yani cinayet için nedeni vardı. Silahı da –tabanca– vardı ve bunu yapmak için fırsatı da vardı. Polisin, sizin birlikte olduğuna ve kocasından kurtulmak için cinayeti beraberce tasarladığınıza inandığından eminim. Eğer size Bayan Manning’le ilişkiniz konusunda sorular soracak olurlarsa cevap vermenizi öneririm. Gönüllü olmayın ama cevap vermekten de kaçınmayın. Her ne kadar ilişkiniz, Bayan Manning’i helikopterinizle kaza mahalline götürdüğünüz gün açığa çıkmış olsa da, polisin onunla ilişkiniz konusunda gereksiz yere şüphelendiğini düşünüyorum.”

“Neden böyle düşünüyorsunuz?”

“Çünkü Bayan Manning’in bu konuda resmi olarak hiç sorgulanmadığını söylediniz. Polis apaçık belli olan bir şeyin üstüne gitmiyorsa, başka bildikleri var ve kendilerini boş yere yormak istemiyorlar demektir..”

Buchanan gittikten sonra Michael birkaç dakika bekledi, yapmaya söz verdiği şeyler hakkında biraz düşündü, Leigh’i aradı, ama özel numarasından değil.

Telefonu açan Brenna’dan Jason Solomon’un numaralarını aldı ve onu aradığını Leigh’e söylememesini tembihledi.

Michael’ın Solomon’u o gece St. Regis’te saat beş buçukta, Leigh gelmeden önce kendisiyle buluşmaya ikna etmesi otuz saniyeden az sürdü. Bunun yirmi beş saniyesi Solomon’un ilişkileri hakkında sorduğu heyecanlı soruları geçiştirmekle geçmişti.

Elli Birinci Bölüm

Sam dirsekleri masasına dayalı, elleri boynunda, parmak uçlarıyla ensesine masaj yaparken, Leigh Manning'in dosyasındaki son raporu okuyordu. Leigh Manning'in New York'ta oturduğu bütün adresler, bütün komşularının adları, adresleri ve telefon numaralarının yazılı olduğu sıkıcı bir bilgisayar çıktısıydı önündeki.

Sam, bütün dosyaları daha önceden incelemişti, ama şimdi boş zamanlarında Leigh Manning-Michael Valente dosyasını, her ikisinin de Logan Manning cinayeti ile ilgili olduğunu kanıtlayacak bir ipucu bulmak amacıyla yeniden gözden geçiriyordu. Valente'nin, meyve sepetine iliştiirdiği kendi el yazısıyla yazılmış not, bir kanıt sayılabilirdi belki ama bölge savcısı Valente hakkında ya birinci derecede cinayet, ya da birinci dereceden cinayete katılmaktan dava açmak istiyordu. Beş haftalık soruşturmanın ardından, ellerinde sözde cinayet zanlılarının, Logan'ın öldürüldüğü hafta sonundan önce en azından telefonda konuştuklarını bile gösteren herhangi bir ipucu yoktu.

Shrader, her sabah olduğu gibi kahvaltısı -iki çörek, bir fincan kahve- elinde, Sam'in önünden geçti. "Merhaba Littleton," dedi Sam'in masasının yanındaki kendi masasına otururken, "şu senin yaşlı dulu dün gece haberlerde gördün mü? Süslenmiş püslenmiş, erkek arkadaşıyla yemeğe çıkıyordu."

“Gördüm,” dedi Sam. Buna benzer bir konuşmayı Womack’la da yapmıştı bu sabah. Ve Leigh Manning’in, Dr. Winters’in ofisinde olağanüstü bir oyun sergilediğini kabul ediyordu artık.

“Ne büyük yüzüstlük, değil mi?” diye havlar gibi konuştu Shrader.

“İlişkilerini saklamıyorlar,” diye mırıldandı Sam.

Shrader çöreğinden bir ısırık aldı, bir yudum kahve içti, sonra telefonuna yapıştırılmış not kâğıdını aldı eline. “Burada McCord’dan gelmiş bir not var. Saat dokuz kırk beşte hepimizi ofisinde bekliyormuş. Konunun ne olduğunu bilen var mı?”

Sam başını salladı ve Leigh Manning’in bir önceki dosyasının son sayfasını çevirdi. “Dolandırıcılık masasından çocuklar, Manning’in defterleri ve belgelerinde neler bulduklarını anlatacaklar. Adli tıptakiler de kulübeden alınan her şeyin son inceleme raporlarını göndermişler ama bilmediğimiz yeni bir şey yok. McCord hep birlikte davayı gözden geçirip bir değerlendirme yapmak istiyor.”

Leigh Manning’in ‘Hayat Hikâyesi’ni bitiren Sam, masasının üstündeki kalın Michael Valente dosyasına uzandı ve kapağını açtı. Birbirine bu kadar zıt iki insanı daha bir arada bulmak çok zordu. Leigh trafik cezası bile almamış biriydi, ayrıca belediye başkanının ‘suçla mücadele komisyonu’ üyesiydi. Michael Valente ise bir sürü suçtan yargılanmış, emniyet müdürünün ‘kırmızı listesinde, birinci sırayı işgal eden, her zaman yaptıkları yakından takip edilmesi gereken bir adamdı.

Shrader, Sam’in yanında bölge savcısının yardımcılarından birini aradı, kendi ilgilendiği bir cinayet davasının yaklaşmakta olan mahkemesiyle ilgili bilgi verdi. Sam eline bir kalem aldı, Valente’ye açılan davaların bir listesini yapmaya başladı. Her satıra bir dava olmak üzere, dava tarihlerini, dosyadaki en önemli suçlamaları ve sonuçlarını yazdı.

En son davadan başlayarak geriye doğru gidiyordu. Şehir,

eyalet ve federal yasalara karşı gelmekten suçlandığı bu davaların ayrıntıları özet sayfalarla dosyaya eklenmişti. Bunları incelerken Sam, savcılarının davaların çoğunu 'Büyük Jüri'ye götördüklerini fark etti. Bu da, ellerinde bir yargıcın tutuklama emri çıkartmasına yetecek kadar güçlü kanıtlar olmadığını gösteriyordu.

Sam dosyayı incelemeyi bitirdiğinde elinde, son on yıl içinde gerçekleşmiş tutuklamalar ve büyük jüri kararlarının etkileyici bir listesi vardı. Şiddet içermeyen, rüşvet vermeye teşebbüs, nitelikli dolandırıcılık, dolandırıcılığa teşebbüs, yolsuzluk, hırsızlık, yalancı ticaret, gelir vergisi kaçakçılığı ve bunlara benzer bir sürü suçlamayla yargılanmıştı Valente.

Listenin sağ tarafındaysa sadece üç çeşit karar yazılmıştı: "Dava Düşmüştür" "Suçsuz" ve "Suçlamalar Kabul Edilmemiştir."

Bu davaların her birinde Valente, New York'un en iyi savunma avukatları tarafından temsil edilmişti. Ancak, Buchanan ve Powell'in bile suçlu olduğu apaçık belli olan bir adamı, açılan her davadan hiçbir ceza almadan kurtarmaları olanaksızdı.

Yasak Madde Bulundurma, Dikkatsiz ve Tehlikeli Araba Kullanma, Kamu Huzurunu Bozma gibi daha hafif suçlamalarla açılmış davaları da vardı Valente'nin. Sam her davayla ilgili dosyayı teker teker okumuştı, yasak madde davasını özellikle çok komik bulmuştu. Sam'in okuduklarına göre, Valente'yi asırı hızdan -limitin altı mil üzerinde- durdurduklarında, üzerinde buldukları bir ağrı kesici reçetesi yüzünden tutuklamışlardı.

Daha hafif suçlamaların yer aldığı bu listenin sağ tarafındaki sütunda da sadece üç türlü sonuç vardı: 'Dava Düşmüştür', 'Deliller Yetersizdir' ve 'Suçsuz'.

Listenin en sonundaki dava, diğerlerinden farklı olan tek davadı. Valente, on yedi yaşındayken William T. Holmes'ı silahla öldürdüğü için, birinci dereceden cinayet suçlusu olarak yargılanmıştı. Öteki davaların aksine, bu dava son derece zorlu geçmiş ve Valente suçlu bulunarak hüküm giymişti.

Sam masasındaki dosyaları karıştırarak bu cinayet dosyasını aradı, cinayet nedenini merak etmişti. Belki de, Valente'nin şiddet içeren bu tek suçunda bir kadın parmağı vardı.

Aradığını bulamayınca Shrader'ın masasına doğru uzandı, ama onların arasında da kırmızı etiketli bir dosya yoktu. Womack'ın masası Shrader'inkinin tam arasındaydı, Sam sandalyesini o tarafa doğru çevirdi.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Womack, ellerinde bir yığın klasör, McCord'un odasından geliyordu.

"Valente'nin cinayet davasının dosyasını," dedi Sam.

"Bende yok."

Sam kalktı ve McCord'un ofisine yürüdü. McCord içerde değildi, Sam masaya doğru yürüyüp masanın üzerinde düzenli bir şekilde yığılmış Valente dosyalarına bir göz atmak istedi.

Masanın yanından geçerken, o muntazam geometrik düzene hiç uymayacak şekilde, ortaya rasgele bırakılmış kırmızı etiketli bir klasör dikkatini çekti. Ne köşelerden birindeki özenle istif edilmiş yığının üstünde, ne de McCord'un masasının tam ortasındaydı. Daha çok aceleyle fırlatılmış gibi duruyordu. Sadece düzgün bir şekilde yerleştirilmemiş olmakla kalmamıştı klasör, içinden kâğıtlar da çıkmıştı. Bir saniye içinde Sam klasörün etiketini kontrol etti, Valente'nin cinayetten hüküm giydiği davanın dosyasıydı. McCord'un sarı bloknotuna dosyayı ödünç aldığına dair bir not yazıp masasına döndü.

Valente'nin Holmes ile kavga ettiği ve kendisine ait yarı otomatik, ruhsatsız kırk beşlikle Holmes'u vurduğu yazıyordu. Ateş edildiğini gören bir tanık yoktu. Tutuklamayı yapan polis oradan geçerken silah sesini duymuş, Valente kaçamadan olay yerine yetişmişti. McCord polis memurunun adını büyük bir daire içine almış, içine bir adres yazmıştı.

Dosyadaki bilgilere göre, William Holmes sicili temiz, iyi bir çocuktur. Oysa Valente daha önce de birtakım çocukça suçlar

işlemişti. Yargıç, önceki suçları ve kötü davranışlarıyla birlikte yaşımla da göz önünde bulundurmuş, kararını ona göre vermişti.

Sam dosyayı kapadı, düşünüyordu... On yedi yaşında, Valente bir cana kıymıştı, demek böylesi davranışlara yatkındı. Ama dosyadaki ayrıntılara bakılırsa bir kızgınlık anında olmuştu olay. Önceden planlanmış cinayet, başka türlü bir suçtu.

Düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir şekilde Sam bir kâğıdın üstüne bir şeyler karalıyor, Valente'nin gerçekte nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalışıyordu. Özelliklerini, nelere sinirlendiğini, Leigh Mannig'in neden onu çapkın ama başka yönlerde son derece saygın kocasına tercih ettiğini bilmek istiyordu.

Shrader ayağa kalktığı zaman Sam hâlâ bu düşüncelerle boğuşuyordu. "Saat dokuz kırk," dedi ve yarı ciddi ekledi: "Geç kalıp da Teğmen'i sinirlendirmeyelim."

"Tanrı korusun," dedi Sam düşünmeden, ama sonra Valente'nin ödünç aldığı dosyasını, bir bloknot ve kalemi kapıldığı gibi yerinden fırladı. McCord'un dünkü acımasız havası, Yüzbaşı Holland'ın ofisine yaptığı ziyarete çok uygun düşmüştü. İçeri girerken, kapıyı arkasındaki sekreterin yüzüne kapatmış, çıkarırken de şiddetle çarpmıştı.

"Burası her zaman buzdolabı gibi olur, bugün çok sıcak," diye sızlandı Shrader. Ceketini çıkarıp ekmek kırıntılarıyla dolu bir peçetenin yanına bıraktı. Sam, açık pas rengi bir gömlek ve ona uygun renkte yünlü bir pantolon giymiş, süet bir kemer takmıştı. Ceketini kendi masasında, sandalyesinin arkasına asmış, McCord'un ofisine öyle gelmişti.

McCord'un dünkü gerginliğini, soruşturma yeterince hızlı yürümediği için birilerinden fırça yemiş olmasına bağlıyordu. Aslında beş hafta bir cinayet soruşturması için uzun bir süre değildi, özellikle de McCord'un ki gibi belge ve araştırma konusunda kıl kırk yaran, titiz bir soruşturma için. McCord'a göre

görüştükleri herkes, ya kendilerine yardımcı olabilecek potansiyel bir tanık ya da savunmanın işine yarayacak tehlikeli ve zararlı bir tanıktı. Bilinmesi gereken ne varsa her şeyi bilmek isterdi McCord.

Birkaç hafta önce Womack, Valente'nin kapıcısına Leigh Manning'in resmini gösterip bu kadını bu binada görüp görmediğini sorduğu zaman kapıcı kesinlikle görmediğini söylemişti.

Birkaç gün sonra Womack bir toplantıda bunu anlatmış, McCord onu, kapıcıya Valente'nin böyle konuşması için kendisine ne kadar bahşış verdiğini sorup öğrenmekle görevlendirmişti.

Womack yeniden kapıcıyla konuşmaya gitmiş, gereken bilgiyi almış ve öğrendiği rakamı McCord'a bildirmişti. Daha sonra McCord, Womack'a kapıcının mali durumunu kontrol etmesini, Valente'yle yetmiş iki yaşındaki yaşlı adam arasında birkaç yüz dolar değil, birkaç bin dolar el değiştirdiğine göre, değişmesi gereken yaşam tarzını araştırmasını emretmişti.

Elli İkinci Bölüm

McCord saat tam dokuz kırk beşte ofisinden içeri girdiğinde morali pek iyi görünmüyordu. Masasının önünde oturan üç dedektifi kibarca selamladı, “Davetsiz bir misafirimiz var,” diye başladı; sustu. O sırada Özel Dolandırıcılık Bölümü’nden bir hesap kontrolörü –kırk yaşlarında, kel kafalı, ter içinde bir adam– içeri girdi,

“Neler buldunuz?” diye sordu McCord. Adam elindekileri bırakacak bir yer bulmak için etrafına bakınıyordu, sonra hepsini McCord’un masasına indiriverdi. McCord adamın söyleyeceklerini duymak için o kadar sabırsızlanıyordu ki bu yaptığına dikkat bile etmedi.

“Epey bir şeyler buldum. Birincisi, ölen adamınız kazandığından fazlasını harcıyormuş. İkincisi, ya yetersiz bir muhasebecisi var, ya da kontrol edilmekten hiç korkmuyordu; çünkü yapması gereken çoğu şeyi yapmamış. Üçüncüsü, harcama alışkanlıkları son iki yıldır çok değişmiş. Dördüncüsü,” diye bitirdi kontrolör, kaşları önüne geçemediği bir keyifle havaya kalkmıştı. “Adamımızda off-shore bankalardan birinin platin kredi kartı var.”

“Birinci maddeyi biraz açar mısınız?” dedi McCord sabırsızlıkla parmaklarını şıklatarak.

“Özür dilerim, Teğmen,” dedi şaşırان adam. “Demek istiyorum ki, iki yıl öncesine kadar Manning’in işleri çok yolundaymış- ticari projelerinin birkaçı iyi para getirmiş, ayrıca borsadan da çuvala para kazanıyormuş. İşlerinin durgunlaşmaya başladığı sırada borsada da düşüşler başlamış, ama o durmamış, devam etmiş. Sonunda işyerini başka bir yere taşımak zorunda kalmış. Taşındığı yerdeki kiralılar bile şaşırtıcı biçimde yükselmiş ama Manning umursamamış. Sonra yeni ofislerin tadilatı ve dekorasyonu için bir milyon papel gömmüş mekâna.”

Adam durdu, yığının en üstündeki zarfı alıp içinden yazılı bir rapor çıkardı, şimdi söyleyeceklerinin kanıtı o rapordaymış gibi kâğıda göz gezdirdi. “Bu noktada, Manning mimarlık işlerini, para kazanmak için değil de hobiymiş gibi yapıyormuş. Kapıları açık tutmaya çalışması ona hayli pahalıya mal oluyormuş. Kesinlikle kazandığından çok fazlasını harcıyormuş. Şimdi, işin en enteresan tarafı şu...”

Şimdi yapacağı duyurunun inanılmazlığını vurgulamak ister gibi dinleyicilerini teker teker süzdü. “İki yıl öncesine kadar Manning, çok iyi para kazanan ama makul ölçülerde harcayan biriymiş. Birdenbire 180 derece değişmiş. Sanki sınırsız bir kaynağı varmış gibi para harcamaya başlamış. Para harcama alışkanlıkları değişmiş, benim de aradığım buydu.”

Tam Sam, bir off-shore bankasından platin kartı olmanın neden dikkat çekici bir şey olduğunu soracaktı ki Womack onu bu zahmetten kurtardı ve kontrolör soruyu cevapladı.

“Diyelim, yasal olmayan yollardan iki yüz bin dolar kazandınız,” diye açıklamaya başladı. “Birleşik Devletler’de hangi bankaya gidip on bin dolardan fazla nakit para yatırmaya kalksanız, banka sizin adınızı ve sosyal güvenlik numaranızı Ulusal Vergi Dairesi’ne bildirmek zorundadır. Ancak, UVD tarafından paranızın kaynağı hakkında sorulacak sorulara cevap vermek istemiyorsanız, sadece iki seçeneğiniz kalır: Ya paranızın tamamını

arka bahçenize gömüp yüzer yüzer harcarsınız, ya da yasaları, bankalarından vergi yetkililerine haber vermelerini istemeyen ülkelerden birindeki yasal bir bankaya başvurursunuz. Nassau, Cayman Adaları ve Belize, bu tür hizmet veren bankaları ile ün kazandılar.”

Kendisini dinleyenlerin yüzüne bakınca adam onların bu anlattıklarını zaten bildiklerini anladı. Ama giderek artan bir şevkle devam etti. “Artık paranız, güzel bir off-shore bankasında güvende, üstelik faiz de getiriyor. Ancak, o parayı burada harcamazsınız çünkü Birleşik Devletler’de satın aldığınız herhangi bir mal için yabancı bir ülkedeki bankaya çek yazamazsınız. “Ama,” diye devam etti üstüne basarak, “eğer off-shore bankanız size yüksek limitli ya da limitsiz bir platin kart verirse, burada istediğiniz her şeyi alabilirsiniz. Logan Manning,” zafer kazanmış bir edayla sözlerini bitirdi. “iki yıl içinde, kredi kartıyla iki lüks otomobil satın aldı ve iki hafta sonra sattı, kendisine verilen çeki aldı ve onunla sıradan bir bankada bir hesap açtı.

“Bu şık bir para aklama numarasıdır. Ama ortada bir sorun var: UVD, geçtiğimiz aylarda, off-shore bankalarından kredi kartı olan vergi mükelleflerinin incelemeye alınacağını duyurdu. Böylece Manning de radar ekranlarında boy gösterecekti.”

“Leigh Manning’in hesaplarında herhangi bir düzensizliğe rastladınız mı?”

“Hayır, ama Broadway yıldızları kazançlarını benim düşündüğüm kadar çok göstermiyorlar. Solomon’la sözleşmesine göre, Leigh Manning, ya haftada on iki bin dolar, ya da gişe hasılatının yüzde beşini –hangisi çoksa onu– alıyor. Benim hesaplarıma göre ‘Kör Nokta’nın gişe getirisi haftada beş yüz bin dolar. Demek ki Leigh Manning aslında haftada yirmi beş bin dolar alıyor, bu da yılda bir milyon üç yüz bin dolar demektir. Ben bir artist ajanıyla konuştum; bu rakamların, ‘Broadway’de müzikal olmayan oyunlarda rol alan oyuncular için ortalama bir

rakam olduğunu, ama yüzde beş hissenin Leigh Manning gibi bir oyuncu için az olduğunu söyledi. Şimdi, eğer Leigh Manning Hollywood kökenli bir yıldız olsaydı, gişe gelirinden alacağı pay yüzdesi daha yüksek olacaktı.”

Birkaç dakika kimse konuşmadı, herkes, Logan Manning gibi toplumun ünlü isimlerinden, yüksek sosyete mensup bir adamın, bir yerlerde nasıl yasadışı parası olabileceğini düşünüyordu. Bu işi nasıl yaptığı başlı başına farklı bir konuydu, kiminle birlikte yaptığı da en az onun kadar ilginçti. Sam’in aklına hemen, Logan’ın ortağı olarak parayla ilgili kötü bir geçmiş olan Valente geldi. McCord da aynı şeyleri düşünmüş olmalıydı ki, kontrolöre sordu: “Manning’le Valente arasında herhangi bir iş bağlantısı bulabildiniz mi?”

“Bir tane bile bulamadım. Ama ilginizi çekeceğine inandığım başka şeylere rastladım. Aslında en ilginçini en sona saklamahydım ama neyse. İncelemem için bana Manning hakkında birçok belge ve yazışma dökümleri vermiş, hepsinin de üstüne bazı notlar eklemişsiniz.”

“Doğru,” dedi McCord, kontrolör susunca.

“Her şey gözden geçirilmişti, bir tek şey hariç: Notlarınıza göre Manning, Solomon’un oyununa iki yüz bin dolar yatırmıştı. Bana verdiğiniz dosyada, Manning’le Solomon arasında iki yüz bin doların gerçekten el değiştirdiğini gösteren, yasalara uygun hazırlanmış sözleşmeler vardı ama bilin bakalım ben neyi bulamadım?”

Dudakları ince bir çizgi haline gelmiş olan McCord başını yavaşça sallayarak, “İki yüz bin dolarlık çeki bulamadınız,” dedi.

“Doğru tahmin ettiniz. Manning, iki yüz bin doları, oyundan gelecek kârdan alacağı belli bir hisse karşılığı olarak Solomon’a elden vermiş olmalıydı.”

“Ve,” diyerek kontrolörün sözlerini McCord bitirdi. “Kuşkusuz Solomon’un kasasına her gün -oyunun devam ettiği

günlerde- yüklü miktarda nakit para giriyordu, bu durumda Solomon, Manning'in elden verdiği iki yüz bin doları, Ulusal Vergi Dairesi yetkililerine haber vermeden kendi bankasına yatırmış olabilir."

Kontrolör başını salladı: "Benim düşünceme göre, bilerek ya da bilmeyerek, Solomon Manning'in iki yüz bin dolarını aklamış oldu."

McCord, Sam'e baktı, kaşları sessiz bir soru soruyormuş gibi havaya kalkmıştı. 'Solomon'la görüşürken sen de oradaydın, ne diyorsun bu işe?" der gibiydi.

Sam bir an düşündükten sonra yüksek sesle cevap verdi. "Bence mümkün... Dışardan bakıldığında Solomon akıllı, yetenekli... biraz da zayıf bir adam gibi görünüyor ama içinde daha fazla bir şeyler var. Leigh Manning'i zanlı olarak düşündüğümüzü anlayınca nasıl sert çıkmıştı hatırlıyor musunuz?"

"O zayıf bir adam değil. Yazdığı oyunları sahneye koyarken, sponsorları idare ederken, bütün prodüksiyonu kontrol altında tutarken muazzam bir iş kafası var. Duyduğuma göre kurallar böyle değil."

Kafası karışan Sam eliyle ensesini ovuşturarak düşündü, sonra başını salladı, "Solomon kendini kural tanımayan biri olarak görmek istiyor. Bu yüzden bir dostunun küçük bir miktar kara parasını aklarken ahlaki bir ikileme düştüğünü hiç sanmıyorum. Ama bir başkası için kendi özgürlüğünü riske atacak bir şey yapar mı onu da bilemiyorum."

McCord hiçbir yorum yapmadan Shrader ve Womack'a baktı. "Solomon hakkında zaten bir ön araştırma yapmıştınız. Şimdi üçünüzün birlikte, onun ve sevgilisinin hakkındaki bütün dosyaları dikkatle incelemenizi istiyorum; hangisinin pijamanın altını, hangisinin üstünü giydiğine kadar her şeyi öğrenmek istiyorum."

Kontrolör odadan çıktıktan sonra da sessizlik sürdü. Dördü de Manning'in parasının kaynağını düşünüyorlardı.

McCord masasından kalktı, gelip Sam'in tam karşısına oturdu. Sam'in para konusuna ilişkin bütün dikkati dağılmıştı. Zaten karışık olan kafası tamamen McCord'a yoğunlaşmıştı. McCord çok düşünceli ve uzak görünüyordu. Kaşları çatılmış, azimli çenesi, insan üstüne oynadıkları bu satranç oyununa duyduğu nefretle kasılmıştı.

Bir hafta önce Sam'i akşam yemeğine davet etmişti ve nasıl olduysa Sam hayır diyecek gücü bulabilmişti. O zamandan beri Sam'in ona karşı duyduğu çekim o kadar güçlüydü ki, onun yanındayken nefes bile almakta zorlanıyordu. Ne zaman ağzına baksa, o heykel gibi oyulmuş erkek dudaklarını kendininkilerinin üzerinde hissetmenin nasıl bir duygu olacağını merak ediyordu. Adam ne zaman bir kol boyu yakınlığında bir yerde otursa, Sam parmak uçlarıyla onun güneş yanığı teninin üstündeki yara izlerine dokunmak ve sonra da uzanıp dudaklarından öpmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Eğer uzakta bir yerdeyse yanında olmasını istiyordu.

Yemeğe çıkmayı teklif ettiği gün ofisteydiler, Manning'in evinden alınan kutular dolusu belgelerle uğraşıyorlardı. Sam, "Sanırım ikimiz için de bir hata olur bu," der demez ağzından çıkanlardan ölesiye pişman olmuştu. McCord hafifçe gülümseyerek, "Ben de öyle olacağından eminim," deyince Sam bir an için rahatlamış ama daha sonra çok üzülmüştü. Adam son derece ihtiyatlı, alaycı ve büyüleyici tavırlarıyla Sam'i fethetmiş, bütün silahlarını elinden almıştı. Sanki işleri daha da karmaşık hale getirmek içinmiş gibi, Sam onunla ilgili her şeyi seviyor, hayranlık duyuyordu. McCord daha önce tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Sam zeki bir kadındı ama McCord ondan daha zekiydi. Sam akıllı bir kadındı ama McCord ondan daha akıllıydı. Daha güçlü, daha dayanıklı, daha dirayetliydi ve Sam onu böyle olduğu için seviyordu. Erkek kardeşlerinin aksine McCord asla daha akıllı, daha dayanıklı ve daha dirayetli olduğunu

herkese kanıtlama ihtiyacını duymuyordu, işte bu yönüne özellikle bayılıyordu Sam.

Masasındaki telefon çalınca Sam onun ince uzun parmaklarıyla alıcıyı tutup kaldırmasını izledi. McCord'un elleri çok güzel ve güçlü, parmakları biçimliydi. O eller, Sam izin verseydi vücudunun en duyarlı noktalarını hiç şaşmadan hemen bulabilirlerdi. Ama Sam buna asla izin vermeyecekti.

McCord yemeğe çıkma teklifini bir daha asla tekrarlamamış, herhangi bir şekilde sözünü bile etmemişti. Asla böyle bir teklifte bulunmamış gibi davranıyordu. Sam'e davranışları da yemek teklifinde bulunup reddedilmeden önceki davranışlarının aynıydı. Ne erkeklik gururunun kırıldığına dair en ufak bir ima, ne de öç almak için en ufak bir girişimde bulunmuştu. Gerektiği zaman Sam'e gülümsüyor, zaman zaman sabırsızlıkla kaşlarını çatıyordu.

Sam özelemlerle onun her bakımdan tam bir erkek olduğunu düşündü. 'Erkekçe' sözcüğünün tam anlamını yansıtıyordu. Eşine az rastlanan, erkek gibi bir erkekti. Prensipleri ve ahlak kuralları vardı.

Despotça davranmadan hükmediyor, konferans çekmeden öğretiyordu. Yol gösteriyor ama asla -ara sıra dürtüklese de- sürüklemiyordu.

Doğuştan liderdi, doğal ve yetenekli bir lider. Ama hiçbir zaman bir takipçi olmamıştı.

Granit kadar sert, fısıltı kadar yumuşaktı- ya da doğru kadını bulduğunda öyle olacağını düşünüyordu Sam.

Ama ne yazık ki Sam o kadın değildi.

Aralarında bir ilişkinin başlamasına izin vermek, her ikisi için de büyük aptallık olurdu.

McCord'un telefonu kapatıp kendileriyle konuşmaya başladığını fark edince hemen toparlandı Sam. McCord, "Birkaç dakika önce anlatmaya çalışıyordum," dedi, gözlerini Sam'e çe-

virerek. Usulca Sam'i uyarıyor, onu dikkatini toplamaya davet ediyordu. "Bugün davetsiz bir konuğu ağırlayacağız. Aslında tarihe geçecek bir olay bu. Çünkü bu özel konuk, hayatı boyunca, biraz sohbet etmek için kendisine gönderdiğimiz bütün davetiyeleri, avukatının çöp kutusuna atmıştır."

"Ne?" dedi Sam kıkırdarak. McCord'un her zamanki açık ve kısa söylemlerinin yerine böyle uzun benzetmelerle konuşmasına çok şaşırmıştı.

"Bu sabah Valente'nin avukatı bizi müvekkilinin ofisinde başbaşa bir sohbet için davet etti," diye açıkladı McCord. O zaman Sam McCord'un gerçeği basit bir şekilde söylemekten kaçınmasının nedeninin önüne geçemediği öfkesi olduğunu anladı. "Tabii ben teklifini kabul etmedim; sonra Buchanan, görüşmenin bizim ofiste yapılmasını önerdi, yine kabul etmedim. Ancak, eğer Valente'yi davet etmezsem, bir sürü yasal işlemle başımı ağrıtaçağını ima edince ben de nezaketen evet dedim." Saatine baktı ve belirgin bir hoşnutsuzlukla, "Birazdan burada olurlar," dedi.

"Buchanan herifin ne istediğini söyledi mi?" diye sordu Womack gözlüğünün camlarını silerken. Genellikle o kadar sessiz olurdu ki Sam onun odada bulunduğunu bile unuturdu. Ama konuştuğu zaman şaşırtıcı bir biçimde güçlü ve mantıklı olurdu.

"Buchanan," dedi McCord dalga geçer gibi, "müvekkilinin, yürüttüğümüz cinayet soruşturmasının önemli isimlerinden biri olduğunu bildiğini, burada, aramızdaki gereksiz anlaşmazlığa bir son vermek ve bizi anlamsız bir teorinin peşinden gitmemeye ikna etmek istediğini söyledi."

"Neden böyle bir şey yaptılar, çok merak ediyorum," dedi Womack kaşlarını çatarak.

"Bir tek şey yüzünden. Valente ensesinde olduğumuzu biliyor. Dün gece Bayan Manning gazetecilerle sohbetini bitirip

arabaya bindikten sonra peşlerindeki adamımızdan kurtulmayı başardılar. Ama yine de,” diye devam etti McCord, “devriyelerimizden biri onları, Great Jones Sokağı’nda bir restorana girerken görmüş. Bilin bakalım Valente Bayan Manning’i hangi lokantaya götürmüştü?”

“Teyzesinin yerine götürmüştür,” dedi Shrader.

“Angelini’nin Yeri’ne,” diye doğruladı McCord. “Ayrıca Bayan Manning geceyi onunla birlikte geçirmiş.” Sandalyesinde geriye doğru yaslanarak eline bir kalem aldı, sonra bloknotun üzerine bıraktı. “Valente ile Leigh Manning arasındaki ilişkiyi gala gecesi verilen partiden öncesine dayandıramadığımıza inanmıyorum.”

Notlarında okuyarak devam etti, her maddeyi okudukça yanına bir işaret koyuyordu. “Valente’nin de Manning’in de bütün telefon kayıtlarını inceledik. Valente’ye Logan Manning’in ofisinden açılan bütün telefonlar, Logan’ın ölümünden önceki ay olmuş. Manning, Valente’yi evden sadece bir kez, o da kaybolduğu günden bir gün önce aramış.

“O saatlerde Leigh Manning tiyatroda, açılış gecesinin hazırlıklarıyla meşgulmüş.”

Kimsenin ekleyecek bir şeyi var mı diye hepsine kısaca baktı. “Her ikisinin evinin kapıcılarıyla, geçen yıl Valente’nin kredi kartını kullandığı bütün lokanta ve barların garsonlarıyla görüştük. Manning’in kaybolmasından bir gün önce verilen partinin dışında hiç kimse onları birlikte görmemiş. Tabii, şu anda ayrılmaz bir ikili halinde birlikteler ve birbirleriyle düzenli olarak telefonda konuşuyorlar.”

Kalemini masanın üstüne bırakarak arkasına yaslandı. “Valente’nin notundan, onların birbirlerini daha önceden tanıdıklarını ve o gece tanışmıyormuş gibi yaptıklarını biliyoruz. Ama kahretsin, birbirleriyle nasıl görüşüyorlardı? İki insan, bir cinayet planlamak şöyle dursun, bir aşk ilişkisini, birlikteliklerine

dair en ufak bir iz bırakmadan nasıl sürdürebilir? Ne zaman tanıştılar? Bu ilişki ne zamandır sürüyor?”

Sam birden doğruldu: “Angelini’nin Yeri hangi sokakta dediniz?”

“Great Jones Sokağı. İçimizde o lokanta ile ilgili en fazla şeyi sen biliyorsun,” diye hatırlattı McCord. Sam’in sorusu ve birden alevlenen ilgisi karşısında şaşırmıştı.

“Evet, ama hiç gitmedim. Great Jones Sokağı’ndaki adres ne?”

“Sokak zaten birkaç blok. Hem ne fark eder ki?”

Sam kahkahalarla gülerek yerinden kalktı. “Onlar birbirlerini ezelden beri tanıyorlar!” dedi. Başka bir şey söylemeden döndü ve Leigh Manning’in dosyasını bıraktığı masasına doğru yürüdü.

Elli Üçüncü Bölüm

Birkaç dakika sonra Sam, zafer kazanmış bir tavırla açık bir dosyayı McCord'un önüne bıraktı ve orada yazılı, New York'ta eski bir adresi parmağıyla gösterdi. Shrader ve Womack da duy-sun diye yüksek sesle, "Leigh Manning, New York Üniversite-si'ne giderken Great Jones Sokağı'nda yaşamış."

McCord dosyadaki adrese şöyle bir baktı, sonra çekmecesini açarak bir telefon rehberi çıkardı.

"Ben çoktan kontrol ettim bile," dedi Sam sandalyesine dö-nerken. "Bir, 'Angelini'nin Lokantası', bir de 'Angelini'nin Mar-ke-ti' var kayıtlarda. Birkaç dakika önce orayı aradım. Market kırk beş yıldır aynı adresteymiş, Leigh Manning'in eski adres-inin bir blok uzağında. Valente'nin dosyasında, daha önce ça-lıştığı yerlerin kayıtlarını kontrol ederken, onun da aşağı yukarı Leigh'le aynı zamanlarda oralarda yaşadığını ve markette çalış-tığını tespit ettim"

Shrader, Sam'e yüreklendirici, babacan bir tavırla baktı bir an, sonra hemen işyeri ciddiyetine büründü. "Bayan Manning tam olarak ne zaman marketin yakınında yaşamış?"

Sam söyledi, Shrader başını arkaya eğdi, gözlerini tavana dikti, gözlerini kısarak düşünmeye başladı. "Bu durumda Leigh Manning, Valente'yle tanıştığında, o zaten adam öldürmekten hapse girip çıkmış oluyor..." Bu sözleri takip eden sessizlikte

kimse Shrader'ın sözlerini yorumlama gereğini duymadı, çünkü herkes Valente'nin hayat hikâyesini o kadar iyi biliyordu ki, içlerinden herhangi biri adamın biyografisini yazabilirdi.

"Valente ve Leigh Kendall için başka bir senaryo üretelim şimdi, bakalım bu işe yarayacak mı?" dedi Shrader. "Valente, Leigh Kendall'la, çalıştığı marketin biraz ilerisinde otururken tanıştı. Aralarında bir ilişki başladı. Doğal olarak Valente hayat hikâyesini Leigh'e anlattı. Valente, bıçkın bir serseri olduğu ve yaptıklarıyla gurur duyduğu için hapislane maceralarından da söz etti. Bu ilişki bittikten sonra herkes kendi yoluna gitti ve Leigh, Logan'la evlendi. Valente ve Leigh Manning ondan sonra birbirlerini hiç görmediler. Aslında hiçbir konuda ortak bir yönleri de yoktu."

"Doğru," dedi Womack. "Devam et, ben de aynen senin gibi düşünüyorum."

"Aradan on dört yıl geçti," diye devam etti Shrader. "Sonra bir gün kadın, kocasının kendisini aldattığını ve kara para akıldığını öğrendi. Kesin olarak ondan kurtulmaya karar verdi. Böyle bir şey yapmak için kimden yardım istedi dersiniz? Cınayyetle birinci dereceden ilişkisi olan kimi tanıyordu?"

"Elbette Great Jones Sokağı'ndaki eski arkadaşını aradı," dedi Womack yüksek sesle.

"Aynen öyle. Onu bir telefon kulübesinden aradı, Valente de gelip onu aldı ve arabada konuştular. Planlarını yapmak için bir iki kez daha aynı şekilde buluştular, ama bütün yaptıkları bu kadar. İşte bu yüzden ilişkilerine dair bir kanıt bulamıyoruz, çünkü bir ilişkileri yoktu."

Durdu, kaşları yine çatılmıştı. "Biraz daha düşününce, belki de Leigh Manning'in Valente'yi aramadığı olasılığı çıkıyor ortaya. Manning'in sekreteri, onun, ölümünden önceki birkaç hafta içinde Valente'yle birçok iş görüşmesi yaptığını söyledi. Belki de Manning, Valente'yi kendisi tanıştırdı karısına ve ancak o za-

man kadın eski arkadaşının kocasından kurtulması için kendisine yardım edebileceğini düşündü. Neyse önemli değil,” dedi kafasını sertçe sallayarak. “Her neyse, onların Logan’ı öldürmeyi planladıkları gecedен bir önceki gece, Logan, gelecekteki potansiyel yatırımcısıyla bazı konularda konuşabilmek için Valente’yi Leigh’in partisine davet etti. Bayan Manning’in sekreteri, -Brenna bir şey...- Manning’in Valente’nin adını konuk listesine son anda kendisinin eklediğini özellikle belirtmişti.”

Womack etkilenmiş gibi görünüyordu. “Sonra, Valente partiye gitti, ama malum sebeplerden, birbirlerini tanıımıyormuş gibi yaptılar.” Kaşlarını çatarak düşüncelere dalan Sam’e baktı, “Ne oldu? Senaryoyu beğenmedin mi?” diye sordu.

“Hastaneye gönderdiği armutları düşünüyordum,” diye cevap verdi Sam. “Ben hep Valente’nin, Leigh’in kahvaltıda armut sevdiğini birlikte yaptıkları özel kahvaltılardan bildiğini düşünmüştüm şimdiye kadar. Ama, Valente, belki de sadece Leigh’in alışveriş alışkanlıklarını hatırlamış ve nostalji olsun diye o armutları hastaneye göndermiştir.”

Shroder cevaptan tatmin olmuş bir şekilde McCord’a döndü. “Nasıl buldunuz, Teğmen?”

Shrader sorusunu tamamlayamadan McCord’un masasındaki telefon çalmaya başladı. McCord açtı, birkaç dakika dinledi, sonra sert bir sesle, “Görüşme odalarından birine alın, bizi beklemelerini söyleyin,” dedi.

Kapattıktan sonra ötekilere döndü: “Valente ve Buchanan gelmişler,” dedi sonra Shrader’ın sorusuna vereceği cevabı acele etmeden düşündü. “Sizin senaryonuzla ilgili büyük bir sorunum var, o da şu: Federaller Valente’ye ‘Buz Adam’ diyorlar, çünkü tanıdıkları en hesapçı, en soğukkanlı orospu çocuğu. İşittiklerime dayanarak söylüyorum, bir çıkarı yoksa eski bir kız arkadaş- ya da başka birine- yardım için kendini tehlikeye atmaz o. Logan Manning’i ortadan kaldırması ve zehirli iğne

riskini göze alabilmesi için Leigh Manning'in ona ölesiye istediği bir şey teklif etmiş olması gerekir,”

Womack da mantıklı bir olasılıkla ortaya atıldı. “Belki de kocasının kirli paralarını teklif etmiştir. Onları kendi aklamaya çalışacak bir tip gibi gelmiyor bana.”

“Söz konusu bir kamyon dolusu para olunca Valente’yi ikna etmiş olabilir,” diye onayladı McCord. “Bayan Manning anlamayı tatlandırmak için kendini de teklif etmiş olabilir çünkü şu anda ikisinin arasında kesinlikle bir cinsel ilişkinin olduğundan eminim.”

Ortalığı bir sessizlik kapladı. Sam, başını hoşnutsuzlukla salladı. “Kusura bakmayın ama ben bunların hiçbirini inandırıcı bulmuyorum.”

“Hiçbirini inandırıcı bulmuyorum da ne demek?” dedi McCord öfkeyle. Kaşları çatılmıştı. “İlişkileri hakkında haftalardır kafamı meşgul eden sorulara açıklama getirdi bu senaryo. Ben-
ce çok mantıklı.”

“Bir noktaya kadar mantıklı. Bu senaryo, iki gizli suç ortamının, Manning’i öldürme planları yaparken ilişkilerini nasıl ve neden tamamen saklı tuttuklarını açıklıyor. Ama sonra neden birden, daha ceset bile bulunmadan önce, bütün güvenlik tedbirlerini kaldırdıklarını açıklamıyor.

“Valente, neden polislerle dolu olduğunu bildiği bir yere Leigh’i kendi helikopteriyle getirdi? Suçsuzluklarını kanıtlamaları gereken şu sıralarda neden ilişkilerini herkese ilan ettiler?”

Sam odadaki üç erkeğe birden konuşuyordu ama son sorusunu özellikle McCord’a yöneltmişti. “Valente’nin tedbirli biri olduğunu söylediniz. O zaman neden ta başından beri açıkça onu evinde ziyaret ediyordu? Dün gece onu yemeğe götürdü-herkesin gözü önünde- sonra geceyi onunla birlikte geçirdi, oysa izlendiğini biliyordu.” Sam ellerini, avuçlarını yukarı kaldırdı, “Soğukkanlı, tedbirli bir adam neden bu saçmalıkları yapsın?”

“Erkeklerin en temel özellikleri hakkında birinci elden edindiğim bilgilere dayanarak söylüyorum ki,” dedi McCord alaycı bir gülümsemeyle, “bence Leigh Manning kendisini pazarlığın bir parçası olarak Valente’ye sundu ve o da alacağını vakit geçirmeden tahsil etmeye aşırı istekli görünüyor.”

“Yani,” diye söylediklerini yorumladı Sam gülümseyerek, “Bayan Manning’i o kadar çok arzuluyor demek istiyorsunuz.”

“Kesinlikle.”

“Anlıyorum,” dedi Sam dalga geçer gibi gülümseyerek. “Öyle görünüyor ki, ‘Buz Adam’ımız o kadar ateşli ki, Leigh’le birlikte olmak için ölüm cezasını bile göze almış.”

McCord içini çekti, ama sesini çıkarmadı, tartışmaya da kalkmadı. Zaten istese de yapamazdı.

“Ben Logan Manning’i Valente öldürmemiştir demiyorum,” diye ekledi Sam. “ama ben onunla tanıştım, size söyledikleri gibi buz gibi ve duygusuz biri olduğunu düşünmüyorum. Bayan Manning’in Mercedes’inin vinçle yola çekildiği zaman arabaya bakışını izledim. Arabayı görünce son derece sarsılmıştı, hasta gibi olmuştu. Ayrıca onu, Bayan Manning’i kollarına alıp -dik yokuştan yukarı, karlara bata çık- kulübeden anayola kadar taşıırken izledim. Şimdi onun hakkında sizin ne düşündüğünüzü merak ediyorum açıkçası,” diye bitirdi Sam.

McCord saatine baktı. “Öyleyse gidip onunla konuşalım bakalım. Onun hakkında ne düşüneceğime bundan sonra karar veririm.” Holland’ın sekreterini aradı, görüşmenin başlamak üzere olduğunu haber verdi, sonra sandalyesini iterek ayağa kalktı.

“Bana sorarsanız,” dedi Womack hep beraber kalkıp görüşme odasına doğru yürürken, “Dedektif Littleton, Buz Adamı, çok ateşli bulmuş.”

Sam bloknotunu ve kalemmini toplarken işi şakaya vurdu, oysa aslında ne düşünüyorsa onu söylemişti. “Onu çok çekici buluyorum, son derece tehlikeli ve gizemli bir adam.”

Konuşmasını bitirince McCord'a bir göz attı. McCord masasından kalkmış, Sam'e doğru yürüyordu. Sam bir an hançer gibi keskin bir çift gözün kendisini öldüreceğini sandı. "Gerçekten mi?" diye sordu McCord. Sesi gözlerinin ifadesini yalanlarcasına aldırılmaz bir tonda çıkmıştı.

"Yok, pek öyle sayılmaz," dedi Sam duraksamadan... gerçeği saklayarak... ve tamamen istemeden. Kesinlikle gönülsüz olarak verdiği cevaba kendisi de şaşırılmış bir durumda, Sam ekip odasından çıkıp görüşme odalarına doğru ilerlemeye başladı. Womack ve Shrader'ın arkasından yürürken biraz önce olanları anlamaya çalışıyordu. McCord'un gözlerindeki ifade, ya Sam bir şüphelinin, üstüne üstlük bir sabıkalının tarafını tuttuğu içindi, ya da kıskandığı için. Hayır, bu kıskançlıktan olamaz, diye düşündü Sam. İmkânı yoktu. McCord yapmazdı böyle şeyler. Mümkün değildi.

Kısa bir süre kendi tepkisini değerlendirdikten sonra Sam, Valente hakkındaki gerçek düşüncelerini inkâr ettiğine, çünkü McCord'un, onun profesyonel fikirlerinin ne kadar çekici olursa olsun bir erkek tarafından etkilendiğini düşünmesini istemediğine karar verdi. Ya da -ve bu olasılıktan hiç hoşlanmamıştı- kıskançlık çok rahatsızlık verici ve hoş olmayan bir duygu olduğu için ve bu duyguyu McCord gibi harika bir adama yaşatmak istemediği için böyle bir inkâr yoluna sapmış olabilirdi. Eğer ikinci şık doğruysa, McCord'a karşı beslediği duygular çok derin ve McCord kendisi için düşündüğünden de fazla şeyler ifade ediyor demekti.

Yanı başında yürüyen McCord, alaycı bir gülümsemeyle sesini alçalttı. "Sanırım ilk 'âşık kavgamızı' sorunsuz atlattık, değil mi?"

Sam köşeyi öyle sert döndü ki neredeyse duvara çarpıyordu.

Tam cevap vermek için ağzını açacaktı ki McCord, görüşme odalarına yaklaştıkları sırada konuyu değiştirdi. "Shrader, içeri

gelmek mi istersin yoksa aynanın öteki tarafından mı izlemek daha hoşuna gider?”

“Madem konuşmaya katılmayacağım, dışardan izlemeyi tercih ederim. Manzara uzaktan daha geniş görünür.”

Wornack da aynı şeyi söyleyince McCord, Sam’e baktı.

“Ben içerde olmayı isterim,” dedi hemen. “Hazır gelmişken ona Bayan Manning’le ilişkisini sorsanız keşke.”

“Eğer, adam o gece nerede olduğuna dair sağlam kanıtlarla gelirse, o zaman kadın ya da başka bir şey hakkında soru sormanın bir anlamı olmaz, cehennemin dibine gitmemi söyler bana. Bay Valente,” diye devam etti McCord, “aşk ilişkilerine burunumuzu sokmamızdan pek hoşlanmıyor. Bir keresinde eyalet savcılarını, kendisine karşı açtıkları dolandırıcılık davasıyla ilgili belgeleri göstermek istemediği için aylarca uğraştırmıştı. Önce avukatları zaman kazanmak istediler, sonra tartıştılar, daha sonra davayı New York Yüksek Mahkemesi’ne taşıyana kadar uğraştılar. Yüksek Mahkeme savcılarının istedikleri dosyaların verilmesine karar verince ne oldu biliyor musun?”

“Hayır, ne oldu?”

“Belgelerin tamamı, onu temize çıkardı. Valente bunu biliyordu. Eğer bugün elinde kuvvetli bir kanıt varsa, bunun dışında en ufak bir bilgi bile vermez bize. Aslında ben hâlâ bu işe gönüllü olmasına inanamıyorum. Onun için gerçekten bir ilk bu.”

Elli Dördüncü Bölüm

Eskiden 'sorgulama odası' denen görüşme odaları, üçüncü katın uzak tarafında, McCord'un ofisinin çapraz karşısında, iki kısa ve kalabalık koridorun arasında, binanın arka tarafında yer alıyordu. Öndeki koridorda, dışardan gelip geçenlerin görüldüğü büyük pencereci odalara açılan kapılar vardı. Arkadaki koridorda ise, dedektifler ve polis memurlarının toplanıp her odada olup bitenleri kendileri görünmeden izleyip dinleyebilecekleri tek taraflı aynalar vardı.

Michael Valente ve avukatı, kendilerine içerde beklemleri söylendiği halde holde durmuş, kahve içiyorlardı. Sam bunun, kontrolü çaktırmadan McCord'un elinden almak için planlanmış küçük fakat belirgin bir meydan okuma olduğunu düşündü.

McCord da öyle düşündüğü için, iki adamın önünden suratlarına bile bakmadan geçti, görüşme odasının kapısını açtı ve kaba bir baş işaretiyle emretti: "İçeri!"

Shrader ve Womack arka koridora yönelirken, Yüzbaşı Holland yanında dört adamıyla Sam'in önünden geçip aynı yöne yürüdü. Valente'nin gönüllü ifade vermek için bölgeye gelmesi kalabalık bir seyirci toplanmasına neden olmuştu. Sam, tek yönlü aynanın önünde içerde olacakları izlemek için kaç kişinin biriktiğini merak etti.

Sam, Buchanan ve Valente'nin geçmelerini bekledi, sonra

arkalarından içeri girerek kapıyı kapattı. McCord odanın ortasındaki dikdörtgen biçimindeki masanın sağ tarafına geçti. “Oturun!” diye emretti, başıyla masanın sol tarafındaki sandalyeleri işaret ederek.

Valente hiç acele etmeden oturdu, paltosunun önünü açtı ve arkasına yaslandı. Rahat bir tavırla bacak bacak üstüne attı, böylece içinde bulunduğu ortama ve dedektiflere saygı duymadığını açık bir şekilde ifade etmiş oluyordu.

McCord sandalyesini masadan biraz uzaklaştırdı, sarı bloknotunu kucığına koydu, Kurşun kalemini sabırsızlıkla masanın üstüne vururken, sağ omzunun üstünden Valente’ye baktı. Bekliyordu.

Sam aklından, sessizce bekleyen iki adamın fotoğrafını çektir ve bir altyazı geçti: “Kazanamayacaksam, oynamam.”

Buchanan da oturdu, çantasını açtı, odadaki gergin sessizliği bozarak, “Anladığımız kadarıyla, Bay Valente, Logan Manning cinayetinin zanlısı olarak düşünülüyor.” dedi.

McCord bakışlarını Buchanan’a çevirerek omuzlarını silktiler: “Hiç kimse onu böyle bir şeyle suçlamadı.”

“Doğru. Aslında kimse onu sorguya bile çekmedi. Neden Teğmen?”

“Burada soruları soracak olan benim,” diye açıkladı McCord, bölgede yapılan bir tatbikatta dördüncü gelen kaba bir elemanı azarlar gibi konuşmuştu. “Ve siz de sorulara cevap vereceksiniz. Şimdi, bu görüşmeyi siz talep ettiniz. Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, buyrun söyleyin. Aksi halde,” diye ekledi, “kapı orada. Kullanabilirsiniz.”

Gordon Buchanan’ın soylu yüzünde bir değişiklik olmadı ama Valente’nin kasılmış çenesinin yanındaki kasın seğirmeye başladığını gördü Sam. “Kayıtlara bakıldığında,” dedi Buchanan dümdüz ve duygusuz bir sesle, “Bay Valente’nin aradığınız katil olmadığı açıkça görülüyor. O pazar günü kendisinin nerede ve kimlerle olduğunu belirten liste burada. Birlikte olduklarına ta-

nıklık edecek insanların adres ve telefon numaraları da ekli. Bu listeyi okuduğunuz zaman siz de anlayacaksınız ki müvekkilim o gün, üç iş arkadaşı ile önce öğle yemeği yemiş, sonra Knicks maçına gitmiştir. Maçtan sonra hep birlikte Century Club'a gitmişler, saat altıya kadar iş konusunda konuşmuşlardır. Saat dokuzda, adı listede belirtilen bir hanımla herkesin kendisini bildiği ve tanıdığı halka açık bir restoranda akşam yemeği yemişlerdir. Saat birde eve dönmüş, Asya'daki iş ortaklarıyla uzun telefon görüşmeleri yapmıştır. Şoförü, kapıcısı ve telefon kayıtları bu söylediklerimi kanıtlayacaklardır.”

McCord avukatın uzattığı kâğıdı aldı, sonra da hiç bakmadan bir kenara koydu. “Bay Valente'nin gönüllü ifade vermekten hiç hoşlanmadığını söylemişlerdi. Herkes onun resmi makamlarla işbirliği yapmak istemediği konusunda hemfikir. Şimdi, neden bugün buraya gelip gönüllü olarak ifade vermek ve bu özel davada bize yardımcı olmak istediğini merak ediyorum açıkçası.”

Buchanan çantasını kapattı. “Müvekkilimin davranışlarının nedenini araştırmak sizin işiniz değil. Sizin işiniz, Logan Manning'in gerçek katilini bulmak.”

“En önemli katil zanlısının Bayan Manning olduğunu söylesem,” dedi McCord ağır ağır konuşarak. “Buna ne derdiniz?”

Valente'nin öfkeli sesi kamçı gibi şakladı. “O kahrolası aklınızı kaçırmışsınız derdim.”

McCord hızla Valente'ye döndü ve Sam ilk kez iki düşmanın –kurnaz bir avcıyla tehlikeli bir av– yüz yüze, göz göze gelmelerini izledi. Birbirlerini tartmakla geçen birkaç dakikalık bir sessizlik oldu, sonra avcı gülümseyerek sordu: “Bayan Manning'le sizin parti gecesine kadar birbirinizi hiç tanımadığınızı sanıyordum. Ona karşı sıradan bir ilgiden daha fazlasını mı duyuyorsunuz?”

“Kesin saçmalamay!” Valente birden ayağa fırladı. Hareketlerindeki zarafet bir panteri hatırlattı Sam'e. “Haftalardır bizi gözetliyorsunuz. Dün geceyi benimle birlikte geçirdiğini de pekâlâ biliyorsunuz.”

Buchanan da aceleyle ayağa kalktı, avukatın müvekkilinin yapabileceği şeylerden endişeleniyormuş gibi bir hali vardı. McCord üstelemeye devam etti. “Onu çok uzun zamandan beri tanıyorsunuz, değil mi? Tam olarak söylemek gerekirse on dört yıldır.”

“Bunu şimdi mi anladınız?” Valente uğraşmak zorunda kaldığı aptallıklara inanamıyormuş gibi başını salladı. Buchanan’la birlikte hızla dışarı çıktı.

McCord, gözlerinde büyük bir öfke ve çeneleri kasılmış bir halde arkalarından baktı. Sonra alçak sesle, kendi kendine konuşuyormuş gibi, “Orospu çocuğu!” dedi. “Konuşmaya hazır-
dı...”

Kendinden nefret ederek, kendi kendine kızarak Sam’e baktı. “Bunu tahmin etmem gerekirdi ama dosyalarından, onunla ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrendiğimi sanıyordum. Bu yüzden hemen köşeye sıkıştırmaya kalktım onu. Ne kadar sert biri olduğumu göstermeye çalıştım, o da buna zerre kadar aldırmadığını göstermek zorunda kaldı. Sen haklıydın Sam. Buz Adam içten içe yanıyor, daha doğrusu, Leigh Manning için tutuşuyor. Eğer böyle zor kullanmasaydım, kartlarımı daha dürüstçe oynasaydım, eminim bana bilmek istediklerimi söyleyecekti. Artık bundan sonra bize bir tek şey bile söylemez.”

Sam yerinden fırlayarak kapıya doğru koştu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Onunla dürüstçe konuşmaya çalışacağım,” diye cevap verdi omzunun üzerinden. Arka koridordaki merdivenlere doğru koştu. Hâlâ tek taraflı aynanın önünde durup Valente’nin ziyaretini tartışmakta olan Yüzbaşı Holland ve grubunu iterek geçti. İçinden asansörlerin her zamanki gibi dolu ve yavaş olması için dua ederek merdivenlere saldırdı, iki kat aşağı doğru koşarak inmeye başladı. Ayak sesleri boşlukta çınlıyor, kalp atışları aynı hızla onlara eşlik ediyordu.

CANAN

Elli Beşinci Bölüm

Birinci kat üniformalı polisler, normal vatandaşlar, değişik yönlerle koşuşturan avukatlarla doluydu ama Buchanan ve Valente'den hiçbir iz yoktu. Sam ana kapılara doğru yürüdü, birini açtı ve iki adamın, çabuk çabuk merdivenlerden inerek siyah bir Mercedes'e doğru yürüdüğünü gördü. "Bay Valente!" diye seslendi.

Adamların ikisi birden dönüp Sam'in kendilerine doğru koşmasını izlediler. Buchanan şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı, Valente'nin yüzünde gördüklerine inanamıyormuş gibi bir ifade belirmişti.

Rüzgârda savrulan kar tanelerinin altında Sam, kollarını bedenine sarmış, kafaca ve giysileriyle hazır olmadığı bir durumu kontrol altına almaya uğraşıyordu. "Bay Valente," diye başladı. "size sormak istediğim bazı sorular..."

Buchanan hemen onun sözünü kesti. Sesi, ince gömleğini tenine yapıştıran buz gibi rüzgâr kadar soğuktu. "Soru sormak için yukarda fırsatınız vardı, Dedektif Burası, aklınızdaki şey için uygun bir yer değil."

Sam sinir bozucu avukatı duymazdan gelerek bütün dikkatini alaycı bir tavırla bakan müvekkiline yoğunlaştırdı. Kartlarını açık oynamaya çalışarak, içtenlikle konuştu: "Bay Valente, azın-

lıktayım ama ne sizin ne de Bayan Manning'in, Logan Manning'i öldürmüş olabileceğinize asla inanmadım."

"Eğer bu bir 'iyi polis / kötü polis' oyunuyorsa," dedi Valente nefretle, "çok iğrençsiniz."

"Beni bir dakika dinleyin. Mesleğimde henüz yeniyim," dedi Sam. Doğallığından kaynaklanan safça bir içtenlikle, Valente'nin inadında beliren o küçük çatlaktan içeri sızmaya çalıştı. "Sadece birkaç haftalık dedektifim, bu yüzden hata yapıyor olabilirim, ama eğer bana bazı şeyleri açıklarsanız ben de belki yardımcı..."

"Tekrar ediyorum Dedektif, bu kaldırım, müvekkilimi sorgulamanız için hiç uygun bir yer değil," diye uyardı Buchanan kızgın bir sesle. Sonra Valente'ye dönerek, "Geç kalıyoruz," dedi. Limuzinin arka tarafında beklemekte olan şoför, Buchanan kendisine doğru döner dönmez arka kapıyı açmıştı.

Avukat arabaya bindi, Valente de onu takip ederek döndü, ama Sam önüne geçti, "Bay Valente, Bayan Manning ve siz, neden birbirinizi hiç tanıımıyormuş gibi yaptınız?"

"Ben hiç öyle bir şey yapmadım," dedi Valente kibarca, arabasının arka koltuğuna otururken.

Doğru, diye düşündü Sam, onları birlikte gördüğü zamanki davranışlarını hatırlayarak. Arabayla açık kapısı arasında durduğu için şoför kapıyı kapatamıyordu. Titreyerek son bir deneme yapmaya karar verdi. "Haklısınız, yapmadınız ama Bayan Manning yaptı. Bu yüzden biz de şüphelendik. Eğer suçluları gerçekten başka bir yerde aramamızı istiyorsanız, soruma cevap verin. Başka bir yerlere mi bakmalıyız?" diye sordu. "Sizinle Bayan Manning'den başka bir yere?" Sonra Valente'nin hassas noktasına bastı. "Bayan Manning'den başka bir yerlere mi?"

Valente durakladı, sonra Sam'i şaşırtarak pat diye, "Arabaya binin," dedi.

Sam arabaya bindi, şoför kapıyı kapattı. "Teşekkür ederim,"

dedi Sam kollarını ovuşturarak ve dişlerinin tıkırdamasını durdurmaya çalışarak. Tam soru sormak için ağzını açmıştı ki, limuzinin park yerinden ayrıldığını fark ederek dehşet içinde sustu.

“Şehirdeki bir randevuma geç kaldım,” diye açıkladı Valente. “İnmek ister misiniz?” diye kışkırttı. “Yoksa devam mı edelim?”

Sam bu son sorudaki üstü kapalı istihzayı fark etti ve dilinin ucuna gelen ters cevapları söylemekten vazgeçti. Çünkü Valente, hakkında söylenenlerden çok daha fazla korkulması gereken bir rakipti. ‘Leigh Manning’e gönderdiği armut sepetindeki notla ilgili bir şeyler sorsam her şeyi berbat eder miyim?’ diye düşündü bir an ve sonra riski göze almaya karar verdi. Eğer bir açıklaması varsa, bu not McCord’un hiç işine yaramayacaktı.

“Bekliyorum Dedektif,” dedi Valente sabırsızlıkla.

Sam, içtenlikle –eğer yanlış kararlar vermişse– yeni bir meslek arasında bir seçim yapmak durumundaydı. “Bayan Manning hastanedeyken,” diye açıkladı Sam, “Dedektif Shrader sizden gelen bir telefon mesajını okumuş ve Bayan Manning’e sizi tanıyıp tanımadığını sormuş. O da yalan söylemiş, sizi ilk kez birkaç gece önce, partisinde gördüğünü söylemiş. Neden yalan söylediğini biliyor musunuz?”

“Yalan söylemiyordu ki.”

Sam, McCord’un Valente hakkında verdiği ‘konuşmaya hazır’ yargısına güvenini giderek kaybediyordu. Sakladıklarını anlamak ister gibi Valente’ye baktı. “Bayan Manning’i ne kadar zamandır tanıyorsunuz?”

“On dört yıldır.”

Sam belli belirsiz bir rahatlamayla içini çekti. En azından bu, dürüst bir cevaptı. Ama gerisini nasıl getireceği konusunda tereddütleri vardı. Sesinde yanlış anlaşılacak herhangi bir ton olmamasına dikkat ederek, sakın bir şekilde konuştu. “Eğer siz, benim çok kişisel sorularıma cevap vermek zorunda olduğun-

nuz için duyduğunuz öfkeyi yenebilecek ve sorularımı doğru dürüst cevaplayacaksanız, birkaç soru sormak istiyorum. Sonra isterseniz ben de sizinkilere cevap veririm. Anlaştık mı?”

Valente onunla böyle bir anlaşma yapmayı reddetmesine rağmen en azından son verdiği cevaba bir açıklık getirmek istedi. “Bayan Manning, partide karşılaştığımız zaman beni tanımadı çünkü on dört yıldır birbirimizi görmemiştik. Üstelik beni tanıdığı yıllarda sakalım vardı.”

“Adınızı da mı hatırlamadı?”

“Beni başka bir isimle tanıyordu.”

“Bu isim, ‘Falco’ ya da ‘Nipote’ olabilir mi?” diye üsteledi Sam adamın vereceği tepkiyi bekleyerek.

Valente’nin tepkisi kısa ve alaycı bir kahkaha oldu. “Armutlarla birlikte gönderdiğim notu okumuşsunuz,” dedi başını sallayarak. “Size inanmıyorum.”

Notu okuduğunu gönülsüzce kabullendikten sonra Sam, “Size sorduğum sorudan, o not hakkındaki yorumunuza nasıl geldiniz?” diye sordu.

“Onu da siz bulun Dedektif.”

“Hayır, bu böyle olmayacak,” dedi Sam geri adım atarak ama vazgeçmeyerek. “Haydi bildiklerimizi değiş tokuş edelim.” Sam, onun teklifini kabul etmesini beklerken, Valente kaşlarını kaldırmış, yorumsuz bir ifadeyle sessizce Sam’e bakıyordu. Sam, büyük bir kumar oynayarak elindeki bilgiyi ortaya sürdü. Armutların başlangıçta neden ilgisini çektiğini ve sonunda notunu nasıl bulup okuduğunu anlattı. Bitirdiği zaman, kasıtlı olarak sustu, soracağı sorunun önemini belirtmek ister gibiydi. “Bay Valente, o notta neler yazdığınızı hatırlıyor musunuz?”

Valente heyecansız bir şekilde başını öne eğdi ama yazdığı sözcükler aklına kazılmıştı ki yüzünün ifadesi değişti, daha az kontrollü, daha uzak bir anlama büründü.

Sam farkında olmadan hafifçe gülümsedi. “O iki ismi söyleyince, benim notu bulduğum sonucuna nasıl vardınız?”

Valente bir saniye durakladı, sonra gönülsüzce de olsa Sam'in sorusuna cevap verdi. "O iki ismi nota özellikle yazmıştım çünkü Leigh beni sadece o isimlerle tanıyordu. Şimdi kendi kendinize bir sorun bakalım, eğer Leigh, Michael Valente'nin kim olduğunu biliyor olsaydı, kendimi başka isimle tanıtmama gerek olur muydu sizce?"

Sam başını salladı. "Hayır," dedi. Sonra biraz daha ilerlemeyi denedi. "Bayan Manning, sizin eski dostu Falco Nipote olduğunuzu ne zaman anladı?"

Adamın altın renkli gözlerinde beliren ani bir tebessüm ağzının kenarlarına da dokunarak yüzünün ifadesini yumuşatırken Sam bu değişikliği nefesini tutarak izledi. "Komik bir şey mi söyledim şimdi ben?" diye sordu Sam sakın, profesyonel tavrını korumaya çalışarak.

Valente başını yavaşça öne eğdi, gülümsemesi hâlâ gözlerinde parlıyordu ama sinir bozucu bir inatla susmaya devam etti.

"Biraz ara verelim isterseniz," diye espri yaptı Sam.

Sam'in bu esprisi üzerine Valente biraz daha yakınlık göstererek, "Falco, İtalyanca şahin demektir, eskiden lakabım buydu benim. Leigh beni bu isimle tanır," dedi.

"Ya Nipote?" diye bastırdı Sam. "O neyin İtalyancası?"

"Yeğen."

Sam'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "İyi İtalyanca bilen insanlara sorduğumuzda onlar da böyle demişlerdi ama biz Bayan Manning'le aranızda özel bir anlam taşıdığını düşünmüştük. Sizi neden Nipote diye biliyor?" Sam cevabı sorusunu bitirmeden anlamıştı ama Valente'nin doğrulamasını bekledi.

"Leigh, teyzemin beni hep böyle çağırdığını duyardı, bu yüzden adımın o olduğunu sanmış."

"Öyleyse birbirinizi pek yakından tanı mıyordunuz?"

"Nadiren konuşurduk."

"Anlıyorum," dedi Sam. Sonra kendisini buralara sürükle-

yen ve hâlâ cevaplandırılmamış olan sorusunu hatırladı. “Bayan Manning, sizin Great Jones Sokağı’ndaki eski arkadaşı olduğunuzu ne zaman anladı?” diye sordu araba Park Avenue ile 48. Cadde’nin kesiştiği köşeyi geçip kaldırıma yanaştığı sırada.

“Kocasının öldüğünü öğrendiği gece. O gece, özellikle kim olduğumu söylemek ve nasıl olduğunu öğrenmek için evine gitmiştim.”

“Biz onunla konuşurken siz de orada mıydınız?” diye sordu Sam, şoför aşağı inip limuzinin arka kapısını açtığı zaman. İşte o anda, aralarında Sam’in güç bela gerçekleştirmeye çalıştığı ateşkes, bu soruyu sorar sormaz yerle bir oldu. Çünkü Michael, Sam’in dürüst oynamadığını fark etmişti.

“Orada olduğumu bal gibi biliyorsunuz.” dedi Michael sert bir sesle, sonra başıyla açık kapıyı işaret etti. “Burada iniyoruz.”

Sam’in inmekten başka seçeneği yoktu. Sam de öyle yaptı, iki adam da arkasından indiler, onu kaldırımın üstünde öylece bırakarak yürüyüp gittiler. Valente şoförüne bir şeyler söylemek için kısa bir süre oyalandı, sonra koşarak Buchanan’a yetişti. Her ikisinin de ellerinde evrak çantaları vardı. Sam, kollarını bedenine sararak limuzinin arkasına geçti, kafasını uzatarak bir taksi arandı. Sonra arkasını dönerek Valente ile Buchanan’ın nereye gittiklerine baktı. Paltosu, çantası, taksi parası bile yoktu yanında ama merkeze gittiğinde öderdi nasıl olsa.

Valente ile Buchanan, bütün adayı kaplayan kocaman binadan içeri girdiler. Sam içinden gelen bir sese uyarak aniden peşlerinden gitmeye karar verdi. “Nereye gidiyorsunuz küçükhanım?” Seslenen Valente’nin şoförüydü, “Bay Valente sizi merkeze geri götürmemi emretti.”

“İstersen burada bekle, istersen blokun etrafından dolaş,” diye seslendi Sam, “Bay Valente’ye bir şey sormayı unutmuşum.”

Binadan içeri daldığında, asansörün kapıları Buchanan ve

Valente'nin üstüne yeni kapanmıştı. Sam bir adım geri çekilerek, asansörün üstünde, katları geçerken yanıp sönen ışığı izlemeye başladı. Yeşil ışık, on altıncı katta durdu.

Binanın yerleşim planı, asansörlerin arasında, duvara asılmıştı. Sam on altıncı kattaki sütlerin üzerindeki isimleri gözden geçirdi. Sadece dört isim vardı, demek ki sütler oldukça büyüktü. "Knightsbridge Kadın ve Doğum Hastalıkları Merkezi", "Truman ve Horn, Yetkili Genel Muhasebeciler", "Aldenberry, Smith ve Cromwell" -çok ünlü bir hukuk firması- Sam içinden gülererek Kadın Doğum Merkezi'ni listeden çıkardı. Valente ve McCord daha önce, görüşme odasında beraberlerken, odanın nasıl maço, öldürme eğilimli ve erkekçe bir havası olduğunu düşündü. Hayır, kesinlikle kadın hastalıklarıyla bir ilgileri olamazdı. Valente'in mali işlerini kuzeni hallediyordu. Zaten, New York'un en saygın hukuk firmalarından biri tarafından temsil edilmekteydi. Bu durumda öteki iki sütin de üstünü çizmek gerekiyordu. On altıncı kattaki dördüncü süt, "Interquest Inc." adındaki bir şirkete aitti.

Sam danışma masasına giderek boynuna zincirle asılmış kimliğini gösterdi ve görevliye, "Interquest' hakkında bana neler söyleyebilirsiniz?" diye sordu.

"Söyleyecek fazla bir şey yok, Dedektif. Bütün bildiğim on altıncı katta bulunan, özel bir araştırma şirketi oldukları. Ha, bir de çok zengin olduklarını düşünüyorum. Sütteki ofisleri bir görseniz gözlerinize inanamazsınız."

"Çok teşekkür ederim," dedi Sam, görevlinin isim kartına baktıktan sonra ekledi: "Leon."

Sam, düşüncelerin içinde kaybolmuş bir halde, Valente'nin limuzininin arka koltuğuna oturmuş, camdan dışarı, öğlen yemeği için, başları sert rüzgâra karşı öne eğilmiş koşuşturan yaya kalabalığını izliyordu.

Valente ve Buchanan, Manning cinayetini görüşmek üzere

bir merkezde bir toplantı talep etmişler ve sonra da doğrudan özel bir araştırma şirketine gitmişlerdi. İçinden bir ses Sam'e, Valente'nin, Logan'ın katilini bulmaları için özel dedektifler tuttuğunu söylüyordu. Âşık olduğu kadının bu işi yaptığını bilen bir adam için oldukça garip bir davranıştı. Ya da Valente'nin avukatı, McCord'un karşısına, uygun daha başka zanlı seçenekleri çıkararak kafa karıştırmak veya zanlıyı büyük jürinin önüne çıkarıp, Logan Manning'i öldürmek için Leigh Manning'den başkalarının da geçerli neden ve fırsatları olabileceğini kanıtlamak için uğraşacaktı.

Bu elbette, Valente'nin cinayet sırasında nerede olduğunu belirten belgenin incelenip kabul edilmesi ve Valente'nin zanlılar listesinden çıkarılmasından sonra düşünülecek şeylerdi. Belge geçerli kabul edilse bile, Valente'nin Logan'ı öldürtmek için birisine para vermiş olması ihtimali her zaman vardı.

Sam içini çekti. Bu düşündüklerinin hepsi olabilirdi, hepsi inanılabilir şeylerdi. İnanılmaz olan, Valente'nin Sam'i o güzel, sıcak limuziniyle merkeze geri göndermek inceliğinde bulunmasıydı.

On altıncı katta, Michael Valente pencerenin önünde durmuş, arabasının, içinde Sam olduğu halde trafiğin içinde adım ilerlemeye çalışmasını izliyordu. "Littleton binanın içine kadar arkamızdan geldi," dedi Buchanan'a.

Interquest'in kurucusu Stephen Wallbrecht, ofisine girerken Michael'ın son söylediklerini duydu. "Samantha K. Littleton-Manning cinayetini araştıran ekibin en deneyimsiz ve en genç üyesi," dedi.

CANAN

Elli Altıncı Bölüm

Wallbrecht dinamik, uzun boylu, ince, seyrek saçlı, zeki bakışlı, açık gri gözlü, konusunun uzmanı ve sonsuz bir enerjiyle dolu bir adamdı.

“Sizi beklettiğim için kusura bakmayın Michael,” dedi onun ve Buchanan’ın ellerini sıkarken. Masasının arkasına oturdu ve sağ taraftaki en alt çekmecedен birtakım dosyalar çıkardı. “Her zamanki gibi karşı tarafın kısa bir değerlendirmesini yaparak başlamak istiyorum.” Konuşurken, iki adama da birer dosya seti uzattı. Üçüncü seti masanın üstüne, ihtiyaç duyduğunda bakmak üzere bıraktı. “Siz de biliyorsunuzdur, Manning davasını soruşturan ekip dört kişiden oluşuyor.”

Michael’a dönerek, “Biraz önce Samantha Littleton’dan söz ediyordunuz,” dedi. “İsterseniz ondan başlayalım. Otuz üç yaşında. Altın rozetini alalı sadece bir ay oluyor. Öğrenebildiklerine göre deneyimsiz henüz, yeterince olgunlaşmamış bir zekâsı ve kuvvetli içgüdüleri var. Eğer onu kızdırmaya kararlıysanız,” diye ekledi eğlenerek, “güvenli bir yerde bulunmaya dikkat edin. Müthiş bir nişancı, genç kızlığından bu yana karatede siyah kuşak sahibi. Babası da,” diye devam etti manidar bir tavırla, “Ethan Littleton.”

“Şu futbol koçu mu?” diye sordu Buchanan. Wallbrecht

başını sallayınca ekledi, “Brian ve Tom Littleton’ın kardeşleri yani?”

“Evet. İki Heisman Trophy birincisi ve efsanevi bir koç, aynı aileden. Öteki dört erkek kardeşten ikisi lisede futbol koçluğu yapıyor, bir tanesi halen beysbol ikinci liginde oynuyor, bir tanesinin de New York’ta bir spor salonu var. Samantha yedi çocuğun en küçüğü. Aileyi tanıyanların söylediklerine göre, oğlanlar adaleleri, kız da bütün akılları toplamış. Babası öldükten sonra annesi yeniden evlenmiş.”

Daha etkili olmak için kısa bir süre sustu, sonra asıl bombasını patlattı. “Dedektif Littleton’ın üvey babası, Senatör Hollenback.”

“Keşke bunu daha önceden bilseydim,” dedi Buchanan pişmanlıkla. “Kesinlikle daha az saldırgan davranırdım. Hollenbeck ve ben, aynı komitede çalışıyoruz, ortak bir sürü arkadaşımız var.”

Wallbrecht’in telefonu çaldı, masasının üzerinden uzanarak kapatma düğmesine bastı. Buchanan’ın söyledikleri üzerine yorum yapmadan devam etti. “Samantha dedektif olup cinayet masasına geçmek istediği zaman, senatör onun Manhattan’daki en güvenli merkeze, yani On Sekizinci Bölge’ye atanması için devreye girmiş. Bu küçük, tatlı ve özel anlaşmanın senatör ile Yüzbaşı Holland arasında gerçekleştiğini ve Dedektif Littleton’ın bundan hiç haberi olmadığını duydum. Üvey babasına özel bir yakınlığı yok, belki kendi babası ve erkek kardeşleri gibi başat bir karakter olduğu içindir. Bu son söylediklerim, sizin için topladığım, doğrulanmamış dedikodulardır, üstelik doğru olduklarından emin değilim.”

Buchanan, Sam’in dosyasını açmıştı, Wallbrecht, avukat incelemesini bitirene kadar nezaketle bekledi. Sonra da soruşturma ekibinin diğer bir üyesine geçti. “Malcolm Shrader, bütün bölümde, mahkûmiyetle sonuçlanan tutuklama oranı en yüksek olan deneyimli bir dedektif. Görüldüğünden çok daha zeki

biridir, sakın onu küçümsemeyin. Littleton'la ilk kez geçici olarak birlikte çalışmak zorunda kaldığında öfkeden deli olduğu söyleniyor ama şimdi onun en yakın destekçisi. Bu yüzden, size tavsiyem ikisini de küçümsemeyin.”

İki adam da Shrader'ın dosyasını açmayınca Wallbrecht, Womack'a geçti. “Dedektif Womack, Shrader kadar zeki biri değil, ama işini iyi yapıyor. Üstlendiği işi sonuna kadar dikkatle götüren biri. Şimdilik onun hakkında bilmeniz gereken şeyler bu kadar.”

Biraz durakladı, soruları var mı diye bekledi, karşıdakilerden ses çıkmayınca devam etti. “Sırada Mitchell McCord var. Dikkatinizi çekerim baylar, kendisi en ilginç rakibimizdir.” Sandalyesinde arkasına yaslanarak bakışlarını Michael'a çevirdi. “Kaynaklarımdan aldığım bilgilere göre Emniyet Müdürü Trumanti, McCord'u bizzat kendisi seçmiş ve kendisine tek bir görev vermiş: Bu görev, sizin Logan cinayetiyle ilişkinizi bulup çıkartmak ya da soruşturmalar sırasında meydana çıkacak herhangi bir başka konuda hakkınızda dava açmaya yarayacak kanıtlar bulmak.”

“Trumanti, verdiği görevi daha iyi anlayacak başka birini bulmalıydı,” dedi Michael öfkeyle. “Çünkü görev verdiği orospu çocuğu benim peşimde değil, Leigh Manning'i sıkıştırmaya çalışıyor.”

Wallbrecht, kalemını parmaklarının arasında çevirerek Michael'ın yüzünü merakla inceledi ve McCord hakkında kendi değerlendirmesini yaptı: “Mitchell McCord, Sidewinder füzelerinin insan versiyonudur. Çok donanımlı ve bilgilidir, ‘Suç Psikolojisi’ üzerine yüksek lisans yapmıştır. Eğer Mack sizin suçlu olduğuna inanmışsa, sana kilitlenir, her yerde seninle birlikte, ne yaparsan yap ondan kurtulamaz, izini kaybettiremezsin. Sürekli aradaki mesafeyi kapatır ve sonunda seni alaşağı eder.”

Wallbrecht herhangi bir tepki vermelerini bekledi ama ikisi de bir şey söylemediler. Hafifçe gülümseyerek devam etti. “Ama

siz haklıydınız, Trumanti bu görev için yanlış adam seçti. Mack'e yanlış hedef gösterip bu konuyu kendi özel nedenlerine hizmet edecek şekilde halletmesini söyleyemezsin. Eğer böyle bir şey yapmaya kalkışırsan, silahın elinde patlar. Çünkü Mack sadece doğru hedefi bulup onu ele geçirmekle kalmaz, işi bittikten sonra dönüp senin peşine düşer." Kıkırdayarak Buchanan'a baktı ve son sözlerini söyledi: "İşte bu yüzden, Mack Truman-ti'nin görevi için uygun bir adam değil. NYPT'nin şimdiye kadar gördüğü en iyi dedektiftir. Ama politikaya bulaşmaz, kimse-nin de elini eteğini öpmez.

"Yıllardır Mack'i, tam ortaklık ve dev bir maaş karşılığında benimle çalışması için kandırmaya çalışıyorum. Tam istifasını yazmaya karar verdiği sırada, teşkilattan birileri çıkıyor, dayanamayacağı bir dava koyuyorlar önüne." Wallbrecht çenesine dokunarak Michael'a baktı. "Bu defaki dayanamadığı dava... sizinkiydi."

Davanın başrol oyuncularıyla ilgili bildiklerini anlatmayı bitirince Wallbrecht, "Bütün bunlardan başka, size bütün söyleyeceğim, telefonunuzun dinlendiği ve peşinize adam takıldığı olacaktır, ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Bayan Manning'in de peşinde biri var ama telefonları dinlenmiyor henüz. Şimdi söyleyin, bundan sonra ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Sizden Logan Manning'i kimin öldürdüğünü bulmanızı istiyorum. Katil her kimse elini kolunu sallayarak aramızda özgürce dolaşsın, oysa dul eşi, etrafındaki insanların hakkında yaptıkları dedikoduyu dinlemeden dışarda bir yemek bile yiyemiyor. Ayrıca bir de tacizcisi var, Gordon size bütün ayrıntıları verecek. Cinayetle ilgisi olsun olmasın, o adamın da yakalanıp ayakaltından çekilmesini istiyorum. Leigh'in bir de bunun için üzüldüğü endişelenmesini istemiyorum." Wallbrecht arkasına yaslandı, şaşkınlıkla Michael'a baktı. "Yani hepsi bu mu?" diye sordu yavaşça. "Kendinizi korumak için hiçbir şey yapmayacak mısınız? İstedığınız şey sadece Bayan Manning'i korumak mı?"

“Evet, tek istediğim şey bu,” dedi Michael kısaca. Çantasını açtı, dosyaları içine koydu, sonra kapatıp kilitledi.

Wallbrecht masasının üstündeki bir tepside bir kâğıt çekti, dolmakaleminin kapağını açıp not almaya hazırlandı. “Pekâlâ, Manning hakkında bize yardımcı olacak neler söyleyebilirsiniz?”

“Çok az şey. Ama zaten onun hakkında bir dosya var sizde. Benimle iş yapmak istemişti, ben de normal prosedür gereği sadece mali durumunu gösteren bir rapor istemiş, adamlarınızdan birine inceletmiştim. O raporu inceleyin ve hesaplarında bir yanlış bir şeyler var mı araştırın.”

Wallbrecht’in kalemi durdu. “Öfkeden çılgına dönmüş bir koca ya da yatak arkadaşlarından birinin erkek arkadaşını araştırarak başlamak daha iyi olmaz mı? Neden mali durumuyla başlıyoruz?”

“Birkaç sebep var,” diye cevap verdi Michael ayağa kalkarken. “Bendeki hesap raporlarını attım. Ama, yaşadığı hayatı düşününce, borçlarını ödeyecek durumda olmadığını hatırlıyorum.”

Wallbrecht bir şeyler yazdı, “Başka?”

“Ortadan kaybolmadan bir gece önce karısına, bir Tiffany kutusu içinde, iki yüz elli bin dolarlık yakut ve elmas karışımı bir kolye hediye etmişti. Malum sebeplerden, Leigh o kolyeyi istemediğine karar verdi ama sekreteri kutuyu Tiffany’ye geri vermek istediği zaman, kendisine kolyenin oradan alınmadığını söylemişler. İki kadın evdeki bütün kayıtları araştırmışlar, nereden aldığını bulmaya çalmışlar ama hiçbir şey bulamamışlar-- ne bir çek koçanı, ne kredi kartı slipi, ne bir fatura, hiçbir şey.”

Wallbrecht şüpheli bir ifadeyle sordu: “Nakit mi ödemişti?”

“Öyle görünüyor. Bir şey daha var. Birkaç kez çıktığımız akşam yemeklerinden birinde, off-shore paralarını Birleşik Devletler’de, Vergi Dairesi’nin ruhu bile duymadan harcama--nın kurnazca bir yolu olduğundan söz etmişti. Aslında kendi-

sinin öyle yaptığını söylemedi ama ben öyle tahmin ediyorum. Eğer Logan kara para akliyorduyorsa, onu öldüren kişi bu paranın bir kısmını istemiş olabilir.” Michael başını nefretle sallayarak paltosunu giydi. “Manning birkaç gün sonra geri gelmeyince, onun asla canlı bulunamayacağını anlamıştım ben. Off-shore parasının yanı sıra, o gece, bir silah satın aldığından da bahsetmişti.”

Wallbrecht kalemini bıraktı ve şaşkınlık içinde Michael’a baktı. “Neden sizin gibi bir yabancıya, bir silah aldığından ve off-shore parasını harcamanın kolay yolunu bildiğinden söz et-sin ki?”

“Çünkü ilgileneneğimi ve etkileneceğimi düşünmüştü.” Michael sandalyeye bıraktığı çantasını aldı. “Sonuçta ben, hâlâ sistemi mahkemelerde topa tutan eski bir suçluydum.” Çıkma-ya hazırlanırken, başıyla Buchanan’ı selamladı. O da kendi ofi-sine gitmek için bir taksiye atlayacaktı. Sonra Wallbrecht’e baktı. “Bu konuyla ilgilenmek için kaç kişi gerekiyorsa fazlasını tutun. Ne kadar para harcadığının hiç önemi yok. Yeter ki o beş para etmez pisliği kimin öldürdüğünü bulun.”

Kapıya doğru yürüdü, eli kapının tokmağında durdu ve geri döndü. “Bir şey daha var. McCord’a söyleyin, eğer Leigh Man-ning’in adını benim yanımda cinayetle bağlantılı olarak bir daha ağzına alırsa, onu yere sererim. New York şehrinin bütün polis-leri beni durduramaz.”

Michael dışarı çıktığında, Buchanan ve Wallbrecht şaşkınlık dolu bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. “Buna inanamıyo-rum,” dedi Wallbrecht sonunda. “New York Eyaleti tarafından hakkında altı tane dolandırıcılık davası açıldığında aynı adam sadece omuzlarını silkmekle yetinmişti.”

Buchanan gülümsemedi. “Hepimize bir iyilik yapın, gerçek katili bulun ve bunu bir an önce yapın. Çünkü eğer dostunuz McCord, Leigh Manning’i bu işe bulaştırmakta ısrar ederse, Michael Valente kontrolden çıkabilir.”

CANAN

Elli Yedinci Bölüm

Shrader ve Womack merkezin merdivenlerinden inerken, Sam de kapısını şoförün açtığı Valente'nin limuzininden iniyordu. Onların meraklı bakışlarına aldırmadan koşarak yanlarından geçti, ısınmak için kollarıyla kendi kendine sarılmıştı. "Neden Valente'ye araba yerine kürk manto istediğini söylemedin?" diye dalga geçti Womack. Sonra dönüp Sam'in peşinden yürüdü, Shrader yanı başındaydı.

"Valente'den bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu Shrader.

Sam başını salladı ama asansörü işaret etti. "Yukarı çıkalım, orası daha sıcak. Hem McCord'a anlatırken siz ikiniz de dinlersiniz."

"McCord çoktan çıktı," dedi Shrader. "Randevuları varmış."

"Kiminle?" dedi Sam, saklayamayacak kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bilmiyorum ama ajandası her zamanki gibi masasının üzerinde. Senin telefonuna da bir not bıraktı. Valente'den neler öğrendin?"

Sam öğrendiklerini onlara anlattı ama verdiği bilgiler, birinci katın gürültü ve kalabalığının arasında önemini ve özelliğini yitirmiş gibiydi. Zaten bu ortamda hiçbir gerçek tam anlamıyla kavranamaz, analiz edilemez ve değerlendirilemezdi.

Shrader anlatılanlar karşısında bir yorum yapamadı. "Ne

düşüneceğimi bilemiyorum. Belki cinayeti işlemesi için birisine para vermiştir.” Saatine baktı. “Womack’la ben, Solomon’la erkek arkadaşını kontrol etmeye gidiyoruz. Yarın sabah görüşürüz.”

McCord’la konuşmak için beklemesi gerektiğini öğrenince çok bozulan Sam üçüncü kattaki ofisine merdivenlerden çıktı, masasına oturdu. McCord Valente’yle görüşmeyi kendisi berbat ettiği için o kadar öfkeliydi ki, Sam’in öğrenmiş olabileceklerini dinlemek için bile beklememişti. Öte yandan, McCord’un randevularına son derece sadık olduğunu ve hiç kimseyi bekletmediğini, herkesin de öyle olmasını istediğini biliyordu.

Masanın üstünde, telefonuna dayanmış, katlanmış bir kâğıt duruyordu. Kâğıtta McCord’un, artık tanıdığı el yazısıyla yazılmış kendi ismi vardı. McCord’un el yazısı, dikkat çekecek kadar okunaklı ve bir erkek için fazla güzeldi. Sam bu sabah görüşme odasına giderken McCord’un söylediği şaşırtıcı şeyleri hatırlayınca, sıcak bir gülümseme yayıldı yüzüne. Bütün günkü karmaşanın içinde, McCord’un Valente’yi kışkandığını tamamen unutmuştu. Sam böyle şeylere tahammül edemezdi. O anı, şu anda bile bütün ayrıntılarıyla hatırlıyordu. McCord yakışıklı dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, “Sanırım ilk âşıklar kavgamızı iyi atlattık, değil mi?” demişti.

Sam’in kalbi, bu anıyla birden hızlı hızlı çarpmaya başladı. Hemen anıları bir tarafa bıraktı. O kesinlikle bu yolda Mitchell McCord’la birlikte yürümeyecekti, en azından çok ileri gitmeyecekti. Sakin sakin notu açtı.

Sam,

Masamın orta çekmecesinde, bu sabah Valente’yle yaptığım görüşmenin notlarını koyduğum bir dosya var. Sen geri dönmediğine göre onunla konuşabildiğini sanıyorum. Henüz aklımdayken kendi notlarını da be-

nimkilerin yanına ekle. 5.30 gibi geri dönmüş olurum. Eğer o zaman kadar sana telefonla ulaşamamışsam, gelince konuşuruz.

Mack

İlk kez notunu takma adıyla imzalamıştı. Sam'in bütün sınırları bir anda gevşedi. Bildiği kadarıyla McCord herkesin bu ismi kullanmasına izin vermezdi. Bir strateji toplantısı için uğradığı bir gün belediye başkanı 'Mack' diye seslenmişti ona, Doktor Niles, şef morg doktoru Mack derdi, bir de kız kardeşi Sam'e ona ulaştırması için bir mesaj bıraktığında 'Mack' adını kullanmıştı. Bunların dışında herkes ona 'Teğmen' derdi, daha saygılı ve uygun düştüğü için herhalde.

Sam ne bir akrabası, ne eski bir dostu ne de bir politik bir liderdi. Eğer bu takma adı kullanacak olursa, aralarında aslında bulunmayan hoş ve rahat bir arkadaşlığın varlığını kabul etmiş olacaktı. Sam, notu böyle imzalayarak McCord'un aralarında böyle bir ilişkinin olabileceğini mi ima etmek istediğine karar veremiyordu. Ya da... olabilir miydi? Ya da...çoktan olmuş muydu?

Sam başını sallayarak, düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı ve ofisine doğru yürüdü. Bu adam onu deli ediyordu. Olmayan bir ilişkiyi varmış gibi kabul ediyor, Sam'in tepkilerini de böyle bir ilişki içindelermiş gibi değerlendiriyordu. Bu sabah, öfkeyle kısılmış mavi gözleriyle Sam'e dik dik bakmıştı çünkü kıskanmıştı. Ama kıskanmaya hiç hakkı yoktu ki. Aynı şekilde Sam'in de onu kıskandırdığı için pişmanlıkla kıvrınmasına da gerek yoktu.

Sorun Sam'e göre McCord'daydı. O kadar akıl çelici ve kurnaz, zekice soğukkanlı, o kadar fark ettirmeden inatçıydı ki, Sam onun kendisini nasıl kaygan bir zemine sürüklediğini anlayana kadar, çoktan McCord'un istediği yere gelmiş oluyordu.

Sam, düşlerinde sürekli kendini McCord'a, göremediği, hissedemediği, örümcek ağı gibi bir iple bağlanmış olarak ormanın içindeki bir patıkada yürürken görüyordu, etrafına bakınarak, etraftaki çiçekleri –ve McCord'un adaleli sırtı ve dar kalçalarını– hayran hayran seyrederek yürürken birden bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyordu.

McCord'un ofisinde, Sam onun masasına yaklaştı, 'masa takvimini' inceledi. Sekiz buçuğa on bir boyutlarında, spiral-li, her güne bir sayfa ayrılmış bir günlük defterdi. McCord'un notunda belirttiğinden daha çabuk dönebileceğini düşünerek o öğleden sonrası için yapılmış yoğun programa aceleyle bir göz attı.

Sabahları genellikle ofiste, telefon ya da bilgisayarda bitirilmesi gereken işlere ve Sam, Womack ve Shrader ile yaptıkları toplantılara ayrılmıştı.

Öğleden sonraları, randevulara, görüşmelere ve yapmak istediği ayak işlerine ayrılmıştı.

Bir gün önce McCord, kişisel olarak Valente'yle ilgilenmiş polis memurlarından bulabildiği herkesle görüşmek istediğini söylemişti. Sam, parmağını randevu listesinin sonuna kadar kaydırduğunda onun dediğini yapmaya başladığını gördü. Arka arkaya dört öğleden sonra, bu randevularla doluydu. İlki bugün, Duane Kraits ileydi. Duane Kraist, adam öldürme davasında Valente'yi tutuklayan, başarılı bir polis memuruydu.

McCord bu olayla tıpkı Sam gibi özellikle ilgileniyordu. Çünkü Valente'nin karıştığı şiddet içeren tek olaydı. Hakkındaki suçlamaların mahkûmiyetle sonuçlandığı tek olay. Sam, McCord'un kalabalık randevu listesini inceleyince hepsini bitirip saat beş buçuktan önce merkeze dönmesinin olanaksız olduğunu anladı.

Biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde McCord'un döner koltuğuna oturdu, orta çekmeceyi açarak içinden Valente'nin

dosyasını çıkardı. Birkaç not ekledi, işini bitirip dosyayı yerine koyduktan sonra kendini bomboş hissetti.

Ayağa kalktı, temiz ve düzenli ofisi inceledi, parmak uçlarını McCord'un oturup raporlarını yazdığı masanın üzerinde gezdirdi. Başlangıçta bu düzen takıntısıyla çok dalga geçmişti ama şimdi onun bu düzenli ofisinden ve planlı alışkanlıklarından çok hoşlandığını anlıyordu.

Kendisi altı erkek kardeşle birlikte büyümüştü. Genç kız olana kadar, bir yastık –genellikle her yönden gelen yastık sağanağı– yemeden oturma odasına kadar yürüyemezdi.

Erkek kardeşleri, hangisinin en iğrenç olacağı konusunda yarışırlardı. Eğer anne ve babaları yoksa akşam yemeğinde geğirme yarışı yaparlardı. Ve –Aman Tanrım!– osurma yarışı bile yaparlardı.

Okuldan gelince lastik ayakkabılarını oturma odasının ortasına çıkarıp bırakırlardı, yeryüzünde hiçbir soyunma odası o kadar kötü kokamazdı herhalde. Ve spor çorapları, onlar inanılmazdı. Etrafa yayılıp çoraplı ayaklarıyla televizyon izlerken, çoraplarının kokusu Sam'in gözlerini yakar, yaşartırdı. Sadece bir kez, o da sekiz yaşındayken şikâyet etmek gafletinde bulunmuştu; o sabah uyandığında yastığının üstü leş gibi kokan spor çoraplarıyla dolmuştu.

Her şeye aldırmamayı, daha küçük yaşlardayken öğrenmişti. Eğer oğlanlar onun bir şeyden öğrendiğini fark ederlerse, ne yapar eder, ona işkence etmenin bir yolunu bulurlardı.

Daha küçükken kardeşleri onu küçük, konuşabilen ve değişik işlerde kullanabilecekleri oyuncak bir bebek olarak görüyorlardı. Evlerinin yanındaki boş arsada beysbol oynarken, onu dış saha işareti olarak elinde bebeğiyle sahaya dikerlerdi. Arka bahçede futbol oynarlarken, Brian ve Tom, ellerini ve kollarını kaldırarak kale direği gibi durmasını isterler, ona doğru şut çekerlerdi.

Sam'i incitmeye kalkacak herkesi öldürebilirlerdi ama ken-

dileri, onu sürekli taciz eder, çoğu hiç de komik olmayan şakalarının sonu gelmezdi.

Sam'in babası, her biri spor delisi olan oğlanların olabildiğince kurlsız ve özgür yetismelerinden yanaydı. Ama zaten, çocuklarının 'baba' yerine 'koç' dedikleri bir adamdan başka bir şey beklenmezdi. Eve gelen yardımcılar, toplansan sayıları bir ordu edebilirdi, asla bir yıldan fazla kalamazlardı evlerinde.

Sam'in annesi, oğlanların yapmasına izin verilen birçok şeyi onaylamıyordu ama hem azınlıktaydı, hem de kocasına ve oğullarına aşırı düşküncüdü.

McCord'un düzen düşkünlüğü Sam'e çok uyuyordu. Ofisinden çıkarken kapıda bir dakika durup etrafına sevgiyle bakındı, Mitchell McCord'un her şeyi Sam'e uyuyordu. hatta takma adı bile.

Dedektifler için normal gündüz mesaisi, sabah sekiz, akşam dörttü. Ama Sam, Shrader ve Womack hemen her gece geç saatlere kadar çalışıyor, hafta sonları da merkeze geliyorlardı. McCord saat beş buçuktan önce gelemeyeceğine göre bu gece de geç saatlere kadar çalışacaklar demekti. Sam birkaç saatliğine dışarı çıkmayı hak ettiğini düşündü.

Çantasını aldı, ceketini giydi, Bergdof'un Noel sonrası ucuzluğuna gitmeye karar verdi.

Cep telefonunun açık olup olmadığını kontrol ettive telefonu çantasına attı. McCord randevularına sadık biriydi, bu yüzden Sam'in saat beş buçuktan önce burada olmasına gerek yoktu.

Saat tam üçte, Sam elinde kızılıık rengi trikodan mini bir elbise ve ceketini ile prova odalarından birine doğru ilerliyordu ki telefonu çaldı. Çantasını epey karıştırdıktan sonra bulduğu telefonun ekranında McCord'un numarasını görünce çok şaşırdı. McCord'un ters ve ciddi sesi onu daha da şaşırttı. "Hangi cehennemdesin?"

“Birkaç saatliğine dışarı çıkmıştım. Şehir merkezindeyim. Elli Beşinci Cadde ile Beşinci Cadde’nin köşesinde.”

“Merkeze daha yeni dönmüştün. Çabuk buraya gel.”

“Bir sorun mu var?” dedi Sam kızılıık rengi elbiseyi yanı başında şaşkınlıkla bekleyen tezgâhtarın koluna fırlatırken.

“Geline anlatırım. Valente hakkındaki bütün davaların özeti sendeydi bu sabah. Nereye koydun?”

“Masamda,” dedi Sam, çoktan koşmaya başlamıştı bile. “Ben hemen geliyorum.”

Elli Sekizinci Bölüm

Sam odasına uğradı, aceleyle çantasını masanın çekmecelelerinden birine tıktırdı, kilitledi, ceketini çıkardı, koşar adımlarla McCord'un ofisine doğru yürümeye başladı. Kapıya gelince bir an durakladı.

McCord masasının arkasında, yüzü duvara dönük, elleri pantolonunun arka ceplerinde ayakta duruyordu. Arkadaki bilgisayarın ekranına bakıyormuş gibi başını öne eğmişti ama bilgisayar kapalıydı. Vücudu o kadar gergindi ki, silah askısının kahverengi deri şeridi sırtına gömülmüş, gömleğinin kumaşını buruşturuyordu.

Valente'nin tutuklanma kayıtlarından Sam'in çıkardığı özet, masanın üstünde açık duruyordu. Deri pilot ceket sandalyelerden birinin üstüne rasgele fırlatılmıştı. Bu da bir şeylerin tehlikeli biçimde yolunda olmadığını başka bir işaretiydi.

Sam sakın bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Kapıyı kapat," dedi McCord ifadesiz bir sesle.

Sam kapıyı kapattı, huzursuzluğu giderek artıyordu. McCord asla ikisi içerde yalnızken kapıyı kapatmazdı. Üçüncü kattaki herkes McCord'un ofisinin içini görebilirdi çünkü ofisin ekip odasına bakan duvarlarının üst kısmı camdı. Sam baştan beri McCord'un bu duyarlılığını takdirle karşılamış ve onun iyi bir yönetici olduğuna karar vermişti. Sık sık Sam'le yaptığı ikili

toplantıların yanlış anlaşılabilceğini ve bunun Sam'in ilerdeki ortaklarıyla ilişkisine zarar verebileceğini anlamıştı.

Arkası hâlâ Sam'e dönük, "William Holmes adı sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"Elbette. Valente'nin cinayet olayındaki kurban."

"Dosyamızdaki resmi bilgilere dayanarak, cinayet davası hakkında neler hatırlıyorsun?"

Sam cevap verirken McCord'un hâlâ arkası dönük durmasına içerlemeye başlamıştı. "William Holmes, kurban, on altı yaşında, erkek, silahsız, sabıkası yok. Michael Valente'yle dar bir sokakta, bilinmeyen bir sebepten kavgaya tutuşmuşlar. Kavgası sırasında Michael Valente, -on yedi yaşında, erkek, uzun bir çocuk suçları listesi var- kendisine ait yarı otomatik bir kırk beşlikle Holmes'u vurmuş. Devriye gezen polis memuru Duane Kraits, silah sesini duymuş ve hemen olay yerine koşmuş ama Holmes ambulans gelmeden önce ölmüş. Memur Kraits, Valente'yi olay yerinde tutuklamış."

"Devam et," dedi McCord müstehzi bir ifadeyle. "Benim okuduğum şeyleri senin de okuyup okumadığından emin olmak istiyorum."

"Morg doktorunun raporuna göre ölüm sebebi, kurbanın atardamarını parçalayan kırk beş kalibrelik kurşun. Balistik raporu da kurşunun Valente'nin yarı otomatik kırk beşliğinden çıktığını doğrulamış. Silahın üzerinde Valente'nin parmak izleri bulunmuş. Toksikoloji raporlarına göre her ikisinde de alkol ya da uyuşturucu izine rastlanmamış."

Sam biraz duraklayarak McCord'un başka hangi şeyleri hatırlamasını beklediğini düşündü, aklına gelen bütün noktaları sıraladı. "Valente'yi mahkemenin atadığı bir avukat savunmuş ve delikanlı suçlu bulunmuş. Davanın yargıcı, Valente'nin yaşını göz önünde bulundurmuş ama yine de onu daha önce işlediği kabahatlar ve Valente'nin eylemindeki kötü niyet yüzünden mahkûm etmiş."

McCord arkasına döndü, Sam onun çelik mavisi gözlerindeki öfkeli pırıltılardan ürktü. “Gerçekte neler olduğunu bilmek ister misin?”

“Ne demek ‘gerçekte ne olduğu’?”

“Bugün Duane Kraits’le yarım saat birlikteydim. Emekli olmuş, bir şişe Jack Daniels ve ‘emniyetteki eski güzel günler’in anılarıyla tek başına yaşıyor. Ben gittiğimde şişeyi yarılamıştı bile. Valente olayındaki rolü hakkında benimle konuşmaktan özellikle mutlu olmuştu çünkü -bunlar onun sözleri- benim gerçek bir hayranıymış. Anlaşılan Holmes’un ölümü ile ilgili yazdığı rapor, birazcık çarpıtılmış. Çünkü yüzbaşısı öyle istemiş ve o ‘eski güzel günler’de polisler birbirlerine çok bağlıymış, ara sıra birbirlerine böyle iyilikler yaparlarmış. Yüzbaşının kim olduğunu tahmin edebilir misin?”

Sam başını iki yana salladı.

“William Trumanti. Şimdi tahmin et bakalım, kurban kimdi?”

“William Holmes,” dedi Sam tereddüt etmeden.

“William Trumanti Holmes,” diye düzeltti McCord. Oturamayacak kadar gergindi. Elini ensesinden geçirerek arkasındaki kitaplığa yaslandı. “Holmes, Yüzbaşı Trumanti’nin ablasının tek oğluydu. Trumanti’nin başka varisi olmadığına göre, genç William küçük soyağacının son dalıydı. Durumu anlayabiliyor musun?”

“Henüz değil.”

“Hayır, elbette anlayamazsın,” dedi McCord, çenesini o kadar sıkmıştı ki yanağındaki yara izi iyice ortaya çıkmıştı. “O Tanrı’nın belası ‘eski güzel günler’i yaşamadın sen. Boşlukları senin için doldurayım. Önemli noktaları, telefonla görüştüğüm Trumanti’nin eski takımından başka bir emekli polise de doğrulattım. İşte sana dosyada yazılı olmayan gerçekler: William Holmes, yakın arkadaşı Michael Valente ile sürekli hâkim karşısına

çıkmaaya alışmış bir sokak serserisiymiş. Ama dayısı sayesinde bu olayların hiçbirisi siciline yazılmıyor, hepsinden paçayı sıyırıyor. Zaman zaman Yüzbaşı Trumanti, -o zamanlar Teğmen Trumanti- yeğeniyle birlikte Valente'nin de başını dertten kurtarıyormuş.”

Sam sandalyesinde öne doğru eğilerek sordu. “Michael Valente ile Holmes arkadaşlar mıymış?”

“Hem de çok sıkı arkadaşlarmış, ta çocukluklarından beri. Ama ne yazık ki Holmes'un arası Valente'in kendisinden biraz büyük kuzeni Angelo ile hiç iyi değilmiş. Valente'nin arkadaşı ile dövüşüp onu öldürdüğü gece kavga, William'ın birkaç saat önce Angelo'yu parça parça doğramasından kaynaklanmış. Olayı duyunca Valente onu aramaya çıkmış, William da onu bekliyormuş. Akli başından gitmiş, eli yüzü Angelo'nun kanıyla yıkanmış gibiymiş, elinde de yarı otomatik bir kırk beşlik varmış. Yani silah Valente'nin değil, Holmes'unmuş. Valente'nin parmak izleri silahın tetiğinde değil namlusundaymış. Şimdi olayı bütünüyle anlayabildin mi?”

Sam onun öfkesini dışarı vurma ihtiyacında olduğunu sezererek, “Siz anlatsanız daha iyi olacak,” dedi.

“Trumanti kız kardeşinin adına öç almak istemiş ve her şeyi öyle bir ayarlamış ki, on yedi yaşındaki delikanlı, alelacele sistemin mahkemelerinde yargılanmış ve hapishaneye postalanmış. Valente de bir melek sayılmaz ama hiçbir zaman azmettirici ya da kullanıcı olmamış, üstelik uzun zamandır da başını derde sokmuyormuş. Ve,” diye ekledi McCord, “kesinlikle birinci derece cinayetten suçlu değildi.”

Elini yine ensesinden geçirdi, vücudunun gerginliğini gidermek istemiş gibi omuzlarını oynattı. “Eğer doğru dürüst bir avukatı olsaydı, nefsi müdafaadan, yargıç bunu kabul etmezse, ikinci derece adam öldürmekten ceza alıp, şartlı tahliyeyle salıverilmesi gerekirdi. Onun yerine Trumanti, Kraits ve merkez-

deki öteki 'eski sıkı dostlar', Valente'nin hikâyesini yazmışlar ve çocuğu dört yıllığına hapse göndermişler. Ama daha dur, bu anlattıklarım daha başlangıç." diye ekledi acı acı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Sam. Ama önsezileri, McCord'un çirkin şeyler anlatacağını fısıldıyordu.

"Valente'nin bundan sonraki birkaç tutuklanmasının nedenlerini hatırlıyor musun?" Öne doğru uzanarak masanın üstünde açık duran özet dosyasını Sam'e doğru itti. "İşte burada, bak da hafızanı tazele."

McCord öyle istediği için Sam otomatik olarak elini dosyaya uzattı, sonra geri çekti. Dosyaya bakmasına gerek yoktu. "Hapisten çıktıktan sonraki birkaç yıl Valente hiçbir suça karışmamış. Sadece birkaç ufak tefek olayı var; hız limitini birkaç mil aşma, yasak ilaç bulundurma -ki sonradan bunun reçeteli bir ağrı kesici olduğu anlaşılmış- gibi basit şeyler."

"Daha sonra?" diye üsteledi McCord.

"Yaklaşık on yıl sonra suçlamalar ciddileşmeye başlamış. Birincisi, resmi bir görevliye görev başında rüşvet teklif etmek. Valente'nin, inşaatlarını denetleyen bir müfettişe, kod ihlalin-den dolayı ceza yasmasını engellemek için rüşvet teklif ettiği öne sürülmüş. Ondan sonra da buna benzer birkaç rüşvet teklifi gündeme gelmiş, sonra davaların içeriği ve sayısı giderek büyümeye başlamış."

McCord bu bilgileri hakaret dolu bir tavırla dinledi. "Bugünkü ikinci randevum, Valente'nin rüşvet teklif ettiği iddia edilen müfettiş ileydi. Bay Franz şimdi bir bakımevinde, hayatı boyunca yaptığı işlerin bazıları hakkında Tanrı'nın ne düşüneceği konusunda endişeleniyor. Beş dakika içinde döküldü."

"Neler anlattı?"

"Valente ona asla rüşvet teklif etmemiş, ne ona ne de ettiğini iddia eden yanındaki iki arkadaşına. Hepsini Trumanti zorlamış"

McCord doğrularak, Valente aleyhine başka mahkemelerde açılan dava dosyalarının yığılı olduğu öteki masaya doğru yürüdü. Birini eline aldı, sonra nefretle fırlattı. “Sana bütün davaların neden, ‘Dava Reddedilmiştir,’ ‘Delil Yetersizliğinden Dava Düşmüştür,’ ‘Suçlu Değil’ diye sonuçlandığını söyleyeyim mi? Çünkü hepsi de bir yığın pislik. Neyse ki, bu davalar açılırken Valente, adam öldürme suçundan hüküm giymesine izin veren amme avukatları yerine kendisini savunacak düzgün avukatlar bulabilecek durumdaydı. Bahse girerim bu suçlamaların en azından yarısında, doğrudan ya da dolaylı olarak Trumanti’nin parmağı vardır.”

“Dolaylı olarak sorumlu olmak’tan kastınız ne?”

“Trumanti açtığı ilk nitelikli dolandırıcılık davalarıyla küçük bir ateş yaktı, ama çıkardığı duman o kadar çoktu ki, savcılar ‘ateş olmayan yerden duman çıkmaz’ özdeyişine inanmayı tercih ettiler ve ateş kendilerine sıçramasın diye gönüllü yangın söndürücülüğe soyundular.” McCord masanın üstünden başka bir dosya aldı, onu da fırlatıp attı. “Birkaç yıl sonra Valente, her gün biraz daha büyüyen bir hedef haline geldi.”

Sam kafası karışmış bir halde ellerini kaldırdı. “Bunu nasıl yaptı?”

“Mahkemelerde karşı tarafı sadece yenmekle kalmayıp, rakiplerini ezdi geçti. Şu dosyalardaki iddianame ve savunmaları okuyunca gördüm ki, Valente kendisini temsil eden avukatlar ordusuna iki önemli görev vermiş: Birincisi suçlamaları yürütmek, ikincisi de davayı açan savcı ve avukatları rezil etmek. Dosyaları okurken Valente’nin avukatlarının tutanaklarla ilgili sözlerinin bazılarına inanamadım. Her davada avukatları, işe savcılara saldırarak başlamışlar. Yazım hataları, gramer yanlışları, daktilo hataları, iki dakika geç gelme gibi küçük yanlışları bile gündeme getirerek önce onları küçük düşürmüş, sonra da mesleki yetersizlikleri konusunu ele almışlar. Mahkeme tuta-

naklarının birkaçında, yargıçların da bir süre sonra onlarla aynı fikirde olup, savcılar ve avukatları azarladıkları yazıyor.

“Bir keresinde Valente’nin avukatları rakiplerini iyice utandırmışlar, onları aptal durumuna düşürmüşler, daha da ileri giderek ‘tedavisi imkânsız aptallık’, ‘affedilmez ihmal’, ‘inanılmaz bir mesleki yetersizlik’ gibi sözcüklerle onları yerden yere vurmuşlar.”

Geri dönüp masasına oturdu. “Valente’ninki gibi avukatlar, davayı kazanmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaları karşılığında saatine iki bin ya da daha fazla dolar alırlar. Zamanlarını ve müvekkillerinin parasını intikam peşinde koşarak boşa harcamazlar. Ama Valente’nin avukatları bunu, kuşkusuz Valente’nin emirleriyle, her davada yapıyorlar. Adamların işi, savcılarının yüzü çamurlara batıp Valente kafalarına basarak iyice ezmeden bitmiyor. Ancak bu aşamadan sonra Valente avukatların gitmelerine izin veriyor.”

“Bu kadarcık intikam almak istediği için onu suçlayamam doğrusu.”

“Aldığı intikam ‘bu kadarcık’ değil. Valente’ninki gibi büyük davalarda aptal durumuna düşürülen savcılar, mesleki hırslarına ve hayallerine veda etmek zorunda kalırlar. Ancak savcılarının bellekleri genellikle çok güçlü olur ve çok kindar olurlar. Ayrıca, Valente bir kısmını kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçmak zorunda bıraksa da, on tane daha hevesli savcı çıkar. Hepsi de, Valente’yi başarıyla alaşağı edecek ilk ve tek savcı olmak hayaliyle, Valente’yle ilgili davalarda yer almak isterler.”

McCord masanın üstünde duran kurşun kalemlerden birini eline aldı, biraz önce klasörlere yaptığı gibi sabırsızlıkla bir kenara fırlattı. “Ben bu davayı üstlendiğim zaman Valente’yi, yıllardır ağlarımızı parçalayan büyük bir köpekbalığı olarak düşünmüştüm. Ben de o savcılarinki gibi nedenlerle onu zıpkınlamak istiyordum. Benim de onlardan bir farkım yok.”

“Bu kesinlikle doğru değil,” diye öyle bir güçle konuştu ki Sam, McCord’un yüzündeki öfke biraz dağılır gibi oldu.

“Benim farkım ne?”

“Siz bu görevi kabul ettiğiniz zaman Valente’nin, suçlandığı her şeyi gerçekten yaptığına inanıyordunuz. Savcıların çoğunun, pireyi deve yaptıklarını fark etmeleri gerek.”

Cevap vermek yerine, başka bir şeyi hatırlayarak başını salladı McCord. “Trumanti beni Emniyet Müdürlüğü’ne çağırıp, bu soruşturmayı özellikle benim yürütmemi istediğini söylediği gün, Valente’ye karşı tutumunda takıntı haline gelmiş bir intikam duygusu hâkim olduğunu sezmiştim. Her fırsatta onu lanetlemesinin yanı sıra, bana sürekli olarak hayattaki son arzusunun Valente’nin işinin bittiğini görmek olduğunu söylemişti. O zaman ben de yaşlı adamın, Valente’nin Holmes cinayetinden başlayarak kendisine yöneltilen bütün suçları işlediğine içtenlikle inandığını düşünmüştüm.” Masasının üstüne göz gezdirdi, “Ben, emeklilik dilekçemi vermek üzere olduğumu söyleyince, bana demişti ki: ‘Eğer Valente’yi birinci derece cinayetten mahkûm ettirebilirsen yüzbaşı olarak emekli olursun.’”

“Davayı kabul etmenizde bunun da etkisi oldu mu?”

“Yüzbaşı olmayı gerçekten arzu etseydim,” dedi McCord küçümseyen bir gülümsemeyle, “meslek hayatımı daha farklı bir şekilde yaşırdım.” Masayı işaret etti. “Buradaki bok yığını-nı incelemeye başladığım zaman, savcıların bazı suçlamalarında ölçüyü kaçırdığı dikkatimi çekmişti. Ben bile kimseyi kandıramayacaklarını söyleyebilirdim. Valente bir mafya baronu değil, kendi ellerini kirletmeden kirli işlerini yaptıracak bir dalkavuklar ordusu yok. Çok uluslu bir şirketi idare ediyor. Kendisi her zaman yakın takip altında olduğu için şirketinin hiçbir açığının olmaması gerek, aksi halde savcının biri gelir ve onu en ufak bir şeyden dolayı tutuklar. Zaten bulabildikleri en fazla şey, her büyük şirkette olabilecek küçük muhasebe hataları.”

Biraz sakinleşmişti, sağ tarafında duran, üzerine Valente aleyhine topladıkları delilleri yazdıkları tahtaya baktı, sonra başını salladı ve güldü. “Artık iyice belli oldu ki Valente Logan Manning’i öldürmedi. Öldürtmek için de kimseyi tutmadı.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü eğer Valente adam öldürmeye yatkın biri olsaydı, yıllar önce Trumanti’yi öldürürdü.” McCord ayağa kalktı, gözü hâlâ tahtadaydı.

“İşte karşınızda bütün hayatı boyunca, ‘Asla şikâyetçi olma!, Asla açıklama yapma!’ prensibine göre yaşamış bir adam! On-
dan hoşlanmana şaşmamak lazım.”

Sam de ayağa kalktı, “Şimdi ne yapacaksınız?” diye sordu.

“Başka şeylerin yanı sıra Logan Manning’i gerçekte kimin öldürdüğünü bulmaya çalışacağım. Yarın, olası öteki zanlıları ve teorileri tartışarak her şeye yeni baştan başlayacağız.” Masasının etrafından dolandı, ceketini aldı, giyerken “Paltonu al,” dedi Sam’e. “Seni eve ben götüreceğim.”

Daha önce hiç böyle bir teklifte bulunmamıştı. McCord’un arabası vardı ama Sam güzel havalarda evine yürüyerek gitmeyi tercih ederdi, hava güzel değilse metroya binerdi. Çözölmeye başlamıştı ama hemen toparlandı. Kendi kendine, McCord’un yeterince zor bir gün geçirdiğini, onun teklifini reddederek canını daha fazla sıkırmak istemediğini için kabul ettiğini söylüyordu. Gerçekten de McCord o kadar yorgun ve kalbi kırılmış gibi duruyordu ki Sam’in içi acıdı.

Elil Dokuzuncu Bölüm

Asansörün önünde küçük bir kalabalık bekliyordu, McCord merdivenlere doğru yürüdü, Sam arkasından gitti. McCord iki basamak önündeydi, böylece Sam gömleğinin yakasına değen ensesindeki kısa saçlarını görebiliyordu.

McCord'un kafası hâlâ, nasıl olup da farkında olmadan yanlış adama suç yüklemeye çalıştığını düşünmekle meşguldü. "Bu sabahki görüşmemizde Valente'ye şüphelendiğim halde delil yetersizliğinden suçsuzluğunu kabul etmek durumunda olduğumu iyi ki de belli etmişim," dedi kendi kendiyile dalga geçerek. "Yıllardır onu hapse tıkmaya çalışıyorlardı, ben de yapmadığı bir şey için adamı ipe göturmelerine yardımcı oluyordum neredeyse. Güç ve yetke daha fazla ne kadar kötüye kullanılabilir?"

"Bence aslında şanslı bir adam," dedi Sam arkasından.

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu McCord ikinci katın sahanlığına yaklaşırken.

Sam elini onun omzuna dokunmak için uzandı ama hemen geri çekti. McCord'un güçlü ve kendinden emin olduğu zamanlardaki çekimine karşı koymayı öğrenmişti ama üzgün bir Mitchell McCord karşısında eli kolu bağlıydı. "Çünkü siz böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezsiniz. Çünkü siz hiç kimse-

nin uşığı değilsiniz. Sizi böyle inanılmaz yapan da bu özelliğiniz...”

McCord durdu ve o kadar ani döndü ki Sam, sendeleyerek bir basamak daha indi ve düşmemek için McCord’un merdiven korkuluğundaki eline yapıştı. Yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıktaydı, parmakları McCord’unkilere sarılmıştı. Sam’in kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Yutkunarak kendini o anın büyüünden kurtarmaya çalıştı ve bir basamak geri çıktı. McCord onun bıraktığı basamağa çıktı; gömleğinin açık yakasından güneş yanığı boynu görünüyordu ve Sam’e o kadar yakındı ki... Oradan geçmekte olan biri tarafından görülme olasılığını düşününce Sam’in göğsü inip kalkmaya başladı. McCord bu hareketi kaçırmadı ve gözleri Sam’in göğüslerine kayd. Söylediği şey, kesinlikle Sam’in hayal ettiği şey değildi.

“Hayır,” dedi sertçe gülerek, son basamağı çıktığına inanamazmış gibiydi. “Hayır!” Geri dönüp hızla merdivenlerden inmeye başladı, Sam de arkasından. McCord duygularına yenilmişti ve bunu belli etmemeye kesin kararlıydı. Dış kapı, binanın arkasındaki küçük ve kötü aydınlatılmış bir park yerine açılıyordu. “Çok güzel bir gece,” diye yalan söyledi Sam neşeli çıkmasına gayret ettiği bir sesle. Hava buz gibiydi. “Gerçekten, metroya binebilirim, hem eve dönerken... alışveriş de yaparım.”

“Arabaya bin,” diye emretti McCord elini, onun gelmesini garantilemek ister gibi sırtına koyarak. Sam çok iyi biliyordu ki, şu andaki gibi açıklanamayacak bir şekilde otoriter bir havadaki bir erkeğin karşısında yapılacak en büyük ikinci yanlış hiç yoktan olay çıkarmaktı.

Sam arabaya bindi, McCord arkasından kapıyı kapattı ve anahtarıyla kilitledi.

Sam gülmesini zor zapt ederek, “İkimiz de silahlıyız, biliyorsunuz,” dedi McCord direksiyona geçerken.

“Birimiz ötekinden daha iyi silahlı,” diye cevap verdi McCord.

Sam yorumu açık bir gülümsemeyle, “Hangimiz?” diye sordu.

McCord yavaşça döndü, kolunu koltuğun arkasına attı. Kısacık bir an Sam adamın kolunu omuzlarına sarıp onu kendine çekeceğini sandı. Oysa McCord kolunu çekti ve arabayı çalıştırdı. “Sen,” diye cevap verdi biraz geç de olsa.

Sam, limuzinin içinde Valente’den öğrenebildiklerini aktardıktan sonra yolun geri kalanını yoğun bir sessizlik içinde gittiler. Daha önce hiç böyle bir sessizlik olmamıştı aralarında, çünkü her zaman konuşacak bir şeyleri olurdu. Sam bu olanlardan hiç hoşlanmamıştı. McCord hiç açık vermiyor, onu şaşırtıyordu. Gerçi, merdivenlerde Sam de şaşırtıcı bir şekilde davranmıştı. Söylediği şeyleri söylememeliydi, sesinin o kadar yumuşak çıkmasına izin vermemeliydi, o merdivende durmamalıydı, eline tutunmamalıydı...

“Beni getirdiğiniz için teşekkürler,” dedi Sam, arabayı oturduğu binanın önüne çekerlerken. McCord’un, bir dedektif için fazla lüks olan evi üzerine bir yorum yapmasını bekledi ama bu olmadı. Kapının koluna uzandı, ama McCord onu şaşırtarak kontağı kapattı. “Dışarı çıkmanıza gerek yok, gerçekten,” dedi Sam arabadan inerken.

McCord ona aldırmadan arabadan indi.

Sam’in erkek cinsinin üyeleri karşısında her zaman takındığı mantıklı soğukkanlılık yerini heyecanlı bir gerginliğe bırakmıştı. “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu McCord kaldırımında yanına gelip onunla evine doğru yürümeye başlarken.

“Seni kapına kadar götüreceğim.”

“Ciddi olamazsınız.”

“Çok ciddiylim,” dedi McCord nezaketle ona içeri girmesi için yol verirken.

Sam asansörün düğmesine bastı, en iyisinin sorunu baştan halletmek olduğuna karar verdi. “Umarım merdivendeki o saçma olaya kızmadınız.”

McCord öyle bir baktı ki Sam’in kalbi durdu bir an. “Bu konuyu yukarda tartışacağız.”

Sam McCord’a hafif eğleniyormuş gibi bir gülümsemeyle baktı. Bu gülümsemeyi erkek kardeşlerini çıldırtmak için kullanır, en kendine güvenen yetişkin erkekleri bile çileden çıkarırdı. “Siz... benim sizi içeri davet edeceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Sanmıyorum, bundan eminim.”

Adamın sesinin tonuna ve davranışlarına bakarak Sam konuyu kapatmaya karar verdi. Açık açık, biraz önce yaptığı uygunsuz davranış için cezalandırıyordu onu. Erkek bir meslektaşına -hem de rütbece kendinden üstün olan birine- ‘inanılmaz biri’ olduğunu söylemişti, eline dokunması, yanlış yargılar uyandırmış olmalıydı. Bunlar kuralları zorlayan uygunsuz davranışlardı herhalde ama gerçekten fazla uzamıştı.

Sam dairesinin kapısını açtı, içeri girdi. Kapının hemen yanındaki elektrik düğmesine bastı. McCord da arkasından içeri girdi ama orada kaldı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, arkası kapağa dönük öylece durdu.

Sam alev alev yanarken, en azından derli toplu görünmek için titreyen elleriyle başının tepesinde topuz yaptığı saçlarını tutan banda uzandı ve sıkı. O bunları yaparken McCord da sessizce onu izliyordu. “Kirli merdivenlerde hırsızlama öpücükler olmayacak. Birbirimize karanlık sokaklarda park edilmiş arabaların içinde el yordamıyla dokunmayacağız.”

McCord söylediklerinin etkisini göstermesi için bir süre bekledi. Sam’in dudakları hayretle aralanmıştı. Onun merdivenlerde ve arabanın içinde geçen bir anlık olayları bu kadar abartmasına inanamıyordu. Aslında Sam’in adamı baştan çıkarmaya çalıştığını gösteren hiçbir şey olmamıştı. McCord sadece

dev bir egoya sahip olmakla kalmıyordu, birlikte çalıştığı kadınlara uyguladığı kendine özel bir yaklaşımı vardı.

Önce akşam yemeği teklifi, sonra ‘âşık kavgası’, sonra yazdığı notu takma ismiyle imzalaması... Doğrusu bu taktik işe yarırıyordu. Sam’de bile etkisini göstermişti. Bütün hayatı boyunca hiç bu kadar yoğun ve aptalca bir ‘erkek kahraman hayranlığı’ yaşamamıştı. Bu gerçeği fark edince onda beğendiği ne varsa önemini yitirmiş gibi geldi Sam’e.

“Biz sadece birlikte çalışmıyoruz, ben senin amiranim,” diye uyardı McCord gereksiz yere. “O yüzden şunu iyice anlamamı istiyorum; bu, iş ilişkilerimizi ve senin kariyerini kesinlikle etkilemeyecek. Anlıyor musun?”

“Çok nazıksınız,” diye yalan söyledi Sam küçük, soğuk bir tebessümle. Tıpkı McCord gibi o da kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

McCord gözlerini kıstı. “Şimdi yapacağım şeylerin ilerde geri tepeceğinden korkmaman için söylüyorum.”

Sam soğukkanlılığını kaybetmekten korkuyordu, bunu şimdiye kadar hiç yapmamıştı. “Rica etsem ne yapacağınızı bana da söyler misiniz?”

“Benim planım da öyleydi zaten,” dedi McCord. Sam’in ses tonuyla dalga geçiyor gibiydi.

“Öyleyse, ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Önce, şu bandı saçlarından çıkaracağım ki parmaklarımı saçlarının arasına daldırabileyim. Böylece onların saten gibi mi yoksa ipek gibi mi olduklarını anlayacağım. Haftalardır bunu yapmak için ölüyorum.”

Sam’in kolları kendiliğinden çözülüp iki yanına düştü. Gözleri büyülenmiş gibi McCord’un yüzündeydi.

“Bunu yaptıktan hemen sonra,” diye devam etti adam, Sam’in daha önce hiç duymadığı boğuk bir sesle, “seni öpmeye başlayacağım. Buradan ayrılmadan önce seni bu duvara yasla-

yacağım,” Başıyla kapının yanındaki duvarı işaret etti. “Ondan sonra da bedeninin benim bedenimi bir daha unutmaması için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Sam’in bütün kanı damarlarından yukarı hücum ediyordu, ama beyni oksijensiz kalmış gibiydi çünkü McCord’un baştan söyledikleriyle son söylediklerini bir türlü bağdaştıramıyordu. Kaşlarını çatarak fısıldadı, “Neden?”

McCord onun ne demek istediğini anlamamıştı ama verdiği cevap Sam’i iliklerine kadar titretti. “Çünkü yarın, bu hiç olmamış gibi davranacağız ve Manning davası sonuçlanana kadar ya da ikimizden biri başka bir göreve atanana kadar böyle davranmaya devam edeceğiz. Eğer böyle yapmazsak, -ilişkimize hemen başlarsak- birlikte birkaç dakika geçirebilmek için o kirli merdivenler ya da benzeri yerlerde buluşmak zorunda kalacağız. Her an yakalanma korkusu içinde olacağız. Bizim ilişkimiz küçük bir yangın merdiveni kaçamağı olmayacak ve ben ilişkimizi ve seni böyle bir durumda görmek istemiyorum.”

Sam, McCord’un sağlıklı erkek bedenine, güçlü yüz hatlarına bakarken, onun kendisini istediği ve bunca zamandır da istemiş olduğu gerçeğine alışmaya çalışıyordu. Üstelik McCord, mesleğini de gözetiyor, ona karşı duygularının sahici olduğuna Sam’i inandırmaya çalışıyordu. Önceleri Sam için bir kahrmandı, ama şimdi Sam onun için kurduğu hayallerin aslından çok daha sönük olduğunu anlıyordu.

“Biz -miş gibi yaparken,” diye devam etti McCord, söylediklerinin mantığını iyice kavrayabilsin diye Sam’e yeterli zaman verdikten sonra. “senin de, dava bittikten sonra benimle birlikte olup olamayacağına karar vermek için yeterli zamanın olacak. Eğer bu süre içinde hayır demeye karar verirsen, seni anlarım, asla bu konuda tartışmayacağız. En kötü ihtimalle dava sona erdiğinde yollarımızı ayırırız, sen de seninle biraz sonra yapacağım şeyler hiç olmamış gibi davranırsın.”

Sam'in tepkisini görmek için bir kez daha durakladı. "Ne diyorsun?"

Ne kadar kendisi gibiydi. En uygun planlama ve organizasyon yeteneğini sonuna kadar kullanma... Sam yüreğinden yükselen gülümsemeye ve gözlerinde beliren aydınlığa engel olamadan fısıldadı. "Aynen senin dediğin gibi olsun diyorum, Mack."

McCord bu cevabı yeterince ikna edici bulmadığından, kabul etmedi, kaşlarını kaldırarak bekledi. Mavi gözleri Sam'in içine işliyordu.

Cevap olarak Sam uzandı, saçlarındaki bandı ve tokaları çıkardı ve saçlarını kestane rengi bir çağlayan gibi omuzlarından aşağı bıraktı.

McCord usulca onun yüzünü ellerinin arasına aldı, parmak uçlarıyla saçlarının bittiği yerleri okşayarak dudaklarını kendine doğru çevirdi. "Sam," diye fısıldadı yumuşacık, sanki adını özel bir saygıyla söylüyormuş gibiydi. "Sam," diye fısıldadı yeniden inleyerek.

McCord gittiği zaman Sam kapıyı kapattı, emniyet kilitlerini çevirdi, sonra döndü, biraz önce McCord'un kendisini yasladığı duvara sırtını verdi, aşağı kadar kayarak yere oturdu. Sonra bacaklarını göğsüne doğru çekti, kollarını etrafına doladı ve çenesini dizlerinin üstüne koydu. Gözlerini kapadı, Mack'in ellerinin bedeninde dolaşmasını, ağzının tenine değmesini, dimdik vücudunu kendininkine bastırmasını... hepsini yeniden yaşadı. Bir saat önce taranmış ve düzgün olan saçları, McCord'un elleriyle karmakarışık edilmiş ve taranmış bir halde yanağının üstünden bacağına üstüne dökülmüştü.

O hayali patikada, ne yaptığını bilerek Mitchell McCord'u izlemişti.

O uçuşunun kenarına gelmiş ve boşluğa adımını atmıştı.

Aman Tanrım! Ne düşüştü o...

CANAN

Altmışıncı Bölüm

Elli Beşinci Cadde'deki St. Regis Otel'i'nin King Cole Odası, Michael'ın Solomon'la yapmayı düşündüğü konuşma için hiç uygun bir yer değildi. Geniş, alçak tavanlı, loş ışıklandırılmış, koyu renk ahşap lambrili bir odaydı. Bir duvar boyunca uzanan barın önünde bar tabureleri dizilmişti. Hepsi de, iş çıkışı bir içki içmeye uğramış her zamanki malum Broadway güruhunun bir üyesi tarafından çoktan işgal edilmişti.

Oturacak tek yer, karşı duvar boyunca sıralanmış küçük kokteyl masalarının etrafındaki sandalyelerdi. O bölüm sadece zifiri karanlık değil aynı zamanda çok da gürültülüydü. Michael bilmiş bilmiş gülümseyerek Leigh'in, Solomon'la olan bu zorunlu randevusu için neden burayı seçtiğini düşündü. Loş ışıktaki kimse onu tanıyamazdı ve Jason, onu işe dönmeye ikna etmek için avaz avaz bağırarak zorunda kalacaktı.

Bu odanın bitişiğinde, küçük bir 'salon' vardı, İçinde kokteyl masaları ve çok az müşteri vardı, daha aydınlıktı. Michael bir masaya oturdu, hiç olmazsa buradan Leigh'in gelişini –eğer yan taraftaki kapıdan girerse– görebilirdi. Bir içki ısmarladı, sabırsızlıkla randevu saatini beklemeye başladı.

Solomon on beş dakika geç geldi. Sıkıntıdan terlemişti, kendisini geç bırakan nedene öfkesinden patlamak üzereydi.

“Ne kadar özür dilersem az,” diyerek Michael'ın elini sıktı

ve masaya oturdu. Daha önce hiç karşılaşmamışlardı, tek ortak konuları Leigh olduğu için Michael onun doğrudan Leigh hakkında konuşmaya başlamasını bekliyordu. Her nedense Michael, Solomon'da başka bir şeyler -çok özel bir şeyler- olduğunu, onun Michael'la başka ortak noktaları olduğunu düşündüğünü hissetti.

"Polisler yüzünden geciktim," diye açıkladı Solomon. "Tiyatroya iki dedektif geldi. Randevuları filan yoktu. Logan Manning'le olan arkadaşlığım konusunda bir sürü soru sordular. Bir türlü başımdan savamadım. Çok inatçı oluyorlar, değil mi?"

"Beni bu konuya hiç bulaştırmayın," diye cevap verdi Michael.

"Bu adamlarla her zaman uğraşmak zorunda kalıyorsunuzdur. Birdenbire ortaya çıkıp işlerinize burunlarını sokmaya başlayınca, polislerle nasıl baş ediyorsunuz?"

"Genellikle rüşvet teklif ederim."

"İşe yarıyor mu?"

"Yaramazsa onları vururum."

Michael'ın bu konudan hoşlanmadığını kibarca anlatmaya çalıştığını neden sonra anladı Jason, arkasına yaslandı ve bir an için gözlerini kapadı. "Her şeye yeni baştan başlasak," dedi açıkça, "sizin için sorun olur mu?"

Michael saatine baktı, "Kaldığımız yerden devam edelim."

"Polislerin bana neler sorduğuyla ilgilenmiyor musunuz?"

"İlgilenmeli miyim?"

"Logan'ın oyundaki hissesini nasıl ödediğini öğrenmek istedikler."

Bu konu Michael'ın çok dikkatini çekmişti. Kaşlarını merakla kaldırdı ve sinirli oyun yazarı bütün ayrıntıları döküldü. "Onlara Logan'ın iki yüz bin doları olduğunu, bunu oyundan alacağı hisse karşılığı nakit olarak ödediğini anlattım. Parayı aldım. Bir sözleşme imzaladık, ben kendisine bir makbuz verdim

ve parayı oyunun banka hesabına yatırdım. Aynı hesaba, gişe hasılatı olarak her hafta beş ya da altı yüz bin dolar yatırıyor-duk.”

Michael, olduğundan daha az meraklı görünmek için sıradan bir tavırla kadehini dudaklarına götürdü. “Gişe hasılatının ne kadarı nakit olur genelde?”

“Çoğu.”

“Ama Manning’in iki yüz bin doları gişe hasılatı değildi. Neden o parayı başka bir hesaba değil de gişe hasılatıyla birlikte gişe hesabına yatırdınız?”

Solomon ellerini kaldırdı, “Polisler de onu sordular.”

“Onlara ne söylediniz?”

“Gerçeği söyledim. Ben ne muhasebeci ne de kayıt memuruyum. Logan bana parayı nakit olarak verdi ve bunu gişe hasılatı hesabına yatırmamı istedi, ben de öyle yaptım. Muhasebeciye bu paranın hissedarlardan birinin olduğunu söyledim, kız da gereken dahili uygulamaları -her ne haltsa- yaptı. Muhasebecilerden nefret ederim.”

Jason garsona bakındı, bir içki daha söyledi. İçkisinin hazırlanması konusunda çok titizdi, Michael onun garsonla konuşarak geçirdiği iki dakikayı sabırsızlıkla bekledi.

“Manning parayı nereden bulduğuna dair bir şey söylemiş miydi size?” diye sordu Michael, Jason sipariş vermeyi bitirince.

“Logan,” diye açıkladı Jason, “parayı bir müşterisinin nakit olarak verdiğini, kendi banka hesabına yatırmak istemediğini söylemişti.”

“Neden istemediğini de söyledi mi?”

“Polisler de aynı soruyu sordular.”

“Ne cevap verdiniz?”

Cevap vermeden önce Solomon masanın üstündeki kâsede özel bir çeşit fıstık aradı, “Logan parayı kendi bankasına yatırmak istemediğini çünkü en az yirmi kere gidip gelmek gerekti-

ğini söyledi. On bin dolardan bir dolar bile fazla çekseniz ya da yatırsanız, bankaların bunu Ulusal Vergi Dairesi'ne bildirmek zorunda olduklarını biliyor musunuz?" diye sordu Michael'a büyük bir ciddiyetle. "Tanrı aşkına, hangi ahmak Ulusal Vergi Dairesi'nin, işlerine burnunu sokmasını ister ki?"

"Ben değil," dedi Michael ciddiyetle.

"Herifler Amerikan Gestaposu sanki."

"Kesinlikle katılıyorum."

"Benim durumum farklı," diye açıkladı Jason, kâsenin içinden başka bir fıstık alarak, "bizler, yasal, gişe hasılatı dolayısıyla peşin parayla iş yapan kuruluşlarız. Bu yüzden Vergi Dairesi bizi ötekilerle aynı kefeye koymuyor. İçkisini getiren garson kızı izlemeye koyuldu. Kız başında beklerken, bir yudum alarak, 'çalkalanmış değil karıştırılmış', 'iki damla değil bir damla' vermut konulmuş olduğundan emin olmak istedi. "Güzel olmuş," dedi garson kıza, sonra içkisinden koca bir yudum alarak keyifle arkasına yaslandı. Ama birden Michael'ın kendisiyle, Leigh gelmeden önce özel olarak görüşmek istediğini hatırladı.

"Şimdi," dedi dostça bir tavırla, "sizin için ne yapabilirim Bay Valente? Ya da Michael mı demeliyim, Leigh'in eski bir dostu olduğunuza göre?"

Michael birden, Leigh'in onun eski bir dosttan daha fazlası olduğunu Solomon'a söylemediğini fark etti. Yüreği saçma bir şekilde mantıksız bir sızı ile burkuldu. Öte yandan, mantıklı düşündüğü zaman, kendi özel hayatları içinde birbirlerini sevmelerinin başka bir şey olduğunu anlıyordu. Ama Leigh için bunu arkadaşlarına söylemek, adını Valente ismiyle birlikte kullanmak zor bir şeydi, bunu da anlıyordu. Ne Michael ne de ismi Leigh'e kamuoyu önünde bir şeyler katabilirdi. Aslına bakılırsa tam tersi bir etki yarattı. "Ne zaman isterseniz beni arayın," dedi Michael. "Benim için yapabileceğiniz bir şey yok ama benim sizin için yapabileceğim bazı şeyler var."

Michael dikkat etmişti, Solomon'un dikkatini çekmenin tek yolu, ona istediği bir şeyi teklif etmektir, kendisi ne olduğunu tam olarak bilmeseydi bile. "Leigh onun işe geri dönmesini istediğinizi söyledi."

"Aman Tanrım, evet!"

"Jane Sebring'le aynı sahneyi paylaşması gerektiği sürece oyuna dönmeyecek."

"Leigh'in başka şansı yok. O bir profesyonel-"

"Bir şansı var ve onu kullanacak," dedi Michael soğuk bir tavırla. "Kendini ve özel hayatını halkın gözleri önüne serecekmiş gibi hissediyor ki bu da anlaşılabilir bir şey."

Bu tartışma kabul etmeyen ses tonu karşısında Jason tartışmaktan vazgeçti ve birkaç saniye dünyanın en önemli işiymiş gibi bardağının dibindeki zeytinleri inceledi. "Size gerçeği söyleyeceğim açık açık," dedi en sonunda. Gözlerini Michael'a çevirdi, "Jane Sebring biraz delidir. Bunu laf olsun diye söylemiyorum. Leigh olmak gibi hastalıklı bir takıntısı var. Leigh, Jane'in hayatta her şeyden çok istediği bir şeye sahip olmak üzere."

"Neymiş o?"

"Tiyatroda ölümsüzlük."

"Efendim?"

"Barrymore'lar ve Jane hariç bütün Sebring'ler Broadway'de yaptıkları işlerle ölümsüzleşmişlerdir. Sadece üç kadın oyuncu zirveye çıkabilmiştir: Ethel Barrymore, Marianna Sebring ve Delores Sebring. Leigh Kendall dördüncüsü olacak. Ama eğer kariyerinin bu aşamasında kendini tiyatrodan kopartırsa -başka hiçbir şey için değil de kendisini aldatan bir koca için- bulutların üzerindeki yerini kaybedecek. Oyuncu, oynar!" dedi Jason sinirlenerek. Michael bunun Solomon'un Leigh'e söylemek için hazırladığı konuşma olduğunu anladı. "Hasta oldukları zaman oynarlar, babaları ölürken oynarlar, önlerini göremeyecek kadar

sarhoş oldukları zaman oynarlar, doktor raporlu şizofren olsalar bile oynarlar. Perde açıldığı zaman sahneye çıkar ve oynarlar!”

Michael tam oyun yazarının bu dramatik söylevini kesecekti ki, söylediği bir şey onu durdurdu. “Leigh’in ne kadar inanılmaz ve çok zengin bir şekilde çok yetenekli olduğunu biliyor muydunuz? Cevap beklemeden elini uzattı. “Hiç cevap vermeye çalışmayın, çünkü bilemezsiniz. Hiç kimse bilmez. New York Üniversitesi’ndeyken ona ‘mucize’ diyorlardı çünkü yapabileceklerini tanımlamak için başka kelime bulamıyorlardı. Eleştirmenler de ona ‘büyülü’ diyorlar çünkü onlar da Leigh’i nasıl tarif edeceklerini bilemiyorlar.”

Kollarını masanın üstünde birleştirerek öne doğru eğildi, “Kör Nokta’nın gala gecesinde ikinci perdede, Leigh seyirciye doğru eğilerek bir sırrı olduğunu söylediği zaman, baktım, bütün seyirciler o sırrı duymak için koltuklarında öne doğru eğildiler.”

Michael etrafına bakındığı ve lobiden bara doğru gelenlerin olduğunu görünce saatlerce dinlemekten mutluluk duyacağı hikâyeleri kesmek zorunda kaldı. “Biraz Jane Sebring’den bahsedelim.”

Jason ürpererek sandalyesinde doğruldu, “Jane, Leigh’in soyunma odasına taşındı. Jane’in Logan’la ilişkisinin gazetelerde yayımladığı günün ertesi günü, bana geldi, Leigh’in bir daha asla oyuna dönemeyeceğini ve onun odasını istediğini söyledi. Ben kesinlikle olmaz dedim. Tanrı aşkına, iki soyunma odası da birbirinin aynısı ama o ille de Leigh’in kullandığı odayı istiyor. Hem maddi hem manevi olarak Logan’ın ölümü Jane için ikramiye gibi bir şey oldu. Leigh geri dönmezse başrolü Jane kapacak. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Onu kovun.”

“Aman Tanrım, dünyada bundan daha fazla istediğim bir şey yok ama menajerinde elimi kolumu bağlayan bir kontrat var.”

“Tazminatını ödeyin.”

“Keşke ödeyebilsem ama şu anda o kadar param yok. Kör Nokta’nın hasılatından şimdiden büyük bir miktar para çektim, gelecek oyunun hazırlıkları için. Eğer paradan yana bu kadar sıkışık olmasaydım, Jane’in tazminatını öderdim, emin olun. Yedek oyuncusu Sebring’in rolünü mükemmel oynayabilir ve Sebring’in aldığıнын yarısından az paraya mal olur bana.”

“Gelecek oyununuz için ne kadar paraya ihtiyacınız var?”

Solomon söyledi. Michael ceketinin cebinden çek defterini çıkardı.

“Ciddi misiniz?” diye sordu Solomon nefesi kesilerek. Gözleri çeke yazılan rakamla Michael’ın yüzü arasında mekik dokuyordu.

“Ciddi olduğumun kanıtı elinizde,” dedi Michael başıyla çeki işaret ederek. “Gerekli evrakı, biriyle yarın ofisime gönderin. Hepsi Leigh’in adına hazırlanacak.”

“Leigh’in adına mı?”

Michael başıyla onayladı.

“Bir içki daha içsem iyi olacak,” dedi Jason şaşkın şaşkın gülererek. “Siz de ister misiniz?” Valente’nin cevabını beklemeden içkileri tazelemesi için garson kıza işaret etti. Başını çevirdiğinde konuşunun pencerden dışarı, bir şeye baktığını gördü.

Michael, Leigh’in safır mavisi bir manto ve elbise giymiş olarak Farrel limuzinden inmesini izliyordu. Genç kadın kapıyı açan O’Hara’ya gülümsüyordu.

Tam arkasındaki taksiden bir adam indi, bir süre durakladıktan sonra otelin yan kapısına doğru giden Leigh’in arkasından yürümeye başladı. Michael o kadar Leigh’e yoğunlaşmıştı ki adamı fark etmedi bile.

“Dışarda bir şeyler mi oluyor?” diye sordu Jason.

“Evet,” dedi Michael keyifle gülererek. “Yeni ortağınız teşrif ettiler.”

O anın heyecanıyla ürpererek Michael sevdiği kadını izliyordu. Yüreğinin ta derinliklerinde, onun artık kendisinin olduğunu biliyordu. Muhteşemdi, çok zarıftı. Onunla buluşmak için safır mavisi giysiler içinde St. Regis'e geliyordu.

Yıllar öncesinin, kolları portakallarla dolu, kot pantolonlu gülümseyen genç kıızıydı o.

Kendisi için deli olan alaycı ve kaba delikanlıya bir armağan vermeye çalışan ağır başlı genç kızdı. "Size doğru dürüst teşekkür etmek istemiştım... dün gece çok cesurdunuz."

"Cesur mu? Cesur olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum."

"Seni oyun parkından ne zaman çıkardılar?"

"Ben öyle olduğuna inanıyorum Boşuna fikrimi değiştirmeye çalışmayın çünkü başaramazsınız. Buyurun... Bu sizin için."

O akşam canını kurtardığı ve evine kadar yanında yürüdüğü ürkek genç kızdı. Yol boyunca kendisine yurttaşlık dersleri vermişti:

"Eğer vatandaşlar işbirliği yapmazsa polis bizi nasıl koruyacak? Öteki şeylerin yanı sıra, her vatandaşın görevi..."

Bağrısan gazetecilerin arasından sadece cesareti ve ona karşı duyduğu bağlılığa güvenerek başı yukarda dimdik geçen, tüm NYPT ve Daily News'a savaş açan yürekli genç kadındı o.

"Eğer Emniyet Müdürü Trumanti ya da adamlarından herhangi biri bugün yayımladığınız iftiralara inanırsa, onlar da gazeteniz kadar yasalar karşısında sorumlu olacaklardır."

İnsanı mutluluktan sarhoş eden bir melekti o. Önceki gece markette Daily News'un ön sayfasına basılmış resimlerini görünce kollarının arasında kahkahalarla gülen bir melek. "Nihayet birlikteyiz," diye dalga geçmişti Michael.

Michael, Leigh'in giriş kapılarından geçip, uzun mermer rampadan yukarı doğru çıkışını izledi. Ona sahip olmanın mutluluğuyla gülümseyerek karşılamak için ayağa kalktı. "Nihayet birlikteyiz," diye geçirdi aklından.

Leigh, birlikte geçirdikleri geceden ve verdikleri sözlerden sonra Michael'ı göreceği için heyecanlı, coşkulu ve garip bir şekilde gergindi. Her şey çok çabuk gelişmişti. Eğer bu olanları başka biri anlatmış olsaydı Leigh onu hemen bir akıl doktoruna gönderirdi.

Yan kapıdan girer girmez fark etmişti Michael'ı. Onun ayağa kalktığını da görmüştü. Uzun boylu, müthiş erkeksi tavırlı, güçlü ve inanılmaz derecede centilmen olan erkeği... Leigh onun sevgi dolu bakışları altında lobiden geçerken, önceki gece kulağına söylediği sevecen cümleler teker teker aklına gelmeye başladı.

“Ben, senin için kendimden daha iyi şeyler istedim... Benim yol gösterici ışığım olarak gönderildiğine inanıyorum... Ben seni koruyup kollamak için gönderildim...”

O sabahki halini, sessizce evlenme teklifini kabul ettiği zaman gözlerine gülümseyerek bakmış, “Avuç içi öpmek iki baş sallamaya eşittir. Çok ama çok bağlayıcıdır,” demişti.

Sonra teyzesinin önceki gece akşam yemeğinde söylediklerini hatırladı:

“Michael her hafta Dean ve De Luca'ya giderdi, senin armutlarını almak için... Okula gidiyordu, hiç parası yoktu, onun için bulduğu her kuruşu biriktirirdi... ama senin için, her şeyi, en iyisi olmalıydı...”

“Michael, seni nasıl mutlu edeceğini biliyor, sen de onu nasıl mutlu edeceğini biliyorsun...”

Sadece birkaç metre ötesinde duruyordu Michael, gözleri gülümsüyor, Leigh'i kendine çekiyordu adeta. Leigh adımlarını hızlandırdı, son anda koşarak kendini Michael'ın kollarının arasına attı. Michael onu büyük bir tutkuyla kucakladı, Leigh kollarını onun boynuna dolayarak yüzünü göğsüne yasladı. Sonra biraz geri çekilerek neşeyle, “Merhaba!” dedi.

“Merhaba,” dedi Michael da gülümseyerek.

Leigh, Jason Solomon'un varlığını tamamen unutarak kolları Michael'ın boynunda, uzun yıllardır evli olan kadınların kocalarına her zaman sordukları soruyu sordu: "Günün nasıl geçti?"

Michael cevap vermeden biraz düşündü. Günü sevişme ve evlenme teklifi yapmakla başlamıştı, sonra avukatıyla buluşmuş ve gönüllü olarak ifade vermek üzere polis merkezine gitmiş, orada Tanrı'nın belası iğrenç bir komiser tarafından sorguya çekilmişti. Başka bir dedektif tarafından takip edilmişti, kadın arabasına binmiş, sonra da onları özel dedektiflerle buluşmak için gittikleri binanın içine kadar izlemişti. Özel dedektifle görüşmüş, teğmene sözlü bir uyarıda bulunmaları için direktif vermişti. Biraz önce de Leigh'in yedek oyuncusunu oyundan attırması ve Leigh'i Solomon'a ortak etmişti.

"Her zamanki gibi," dedi gülümseyerek. "Ama çok hızlı geçtiğini söyleyebilirim."

"Jason," dedi Leigh hayretten ağzı açık kalan oyun yazarına bakmadan. "Sır saklayabilir misin?"

Soru Jason'ı çok şaşırtmıştı. "Hayır," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Güzel, sadece değişip değişmediğini anlamak istemiştım." Tatmin olmuş bir halde, Leigh, Jason'a saklamasını istemediği sıvrını söyledi; Michael Valente'nin gözlerinin içine bakarak, "Seni seviyorum," dedi.

Birkaç masa öteye oturan yeni bir müşteri bu dokunaklı manzarayı önce şaşkınlıkla, sonra öfkeyle izledi. Ünlü çift gitmeye hazırlanırken o da masasının üstüne birkaç buruşuk dolar bıraktı ve yavaşça arkalarından yürüdü.

O'Hara kaldırımın kenarındaki arabanın yanında bekliyordu. "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu trafiğe karışırken. Arkasından korna çalan başka bir limuzinin önünü kesti, "Akşam yemeği için bir yerlere gitmek ister misiniz?" diye sordu Michael'a dikiz aynasından bakarak.

Cevap vermek yerine Michael, kolunu Leigh'in omzuna attı, parmakları boynunun yan tarafıyla yumuşacık yanağın okşarken gözlerini dudaklarına dikti. "Aslında ne istiyorum biliyor musun?" diye fısıldadı kulağına.

Leigh onun gözkapakları yarı aralık, için için yanan amber renkli gözlerinin içine baktı ve kıkırdadı. "Tahmin edebiliyorum."

"Yarısını tahmin ettin. İkinci yarısı da doğrudan birinci yarı ile ilgili ama daha uzun vadeli bir 'istek'. Bulabildin mi?"

Leigh, Michael'ın platonik arkadaşlıktan evliliğe sadece on iki saat içinde geçtiğini düşündü. Yirmi dört saat sonra düşüncelerinin nasıl olacağı şimdiden belliydi. Kendinden tamamen emin bir tavırla gülümsedi ve, "Torunlar," dedi.

Michael başını geri atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra çocukça bir sırıtmayla konuştu. "Senin bu düşünce sisteme bayılıyorum."

Altmış Birinci Bölüm

Sam 'yukarı' düğmesine basarak eski asansörün gıcırdayarak birinci kata inmesini sıkıntıyla beklemeye başladı. Metroya kadar yürümeye üşenmiş, bir taksiye atlamıştı. Karla karışık yağmur yağıyordu ve bindiği taksi içinden çıkılmayacak bir durumda trafikte sıkışıp kalmıştı. Şimdiden beş dakika gecikmişti ve Sam işe geç kalmaktan nefret ederdi. Özellikle de bugün, Mack yeni durumlarından faydalanmaya çalıştığını düşünebilirdi

Üstüne üstlük, işten çıktıktan hemen sonra, Four Seasons'ta bir vakıf yararına verilen bir kokteylde annesi ve üvey babası ile buluşması gerekiyordu. Bu yüzden partiye uygun açık gri süet bir etek, kemerli bir ceket ve onlara uygun yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Tam merdivenlere yönelip iki katı yüksek topukları ve dar eteğiyle çıkmaya karar vermişti ki, asansör geldi.

Sam saat tam sekizi sekiz geçe nefes nefese ofisten içeri daldığında Mack tahtanın başında durmuş, sol elinde bir bloknot, yeni bir olası zanlı listesini tahtaya yazıyordu.

Toplantı henüz başlamamıştı, Shrader ve Womack, Mack'in masasının önündeki sandalyelerinin yanında ayakta durmuş, kahvelerini yudumluyorlardı. Shrader, Sam'in gelişini öyle bir duyurdu ki Sam neredeyse boğazını sıkacaktı. "Aman Tanrım,

Littleton!" diye seslendi. "Bu gerçekten sen misin? Vay be!" Womack'ı dirseğiyle dürtükledi. "Littleton'ınkilerden daha güzel bir çift bacak gördün mü hiç?"

"Kesin bir şey söyleyebilmek için biraz daha yukarısını görmem gerek," dedi Womack abartılmış bir hayranlıkla. "Ne iş Littleton?"

Sam ona gözlerini devirerek baktı, sonra da geçip her zamanki sandalyesine, tahtaya en yakın yere oturdu. Ne yazık ki Shrader yeni Sam'den gerçekten etkilenmişti.

"Eee, neler oluyor?" diye ısrarla sordu. "Ateşli bir öğle yemeği randevusu mu?"

"Hayır, işten sonra bir kokteyl partiye gitmek zorundayım," dedi Sam huzursuzlanarak. Kendini çok garip hissediyordu. Mack'in bir şeyler söylemesini diledi içinden.

Söyledi de. Ama son derece soğuk ve ters bir tavırla, "Geç kaldın, Littleton," dedi bir yandan tahtaya yazmaya devam ederken.

"Evet, biliyorum. Özür dilerim."

"Bir daha olmasın."

Bu haksızlıktı, çok ileri gitmişti Mack. Sam her zaman erken gelir geç çıkardı. Haftalardır hafta sonları da çalışmıştı. Yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. Shrader, sadece bunu görmekle kalmadı, bunu çok çekici buldu ve belirtmeden edemedi. "Sadece giyimin değil, Littleton. Bu sabah sende değişik bir şeyler var. Nasıl desem... bilemiyorum... bir pırıltı..."

Sam o kadar utanmış ve öfkelenmişti ki, Mack'in geç kalmasıyla ilgili ikinci uyarısının intikamını almak için, "Bu sabah her zamankinden daha dinlenmiş bir halde kalktım," dedi. "Dün gece bütün vücut masajı yaptırdım da."

Mack'in tebeşiri çat diye kırıldı.

Sam gülmemek için dudaklarını ısırarak ayaklarının dibine yuvarlanan kırık tebeşir parçasını almak için eğildi. O anda

Mack döndü ve ona doğru yürümeye başladı. Parmakları arasındaki tebeşirle Sam Mack'i tepedenh tırnağa süzdü ve yavaş yavaş ayağa kalktı.

Mack elini uzattı, yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmıyordu ama Sam onun gözlerindeki uyarı ışığını gördü. Ayrıca bir şey daha vardı... suçlama gibi bir şey... Sam tebeşiri onun avucuna bıraktı, -o el dün gece sutyeninin arkasını açmış, göğüslerini okşamıştı- Mack'in uzun parmakları tebeşirin üstüne kapandı, -o parmaklar dün gece...

Sam çabucak bu düşünceleri kafasından kovdu ve tahtaya dönerek yazmasına devam eden Mack'i izlemeye başladı. Mack geniş omuzlarını ve dar belini ortaya çıkaran siyah triko bir gömlek giymişti. Sam'in aklı o sert kaslara dokunmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırladı birden. Ne kadar yakışıklıydı...

Yeniden yerine oturdu ve hâlâ Mack'in masasına dayanmakta olan Shrader ve Womack'la sohbet etmeye başladı.

McCord ellerindeki tebeşir tozunu temizleyerek onlara döndü, "Valente zanlılar listesinden çıktı tamamen," dedi.

"Ne?" diye sordu Womack doğrularak.

"Neden?" diye öğrenmek istedi Shrader.

"Nedenini size söyleyemem çünkü incelemem gereken bazı belgeler daha var. Şimdilik sözüme güvenmenizi ve adını zanlılar listesinden tamamen çıkarmamı kabul etmenizi istiyorum. Eğer bir sorun varsa hemen söyleyin."

Shrader ve Womack sadece bir saniye tereddüt ettiler, sonra Womack başını salladı ve Shrader, "Sorun yok. Sizin için tamamsa benim için de tamamdır," dedi. Sam onların McCord'a güvenmekte tereddüt etmeyeceklerini biliyordu. İkisi de en az Sam kadar ondan etkileniyorlardı.

"Şimdi," dedi McCord son derece kesin bir ses tonuyla, "şunun iyice anlaşılmasını istiyorum: Bu odanın dışında kimse Valente'yi zanlılar listesinden çıkardığımızı bimeyecek. HİÇ KİMSE!" diye tekrarladı.

“Sadece bir soru sorabilir miyim?” dedi Shrader. “Valente’yi listeden çıkarmamızın, Littleton’ın dün arkasından gidip öğrendiği bir şeyle ilgisi var mı?”

McCord başını salladı, “Hayır, ama Littleton neler öğrendiğini size daha sonra anlatır. Şu anda izini kaybettirmiş bir katili arıyoruz. “Tahtadaki isimlere doğru baktı. “Littleton o zaman demişti ki, kulübedeki bardakları yıkayan kişi bir kadın olmalı, çünkü ancak bir kadın bardakları karla -kulübede su tesisatı yoktu- yıkayıp lavaboya özenle yerleştirebilir.

“Manning’in hanımlara düşkünlüğünü düşünecek olursak bu teori uygun. Eğer bu doğruysa, uyku tulumlarından birinin kayıp olması, orada bir cinsel birleşme yaşandığını gösteriyor. Manning’in birlikte olduğu kadın her kimse olaydan sonra tulumda kıl ve sperm örnekleri arayacağımızı bilecek kadar adli tıp bilgisi olan biriymiş.”

“Bir dedektif dizisinin iki bölümünü izlemiş olan herkes bunu bilebilir.” diye dikkatlerini çekti Shrader.

“Kesinlikle haklısın. Yine benzeri film ve televizyon dizilerinden katil, Manning’in ellerinde barut kalıntıları arayacağımızı da öğrenmiş olmalı. Bu yüzden kadın ya da erkek, katil her kimse Manning’in elini silahın kabzasına koyarak bir kez de onunla ateş etmiş.”

Bir an durakladıktan sonra McCord başıyla tahtadaki isimleri işaret etti, “Logan Manning’in karısı dışında ilişkiye girdiği kadınlardan başlayalım. Çünkü öyle görünüyor ki adam karısının arkadaşları ve meslektaşlarıyla fingirdemeye pek meraklıymış. Biliyorum hepsinin nerede olduklarını bildiren belgeleri inceledik ama bu, Valente’nin aradığımız adam olduğuna inandığımız zamanlardaydı. Bu yüzden yeniden ve daha dikkatli incelememiz gerekiyor.”

Shrader ve Womack her zamanki sandalyelerine oturdular, Sam de tahtayı daha iyi görebilmeleri için kendininkini biraz

geri çekti. Normalde Mack'in ofisindeki toplantılar kısa süreli ve yoğun olurdu. Ama Valente'nin zanlılar listesinden çıkarılması, herkesin kafasını karıştırmış ve odanın atmosferi dikkat çekecek kadar dağılmıştı. Sadece bir numaralı zanlılarını kaybetmekle kalmamışlar, onca zaman ve emek harcayarak ulaştıkları 'kesin doğru'nun aslında doğru olmadığını öğrenmişlerdi.

"Leigh Manning'e ne oldu?" diye sordu Shrader sonunda. "İsmi listede yok."

McCord sabahtan beri ilk kez doğrudan Sam'e baktı, ağzının kenarında kişisel olmayan, sıradan bir tebessümle konuştu. "Sancım Littleton, Leigh Manning'in suçsuzluğu konusunda başından beri haklıydı. Bugün Bayan Manning'le bizzat kendim görüşmek istiyorum. Dün Littleton'ın limuzinde Valente'den öğrendiklerini bir de ondan dinleyelim. Bayan Manning'in eski arkadaşı Falco Nipote'nin aslında Michael Valente olduğunu kocası ölene kadar bilmediğini gösteren kanıtlar var."

"İnanması biraz zor gibi geliyor bana," dedi Womack açık yüreklilikle.

Womack'a yanlış düşündüğünü kanıtlamaya uğraşmaktansa McCord biraz önceki kararını değiştirdi ve Sam'e dönerek dün Valente'den öğrendiklerini arkadaşlarına aktarmasını istedi.

Sam, Mack'e bir kez daha hayran olmuştu. Mack sadece sıradışı bir takım lideri değildi, aynı zamanda arkadaşlarının daha fazla bilgi edinmeden ilerleyemeyeceğini hisseden, yetkili ve onlar için her şeyi yapabilecek bir takım üyesiydi.

"Anlattıkların akla yatkın geliyor," dedi Shrader, Sam ellerindeki notun hikâyesini aktarmayı bitirince. "Yine de, insan neden başlığında adı yazılı bir kâğıdı, 'yeğen' ve 'şahin' diye imzalar, bir türlü akıl erdiremiyorum."

"İşte bu yüzden, ne kadar çabaladıysak da cinayetden önce adamın Leigh Manning'le ilişkisi olduğunu kanıtlayamadık," dedi McCord. "Birbirleriyle hiçbir bağlantıları yoktu. Partide

onu neden tanımadığı konusunda hâlâ kuşkularınız varsa cina-yet davası sırasında çekilmiş şu resme bir bakın. Siyah, kocaman bir sakalı varmış. Ben olsam ben de tanıyamazdım.”

Sam, limuzinde konuşan Valente’nin zengin, bariton sesi-ni hatırladı. McCord onun kaşlarını çatıldığını fark edince, “Ne oldu? Aynı fikirde değ il misin?” diye sordu.

“Hayır,” diye itiraz etti Sam, ensesinde saçlarını topladığı bü-yük, gümüş renkli tokayı düzeltirken. “Bu eski fotoğrafı Valen-te’nin dosyasında da görmüştüm. Leigh Manning partide karşı-laştıkları zaman Valente’yi sadece sesinden tanıyabilirdi. Çünkü adamın inanılmaz bir sesi var. Çok derin ve yumuşak...”

Womack gürültüyle dizine vurdu. “Biliyordum! Size söyle-miştim... Littleton’ın Valente’yle aralarında bir şey var... Hadi Littleton, inkâr etme, bu akşamki önemli randevun Valente’y-le mi? Hiç kimseye söylemeyiz, söz,” diye yalan söyledi. “Bize güvenebilirsin,” diye yine yalan söyledi; o sırada McCord’un kenetlenen dişlerinin farkında değ ildi.

Sam’in de sabrı taşmak üzereydi. Sert sert Womack’a baktı, “Bu akşamki randevum üvey babam ve annemle! Şimdi bu ko-nuyu kapatalım, tamam mı?” dedi.

“Sırası gelmişken, üvey baban ne iş yapıyor senin?” diye sor-du Shradet birdenbire.

Sam, randevusunun kiminle olduğunu açıkladığı zaman McCord’un yüzünde beliren yumuşak ifadenin farkında bile değ ildi. McCord’un masasının üstündeki boş bloknotlardan birini aldı, çantasından kalemini çıkardı, “Devlet adına çalışı-yor ve tıpkı bizim gibi, vatandaşın ödediğı vergilerle geçiniyor,” dedi

“İşimizle ilgilenebilir miyiz?” diye sordu McCord. Sesi biraz öncesine göre çok daha yumuşak çıkıyordu. Sam birkaç saniye sonra fark etti ki, Mack onun, başka bir adamla buluşmak için böyle giyindiğini sanmıştı. McCord insanların her yaptığını

altında içgüdüsel olarak daha farklı, daha ince nedenler arayan bir dedektifti. Bu yüzden Sam'in sırf kendisine işkence etmek için böyle süslenip püslenip içki randevusundan bahsettiğini, onu hizaya getirmek ve bekleme sürecini zorlaştırmak için böyle davrandığını düşünmüş olmalıydı.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp Sam tahtayı incelemeye koyuldu. Bu arada McCord tahtaya yazdığı isimlerin ilkinin işaret ediyordu. "Jane Sebring'e ne diyorsunuz? Şu yedek oyuncu. O gün matineden sonra eve gittiğini, yattığını, sonra geç bir saatte kalkıp televizyonda bir film izlediğini söylemiş. Onun nerede bulunduğunu gösteren belgeyi iyice incelediniz mi?" diye sordu Womack ve Shrader'a.

"Kapıcısı, onun matineden sonra akşamüstü eve geldiğini doğruladı," dedi Womack.

"Araba şirketi de o saatlerde kadını tiyatrodan alıp evine getirdiklerini doğruluyor. Ama bu kadının geç saatlerde gizlice evinden çıkıp, kiralık bir araba ya da başka bir şeyle dağa gitmediğini göstermez tabii."

"Kiralık araba şirketlerini, kredi kartı sliplerini ve sicilini kontrol etmeye başlayın hemen."

Shrader başıyla onayladı, "Öteki araba servislerini de araya-cağım-"

Womack bir kahkaha attı. "Ne yani, kadının kendisini dağa götürmesi ve o kulübeye gidip Manning'in işini bitirip dönünceye kadar beklemesi için bir şoför tuttuğunu mu sanıyorsun?"

Shrader kıpkırmızı oldu. O yırtıcı yüz ifadesi ürkekleşmişti. Başını sallayarak, "Daha lafımı bitirmeden bunun olanaksız olduğunu fark ettim ama..." dedi.

"Devam edelim," dedi McCord. Shrader'ın son cümlelerindeki yanlış mantığa gülmek için kendinin zor tuttuğu belliydi. "Trish Lefkowitz, basın danışmanı..." diye başka bir zanlıya geçti.

“Onun nerede olduğunu gösteren belge, geçerli,” dedi Womack.

“Çok fena,” dedi McCord tahtadaki ismin üstüne bir çizgi çekerken. “Trish, bir adamı kafasından vurup daha sonra mutfaktaki bulaşıkları yıkamayı unutmayacak tipte bir kadındı oysa.”

“Bunları kişisel deneyimlerinize dayanarak mı söylüyorsunuz, Teğmen?”

Sam böyle bir soru sorulduğu için çok memnundu. Mümkün olduğunca ifadesiz görünmeye çalışarak McCord’un cevabını bekledi. Cevabı kısa bir gülüş ve omuz silkmesi oldu. “Hayır.”

Sam ona inandı. Dün geceye dair o aptalca masaj şakasını yaptığına çok pişman oldu. Ne var ki aşta acemiydi henüz. Üstelik bu deprem gibi deneyimi, hem amiri hem de iş ortağı olan biriyle yaşıyordu.

Manning davası sonlanıncaya nasıl davranacakları konusunda Mack’le bir anlaşma yapmışlardı, ama kendisi ofisten içeri girdikten birkaç dakika sonra bu anlaşmayı bozmuştu. Daha da kötüsü, McCord’un bu anlaşmayı isteme nedenlerine tamamiyle katılıyordu. McCord’un bu hatasını cezasız bırakmayacağını da biliyor, bu yüzen toplantı biter bitmez hemen ofisi terk etmeyi düşünüyordu.

“Sybil Haywood’a ne diyorsunuz? Astrolog,” diye sordu McCord. “Manning’in ilgisini çekecek kadar cazip bir kadın.”

“Ne antika kadın ama,” dedi Shrader sözlerini vurgulamak için dizine vurarak. “Benimle görüşmeden önce bütün doğum bilgilerimi vermek zorunda kaldım. Önündeki bilgisayarda bir şeyler yazdı, çizdi. Sözde benim ‘yıldız haritamı’ çıkarıyormuş.”

“Nasıldı?” diye sordu McCord bulunduğu yeri belgeleyen evrakı kastederek.

Shrader soruyu yanlış anladı, McCord’un yıldız haritasından

bahsettiğini sanarak anlatmaya başladı. “Yakınımda, akrabam olmayan genç bir kadın varmış, ciddi bir tehlike içindeymiş ama kurtarılamıyormuş. Bu hayatın, öteki hayata geçişte bir durak olduğunu, onunla tekrar bir arada olacağımızı söyledi.”

“Nerede olduğunu kanıtlayan belgeleri var mı ve bunlar sağlam mı?” diye sordu McCord.

“Her iki sorunuzun cevabı da evet. Bir dakika, Haywood denen kadının söylediği bir şeyi hatırladım şimdi.” diye ekledi Shrader, McCord, Haywood’un adının üstüne bir çizgi çekmek için dönerken. “Söylemeyi unuttum, Haywood, parti gecesi Leigh Manning’in kendisinden Valente’yi eğlendirmesini istediğini söyledi. Bayan Manning’in, Valente’nin davet edilmesinden hiç memnun olmadığını -biliyorsunuz, şöhretinden dolayı- anlattı.

McCord başıyla onayladı. “Bu da Leigh Manning’in o gece Michael Valente’nin kim olduğunu bilmediğinin başka bir kanıtı.” Tahtadaki bir sonraki isme baktı, “Theta Berenson için ne düşünüyorsunuz? Biliyorsunuz, şu ressam kadın.”

“Nerede olduğuna dair sağlam kanıtları var,” dedi Shrader. “Bence Manning o kadına değil elini sürmek, beysbol sopasıyla bile dokunmazdı. Eğer çirkin olmak suç sayılıyorsa, o kadını helikopterlerle, av köpekleriyle kovalarlardı.”

“Shrader,” dedi McCord, gönülsüz bir gülümsemeyle Berenson’un adını da çizdi. “Bunu sana ilk söyleyen ben olduğum için kendimden nefret ediyorum ama sen de dünya güzeli sayılmazsın.”

Sam güldüğünü göstermemek için başını bloknotuna eğdi. McCord kollarını kavuşturup tahtada kalan isimlere bakmak için dönünce başını yeniden kaldırdı.

“Claire Straight?” diye devam etti McCord.

“Sağlam kanıtları var,” dedi Womack.” Ve o kadın erkeklerden nefret ediyor. Kocasını şirin, yarı yaşında bir kız yüzün-

den terk edince, kadın bunu takıntı haline getirmiş. Bana sorarsanız boşandıktan sonra lezbiyen olmuştur.”

“Böyle bir şey olabilir mi?” diye sordu Shrader, Sam’den bir cevap bekleyerek. “Sence, önceleri heteroseksüel olan bir kadın, kocası kendisini aldattığı için lezbiyen olabilir mi?”

McCord’un omzunun üstünden kendisine baktığından habersiz, Sam öne doğru eğildi, Shrader’a gülümseyerek, “Evet, kesinlikle. Bana da aynısı olmuştı,” dedi.

Sonra arkasına yaslandı, başını çevirdiğinde McCord’u kendisine bakarken yakaladı. Kahkahasını zor zapt ettiği yüzünden belliydi, sonra başını sallayarak yeniden tahtaya döndü. Sam de bir dedektifti, başının garip bir şekilde sallanmasından hemen anladı. O da birkaç dakika önce, dikkatini McCord’dan ayırıp işine vermek için aynısını yapmıştı.

“Erin Gillroy, Manning’in sekreteri,” dedi McCord tebeşirle tahtaya vurarak.

“Ondan belirleyici herhangi bir belge istemedik,” dedi Womack. “Sen istedin mi Littleton?”

“Hayır, ama istemem gerekirdi. O zaman onun da bir zanlı olabileceğini düşünmemiştim. Hâlâ da düşünmüyorum ama hiç belli olmaz...”

“Bu işi hallet Womack,” dedi McCord ve listedeki yeni bir ismi işaret etti. “Tamam. Geldik bugünün listesindeki son kadına: Sheila Winters.”

“Deli doktoru mu?” Shrader burnunu kırıştırdı. “Tanrı korusun, her iniltinin altındaki anlamı analiz eden bir kadınla sevişmeyi düşünebiliyor musun?”

“Kişisel yorumları ve cinsel imaları bir kenara bırakabilir miyiz lütfen?” dedi McCord. “Kahretsin, bu sabah neler oluyor burada?”

Shrader ve Womack şaşırarak birbirlerine baktılar. Trish Lefkowitz hakkında yorum yaparak önce McCord başlatmıştı bu işi. Polislik, zor ve erkek egemen bir meslekti ve erkekler

arasında tabu olmazdı. Sam'i hedef almadıkları sürece, bölüm yönetmeliğince istedikleri kadar ileri gitmekte özgürdüler.

"Littleton ve ben Dr. Winters'la görüştük," diye devam etti McCord. "Ama zanlı olarak değil. Bu yüzden de cinayet saatinde nerede olduğunu kanıtlayacak bir belge istemeye gerek duymadık. Sarışın ve alımlı bir kadın ve Manning de alımlı sarışınlara bayılıyordu. Bence uzak bir ihtimal ama yine de onu yeniden ziyaret edeceğiz. Bu durumda listedeki üç erkeğe geldi sıra," diye sözlerini bitirdi. "İlk isim mimar George Sokoloff. Belgeleri sağlam ama tamamen göz ardı edemeyeceğimiz bir isim."

"Cinayet için bir nedeni var mı?" diye sordu Womack.

McCord sessizce düşündü. "İfadesini yeniden kontrol etmemiz gerekecek. Ama eğer söyledikleri doğruysa, Manning'in başarılı projelerinin arkasındaki gerçek yetenek bu adam. Manning Crescent Plaza projesi için adama sınırsız kredi ve sorumluluk sözü vermiş. Belki Manning, verdiği sözleri yerine getiremeyeceğini söylemiştir kendisine."

Listedeki son iki ismi işaret ederek, "Bu durumda geriye Jason Solomon ve erkek arkadaşı kalıyor. Eric Ingram," dedi Mack.

"İkisi birbirlerinin nerede olduklarının tanığı," dedi Womack. Sonra, Manning'in oyunun hisselerini satın almak için onlara iki yüz bin dolar nakit para verdiğini hatırladı.

"Bu konuyu biraz daha karıştıralım bakalım," dedi Mack. "Belki bizi katile götürecek yol yeşil dolarlarla döşenmiştir. Manning'in, yeni açtığı ofisinin ve ev giderlerinin yanı sıra, kendine aldığı arabaların ve bir Broadway oyunu hissesi için -bunlar bizim bilebildiklerimiz tabii- gereken parayı bulmak üzere hangi yasadışı yollara bulaştığını bulmak zorundayız. Nasıl para harcadığına bakılırsa, adamın bu kara paranın gerisinin geleceğinden çok emin olduğu anlaşılıyor."

Womack soğumuş kahvesinden bir yudum aldı, sonra finca-

nı masanın üzerine bıraktı. “Belki uyuşturucu satışıyla uğraşıyordu?”

Mack omuzlarını silkti. “Her şey mümkün tabii ama bence tehlikeli bir şeyle kendini riske atacak bir adam değil. Ben onu daha sinsice işlere yakıştırıyorum.”

“Hırsızlık gibi mi? Çalınmış eşya ticareti?” diye önerdi Womack.

Mack başını salladı, “Uyuşturucu gibi bunlar da olamaz.”

“Şantaj?” dedi Shrader. “Gasp?”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama bakalım araştırmacı arkadaşlar yaşamını inceleyip bize ne söyleyecekler. Belki Leigh Manning cevabı biliyordur ama farkında değildir,” diyerek sözlerini bitirdi ve tahtanın başından uzaklaştı. “Bugün kendisine bazı sorular sormak istiyorum, ama bu kez çok nazik olmaya çalışacağım ve bu görüşmeyi Valente’nin izniyle yapacağım. Bu sabahlık bu kadar.”

Sam bu sözleri söylemesini bekliyordu, hemen çantasını yerden alarak ayağa kalktı ve sandalyesini yerine koydu.

Mack, “Elimizdeki ipuçlarıyla hemen çalışmaya başlayalım-” derken Sam kapıya yöneldi, McCord’la arasına Shrader ve Womack’ı koymaya dikkat ederek yürüdü. Mack’in kendisini fark etmeyeceğini sanıyordu. Neredeyse kapıya gelmişti ki, McCord’un karşı konulmaz, buyurgan sesiyle olduğu yerde kaldı: “Dedektif Littleton, sizinle biraz konuşmak istiyorum.”

CANAN

Altmış İkinci Bölüm

Sam içinden sessizce küfrederek döndü, Womack'la Shra-der'in geçmesi için yana çekildi. Çantası sağ kolunun altında, bloknotu göğsünde, isteksizce, masasının arkasına oturmuş, anlamlı bir sessizlikle kendisini izleyen adama doğru yürüdü.

"Neden?" diye sordu açıkça.

Sam'in aklından birkaç olası tepki geçti, hepsi de fevkalade şaşırtıcı taktikler, bir erkeğin sahip olduğu ve herkese göstermek istediği gücü geri almak için etkili yöntemler üzerineydi. Sonra hepsini bir kenara bırakıp sadece dürüst olmaya karar verdi. "Masaj' konusuyla mı ilgili?"

Mack ağzını açmadan başıyla onayladı.

"Keşke neden yaptığımı açıklayabilsem," dedi Sam. "Ama ben bile emin değilim. Biraz dengem bozuldu. Belki sen daha önce böyle bizimki gibi durumlar yaşamışsındır ama benim için her şey çok yeni."

"Masaj konusunu açmanın, birkaç dakika geç geldiğin için seni iki kez azarlamamla bir alakası olabilir mi?"

Sam bir an düşündü, sonra başıyla onayladı. "Evet. Özür dilerim. Söz veriyorum, bir daha asla aşırı tepki göstermeyeceğim."

Mack'in gözlerinde eğleniyormuş gibi bir ifadenin belirdiğini gördü.

"Ben de," diye söz verdi Mack düşünceli bir tavırla. Sam onun şaşırtıcı cevabını ve gözlerindeki ifadeyi düşündü, " Olmaz ya," dedi Sam. "önemli bir randevu için böyle giyindiğimi düşünerek beni azarlamış olabilir misin?"

Mack ona gözlerinde bu soruyu sorduğuna inanmazmış gibi bir ifadeyle baktı. "Elbette."

Sam de ona gülümsedi, bir an gözlerinde kayboldu, sonra toparlandı, gitmek üzere arkasını döndü.

Arkasında Mack, eline bir kalem alarak, "Valente'yi atlamış değilim. Ofisinde olduğu bir gün, gidip onu görmek istiyorum. Leigh Manning'in bizimle görüşmesine izin vermesi için onu ikna etmek istiyorum. Ama açık ve rahat bir görüşme olacak, yanımızda sorduğum her soruyu engelleyecek bir avukat istemiyorum. Eğer mecbur kalırsam, sorgulamak için onu buraya getirebilirim. Ama bu kez değişiklik olsun diye uygarca davranmak istiyorum. Valente'yle bir randevu ayarlamak için tek umudum sensin," dedi.

"Bana fazla güvenme," dedi Sam. "Bayan Manning'e kocasının öldüğünü söylediğimiz gece kendisinin de orada olup olmadığını sorduğum an aramızda ipler koptu. Bunu bildiğimizi biliyordu. Bu yüzden o soruyu sorunca, benim de öteki sinsi ve komplocu polislerden biri olduğunu düşündü."

"Sadece merakımdan soruyorum, neden o soruyu sordun?"

"Sadece yalan söylemeye kalkacak mı diye merak etmişim."

Mack arkasına yaslanarak düşünceli gözlerle odayı inceledi. "Ondan tek istediğim Leigh Manning'in bizimle görüşmesine izin vermesi. Yüz yüze görüşebilirsek onu kandıracağımdan eminim. Onu buraya getirtsem, avukatıyla gelecektir ve biz de gereksiz bir kulak misafirinin önünde konuşmak zorunda kalacağız. Ona söylemek zorunda olduklarımızı bir başkasının önünde kesinlikle söyleyemem."

Sam, not defterini öteki eline geçirdi, “Onu, seninle görüşmeye -özellikle yanında avukatı olmadan- ikna etmek için, dünden bu yana çok değiştiğine ve bu değişikliğin kalıcı olduğuna onu inandırman gerek.”

McCord’un dudakları müstehzi bir ifadeyle kıvrıldı. “Dün, Interquest’te çalışan bir arkadaşım kanalıyla bana çok ciddi bir uyarı göndermiş. Arkadaşım, Bay Valente’nin ‘ölümüne ciddi’ olduğunu söyledi.”

Sam gözlerini devirerek, “Harika!” dedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi yüzü aydınlandı. “Ben işe yarayacak bir yol biliyorum ama korkarım sen bundan hoşlanmayacaksın.”

“Bir dene.”

“Elimizdeki onu suçlayabilecek tek ve en önemli belgeyi geri ver. Valente’nin yazdığı notu ona geri ver.”

“Haklısın, hiç hoşlanmadım. Yönetmeliğe göre bu tamamen delilleri yok etme kapsamına girer.”

“Senin açıdan öyle. Onun açısından bakarsan, biz, bize ait olmayan bir belgeye el koyduk. Hâlâ da saklıyoruz çünkü onu, Valente ya da Leigh Manning hakkında açabileceğimiz başka davalar için kullanmayı umuyoruz. Valente, ikisiyle de uğraşmaya devam etmemiz durumunda, o notun bizim için çok değerli olduğunu biliyor. ‘El konulan kanıtlarla’ ilgili prosedürü de iyi bildiğini sanıyorum, çünkü daha önce de polisin aldığı eşyalarını geri alabilmek için uzun süre beklemiştir. O notu Valente’ye geri ver! Onunla ilişkilerinde büyük yol almış olursun.”

Mack bir saniye durakladı, sonra pes etti. “Tamam, ama önce bir düzine fotokopisini çektir ve emin bir yerde sakla. Sonra da senatörü ara ve partiye biraz geç kalabileceğini söyle.”

Biliyordu! Ama elbette onu ekibe almadan önce bütün hayatını araştırdığını bilmeliydi. Mack yaptığı her şeyde son derece dikkatliydi. Öpüşürken bile.

“Emredersiniz, Teğmen,” diye dalga geçti Sam. “Ararım.”

Çıkmak üzereyken Mack arkasından seslendi, “Sam-”

Sam döndü. “Evet?”

“Çok güzelsin.”

Sam’in kalbi göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Ne garip-” dedi hafifçe gülerek, “ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum.”

McCord onun uzaklaşmasını izledi, sonra telefona doğru uzanırken sarı bloknotun üstüne yazdıklarına ilişti gözü. Bütün sayfa tek bir kelimeyle doldurulmuştu, çeşitli biçimlerde yazılmış tek bir kelimeyle: “BENİM!”

CANAN

Altmış Üçüncü Bölüm

Saat üçte, Michael Valente'nin peşindeki polis arabası, onun Manhattan 6. Cadde'deki iş yerine döndüğünü rapor etti.

3.35'te Sam ve McCord kırk sekizinci katta, üzerinde "Alliance-Crossing Şirketi, Yönetim Birimleri" yazan büyük kapıdan içeri girdiler.

Resepsiyon görevlisinin masası kalın camdan yapılmış ve halı kaplı geniş salonun tam ortasına yerleştirilmişti. Etrafına, birbirinden uygun uzaklıklarda oturma grupları konmuştu. Bazıları büyük boy ve soyut formda cam heykeller, salonun çeşitli yerlerindeki spot ışıklarının altında parlıyorlardı.

Bu salona, şu anda hepsinin de kapısı kapalı olan birçok ofis kapısı açılıyordu. İki adam ve bir kadın yan yana oturmuşlar, alçak sesle konuşuyorlardı. Pencerenin önünde başka bir adam elindeki dergiyi karıştırıyordu, çantasını yere, ayaklarının dibine koymuştu.

McCord kartını resepsiyon görevlisine uzatarak Bay Valente ile görüşmek istediğini söyledi. Normalde, bir NYPT memuru tarafından gösterilen kartvizitle, beyaz yakalı bir çalışan, yüzünde bir panik, merak, şok, zaman zaman da kurnaz bir ifadeyle ilgilenirdi. Asla alaycı bir tavır takınmazlardı. Ama Valente'nin işyerindeki resepsiyonist kesinlikle bir istisnaydı. Otuz yaşlarında, çekici bir kadın olan görevli, bir karta bir McCord'a baktık-

tan sonra kelimenin tam anlamıyla gözlerini devirerek, küçümseyici bir edayla yerinden kalktı ve uzun koridorun sonunda gözden kayboldu.

“Senden pek etkilenmişe benzemiyor,” dedi Sam.

“Ben de fark ettim,” dedi McCord, sonra sesini alçalttı, neredeyse fısıldayarak, “Eğer Valente’yi görmek için içeri girebilirsek, kendi güvenliği açısından konuştuklarımızı kayda almak isteyebilir, bu ziyaretin bir tuzak olması ihtimaline karşı. Adam polis oyunlarının yabancısı değil. Ben onu kayıt yapmaması için ikna edene kadar özel ve önemli hiçbir şey söyleme. Eğer anlattıklarına inanmaz ya da intikam almakta ısrar ederse, elinde avukatlarına verecek bir bant kaydı bulunmasını istemiyorum.”

Resepsiyonist, arkasında kusursuz pembe yün takımları içinde, orta yaşlı bir kadınla geri döndü. Saçları siyah ve kısaydı. Bir kraliçe, daha çok da bir okul müdiresine benziyordu. Nazik ve profesyonel bir sesle, “Ben Bayan Evanston, Bay Valente’nin asistanıyım,” dedi. “Lütfen beni takip edin.”

McCord ve Sam, kadını takip ederek, uzun bir koridordan geçtiler, sonra bir kapıdan geçip başka bir koridorun sonunda, üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir kapıya geldiler. Kadın kapıyı açtı, kendisi de arkalarından geldi, McCord’a kısaca ve profesyonelce gülümsedikten sonra, “Bay Valente, bu kez kendi kendinizi becermenizi öneriyor efendim,” dedi

Kapı tam asansörün karşısına açılıyordu.

“Her şeyin fazla yolunda gittiğini biliyordum,” dedi McCord kısaca. Yeniden koridoru geçerek Alliance-Crossing’in yönetim süütünin kapısına geldiler. “Bu kez sen dene,” dedi McCord.

“Bayan Manning’e yazdığı notu geri vermem gerek, yoksa boşuna zaman kaybetmiş oluruz.”

McCord bir an durakladı, sonra başıyla onayladı.

Resepsiyonist, onları yeniden karşısında görünce **dik dik** baktı ama Sam tatlı tatlı gülümsüyordu. Çantasından bir **kalem**

ve içinde Valente'nin notunun bulunduğu bir kanıt zarfı çıkardı, zarfın üstüne, "Giriş iznimiz zarfın içinde. Bizimle görüşüp görüşmemek size kalmış... Lütfen bize birkaç dakikanızı ayırın. Konu, LM ve çok acil" yazdı.

Zarfı kendi kartvizitiyle birlikte resepsiyoniste uzattı. "Lütfen bunu Bay Valente'nin asistanına götürün ve okumasını sağlayın, gerekirse gözüne sokun, yeter ki hemen okusun."

Kadın, Valente'nin asistanının biraz önce ikisini de kapının önüne koyduğunu biliyordu, biraz da ondan cesaret alarak omuzlarını silkti, zarfla kartı masasının bir köşesine iterek bilgisayar ekranına geri döndü.

"Sorun değil," dedi Sam eğlenerek ve masanın bir köşesine atılmış zarfa uzandı. "Görüyorum, biraz meşgulsünüz. İsterse-niz bunları Bayan Evanston'a kendim götüreyim."

Resepsiyonist hemen döndü, zarfı ve kartı aldı, Sam'e öfkeli bir bakış fırlatarak biraz önce gittiği yöne doğru uzaklaştı. "Valente'nin çalışanları patronlarına çok sadık," dedi Sam ve bir yere oturarak beklemeye başladılar.

McCord konuşmuyordu. Sam'in zarfın üstüne yazdıklarını düşünüyor, bu arada kendi kendine gülümsüyordu. Sam dört kısa cümle yazmıştı, ama her biri önemli psikolojik anlamlar taşıyordu.

"Giriş iznimiz zarfta..."

Eğer mantıklı bir adamsanız, bu notu size geri vermemizin büyük bir iyi niyet göstergesi olduğunu anlarsınız.

"Bizimle görüşüp görüşmemek size kalmış..."

Aramızda hiçbir bağ yok. Sizi zorlamaya çalışmıyoruz. Ayrica, istesek de sizi zorlayamayız.

"Lütfen bize birkaç dakikanızı ayırın..."

NYPT'nın size söylemediği bir şey var ama şimdi bilmeye hakkınız olduğunu düşünüyoruz.

"Konu LM ile ilgili ve çok acil..."

Leigh Manning'in baş harflerini kullanıyoruz çünkü biz de sizin kadar onun özel hayatını bu notu okuyanlarda sakınmak istiyoruz.

Michael telefonu kapattı ve kendisine bir zarfla Dedektif Littleton'un kartını uzatan Bayan Evanston'a baktı. "Yine geldiler," dedi kaşlarını çatarak.

Michael sabırsızlıkla NYPT'nın kanıt zarfını aldı, önce Dedektif Littleton'un el yazısıyla yazılmış mesajı okudu, sonra zarfı açtı, içinden beyaz bir zarf daha çıktı, o zarfın içinde de Leigh hastanedeyken gönderdiği armutlara iliştiirdiği not vardı.

"Cumartesi gecesi birbirimizi tanımıyormuş gibi yapmak düşündüğümünden de zor oldu."

Leigh ve kendisini Logan cinayetinden uzak tutmak için bundan daha iyi bir cümle(!) kuramazdı gerçekten, Michael öfkeyle böyle düşündü.

Yeniden Littleton'un notunu okudu, cümlelerinin altındaki anlam gözünden kaçmamıştı. Ama onu en çok etkileyenler Leigh'den bahseden cümle ve 'acil' sözcüğüydü. Eğer Littleton onun Leigh'e karşı duygularını anlayacak kadar akıllıysa, bu notun kopyalarını da çıkartmış olmalıydı. Öte yandan kopyalar, jüri önünde asla aslı kadar etkili olamazlardı, öyleyse Littleton bu belgeyi geri vererek—tabii McCord'un izniyle—bir çeşit kumar oynamıştı.

Michael, zarfı masanın köşesine vurarak bir süre düşündü. McCord'u içeri almak düşüncesi bile dişlerini gıcırdatmasına yetiyordu. Wallbrecht'in McCord hakkındaki yorumlarını akıldan geçirdi.

Trumanti bu iş için yanlış adam seçti. McCord'a yanlış hedef gösterip kendi özel amaçların için iş görmesini bekleyemezsin... Çünkü sadece doğru hedefi bulup onun arkasından gitmekle kalmaz, önce onu tepeler, sonra döner senin peşine düşer... NYPT'nın gelmiş geçmiş en iyi dedektifidir ama asla politikaya bulaşmaz, hiç kimsenin elini eteğini öpmez.

Ona kalsa, herifin yüzüne bile bakmazdı, ama Wallbrecht onu yere göğe koyamamıştı ve Wallbrecht işinde en iyisiydi.

“Güvenlikten Bill Kovack’i arayıp buraya gelmesini, dedektiflere burada izinsiz bulunmanın yasaya aykırı olduğunu hatırlatmasını söyleyeyim mi?”

“Hayır,” dedi Michael ters ters. “Onları içeri alın, ama önce bir ses kayıt cihazı getirin.”

Evanston başıyla onayladı. “Anladım.”

CANAN

Altmış Dördüncü Bölüm

Valente onları görmeyi kabul etmişti ama Sam sıcak bir karşılama beklemiyordu, nitekim yanılmamıştı. Valente masasının arkasında ayakta duruyordu. Yüzünde soğuk ve mesafeli bir ifade vardı.

Her şeye rağmen Sam gülümsedi. “Bizi görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi ve içinde bulundukları gergin durumu biraz yumuşatmak için espri yapmaya çalıştı. “Ne yazık ki siz ikiniz daha önceden tanışmıştınız.”

Valente’nin bakışları McCord’u jilet gibi kesti. “Giriş izniniz size ancak üç dakika kazandırdı,” diye uyardı Valente. Sonra ekledi: “Farkındasınız sanırım, şu anda burada, avukatım yanımda olmadan beni sorgulamaya kalkarak yasaları çiğniyorsunuz.”

McCord’un o anda bütün dikkati Valente’nin masasının üstündeki ses kayıt cihazındaydı. “Şu aleti bir dakikalığına kapatacağım,” dedi sakın bir sesle. “Eğer ben konuşmaya başladıktan sonra isterseniz tekrar açarsınız, o zaman biz gideriz.”

Valente omuzlarını silkti, “Konuşacak olan siz olduğunuza göre, buyurun, istediğinizi yapabilirsiniz.”

McCord ‘kapat’ düğmesine bastı ve bir adım geri çekildi. “Şimdi, durum şu; burada bulunmakla hiçbir yasayı çiğnemiyoruz bir kere, çünkü ben sizi Manning cinayeti zanlılarının

arasından çıkardım. Şu anda hâlâ gözetim altındasınız ve telefonlarınız dinleniyor. Ben de her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum-”

“İstersin tabii! diyerek sert ve nefret dolu bir sesle güldü Valente.

“Biliyor musun,” dedi McCord, “bir yanım, masanın arkasına geçip, işleri bu kadar zora koştüğün için suratını dağıtmak istiyor.”

Valente gözlerini yere indirdi ve sakın, tehlikeli bir şekilde sakın bir sesle, “Elinden geleni arkana koyma,” dedi.

Sam, bu karşılıklı atışmadan son derece rahatsız olmuştu, ama McCord bir kere uyarı atışını yaptıktan sonra arkasını döndü ve pencereye doğru yürüdü. Ufuk çizgisine bakarak sakın bir sesle konuştu. “Ama diğer yanım, sizin yerinizde olsaydım ne hissedeceğimi sorgulamaya zorluyor beni. Polislerin işlemediğimi bildikleri bir cinayet için dört yıl hapis yatsaydım, bütün bunlar, kendimi korumak için serserinin tekini kendi silahıyla -benim değil- öldürdüğüm için ve o serserinin adı William Holmes Trumanti olduğu için başıma gelseydi ne hissederdim?”

Ellerini ceketinin ceplerinden çıkaran McCord önündeki camdan Valente’nin yansımasını izliyordu. “Hapisten çıktıktan ve dürüst bir iş kurduktan sonra Trumanti’nin peşime taktığı üç hafiye, kendilerine rüşvet teklif ettiğim konusunda yeminli ifade verselerdi ne hissederdim?”

Sam göz ucuyla Valente’nin masasının arkasındaki etajere dayanıp kollarını göğsünde kavuşturduğunu görebiliyordu. Yüz ifadesi eskisi kadar kızgın değil gibiydi.

“Rüşvet vermeye teşebbüs davaları sadece başlangıçtı,” dedi McCord. Valente’nin ağzından konuşmayı bırakmış, kendi bakış açısını yansıtmaya başlamıştı. “Yıllar geçip işleriniz büyüdükçe Trumanti’nin sizi yok etme arzusu da büyüdü. Şehir polisi işe eyalet polisini karıştırdı, daha sonra Federaller devreye

girdiler. Çevredeki bütün emniyet güçlerinin boy hedefi haline gelmişsiniz, oysa bildiğim kadarıyla bir kez bile yasaları çiğnemiştiniz.”

McCord sırtıarak ekledi, “Tabii siz de süttten çıkmış ak kaşık sayılmazdınız. Peşinize düşen savcılar, sizin sahanızda, kanlar içinde yerlere serildiler, meslek hayatları ve ve şöhretleri lekelendi. Siz de intikamınızı böyle aldınız. Elbette bu size milyonlarca dolara maloldu ama sizden çaldıkları ünü ve hayatı hâlâ geri alabilmiş değilsiniz.”

McCord yavaşça pencereden döndü ve Valente’nin yüzüne baktı, elleri yine ceplerindeydi. “Hikâyeyi doğru anlatabildim mi?”

“Gözlerimi yaşarttın,” dedi Valente dalga geçerek.

McCord hiçbir şey söylemedi. Sam gözlerinin önündeki erkekler savaşını dikkatle izliyordu. Hâlâ avcı-vahşi hayvan, ezeli düşman, hâlâ sinsi, temkinli ve saldırgandılar. Ama şu anda her ikisi de açıkça normal, savaş karşıtı bir tutum sergiliyorlardı. Mack elleri ceplerinde, Valente etajere yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışp duruyorlardı.

Aralarında, sessiz bir anlaşmayla kabul ettikleri iki metrelik bir tampon bölge vardı. Valente artık saldırganlıktan vazgeçmişti ama hâlâ uzlaşmaya yanaşmıyordu. McCord da onu uzlaşmaya razı etmenin yollarını hesaplıyordu.

McCord fazla düşünmeden, neredeyse dostça bir tonla devam etti: “Bütün bu davalarda neler olduğunu çok iyi biliyorum ama şimdi, Manning davasına gelelim –benim davam– bazı yerlerde hâlâ aklımı kurcalayan şeyler var. Sizin bu işe nasıl karıştığınıza dair benim görüşüm şöyle; ama yanıldığım yerler varsa düzeltin lütfen.”

Bu istek karşısında Valente hiçbir yorum yapmadan kaşlarını kaldırdı, ama en azından dinliyordu ve onlara ayırdığı üç dakika çoktan dolmuştu.

“Bence siz bu olaya 28 Kasım’da dahil oldunuz,” diye başladı McCord. “Daha önceden tanıdığınız bir kızın partisine gitmiş-tiniz o akşam. Sanırım onunla son konuştuğunuzda o hâlâ sıradan bir üniversite öğrencisi ve siz de sakallı, beş parasız, hem teyzesinin dükkânında çalışan hem de okula giden bir delikanlıydınız.

“Parti gecesi ikiniz de çok değişmişsiniz. O artık ünlü bir Broadway yıldızı, siz de çok zengin bir adamdınız; çok zengin ve nüfuzlu ama geçmişî karanlık bir iş adamı. Bir de -bu benim kişisel tahminimdir- eskiden ona karşı ‘ciddi’ hisler beslediğinizi sanıyorum. Doğru mudur?”

Sam nefesini tutarak Valente’nin cevabını bekledi—bu aynı zamanda işbirliğini kabul ettiği anlamına da gelecekti.

“Güzel günlerdi,” dedi Michael, Mack’i doğrulayarak.

Sam rahat bir nefes alırken McCord da senaryosuna devam etti. “Partide sizi tanımadı. Sadece dış görünüşünüzle değerkendirdi, adı kötüye çıkmış, geçmişî şüpheli bir milyarder olarak gördü ve işin doğrusu pek de dostça davranmadı.

“Her şeye rağmen siz onunla kısa bir süre de olsa yalnız kalmak istiyordunuz ama o size bu şansî vermedi. Siz, aslında kim olduğunuzu ne zaman, nerede söyleyeceğinize karar vermeye çalışırken, o sizi bir arkadaşına devretti -bir astrologa- ve böylece bütün ümitleriniz suya düşmüş oldu. Asıl önemli nokta.” McCord kurnazca bir yorum yaptı. “Partide birlikte sadece birkaç dakika geçirmiş olmanıza rağmen, ona karşı duygularınız yeniden canlandı, değil mi?”

Sam, Valente’nin ağzının kenarındaki hafif gülümsemenin derinleştiğini görünce McCord’un yorumlarıyla dalga geçtiğini, onu ciddiye almadığını sandı. Ama Valente yavaşca başıyla onaylayınca, fikrini değıştirdi. Valente, istemeden de olsa, McCord gibi bir ‘sert delikanlı’nın başka bir erkek, özellikle de Valente gibi bir şöhreti olan başka bir erkek hakkında böyle yorumlar yapmasından etkilenmiş gibiydi.

“Birkaç gün sonra,” diye devam etti Mack, “onun bir araba kazası geçirdiğini ve hastaneye kaldırıldığını öğrendiniz. Armutları sevdiğini biliyordunuz çünkü teyzenizin marketinden alışveriş ederken hep onlardan alırdı. Bu yüzden, ona bir sepet armut gönderdiniz ve üzerine de antetli kâğıda yazılmış o notu eklediniz. Notu, onun sizi tanıdığı isimlerle imzalamıştınız. Ama o notu alamadı, çünkü not bizde. Birkaç gün sonra hastaneden eve çıktığında, nasıl olduğunu görmek için evine gittiniz...”

McCord burada durakladı ve başka bir soru sordu. “Kim olduğunuzu henüz bilmediği halde, yukarı çıkmanıza izin ver-meye nasıl razı ettiniz onu?”

“Kocasında bana ait bazı belgeler olduğunu, benim onlara acilen ihtiyacım olduğunu söyledim.”

McCord anlayışla gülümsedi. “Peki, bu doğru muydu?”

“Hayır.”

“Ama küçük hileniz işe yaradı,” diye devam etti McCord. “Sonuçta, arabasını bulduğumuzu haber vermek için aradığımızda oradaydınız ve hemen helikopterinizle onu kaza mahalline götürmeyi teklif ettiniz. Tanrı aşkına, neden böyle bir şeyi yapmaya gönüllü oldunuz?” diye sordu McCord. Aslında bir cevap beklemiyordu, Valente’nin yerine kendisi cevap verdi: “Onun için endişeleniyordunuz, kocasının öldüğünü bilmiyordunuz ve saklayacak bir şeyiniz yoktu. Bu yüzden de helikopterinizi, polis arabalarının tam önüne indirdiniz.

“Manning’in öldüğünü öğrendikten sonra da onu görme-yeye devam ettiniz, bunu NYPT’nin, vereceğiniz inanılması güç, en küçük bir açıktaki hakkınızda dava açacağını bile bile yaptınız. Bu konuda hiç endişeniz yoktu çünkü elimizde bir kanıt, hem de hayli güçlü bir kanıt olduğunu bilmiyordunuz. Leigh Manning’e gönderdiğiniz notu ele geçirmiştik. Bu öyle bir kanıttı ki, kim olursa olsun yazanı, cinayet planlamaktan bir numaralı zanlı durumuna getirirdi.”

McCord bu senaryodaki kendi rolüne gelince, Valente'nin masasına yürüdü, biraz huzursuz bir tavırla, masanın üstündeki kâğıt ağırlıklarından birini alıp incelemeye başladı. "Ama siz, 'herhangi biri' değildiniz. Siz, Trumanti'nin intikam hedefiydiniz. Sizin Leigh Manning'e yazdığınız notu görür görmez, hayattaki tek amacı, pencerenin önünde oturup kolunuza zehirli iğnenin enjekte edilmesini izlemek oldu. Ve ben de tam bu noktada devreye girdim," diye ekledi McCord açık yüreklilikle. Kâğıt ağırlığını yerine bıraktı, doğrudan Valente'nin gözlerinin içine baktı. "Ben, Trumanti'nin, 'yardımcı celladı'yım. Görevim, iğneyi kolunuza batırırken ona yardım etmektir."

Sam arkası dönük olduğu için McCord'un yüzünü göremiyordu ama Valente'ninkini görebiliyordu. Konuşmasını bitirmekte olan MacCord'un yüzünü büyük bir dikkatle inceliyordu. "Siz ve Bayan Manning hakkındaki gözlem altında tutma ve telefonların dinlenmesi kararını iptal edecek değilim. Truman-ti'nin eline, yerime söylediklerini yapacak birini getirme fırsatı verme riskini göze alamam. Şu anda yapabileceğim tek şey, Bayan Manning'e yazdığınız notu, bir ateşkes ve iyi niyet jesti olarak size geri vermek."

"Kaç kopyasını çıkardınız kendiniz için?" diye sordu Valente yumuşak bir sesle.

"Altı," diye cevap verdi McCord sakınmadan. "Ancak, şu anda hepsi benim kasamda, tamamen yanıldığım ve sizin Manning'i öldürdüğünüz kanıtlanmadığı sürece de orada kalacaklar. Şu an için elimden ancak bu kadarı gelebiliyor. Kusura bakmayın, bir süre daha bununla yaşamak zorundasınız."

Cevap olarak Valente arkasındaki etajerde bir düğmeye bastı, koyu renk cam panel kayarak açıldı. Arkasında, parlayan küçük kırmızı ışıklarıyla son model bir ses kayıt sistemi duruyordu. "Ben bununla yaşayabilirim," dedi kayıt cihazından kaseti çıkarırken, "ama siz de bununla yaşamak zorundasınız."

McCord gözlerini kısarak kasete baktı, sonra Valente'ye döndü. "Sadece merakımdan soruyorum, bu kaseti ne yapacaksınız?"

"Kasamda duracak," dedi Valente, McCord'un biraz önce söylediklerini yineleyerek. "fikrinizi değiştirip benim ya da Leigh Manning'in katil olduğuna karar vermediğiniz sürece orada kalacak."

Bir gün önce McCord, Valente'nin ağzından çıkacak tek bir söze bile inanmazdı, ama şimdi, son derece tehlikeli bir kaset için verdiği söze güveniyor, eski düşmanını belirgin bir hayranlıkla süzüyordu. "İyi numaraydı," dedi.

Sam gülmemek için dudaklarını ısırdı, çantasında bir şeyler arıyormuş gibi yaparak yüzünü gizledi.

"Şimdi Bayan Manning'le konuşmamız gerekiyor," dedi McCord. "çünkü katil, kocasının mali durumuyla ilgilenen biri olabilir. Siz de bize katılabiliyorsunuz elbette."

"Elbette," dedi Valente ve masasının çekmecesine uzanarak bir cep telefonu çıkardı. Bir süre sanki ilk kez görüyormuş gibi baktıktan sonra telefonu açtı.

"Yeni mi?" diye sordu McCord gülümseyerek.

Valente, cevabı çok açıkmuş gibi McCord'a baktı ve "Son çıkanlardan biri," diyerek numarayı tuşlamaya başladı.

"Sanırım, en son model, dijital olanlardan. Kullanması bizim için çok zor. Ve sanırım, yakınlarınızdan birinin üstüne kayıtlı?"

"Nasıl Teğmen olduğunuz anlaşılıyor," dedi Valente hafifçe dalga geçerek. Karşı taraf cevap verdiği için sözünü kesmek zorunda kaldı. "O'Hara," dedi, "Leigh müsait mi, konuşabilir miyim?"

O'Hara'nın telefonu Leigh'e götürmesini beklerken, Valente ötekilere açıkladı, "Leigh, tiyatroydaydı, provalara başladı. Ama şu anda bitmiş olmalı. Bu gece—"

Sam, bunları söylerken Valente'nin sesindeki **gururu açığa**

duyabiliyordu. Ama bir dakika sonra, Leigh Manning konuşmaya başlayınca, adamın o derinden gelen bariton sesin nasıl yumuşadığına, yüz ifadesinin nasıl değiştiğine tanık olan Sam büyülenmiş gibiydi. “McCord ve Littleton şu anda burada, benim ofisimdeler,” dedi Valente. Leigh’in cevabını kıkırdayarak dinledi. Sonra ciddileşerek Sam ve Mack’e baktı, “Ben de ilk geldiklerinde aynı şeyi önermiştim ama çok inatçı çıktılar.” Sonra sitem eder gibi ekledi: “Polislere yardımcı olmanın vatan-daşlık görevi olduğunu sen söylememiş miydin bir zamanlar?”

Telefonu kapattıktan sonra tavrı hemen değişti, mesafeli bir profesyonel olmuştu yine. “Yarım saat içinde burada olacak. Manning’in hesaplarını daha önce sormuştum ona ama sıradışı bir şey olduğunu hatırlamıyor. Sadece, parti gecesi Manning’in kendisine, parasını nakit ödediği değerli bir mücevher armağan ettiğini söylemişti.”

“Belki bizimle konuşurken bir şeyler hatırlar.” dedi McCord ayağa kalkarken. “Biz aşağıda resepsiyonda bekleyelim... Bayan Manning gelene kadar.”

Valente uzun uzun McCord’u süzdükten sonra, “Neden cinayeti Leigh’in üstüne yüklemeye çalışmıyorsunuz?” diye sordu.

“Her zaman böyle bir olasılık var,” dedi McCord dürüstçe. “Ama yaptığı tek şüpheli davranış, sizinle -şiddet eyleminden hüküm giymiş sizin gibi biriyle- evlilik dışı özel bir ilişkisinin olması. Bunları olay dışında tuttuğumuzda Bayan Manning benim için ötekiler gibi sıradan bir duldur.”

Leigh Manning’in gelmesini beklerlerken McCord, Sam’e, o gün daha geç bir saatte, Sheila Winters’la bir randevu ayarlamasını söyledi. Sam psikiyatra telefon etti, epeyce uğraştıktan sonra Doktor Winters onları saat dört kırk beşte, son hastasından sonra görmeyi kabul etti.

CANAN

Altmış Beşinci Bölüm

Sam'le McCord, randevularına birkaç dakika gecikmeli olarak geldiklerinde, Sheila Winters'ın sekreteri çoktan gitmişti. Küçük, şık bekleme odası bomboştı.

Dr. Winters'ın ofisinin kapısı kapalı olduğu için, bekleme odasındaki yeşil deri koltuklara oturup, doktorun içerdeki her kimse, onunla işini bitirmesini beklemeye koyuldular. McCord, koltuklarının arasındaki sehpanın üstünde duran yığından bir dergi çekti, ayak bileğini öteki dizinin üstüne koyarak dergiyi karıştırmaya başladı.

Sam de bir Vanity Fair dergisi aldı eline, ama aklı hâlâ biraz önce Leigh Manning'le yaptıkları görüşmedeydi. Güzel oyuncu, son haftalarda polisler hakkında o kadar kötü izlenimler edinmişti ki, McCord'un sorularına cevap verdiği süre içinde hep Valente'nin yanında, hatta biraz arkasında oturmuş, elini onun omzundan çekmemişti.

Sam önce onun Valente'ye sığındığını sanmıştı. Ancak on dakika geçtikten sonra tamamen yanıldığını, Leigh Manning'in Valente için endişelendiğini, Sam ve McCord'un karşısında, onun yanında olduğunu göstermek için öyle oturduğunu anlayabilmişti.

McCord da öyle düşünmüştü ve Winters'ın ofisine gider-

ken, yolda bunu açık yüreklilikle belirtmişti. “Dikkat ettin mi, Leigh Manning, bütün sorularımızın sadece kendisiyle ilgili olduğunu anlayana kadar Valente’nin yanından ayrılmadı?”

“Onun bu hali, tehlikeli bir panteri korumaya çalışan sevimli bir İrlanda seterini hatırlattı bana.” McCord, bu benzetmeye kıkırdarak güldü. “Ben insanları, hayvanlar dünyasındaki karşılıklarıyla özdeşleştiririm. Örneğin, Shrader hep bana, bir Rotweiller’ı çağırıştırır. Haberi yok ama ben ona kendimce, Shredder adını taktım.”

McCord’un kahkahası boş odada silah gibi patladı.

O sırada Dr. Winters’in sekreterinin masasındaki telefon çalmaya başladı ve telesekreter devreye girdi. McCord huzursuzlanarak ayağa kalktı, koltuğunun arkasındaki duvarda asılı bir resmi incelemeye koyuldu.

“Doktor Winters’in, cevaplandırma servisi kullanmamasına çok şaşırdım,” dedi alçak sesle.

“Belki ofisten çıkarken bağlanıyordur.” McCord da sesini alçaltmıştı. “Enişterim öyle yapıyorlar.”

“Onlar da doktor mu?”

“İkisi doktor.”

“İkisi mi? Kaç kız kardeşin var senin?”

McCord, yan yan bakarak güldü, bir elini kaldırıp başparmağını kıvırdı.

“Dört kız kardeşin mi var?”

McCord başıyla onayladı ve ellerini ceketinin ceplerine soktu, yüzü resme dönüktü ama gözleri yandan Sam’i izliyordu. “On yaşıma kadar duş perdelerini hep ayakları olan bacaklara benzetirdim ben.”

Sam güldü, “Onlar külotlu çoraptı herhalde,” dedi. Sonra sordu: “Tanıştığımız ilk gün giydiğin o tüvit ceket gerçekten eniştenin miydi?”

McCord yeniden başıyla onayladı. “Benim üstümdeki dai-

rede, ben tatildeyken yangın çıkmış. Döndüğümde, evdeki her şey is kokuyordu, bütün giysilerimi temizlemeciye göndermek zorunda kalmıştım. Giyebileceğim giysiler, sadece bavulumda getirdiklerimdi.”

Telefon yeniden çaldı, McCord sabırsızlıkla önce saatine, sonra telesekretere baktı. Dr. Winters neredeyse on dakika gecikmişti. Oysa deli doktorları bu konuda çok hassas olurlardı. Konuşurken doktorun ofisine doğru yürüyordu.

Kapıya vurdu.

Cevap yoktu.

Kapının koluna uzanırken Sam elindeki dergiyi bir kenara bıraktı. “İçerde kimse yok,” diye başladı, sonra sağına döndü ve Sam’in görüş alanından çıktı. “Kahretsin! Çabuk bir ambulans çağır.”

Sam cep telefonunu eline aldı, koşarak ofise girdi ama görebildiği tek şey, psikiyatrin masasına eğilmiş duran McCord’un sırtı oldu.

“Ambulansı boş ver,” dedi McCord, ciddi bir yüzle omzunun üstünden bakarak. “Merkezi ara, buraya Olay Yeri İnceleme’yi göndersinler.”

Sam telefon kulağında söylenenleri yaparken, McCord’un üzerinden uzandı, gözleri sadece birkaç saat önce konuştuğu kadının cesedine kilitlendi. Sheila Winters yüzükoyun yerde yatıyordu. Vücudu masanın arkasında, başı garip bir şekilde kıvrılmış, gözleri ardına kadar açık, kapıya bakıyordu. Parlak sarı elbisesi, arkasındaki yaradan akan kanlarla kıpkırmızı kesilmişti.

McCord, cesedin durumunu değiştirmemeye gayret ederek Winters’in sol omzunu biraz kaldırdı. Yarayı önden görmek istiyordu. Sonra ayağa kalktı. “Sırtında kurşunun çıkış yarası var,” dedi Sam’e, sonra masanın arkasındaki duvara sıçramış kanı işaret etti. “Muhtemelen vurulduğu zaman sandalyesinin yanında ayakta duruyormuş, darbenin tesiriyle duvara çarpmış, sonra yüzünün üstüne yere düşmüş.”

Sam tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki, McCord'un cep telefonu çaldı. Mack telefonunu açtı, bir süre dinledi, yüzünde garip bir ifade belirmişti. "Ev adresi neymiş?" diye sordu. "Ben Sheila Winters'ın ofisindeyim, kadın ölmüş. Hemen buraya gelin ve Olay Yeri İnceleme ekibi gelene kadar olay yerine göz kulak olun. Hiçbir üniformalının ortada dolaşıp kanıtları yok etmesini istemiyorum."

McCord telefonunu sertçe kapatıp Sam'e döndü. Mavi gözleri huzursuz ve gergindi. "Shrader, Jane Sebring ile ilgili bir şey bulmuş. Pazar günü bir araba kiralamış ve Pazartesi günü geri getirmiş. Tahmin et kaç mil yapmış?"

"Catskills'e gidip dönmeye yetecek kadar mı?" diye fikir yürütürken Sam'in kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

McCord başıyla onayladı, sabırsızlıkla Sheila Winters'ın cesedine baktı ve Shrader gelene kadar orada bekleme kararından vazgeçti. Telefonunu açtı ve hemen bulundukları adrese bir devriye arabası göndermelerini istedi.

Birkaç dakika sonra iki polis memuru koşarak bekleme odasından içeri girdiler. McCord hemen onları koridora çıkardı. "Bu kapının önünde bekleyeceksiniz," diye emretti. "Dedektif Shrader ya da OYİ'den gelenler dışında kimseyi içeri sokmayacaksınız."

"Başüstüne Teğmen."

"Sakın şu lanet olası kapı tokmağına da dokunmayın," diye uyardı omzunun üzerinden.

Sam arkasından koşturdu, ama yüksek topuklu ayakkabılarla yürümesi bile çok zordu. Böyle giyinmek için bula bula bugünü bulmuştu.

Arabada, McCord mavi ışıklı acil durum sirenini ön panele yerleştirdi ve hızla gaza bastı.

Altmış Altıncı Bölüm

Leigh iki gece önce herkese Michael'la yemeğe çıktığını ilan ettikten sonra, kapısının önünde sansasyonel bir haber yakalamak için dört dönen gazetecilerin sayısında hatırı sayılır bir düşme olmuştu. Peşinde oldukları heyecanı Leigh onlara kendisi vermişti, şimdilik onunla oyalanıyorlardı.

Joe O'Hara, öğleden sonra saat beşte limuzini park ettikten sonra Leigh'e apartmanın içine kadar eşlik etti. Kapının önünde iki gazeteci, paltolarına sarınmış, dolaşıyorlardı.

"Hey Leigh," diye seslenerek arkasından koştu Courtney Maitland. Leigh onunla konuşmak için duraklayınca, O'Hara dirseğine dokunarak, "Hilda'nın bazı şeylere ihtiyacı varmış. Sizinle yukarı kadar gelip listesini alayım. Siparişlerini hemen getireyim ki sizi tiyatroya götürmek için saat altı buçukta burada olabileyim. Bay Valente de bizimle gelecek mi?" dedi.

"Hayır, o daha sonra, ofisinden gelecek. Benim saat yedide tiyatroda olmam gerek, oyun başlayana kadar onu kulislerde bekletmenin anlamı yok. Jason tek başına bizi delirtmeye yeter. Bugün tam havasında. Ah, Joe-" diye seslendi lobideki saksıların etrafından dolaşarak asansöre doğru yürüyen O'Hara'nın arkasından. "Bu gece senin içinde bir bilet ayırttım."

Joe keyifle sırtarak selam verdi ve Leigh Courtney'e döndü. Courtney kendisine iki beden büyük bir manto giymişti. Boyuna doladığı kırmızı atkı topuklarına kadar uzanıyordu.

“Söyleşi ödevimin konusu olarak kesinlikle Michael Valente’yi seçtim,” diye bir solukta açıkladı Courtney. “Acaba benimle gerçekten ciddi konularda konuşmasını sağlayabilir misin? Gerçi onun hakkında topladığım bazı kişisel bilgilerim var, ama çoğu ya kulaktan dolma ya da onunla kâğıt oynadığımız o geceki izlenimlerim. Onun hakkında yazacaklarım, insanların onu gördükleri gibi değil de gerçekten kim olduğunu anlatmalı...”

Yukarda Joe, anahtarını dairenin servis kapısının kilidine sokarak açtı ve mutfığa doğru yürüdü. “Hilda!” diye seslendi, içeri-sinin karanlık olmasına şaşırmişti biraz. “Hilda?” diye seslenerek odasına giden koridorda yürümeye başladı. Oda kapısına vurdu, “Hilda? Siparişlerini almamı istiyorsan alışveriş listeni ver.”

Hilda yine cevap vermeyince O’Hara yeniden mutfığa döndü, içeri girerken de ışıkları yaktı. Yemek odasındaki avizeyi de açtı ve kahya kadının masanın yanında yere düşmüş bedenini gördü, başından akan kan haliya damlıyordu. “Hilda! Ah, hayır!” Eğilip nabzına baktı, sonra koşarak mutfığa girdi. Telefonu kaldırarak ambulans çağırdı.

Bütün vücudu göğsünden yükselen ağrıyla patlayacak gibiydi. Joe O’Hara inleyerek duvara yaslandı, yere kaydı. Bütün dünya simsiyah kesilirken, telefonun almacı hâlâ elindeydi.

Leigh ön kapıyı anahtarıyla açtı, mantosunu dolaba astıktan sonra salona yürüdü. Duş almadan önce birkaç dakika uzanmak ve ondan sonra tiyatroya gitmek üzere hazırlanmak için doğru yatak odasına geçti.

Yatağının açılmış olduğunu odasına girerken fark etti. Sevgili Hilda, hiçbir şeyi unutmaz, diye düşündü gülümseyerek. Oyunu olduğu zamanlar öğleden sonraları şekerleme yaptığını da unutmamıştı yine. Yatağın yanından geçerken, tuvalet masasının üstündeki aynaya bir göz attı. Aynanın içinden bir kadının kendisine doğru geldiğini gördü. Kadın, Leigh’in partide giydiği kırmızı elbiseyi giymiş, yakut kolyesini takmıştı. Elinde tuttuğu ağır mermer vazoyu kaldırmış, arkasından yaklaşıyordu.

CANAN

Altmış Yedinci Bölüm

McCord, Jane Sebring'in apartmanının kapıcısına rozetini gösterdi, "Bayan Sebring'i gördünüz mü bugün?" diye sordu.

"Evet efendim, birkaç saat önce çıktı."

"Siz görmeden geri dönmüş olabilir mi?"

"Sanmam."

"Sanmam yeterli bir ifade değil," dedi McCord binanın içine girerken.

Kapıcı gibi kahverengi bir üniforma giymiş bir güvenlik görevlisi lobide, bir masada oturuyordu. McCord rozetini ona da gösterdi. "Bayan Sebring'in dairesine çıkmam gerek."

"Daire Yirmi Dört-A," dedi güvenlikçi, çabucak yerinden kalkarak asansöre kadar onlara eşlik etti, kartını sokarak kapısını açtı. "Yirmi dört A'nın anahtarını biriyle gönderin hemen," dedi McCord asansöre binerken.

Sam de onunla birlikte asansöre bindi, katları çıktıkça adrenalinin yükseldiğini hissediyordu ama dış görünüşünden bir şey belli değildi. Ama bu olayı biliyordu, daha önce de yaşamıştı. Korkunun midesinden boğazına doğru yükseldiğinin farkındaydı. Bu duyguyu da tanıyordu, dikkatini bir noktaya toplamaya çalıştı. Elini çantasından içeri soktu, dokuz milimetrelik Glock tabancasının emniyetini açtı ve elini kabzasının üstüne koydu.

McCord'un 24'ünün kapısını birkaç kez çalmasına rağmen bir cevap gelmedi. Yeniden zile basıyordu ki asansörün kapısı açıldı ve güvenlik şefi elinde anahtarlarla dışarı çıktı. "Şey, size kapıyı açmamın yanlış bir şey olmadığından eminsiniz değil mi? Kendi açımdan demek istiyorum..."

"Ben sana yalan söyler miyim?" derken McCord adamın dirseğinden tutup elini kilide doğru uzattı.

Kilit açılınca McCord adamı geriye doğru iterek kapıdan uzaklaştırdı, "Sen burada kal," diye uyardı.

McCord, ceketinin içindeki silah askılığının düğmesini açtı ve kırk kalibrelik Glock'unu eline aldı.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı McCord. "Ne yapıyorsun sen?" Gözleri Sam'in üstünde, sanki iyi giyimli genç bir kadının, pahalı süet takımlarıyla duruma daha mantıklı yaklaşmasını beklermiş gibi bakıyordu. Sam hemen anladı, sessizce yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardı, çantasından Glock'unu çıkardı ve iki elinin arasına alarak olası bir hedefe doğrulttu.

"Hazır mıyız?" dedi McCord yavaşça, kapının yan tarafına geçti, sol elini kapı tokmağına uzattı. Tam bir güvenle, hayatının onun ellerinde emniyette olduğunu bilerek Sam'e baktı.

Sam başıyla kendinden son derece emin bir 'evet' işareti yaptı, sırtını duvara iyice yaslayarak McCord'un bir hamlede kapıyı ardına kadar açmasını izledi.

İçerde sadece zifiri bir karanlık ve sessizlik vardı.

McCord, kendini ateş hattından uzak tutmaya çalışarak içeri doğru uzandı ve bir elektrik düğmesi bulmak için duvarı yokladı.

Avizeler kapının açıldığı salonu ve solundaki yemek odasını aydınlattı. Ölü ya da diri kimseler yoktu ortalarda.

Sam'e sessizce kendisini takip etmesini işaret etti McCord. Oda oda, bütün evi baştan sona aradılar. "Tiyatroda olmalı," dedi McCord silahını kılıfına koyarken. "Gidelim."

“Önce şuna bir bak,” dedi Sam. McCord’u biraz önce kontrol ettiği dolaplardan birine götürdü. Kapağını açtı, ayağının ucuyla uzun bir gece elbisesini yana çekerek, sıkıca katlanıp bağlanmış koyu yeşil bir çıkını ortaya çıkardı. “Kayıp uyku tulumu bu,” dedi McCord gergin bir sesle.

Sam aceleyle yüksek topuklu süet ayakkabılarını giymeye çalışırken McCord çoktan güvenlik şefine emirler yağdırmaya başlamıştı bile. “Lobiye in, on beş dakika orada bekle. Eğer bu arada Bayan Sebring gelirse, ona burada olduğumuzu söyleme ama hemen beni ara. Biraz sonra kapının önüne bir araba gelecek, ondan sonra sen görevinin başına dönebilirsin.”

“Tamam. Baş üstüne Teğmen,” dedi güvenlik şefi hevesle McCord’un uzattığı kartı alırken. Buna benzer durumlarla karşılaşan çoğu sade vatandaşın yaptığı gibi, şef de çekilen silahlar karşısında önce dehşete kapılmış, tehlike geçtikten sonra da olayın heyecanıyla büyülenmişti. “Dinleyin, size işinizi nasıl yapacağınızı söylemek haddim değil ama,” diye başladı asansöre doğru yürürken, “ikiniz de silahlarınızı çektiğinizde küçük bir şeyi unutmadınız mı?”

“Ne gibi?” diye sordu McCord önemsemezmiş gibi ama hem Sam hem kendisi, şefin ne diyeceğini biliyorlardı.

“Bilirsiniz işte... bunun gibi...” Yarı otomatik silahı namlusundan tutarak odanın içine savuran bir adam gibi yaptı.

“O dediğin sadece filmlerde olur.” dedi McCord hep birlikte asansöre binerlerken.

“Çok güzel görünüyor,” dedi şef silahı kastederek.

“Öyle görünsün diye yapıyorlar zaten,” diye cevap verdi Sam.

Güvenlik şefi inanamazmış gibi Sam’e baktı, Sam de gülümsedi. “Senin yaptığın hareketle odanın içine sadece bir kurşun yollayabilirsin.” Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi alçak bir sesle devam etti: “Oysa gerçek hayatta, biz silahlarımızı çektiğimiz anda zaten içeriye bir kurşun yollamışızdır.”

O sırada McCord, lobideki masada oturan güvenlik görevlisine biraz önce şefe verdiği talimatları tekrarlıyordu.

Ön kapıdan çıkarken telefonla, giriş çıkışı kontrol altına almak için gereken düzenlemeleri ayarlamıştı bile.

CANAN

Altmış Sekizinci Bölüm

Sam ve McCord telaşla kendisine doğru yürürken Jason Solomon bir sahne görevlisini azarlamakla meşguldü, onları görünce bütün öfkesini üstlerine boşalttı. “Kahretsin, siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz böyle?” diye söylenerek sahnenin ön tarafına doğru yürüdü. “Randevu almak diye bir şey duymadınız mı? En basit nezaket kuralıdır. Bu...”

“Jane Sebring nerede?” diye sertçe onun sözünü kesti McCord.

“Hangi cehennemde nereden bileyim. Herhalde evindedir.”

“Evinde değil. Biz şimdi oradan geliyoruz. Genelde saat kaç gibi burada olur?”

“Şu sıralarda burada olurdu ama bu sabah onu kovdum. Tanrım, ne gün ama! Ses sorununu halledemedik daha, oysa bir buçuk saat sonra perde açılacak.”

“Çeneni kapa ve beni dinle,” dedi McCord. “Sebring’in soyunma odası nerede?”

“Bu taraftan,” dedi Solomon, çok şaşırmış ve gücenmişti.

Sebring’in bütün eşyaları hâlâ odasındaydı ama kendisi yoktu. “Onu kovduğunuz zaman çok kızdı mı?” diye sordu Sam. “Yani, şaşırdı mı yoksa bekliyormuş gibi miydi?”

“Kızmak mı?” diye tekrarladı Solomon alaycı bir tavırla. “Çıldırılmış gibiydi. Çılgın karının tekiydi zaten,” diye ekledi.

Sam ve McCord'la birlikte koridorun sonundaki küçük ofise girdiler.

“Onu neden kovdunuz?” diye ısrarla sordu Sam. “Gayet güzel eleştiriler alıyordu.”

“Onu kovdum çünkü Leigh Manning onunla aynı sahneye adım atmayacağını söyledi. Bunun için kim Leigh'i ayıplayabilir?”

“Jane Sebring onu kovma nedeninizin Leigh Manning olduğunu biliyor mu?” diye sordu McCord sabırsızlıkla.

“Evet, elbette. Bu sabah menajerine her şeyi açıkladım telefonda. Kontratını feshetmek için pazarlığa oturmuştuk. Akbaba gibi bir herif. O-”

“Eğer onu kovduğunuzu menajerine söylediyse öfkeden çıldırdığını nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü bu sabah buraya geldi, Leigh önce Valente'nin ofisine, sonra da biraz dinlenmek için eve gitmek üzere ayrıldıktan hemen sonra.” Solomon masasının önünde durdu ve yüzünü onlara döndü. “Jane'e Leigh'in soyunma odasındaki bütün eşyalarını toplamasını söyledim ama o her şeyi olduğu gibi bırakıp fırlayıp gitti. Delirmiş gibiydi.”

“Ne zaman oldu bunlar?”

“Ne fark eder ki,” dedi Solomon ve sustu. Ama McCord masasına doğru bir adım atınca hemen masanın arkasına doğru gerileyip cevabını tamamladı. “Üçle dört arasındaydım sanırım.”

“Hemen Leigh Kendall'ı ara,” dedi McCord gözlerinde şimşekler çakararak. “Ona ulaşmak için hangi numarayı kullanıyorsan oradan ara.”

“Birazcık bekleyemez misiniz?”

McCord masanın üstüne uzandı, ahizeyi kavrayıp Jason'un burnuna doğru uzattı. “Ara!”

Solomon'un ilk aradığı numara cevap vermedi, ikincisini denedi, sonra üçüncüsünü.

“Çok garip,” dedi endişeli bir sesle telefonu kaparken. “Hiç-

biri cevap vermiyor. Ne ev telefonları ne de Leigh'in cep telefonu."

"Bugün, Valente'yi arayabileceğin bir cep telefonu numarası bıraktı mı?

"Evet, ama siz nereden biliyorsu-"

"Numarası ne?"

Solomon masanın üstünde karmakarışık bir yığın halinde duran kâğıtların arasında bir şeyler aradı. "Leigh bu numarayı kimseye vermememi söylemişti-" diye başladı ama McCord'un suratındaki son derece ciddi ve ürkütücü ifadeyi görünce numarayı yazması için Sam'e uzattı. "Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi koşarak uzaklaşan dedektiflerin arkasından. "Muhtemelen Leigh Valente ile birlikte. Ne de olsa sevgililer-"

CANAN

Altmış Dokuzuncu Bölüm

Sokağa çıkınca McCord anahtarları Sam'e vererek kendisi yolcu koltuğuna atladı. Sam arabayı çalıştırırken acil durum ışığını ve sirenini açtı. McCord da telsizi eline almış, Leigh Manning'i takip etmekle görevli arabayı arıyordu.

"Neredesiniz?" diye sordu takip arabasındaki cevap verince.

"Leigh Manning'in evinin önünde Teğmen. Saat beşten biraz önce geldi, bir süre lobide genç bir kızla konuşarak oyalandı, sonra yukarı çıktı. "

"Jane Sebring'in kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Şu film yıldızı, hani çıplak sahnelerde oynamıştı-"

"Evet, doğru," diye onun sözünü kesti McCord. "Bayan Manning yukarı çıktıktan sonra onu binaya girerken gördünüz mü?"

"Hayır, girse görürdüm. Ön kapı tamamen görüş alanım içinde."

"Eğer Sebring'i görürseniz hemen tutuklamanızı istiyorum. Silahlı ve tehlikeli."

Takip memuru uyarıyı ciddiye aldı, ama aynı zamanda eğleniyor gibiydi. "Bu durumda iki kez üstünü aramam gerekecek, bir silahı var mı diye bir de tehlikeli biri mi diye."

"Gözlerinizi açık tutun, yeter," diye uyardı McCord kısaca.

"Yeri gelmişken söyleyeyim. Bayan Manning'i, nereye gider-

se gitsin taksiyle takip eden bir adam var. Şu anda da elinde bir buket çiçek, binanın etrafında dolaşıp duruyor.”

“Hemen yakalayın. Bayan Manning’in bir tacizcisi vardı, belki o adamdır. Daha da önemlisi, eğer dışarı çıkarsa Bayan Manning’i çok yakından takip edin.”

“Baş üstüne efendim. Ama belli ki bu gece dışarı çıkmayacak. En azından arabayı o manyak şoförü kullanmayacak. Çünkü biraz önce limuzini çektiler.”

Sam’in kafasında alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Aynı duygularla McCord dişlerini sıkmış, limuzinin çekildiğini öğrendikten sonra telsizi kapatmıştı.

Sam’in McCord’la ilgilenmeye vakti yoktu, sıkışık trafikte araçlar kenara çekilerek yol veriyor, Sam büyük bir hızla, arabalara teğet geçercesine açılan boşluklardan kendine yol buluyordu.

“Shrader ve Womack’a bizimle orada buluşmalarını söyleyeceğim,” diyerek cep telefonuna uzandı McCord.

Tam ceketinin cebinden çıkarırken telefonu çaldı, siren sesini bastırmak için sesini yükseltti. Michael Valente’nin derinden gelen gergin ve öfkeli sesi, Sam’in kulaklarını çınlatacak kadar güçlüydü. “Şimdi Solomon aradı. Tiyatroya gitmiş, Jane Sebring’i aramışsınız, Leigh’e telefonla ulaşmaya çalışmışsınız. Benim telefonlarıma da cevap vermiyor. Neler oluyor?”

McCord derin bir nefes aldı, biraz tereddüt ederek, “Neredesiniz?” diye sordu.

“Kahrolası soruma cevap ver önce. Neler oluyor?”

“Şu anda Bayan Manning’in evine gidiyoruz,” diye açıkladı McCord sakin bir sesle. “Sheila Winters bu öğleden sonra ofisinde öldürüldü. Onu da, Manning’i de Jane Sebring’in öldürdüğünü sanıyoruz. Onun peşindeyiz. Solomon’un kendisini, Bayan Manning birlikte çalışmak istemediği için kovduğunu biliyor. Sebring’in sinirleri çok bozukmuş.”

“Yüce Tanrım!” diyebildi Valente. ‘Sinirleri çok bozuk’ cümlesini doğru tercüme etmiş ve McCord’un ‘çıldırılmış, hatta şiddete başvurabilir,’ demek istediğini anlamıştı. “Ben hemen Leigh’in evine doğru yola çıkıyorum. Siz neredesiniz?”

McCord anlattı. Valente, “Ben daha yakınım, siz gelmeden önce orada olurum,” dedi.

“Bu yoğun trafikte bizim kadar hızlı gidemezsiniz, ama olur da giderseniz lobide bizi bekleyin,” diye uyardı McCord.

Valente cevap vermeye bile gerek görmedi. “O’Hara yanındaydı, onun silahı var-” dedi, ümit etmek istiyordu.

“Limuzin biraz önce çekilmiş,” dedi McCord endişeyle. “Tekrar ediyorum, biz gelene kadar daireye girmeyin.” Bir saniye sonra telefonu kulağından çekti ve Shrader’ın numarasını tuşlamaya başladı. “Valente telefonu suratıma kapattı,” dedi Sam’e.

Sam başıyla onayladı. Tüpler ürperten bir sesle gaza yüklendi önce, sonra frene bastı, trafik ışıklarını çaprazlama geçtikten sonra mükemmel bir manevrayla köşeyi döndü. O sırada Shrader’ın telefona cevap vermesini bekleyen McCord takdirle gülümsedi.

“Neredesiniz?” diye sordu Shrader’a, sonra olanlar hakkında kısaca bilgi verdi. McCord konuşmasını bitirince, “Shrader’la Womack, bizden on beş dakika gerideler,” dedi.

CANAN

Yetmişinci Bölüm

Leigh bilinci yarı kapalı bir halde, kafasının içinde homurtuyla karışık çekiç sesleri ve garip uğultular, çalan telefon sesleri duyuyor ancak felç olmuş gibi hiçbir yerini kıpırdatamıyordu. Bulantı, midesinden boğazına doğru yükseliyor, zorlukla yutkunuyordu. Gözlerini açık tutmaya çalışarak duyularını düzene sokmak için odaklanacağı bir şey aradı çevresinde.

Gözkapakları açıldı ama Leigh gördüğü şeye bir anlam veremiyordu. Bütün görüş alanı iki grup krem rengiyle sınırlanmıştı; bunlardan biri düz ve yatay, diğeri dalgalı ve dikeydi.

Defalarca gözlerini kırparak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Kısa bir süre sonra iki gölgenin farklı dokularda olduğunu keşfetti. Yanağına değen yatay krem rengi sertti... halı. Dikey ve dalgalı krem rengi... kumaş... sanki... yatak örtüsünün farbelası olabilir miydi? Yerde, yatağının yanında, elleri arkasında bağlı bir halde yatıyordu. Ellerini kıpırdatmaya çalıştı, bileklerinden bağlanmıştı. Bacakları da ayak bileklerinden birbirlerine bağlıydı.

Binbir güçlkle başını kaldırdı, yüzünü öteki tarafa çevirdi, gördüğü manzara karşısında bütün duyguları uyuştı. Jane Sebring tuvalet masasının önünde oturuyordu. Üzerinde Leigh'in oyunun gala gecesi verilen partide giydiği kırmızı elbise vardı. Kadın bir şeyler mırıldanarak Leigh'in rujunu sürüyordu du-

daklarına, ama ruj son derece garip bir şekilde dudaklarından taşmış, yanaklarına bulaşmıştı. Ayaklarının dibinde, Leigh'in parça parça edilmiş elbiseleri yatıyordu.

Masanın üstünde, dirseğinin yanı başında bir silah duruyordu.

Sebring gözlerini aşağı indirdi ve tuvalet masasının üstünde asılı, çevresi ışıklı büyük aynadan Leigh'in yüzünü gördü. "Ah, uyanmışsın!" dedi. "Uyandı! Seyircim uyandı!"

Leigh gözlerini sımsıkı yumdu.

"Hayır, hayır, hayır, uyuyormuş gibi yapma sakın."

Leigh gözlerini açmadan bekledi. Tuvalet masasının önünde duran taburenin dönerken çıkarttığı sesi duydu. Sebring ayağa kalkmıştı.

"Kalk ayağa, orospu!" diye bağırdı Leigh'in kulağına. Sonra saçlarından bir tutamı eline dolayarak öfkeyle köklerinden çekti. "Böyle daha iyi," dedi, kıpkırmızı ağzı, Leigh'in dehşetten büyüyen gözleri önünde garip bir gülümsemeyle aralandı. Jane Sebring öteki elinde uzun, keskin bir makas tutuyordu.

"Seni yatağın üstüne oturtalım önce, seyircilerimin uyuklamasını istemem," dedi ve yatağa oturmasına 'yardım etmek' için Leigh'in saçlarına yapıştı yeniden. Bu arada elindeki makasla Leigh'in kolunun üst kısmını derin bir şekilde kesti ama Leigh bunu hissetmedi bile. Korku, en etkili doğal uyuşturucu, vahşi bir hızla damarlarına pompalanıyordu. Ayakları ipek eşarplarından biriyle bağlanmıştı; bileklerinde de başka bir eşarp vardı, çok sıkıyordu.

"Kanın elbisemin rengine çok uydu," dedi Sebring, Leigh'in yarasından akan kana bakarak. Parmaklarını Leigh'in yarasına bastırdı ve elindeki kanı kendi koluna sürdü.

Leigh'in vücudundaki bütün sinirler dehşetle gerilmişti ama beyni deli gibi çalışıyor, bir açıklama, bir çözüm arıyordu. Hilda ya da Joe ya da herhangi biri onu aramaya gelene kadar Jane'i

oyalamak zorundaydı. “Ne yapıyorsun Jane?” diye sordu sesinin titremesine engel olmaya çalışarak.

“Tiyatroya gitmek için hazırlanıyorum tabii,” dedi Sebring, Leigh’in yüzüne bakarak. “Çok solgun görünüyorsun, biraz ruj sürmelisin.” Hemen tuvalet masasına koştu, bir ruj alarak Leigh’e yaklaştı. Leigh yüzünü kaçırmaya çalıştı ama Sebring ona aldırış etmedi. Sıkılmış avucunun içindeki rujla Leigh’in yanına büyük bir şiddetle vurmaya başladı. Bir yandan da sıkılmış dişlerinin arasından söyleniyordu: “Biraz sonra seni küçük küçük parçalara ayıracağım. Nereden başlayacağımı işaretliyorum.”

Bir adım geri çekilip eserini inceledi, sonra yine koşarak tuvalet masasına gitti, önüne oturdu. Makas elinde, Leigh’i aynadan iyice inceledikten sonra, uzun kıvıll saçlarından bir tutam kaldırdı ve Leigh’inki gibi omuz hizasında kesti. “Logan beni seviyordu,” diye anlatmaya başladı. “O dağ kulübesini beraber bulmuştuk. Seni terk etmek istiyordu ama o deli doktoru orospu onu caydırdı.” Başını önce bir yana sonra öteki yana çevirerek bir tarafı uzun, öteki tarafı kısa yeni saç modelini dikkatle inceledi. Sanki dostça muhabbet ediyorlarmış gibi Leigh’e sordu: “Kocanın ölmeden hemen önce ne yaptığını öğrenmek ister misin?”

Bu soru Leigh’i iliklerine kadar ürpertti. Ağzına gelen safrayı güçlükle yutarak, konuşmaya zorladı kendini. “Evet.”

“Senin uyku tulumunun içinde, şöminenin karşısında, benimle sevişiyordu. Bir şişe şarapla kulübeye giderek ona sürpriz yaptım, şarabı içtik ve seviştik. Sonra-” Sebring makası yeniden eline aldı ve saçlarına doğru bir hamle daha yaptı. “-o sürünge piç benimle işinin bittiğini söyledi. Gitmem gerektiğini çünkü ‘o’nun kulübeye geleceğini söyledi.”

“Kim gelecekmış?” diye sordu Leigh titrek bir fısıltıyla.

Sebring makası bıraktı, küçük bir far kutusunun kapağını

açtı. Küçük bir fırçayı far kutusuna daldırdı, aynaya biraz daha yaklaşarak göz kapaklarından birinin üstüne yeşim renkli kalın bir çizgi çekti.

“Sheila Winters,” dedi sanki Leigh’in bunu daha önceden keşfetmesi gerekmiş gibi. “Bana öyle söyledikten sonra, beni arabasıyla anayola kadar götürüp kendi arabama bindirmeyi planlıyordu.” Yavaşça gülerек öteki göz kapağına da kalın bir çizgi çekti. “Arabada, oturduğum koltuğun altından silahını çekip ona doğrulttuğum zaman suratını görecektin.”

Bileklerindeki sıkı düğümü çözmeye uğraşırken Leigh’in vücudu şekilden şekle giriyordu. “Nereden—nerden biliyordun silahın orada olduğunu?”

“Bir keresinde bana göstermişti,” dedi Jane elindeki farı bırakıp masanın üstüne dağıttığı başka renkleri incelerken. “Benim o silahı kullanmayı bildiğim hiç aklına gelmemişti. Oysa her zaman söylediği gibi gerçekten filmlerimin sadık bir izleyicisi olsaydı, o filmlerde beni silah kullanırken görmüş olması gerekirdi. Yalancının tekiydi,” diye tısladı büyük bir nefretle.

Eşarbin düğümünü çözmenin imkânı yoktu, Leigh giderek kontrolünü kaybediyordu. Silahı tuvalet masasının üstünde ilk gördüğünde, Jane Sebring’in onu kullanabileceğine inanmamıştı... belki de inanmak istememişti. Ama şimdi inanıyordu. Omzunun üstünden sağındaki kapıya baktı. Çok geçmeden Joe ya da Hilda onu aramaya gelirlerdi, ama içlerinden biri yatak odasında bir iki adım atar atmaz Sebring onu aynadan götürdü.

“Kurtarılmayı mı bekliyorsun?” dedi Sebring aynadan Leigh’e bakarak.

Leigh hemen başka bir yere çevirdi gözlerini.

“Hiç kimse gelmeyecek,” dedi ürkütücü bir tebessümle. “İkisi de öldüler. Şişko hizmetçin de, şoförün de.”

Leigh’in gözlerinden yaşlar boşandı, tırnaklarını bileklerindeki düğüme iyice geçirdi.

“Sheila öldü mü?” diye tekrarladı Leigh, Sebring’i konuştur-
maya çalışıyordu.

“Logan ve o, hastalara şantaj yapıyorlardı.” Sebring söyledi-
ğinden çok eminmiş gibiydi.

“Bunu sana Logan mı söyledi?”

“Hayır, onu vurmadan önce Sheila kendisi söyledi. İnsanla-
rın kafasına tabancayı dayayınca bilmek istediğin her şeyi anlatı-
yorlar. Logan’la aşk yaşamadığını söyledi ama yalan söylüyordu,
canını kurtarmak için.”

“Yalan s-söylediğini nereden anladın?”

Sebring, Leigh’in sesindeki korkunun arttığını fark ederek
gülümsedi, yeşilin üstüne mavi bir far sürmek için aynaya doğ-
ru eğilirken, “Korkmaya mı başladın?” diye sordu. “Biliyorsun,
korkmalısın da. Seni de öldüreceğim. Ondan sonra da,” diye
ekledi ve makası yine eline alıp sağ tarafından bir tutam daha saç
kesti, “tiyatroya gideceğim ve senin yerini alacağım.”

“Sheila’nın Logan’la ilişkisi hakkında yalan söylediğini nere-
den anladın?” diye ısrarla sordu Leigh.

“Çünkü,” dedi Sebring yumuşak bir sesle, “Logan ilişkileri
olduğunu kabul etti. Ve sonra,” diye bitirdi sözlerini, “beynini
dağıttım.”

CANAN

Yetmiş Birinci Bölüm

Leigh Manning'in apartmanına üç blok kala McCord devriye arabasındaki polis memurunu arayarak, kendileriyle apartmanın içinde buluşmasını ve asansörlerden birini açık bekletmesini söyledi. Sam, bir boşluk bularak trafikten çıktı, sireni kapattı ve binanın önünde boş bulduğu bir yere park etti.

Onlar yan yolu koşarak geçerken siyah bir Bentley acı bir fren sesiyle durdu, Valente telaşla aşağı atladı.

Binaya hemen hemen birlikte girdiler. McCord güvenlik görevlisine ambulans çağırmasını ve lobide beklemelerini söyledi. Asansöre bindiler tam kapı kapanırken, Valente bembeyaz bir yüzle yetiştı. "Sen burada bekle!" diye emretti McCord.

"Rüyada görürsün," diyerek ayağını kapandıktan olan kapıların arasından içeri soktu. Bu arada cebinden bir anahtar çıkarmıştı.

Tartışmak yerine McCord iki güvenlik görevlisine talimat vermeyi sürdürdü, askısını açtı ve Glock'unu eline aldı. "Manning'in katında özel bir asansör girişı var, hiç kimsenin bu kata çıkmasına ya da inmesine izin vermeyin. Evde iki çalışan var, bir kadın bir erkek, ikisi de telefonlara cevap vermiyor. Biz içeri girip neler olduğunu anladıktan sonra o ikisini aramaya başlayabilirsiniz, ama sakın ayakaltında dolaşmayın."

Sonra Valente'ye döndü. "Siz dairenin planını biliyorsunuz, değil mi? Nasıl bir yer?"

“Oturma ve yemek odası giriş kapısının tam karşısında,” diye soğukkanlılıkla cevap verdi Valente. “Mutfak ve çalışanların bölümü solda. Büyük yatak odası sağda, koridorun sonunda.”

“Anahtarları bana verin,” dedi McCord itiraz kabul etmeyen bir tonla.

Valente anahtarları onun açık avcuna bırakırken bir an durdu, “Ben de sizin arkanızdan içeri gireceğim,” dedi.

Sam, McCord’un itiraz edeceğini düşünmüştü ama o da tartışmanın bir işe yaramayacağını anlamış görünüyordu. Başıyla onayladı ve ekledi: “Ayakaltında dolaşmayın.”

Valente anahtarları avucuna bıraktı.

Dairenin kapısına gelince McCord yavaşça anahtarı kilide soktu, içerden gelebilecek sesleri dinlemek için kulağını kapıya dayadı.

Sam de kulağını duvara dayamış, ayakkabılarını çıkarmış, Glock’un namlusunu havaya doğrultmuş olarak onu bekliyordu. “Hazır mısın?” diye sordu McCord yavaşça.

“Sam başıyla onayladı.

Kapı sessizce açıldı, biraz ilerde oturma odası karanlıklar içindeydi, sadece sol taraftaki yemek odasının ve mutfağın ışıkları yanıyordu.

Antre boyunca, duvara dokunarak ilerlediler. Kendilerine yol gösterecek bir ses duymayı bekliyorlardı. Sam, yemek masasının yanında yatan hizmetçi kadının cesedini fark etti, dirseğiyle dürterek McCord’a gösterdikten sonra kolunu kaldırarak kapının önünde bekleyen güvenlik görevlisine kendileri çıktuktan sonra burayı kontrol etmesini işaret etti. McCord sessizce antrenin merdivenlerini indi, yemek odası ve mutfığa bakmak için sağa yönelmişti ki, Valente onun dirseğini tuttu ve sağ tarafı işaret etti. Dairenin seslerini ve gölgelerini onlardan daha iyi tanıdığı kesindi ve sağ taraftan belli belirsiz gelen ışık dikkatini çekmişti. Sam, Valente’nin önerisini tartışmadan kabul etti ve omzunun üzerinden McCord’a başıyla bir işaret yaptı.

Sam ve McCord ona yetiştiklerinde Valente yemek odasına açılan koridoru yarılamıştı bile, hemen önüne geçtiler. Tam o sırada Sam, koridorun sonunda, soldaki bir kapıdan gelen bir kadın sesi duydu. Son derece alçak ve yumuşak bir sestti.

McCord duvara yapışarak ilerledi, yeterince yaklaşıncaya kadar oda kapısından içeriye kolaçan etti, sonra Sam ile Valente'ye Leigh'in kendisini gördüğünü işaretle anlattı. Sam, kapının tam ortasında ama biraz gerisinde pozisyon aldı, McCord içeri dalarken arkasını korumak için beklemeye başladı. Valente'nin solunda ve biraz öne doğru durduğunu görmekten çok hissediyordu ama o anda ellerinin titrememesine ve Sebring'in sesine odaklanmıştı, ateş etmesi gerektiğinde hedefin yerini ve namlunun açısını iyi hesaplamak zorundaydı.

McCord üç parmağını kaldırarak, üçe kadar saydığında yatak odasından içeri dalacaklarını işaret ettikten sonra saymaya başladı. Bir parmak... İki parmak...

"Şimdi tiyatroya gitmek zorundayım," diyerek ayağa kalkan Sebring, yatak odasındaki giysi dolabını açtı ve Leigh'in manto-larından birini sırtına geçirdi. Tuvalet masasının önünden geçerken durdu, silahı aldı ve Leigh'e doğru doğrulttu.

McCord saymayı kesti, hedeflerinin menzile dışına çıkmak üzere olduğunu fark etmişti.

Leigh bir an McCord'la göz göze gelmişti ama kendisini kurtarabileceğinden emin değildi, bu yüzden hiç olmazsa Michael'ı temize çıkarmak için son bir gayretle umutsuzca çabaladı: "Jane, lütfen," diye yalvardı titreyerek, "Logan'ı senin öldürdüğünü söyle bana yine. Tek istediğim bu senden, bunları duyarak ölmek istiyorum."

Bir an sonra o odada olacakları ve Leigh'in ne yapmak istediğini anlayınca Michael çılgına döndü. Littleton açık kapıya doğru biraz ilerleyince, Michael aradaki boşluktan fırladı, öfkeyle kükreyerek kendini yatay olarak yatağın üstüne attı. Leigh'i

yatağın üstüne devirdi ve vücudunu onunkine kalkan yaparak üstüne kapandı. Silah sesleri, bağrışmalar ve korkunç bir çığlık kulaklarında yankılandı.

McCord öteki polislere, “Temiz! Burası temiz!” diye bağırana kadar yerinden kılmıdamadı, sonra yavaşça dirseklerinin üstünde doğruldu. O sırada, içerden bir polis, “Buradaki adam ve kadında yaşam belirtileri var. Sağlık ekibine haber verdik, yoldalar!” diye seslendi.

Leigh’in başı yan tarafa devrilmişti, solgun yanağının ortasında kocaman, kırmızı bir ruj lekesi vardı. Gözleri kapalıydı ve hiç kılmıdamıyordu. Michael korkudan kısılmış bir sesle fısıldadı: “Leigh?”

Leigh’in gözleri titreyerek açıldı ve Michael’ın yüzüne odaklandı. Gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri milyonlarca minik elmas gibi titreyerek parlıyordu. Michael o kadar rahatlamıştı ki ne söyleyeceğini bilemedi. Yalnızca, onu yan tarafına çevirdi, bileklerini çözdü, sırt üstü dönmesine yardım etti ve gördüğü ilk andan beri âşık olduğu o güzelim gözlerine baktı.

Leigh onun üzüntüden harap olmuş yüzüne baktı, kollarını boynuna doladı, ensesindeki saçları okşayarak, “”Merhaba!” diye fısıldadı gözyaşları içinde. “Günün nasıl geçti?”

Michael alnını onunkine dayadı, omuzları kahkahadan titreyerek, gözleri mutluluk yaşlarıyla dolu, “Her zamanki gibi,” dedi. Yeniden konuşabilmesi için birkaç saniye beklemesi gerekti. “Ama şu anda harika görünüyor.”

Sam kapının yanında, silahı elinden gevşekçe sarkarak duvara yaslanmış, Sebring’in cesedine bakmamaya çalışarak öylece duruyordu. Cesetlere bakmak, katilleri avlamak işiydi onun. Yaptığı şey görevinin bir parçasıydı... ama, Tanrı da biliyordu ya, bir can aldığını bilmek tamamen farklı bir duyguydu. McCord odaya kapının yan tarafından girmek zorundaydı, ama Sam hedefin tam karşısındaydı ve Sebring ateş ettiği an tek ve son şansını kullanmıştı.

Sağ tarafta McCord yaşam belirtisi var mı diye Sebring'in cesedini kontrol etmeyi bitirince, "Bayan Sebring bir daha hiçbir yerde, hiçbir şey yapamayacak," dedi sakın bir sesle. "İyi atıştı Sam."

"Iskalamak mümkün değildi," dedi Sam ciddi bir sesle. Gözlerini McCord'a doğru kaldırarak devam etti: "Sadece iki metre uzağımdaydı."

McCord onun gözlerindeki yaralı ifadeyi anlamıştı. Elini uzatarak ensesinden tuttu, yüzünü göğsüne yasladı, sıkıca sarıldı. "Böyle bir durumda söylenecek en içten ve en teselli edici tek bir cümle biliyorum," diye fısıldadı.

"Neymiş o?"

"Onun yerinde ben olabilirdim!"

Sam hafifçe gülümsedi.

"İlk seferinde herkes aynı şeyleri hisseder," diye ekledi McCord sıkıntıyla. "Şansın varsa bu son olur."

Tam o sırada Shrader içeri girdi ve gördüğü manzara karşısında dondu kaldı. "Arkadaşlar, silahlı çatışma mı yoksa toplu seks mi yapıyorsunuz burada?" diye sordu. Bakışları Leigh'in bağlı bilekleriyle McCord'un Sam'in beline sarılmış kolu arasında gidip geliyordu. "Kölelik, seks ve mazoşizme dair bir sürü kanıt var da kurbanı göremiyorum. Buralarda yatan bir kurbanı rastladınız mı?"

"Orada," diye başıyla işaret etti McCord yumuşak bir sesle.

Shrader onun sesinin tonundan bir şeyler olduğunu anladı ve hemen arkasından, kurbanı öldüren kurşunun Sam'in tabancasından çıktığını tahmin etti. Köşede yerde yatan Sebring'in cesedine yaklaştı, kurbanın yüzünü görünce hafif bir ısıklık çaldı. "Vay canına! Saçları kötü günündeymiş."

Sonra tek başına bir kenarda duran Sam'e doğru yürüdü. Hissettiklerini anladığını belirtmek ve onu rahatlatmak için bildiği tek yolu denedi; omzunu hafifçe okşadı. "Dinle Littleton,

aslında ona büyük bir iyilik yaptın. Böyle bir saç kesimiyle yaşamak istemezdi zaten.”

Sam hafifçe gülümseyince, Michael Valente’nin Leigh’in ayak bileklerini çözmeye uğraştığı yatağa yöneldi. “İyi akşamlar Bay Valente,” dedi nezaketle. “İyi akşamlar Bayan Manning.”

Valente onu duymazlıktan geldi ama Leigh, Michael adına ilerde polisle iyi ilişkiler içinde bulunmak endişesiyle cevap verdi: “İyi akşamlar Dedektif Shrader, nasılsınız?”

“Oldukça iyi sayılırım. Size iyi bir haberim var. Aşağıdaki çocuklar tacizcinizi yakalamışlar. Tedaviye gitmeyi gönüllü olarak kabul etti. Yine de onu serbest bırakmadan önce sorguya alacağız.”

Olay yerinde gördüklerini yeterli bulan Shrader, elleri ceplerinde kapıya doğru yürümeye başladı, sonra arkaya doğru eğildi. “Bu arada, şoförünüzün yarası derin değil ama kalp krizi geçiriyor. Ambulanstaki doktorlar hafif bir kriz olduğunu, çabuk toparlanacağını söylediler. Hizmetçiniz de ciddi bir darbe almış, epey kan kaybetmiş ama hastaneye giderken kan vermeye başlamışlardı bile.”

Leigh yataktan aşağı indi, sendeleyerek ayakta durmaya çalıştı, Jane Sebring’in cesedine bakmamaya özen göstererek, “Ben de onlarla hastaneye gideceğim,” dedi Michael’a.

“Elbette gideceksin,” dedi Michael omuzlarına sarılıp onu kapıya doğru götürürken. “Hazır oraya gitmişken birkaç da röntgen çektireceğiz.”

“Hamile olma ihtimali olan kadınların röntgen konusunda çok dikkatli olması gerek.” dedi Leigh, Michael’a.

Michael sırtarak başını salladı, “Bunu bilmek için daha çok erken değil mi?”

“Başka kadınlar için erken olabilir ama benim için değil.”

“Neden?”

Leigh başını sallayarak gülümsedi, “Çünkü sen -sensin.”

“Bu durumda,” dedi Michael bir saniye düşündükten sonra. “Düğün tarihini biraz öne almamız gerekecek.”

“Konuyu hemen buraya getireceğini bilmeliydim,” dedi Leigh tatlı tatlı gülerken.

Michael onu durdurdu, kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı, çenesini başına dayadı, bambaşka şeyler düşünüyordu. Leigh, Sebring’in kendisini öldürmeye hazırlandığı anda bile onu Logan’ı öldürdüğünü itiraf etmeye zorlamıştı. Michael’ın sesi duyduğu sevgi ve şefkatten boğuklaşmıştı, “Sen benim kalbimin ta içindesin, Seni seviyorum.”

G.A.N.A.N

Yetmiş İkinci Bölüm

Oturma odasında Olay Yeri İnceleme ekibinin gelmesini beklerken McCord, Shrader ve Womack'a bir saat önce olanları anlatıyordu. Dairenin kapısı açıktı, içerde ve antrede bir sürü polis dolaşıyordu, bu yüzden alçak sesle konuşuyordu ama Sam yazmak zorunda olduğu rapor için notlar alarak oturduğu koltuktan rahatlıkla onu duyabiliyordu.

Bir cümlemin ortasında McCord birden durdu, Sam başını kaldırıp baktığında, ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardığını gördü. Telefon titreşimdeydi, arayanın kim olduğuna baktı bir an sabırsızlıkla, bir süre sonra yavaş sesle küfrederek, Sam'in dizinin dibindeki sehpa duran televizyonun uzak-tan kumandasına uzandı. Kanalları karıştırırken, başını oturma odasının pencerelerine doğru uzatarak Shrader'a sordu: "Sokak buradan nasıl görünüyor?"

Shrader pencereye yürüdü, aşağı baktı. "Hayvanat bahçesi gibi görünüyor," diye cevapladı. "Ambulanslar, polis arabaları ve onlarca-

"-naklen yayın aracı," diye tamamladı McCord tiksintiyle. "Hikâyeyi çoktan öğrenmiş olmalılar, Trumanti onun için aramış." Bunları söylerken ekrana gelen televizyon kanalı yayın akışını kesti ve bir sunucu anonsuna başladı. "Logan Manning cinayetinde yeni bilgilere ulaşıldı. Muhabirimiz Jeff

Corbitt olay yerinden, Beşinci Cadde’de bir zamanlar Logan Manning’in oyuncu eşi Leigh Kendall’la oturduğu apartmanın önünden bildiriyor. Biraz önce buradan birkaç ambulans ayrıldı. Jeff, neler oluyor orada?”

“Burada korkunç bir kargaşa var,” diye cevap verdi ekrandaki haberci, binanın önünde, elinde mikrofonuyla duruyordu. “Polis, lobiye ve kaldırımları güvenlik çemberine aldı. Bir dakika önce üç ambulans binadan ayrılarak hastaneye doğru yola çıktılar. Cadde acil durum araçlarıyla dolu. Michael Valente de buradaydı, kendisi ambulanslardan birine binerek gitti.”

“Valente polis gözetiminde miydi?”

“Hayır. Bayan Manning’le aynı ambulansa bindiler. Görünüşe bakılırsa Valente, NYPT’nın ağından yine kurtulmuşa benziyor. Oysa bu kez davaya Mitchell McCord bakıyordu. Kendisinin şu anda yukarda olduğu bildirildi.”

Haber spikeri, Valente’nin serbest kalmış olmasına çok şaşırmış ve üzülmüş gibiydi.

“Şimdi aldığımız bir habere göre Emniyet Müdürü Trumanti, az sonra resmi bir basın açıklaması yapacakmış.”

Haberler bitmeden Sam’in telefonu çalmaya başladı, arkasından Shrader ve Womack’inkiler de çaldı.

“Telefonlarınızı açmayın,” dedi McCord, Shrader cevap vermeye hazırlanırken.

Shrader hemen elini çekti ama biraz endişeli görünüyordu. “Beni arayan Yüzbaşı Holland’dı.”

“Beni de,” dedi Womack.

O sırada Sam’in telefonu ikinci kez titredi, “Benimki de,” dedi genç kadın.

“Seni ilk arayan kimdi?” diye sordu McCord.

“Üvey babam,” dedi Sam bıkkın bir tavırla telefona bakarken.

“Birkaç dakika sonra senin yerine onu ben arayım,” dedi

McCord. “Ondan önemli bir telefon numarası almam gerekiyor.” Telefonu almak için elini Sam’e uzattı. Sam ayağa kalkıp telefonunu Mack’e verdi. Mack üçüne hitaben, sert ve emredici bir tonla konuştu: “Bu gece hiçbirinizin bu davayla ilgili herhangi bir soruya cevap vermesini istemiyorum. Şimdi Belediye Başkanı Edelman’ı arayıp bu akşamki basın konferansını kendisinin düzenlemesi ve Trumanti’yi bu işe karıştırmaması için ikna etmeye çalışacağımı. Edelman ne söylerse söylesin, ben aşağıda basına kısa bir açıklama yaparak Valente’nin Manning cinayetiyle hiçbir ilgisi olmadığını anlatacağım. Bu belki Trumanti’yi, kendi yandaş basınına Valente’nin üstüne salmaktan ve onu cinayetle suçlamaktan vazgeçirir.”

Sam hemen Mack’in üvey babasından almak istediği telefon numarasının Edelman’a ait olduğunu anladı. Bu konuşmayı, Shrader ve Womack’ın gözleri önünde kendisi de yapabiliyordu ama Mac ekibini bu olayın dışında tutmaya kesin kararlıydı. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak düşündüklerini açıkladı. “Şu andan itibaren bu olayda ben tek başımayım. Üçünüzün de bu konuyla ilişkisi bitmiştir. Yarın raporlarınızı yazın, sadece ana gerçekleri belirtin, kendi mantık ve yorumlarınızdan asla söz etmeyin. Bütün hareketlerinizi ben yönettim, sorumlu benim. Herhangi bir şeyi neden yaptığınızı soracak olurlarsa, beni suçlayın.”

“Tanrı aşkına, neden sizi suçlayacakmışız?” diye itiraz etti Shrader. “Biz her şeyi kitabına uygun olarak yaptık, davayı çözdük. Sam devleti, Manning’i öldüren o deli kadını yargılamak ve yedirip içirmek için bir servet harcamaktan kurtardı.”

Televizyon kanalı, aynı haberi vermek için yine programa ara verdi. McCord uzaktan kumandayı alıp kapama düğmesine bastı. Başını arkaya doğru atıp, sözlerini dikkatle seçerek konuşmaya başladı yine. “Manning cinayeti soruşturması sırasında, kişisel olarak doğruluğu tartışılmaz bir kanıt ele geçirdim. Bu

kanıt NYPT mensuplarını, Michael Valente'ye uzun süredir, oldukça etkili, intikam amacıyla yasadışı yollardan düzenlenen suçlamalar yöneltmekle suçluyor.”

Arkadaşlarına baktı, ve açık açık, “Bu kanıtı bu akşam belediye başkanına vermeye niyetliyim. Eğer başkan bunu ciddiye almazsa -kamuoyuna açıklamazsa- ben kendim açıklayacağım,” dedi.

Shrader ve Womack bakiştılar, sonra Shrader ikisinin adına konuştu: “Teşkilatın kirli çamaşırlarının halkın gözü önüne serilmesini görmekten hoşlanmam Teğmen. Neden bu sorunu bölümün kendi içinde halletmesine izin vermiyorsunuz?” Konuyu ‘iç işleri bölümüne’ havale edin ya da...”

“Böyle bir seçenek yok!” dedi McCord sertçe. “Valente kamuoyunda, teşkilatın yüksek rütbeli bir üyesi ve bazı yandaşları tarafından on yıllardır suçlu olarak lanse edildi. Eğer bir vatandaş, kasıtlı olarak teşkilatın boy hedefi haline getirilmişse, olay ‘bölümün iç işleri’ olmaktan çıkmıştır artık—en azından benim için. Ben birazcık toplumsal adalet istiyorum, sonra da birazcık intikam istiyorum. Valente bunların ikisini de hak ediyor.”

“O yüksek rütbeli kim?” diye sordu Womack.

“Trumanti,” diye cevap verdi McCord kısa bir duraklamadan sonra.

“Kahretsin!” Womack nefesini koyverdi. “Bunu söylemenizden korkuyordum ben de.”

Womack'ın bu tepkisiyle Mack'in daha da bilendiğini fark etti Sam. Omuzlarını silkerek devam etti. “Belediye Başkanı Edelman, Trumanti'yi kendi yerine emniyet müdürü olarak getirdi, bu yüzden, politik olarak ona bir şey borçlu değil. Ancak ben kendisine bildiklerimi telefonda anlatınca, yeni belediye başkanımız muhtemelen NYPT'nin bir skandala karışmasını istemeyecektir. Trumanti'nin davranışını, polis teşkilatının kendi içinde halletmesi gereken bir iç mesele olarak kabul edecek-

tir. Hemen Trumanti'nin istifasını isteyeceğinden eminim ama bu bana yetmez!"

Nefes almak için durakladığında Womack araya girdi. "Sahi, ne istiyorsunuz?"

Sorunun cevabını biliyor olması gerekirmiş gibi baktı McCord. "Trumanti'nin ve bilerek bu çılgın ve kindar piçle işbirliği yapan herkesin bütün pisliklerinin ortaya dökülmesini, ne mal olduklarını herkesin anlamasını istiyorum."

"Trumanti tam olarak ne yapmış?"

"Bunu bilmenize gerek yok." McCord sustu, Sam'i Shader ve Womack'la bırakarak ekibin şefiyle konuşmak için uzaklaştı.

"Hadi Littleton, anlat bakalım," dedi Shrader. "Yaptığın her şeyi bilmek hakkımız. Ayrıca neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeye de hakkımız var."

Sam bir süre durakladı, pencereden dışarı, şehrin göz kırpmaya başlayan ışıklarına baktı.

McCord'un ayrıntıları vermeyerek Shrader ve Womack'ı korumaya çalışmasını anlıyordu. Ama aynı zamanda, onların da bazı şeyleri bilmeye hakkı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir tek şey kafasını kurcalıyordu:

Her şeyi anlatma kararını, Shrader ve Womack'ın haklı olduklarını düşündüğü için mi, yoksa onların McCord'un gerçeği kamuoyuna açıklama kararını, sadakatsizlik, meslek etiğine aykırı ve şımarıklık olarak algılamalarına gönlü razı olmadığı için mi aldığından emin değildi. Mack kendisine ayrıntıları açıklamamasını özel olarak emretmediğine göre, her şeyi anlatabilirdi. Shrader ve Womack'a kısaca, Valente'nin adam öldürme olayında nasıl haksız yere mahkûm edildiğini ve Trumanti'nin daha sonra Valente'ye kurduğu tuzakları olduğu gibi anlattı. Sözlerini bitirdiğinde ikisi de çok şaşırılmış ve sinirlenmişlerdi.

Ne yazık ki o sırada Mack döndü ve Shrader ve Womack'ın yüzlerine bakar bakmaz her şeyi bildiklerini anladı, bakışlarını

doğrudan Sam'e çevirdi. "Anlattın, değil mi?" diye sordu. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu.

Sam içinden bu aşağılayıcı ifadeden çekinse bile tereddüt etmeden başıyla onayladı. "Neden böyle davrandığını bilmek onların da hakkı."

Cevap vermek yerine sert bakışlarla üçünü birden bir süre süzdü. "Şimdi hepiniz bütün ayrıntıları biliyorsunuz, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Biraz önce söylediklerim aynen geçerli. Sizin bağlılığınıza ihtiyacım yok, istemiyorum da. İstedğim tek şey, savaş başladığında ortalıkta olmamanız. Yarından itibaren hepinizin işlerinizin başına dönmenizi, benim, bu dava ve bu davayla ilgili her şey hakkındaki düşüncelerinizi kesinlikle kendinize saklamanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Shrader gönülsüzce onayladı, Womack da. Sonra Mack'in delici bakışları Sam'e döndü. "Şimdi söylediklerim bir emirdi. Sakın bir rica olarak algılamayın!" diye uyardı Sam'i dişlerini sıkarak.

Sam bu emirlere uymayı aklından bile geçirmiyordu. İşi ile Mack'e olan bağlılığı arasında bir seçim yapması gerektiğinde ne yapacağına çoktan karar vermişti. İşi, mesleğinin etik kurallarından daha önemli olamazdı. İnandığı ilkeler uğruna, sahip olduğu ve olacağı her şeyi riske atmaya hazırlanan bu adama aşıktı ve o her şeyden önemliydi.

"Merak etmeyin, unutmam," dedi yavaşça.

Mack başını sallarken Sam'in emirlerini anladığını ve onlara uyacağını sanıyordu. "Şimdi belediye başkanına telefon etmeye gidiyorum. Siz üçünüz buradan çıkınca basına hiçbir yorum yapmayın."

Mutfağa gitti. Öteki üçü on dakika kadar oyalandılar ama ne Mack'i görebildiler ne de konuştuklarını duyabildiler. Sonunda Shrader, "Bana öyle geliyor ki Mack sahiden bizim gitmemizi istiyor," dedi.

Sam'e de öyle geliyordu ama biraz daha kalıp Edelman'ın ne söylediğini öğrenmek istiyordu.

"Hadi, Littleton, Başkana ulaşması saatler sürebilir," dedi Womack, antrede duraklayıp mutfağın açık kapısından içeriye görmeye çalışan Sam'e. "Zaten sana yeteri kadar kızdı, bir de devriye görevine geri göndermeden bir an önce buradan çıkalım, hadi."

"Çok kızgın olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Sam huzursuzca. Kapının önünde durup gri süet ayakkabılarını giydi. Asansörün önünde bekleyen polis memurlarından biri dirseğiyle arkadaşını dürterek Sam'in bacaklarını işaret etti.

Womack, Sam'i izliyordu ama akıllı hâlâ Mack'in davranışındaydı. "Bence çok kızgındı. Yakanı bu kadar kolay kurtarmayı da, bu geceki çatışmada hayatını kurtarmış olmana borçlusun."

"Hiç de değil," diye tartışmayı sürdürdü Shrader asansöre binerlerken. "Öyle abarttığın kadar kızmamıştı, sadece akıllı başka yerdeydi. McCord bir yük treni gibi şimdi. Dağdan aşağı son hızla inen, frenleri tutmayan bir yük treni gibi. Littleton raylara biraz fazla yaklaştı bir an, o kadar."

Sam, bir tarafında Shrader, öteki tarafında Womack'la birlikte binanın dışına çıktı. Kapının önünde bağrışan gazeteciler ve patlayan flaşların arasından kendilerine omuzlarıyla yol açmaya çalışarak ilerlediler.

Mack ister kızsın ister kızmasın, Sam burada kalıp onun basınla konuşmasını izlemek istiyordu. En çok da gölgelerin arasına gizlenip sessizce onu desteklemek istiyordu. Ama 'çok kızmış da olsa, 'aklı başka yerde de olsa, bu kez onun talimatlarını dinleyip eve gitmeye karar verdi. Nasıl olsa yaptıklarını televizyonda izleyebilirdi.

CANAN

Yetmiş Üçüncü Bölüm

Annesinin Noel hediyesi olarak verdiği açık mavi, yakası saten sabahlığının içinde kanepeye kıvrılmış, ıslak saçlarını kurularken Sam, Mack'in apartmanın önünde yaptığı basın açıklamasının ve arkasından Belediye Başkanı Edelman'ın verdiği demecin kasetini kim bilir kaçınıcı kez izliyordu.

Mack, başkan Valente'nin suçsuzluğuna iyice ikna etmiş olmalıydı ki başkan hemen Trumanti'yi gözden çıkarmıştı. Gülmüyerek Edelman'ın sözlerini yeniden dinledi: "Logan Manning cinayeti soruşturması, bu gece maalesef arzu edilmeyen bir biçimde sona ermiştir. Teğmen Mitchell McCord ve ekibi, Jane Sebring'i Leigh Manning'i, kendi evinde, kendi yatak odasında öldürmek üzereyken yakalamışlardır," diyordu Edelman. "Bayan Sebring, içeri giren polislere ateş etmeden önce Logan Manning'i kendisinin öldürdüğünü itiraf etti. Bu öğleden sonra cesedi muayenehanesinde bulunan psikiyatr Sheila Winters'ı da öldürdüğünü açıkladı. Polislerin verdiği ifadeye göre Sebring, kendi başlattığı silahlı çatışmada aldığı bir kurşunla olay yerinde can vermiştir."

Bu kısa açıklamanın ardından Edelman'ın cevap verdiği ilk ve tek soru, Michael Valente'nin bu olayla ilgisi hakkındaydı. Başkan soruya kesin bir ifadeyle cevap verdi: "Michael Valente'nin Manning cinayetiyle kesinlikle bir ilgisi yoktur! Aksine

McCord ve ekibine soruşturma sırasında büyük yardımları dokunmuştur, ayrıca bu gece çatışma anında, kendi hayatını tehlikeye atarak Bayan Manning'in hayatını kurtarmıştır.

"Yarın sabah, ofisimde şimdiye kadar NYPT tarafından Michael Valente aleyhine açılmış bütün davalar geniş kapsamlı bir incelemeye tabi tutulacaktır. Teğmen McCord'dan bu soruşturmayı yürüten ekibin başına geçmesini rica ettim, cevabını bekliyorum. Bu arada Emniyet Müdürü Trumanti'den vakit geçirmeden hemen istifa etmesini istedim.

"Bütün soruşturmalar sonuçlanıncaya kadar ben ve teşkilatım bu konuda hiçbir açıklama yapmayacağız. Sırası gelmişken belirtmek isterim ki, Michael Valente, -şu anda elimde bulunan bilgilere dayanarak söylüyorum- 'adalet' adına yıllardır kendisine yapılan haksızlıklardan dolayı büyük bir özrü hak etmektedir. Ben belediye başkanlığı için adaylığımı koyarken, New Yorklu hemşerilerime, gücün ve imtiyazın, her kademedeki polis yetkilileri tarafından kötüye kullanılmasına asla izin veremeyeceğime dair bir söz vermiştim, işte bu gece bu sözümü yerine getiriyorum."

Sam, 'başa sar' düğmesine bastı, kaseti başa sardı, sonra Mack'ın, Manning'in apartmanının önünde basın mensuplarına, Edelman'inkinden daha kısa ve daha belirgin cümlelerle yaptığı açıklamayı izlemeye başladı.

"Jane Sebring bu gece, Manning'lerin evinde Bayan Leigh Manning'i öldürmeye teşebbüs ettiği sırada vurularak öldürülmüştür. Ölmeden önce Bayan Sebring, Logan Manning ve Sheila Winters cinayetlerini kendisinin işlediğini itiraf etmiştir. Bayan Manning'in iki çalışanı daha şanslıydılar. Joseph O'Hara ve Hilda Brunner az önce hastaneye kaldırıldılar, kısa sürede tamamen iyileşeceklerini umuyoruz."

Mack, heyecanlı gazetecilerin tamamen susmalarını beklemek için durdu, sonra devam etti. "Soruşturmalarımız sıra-

sında gördük ki Michael Valente haksız yere hedef gösterilmiş ve kendisine birinci derecede zanlı olarak muamele edilmiştir. Oysa kendisi soruşturmalarımız boyunca bize yardımcı olmuş, bu gece, kendi hayatı pahasına Bayan Manning'in ve bu arada silahlı çatışmaya katılan bizlerin de hayatını kurtarmıştır. Sanıyorum belediye başkanımız, en kısa zamanda Michael Valente ile ilgili bir bildiri yayımlayacaktır. Bu arada ben, Michael Valente'ye yardımları için minnetlerimi ve gösterdiği inanılmaz sabır için hayranlıklarımı sunuyorum." Sözlerini bitirince etrafını saran kalabalığa göz gezdirdi ve "Sadece üç soru için vaktim var," dedi.

"Teğmen McCord," diye seslendi bir gazeteci. "Michael Valente'nin Logan Manning cinayeti ile ilgili olarak hiç suçlanmaması gerektiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Sam, Mack'in verdiği çabuk ve zekice cevabı karşısında kırdı. Cevap vermek yerine Mack insanlara baktı ve " 'Akıllıca' bir sorusu olan var mı?" diye sordu.

"Michael Valente'nin Manning'in öldürülmesiyle tam olarak ne ilgisi vardı?" diye bağırdı bir başka gazeteci.

"Aranızda 'akıllıca' sözcüğünün anlamını bilen biri yok mu? Son soru," diye uyardı McCord.

"Teğmen McCord," dedi bir kadın sesi. "Michael Valente ile Leigh Manning arasında şu anda sürmekte olan ilişki konusunda yorum yapmak ister misiniz?"

Mack dalga geçerek sırtı, "Niye böyle bir şey yapmak isteyeyim ki, bana bunun için bir tek sebep gösterebilir misiniz?"

Bunları söyledikten sonra Mack mikrofonlardan uzaklaştı, geniş omuzlarıyla kendine bir yol açarak gazeteciler, fotoğrafçılar ve meraklı seyircilerin oluşturduğu kalabalığın arasına daldı.

Sam yeniden, 'başa sar' düğmesine bastı, bu son olayın Mack'in aptallara tahammülü olmadığını bir kez daha kanıtladığını düşünüyordu. Acaba Mack, aslarına -mesela Sam'e- karşı da

aynı derecede hoşgörüsüz ve bağışlamaz olabilir miydi? Sonuçta bu gece, Shrader ve Womack'a, Trumanti-Valente sorununun ayrıntılarını anlatarak bile bile talimatlarına uymamıştı.

Kapının zili çaldığında hâlâ aynı şeyleri düşünüyordu. Kapıya doğru koşarken gelenin Mack olduğunu biliyordu. Çünkü kapıcı, rozetini göstermeyen hiç kimseyi yukarı bırakmıyor, kim olursa olsun, önce Sam'e telefonla haber vermekte ısrar ediyordu.

Sam üzerinde sadece sabahlığı olduğunu unutarak aceleyle gözetleme deliğinden baktı ve kapıyı ardına kadar açtı.

Mack, sağ elini kapının pervazına dayanmış, yüzünde bilmece gibi bir ifadeyle karşısında duruyordu. "Kapıyı açmadan kim olduğunu sormaz mısın hiç?"

"Sen olduğunu biliyordum," diye açıkladı Sam.

"İyi, yoksa her gelene kapıyı bu kılıkta açtığını düşünmek bile istemem..." Mack'in bakışları, Sam'in saten kumaşın altından görünen çıplak tenine kilitlenmişti.

Sam farkında olmadan sabahlığının yakalarını göğüslerinin üzerine doğru çekip belindeki kuşağı sıkıştırdı. "Bu bir sabahlık," dedi hemen savunmaya geçerek, aynı anda da kendini çok aptal hissetti. Sonra kendi saçmalığına gülerek bir adım geri çekildi ve "İçeri gelmek istemez misin?" diye sordu, Mack'in kabul edeceğinden emindi.

"Hayır," dedi Mack.

Sam şaşırmıştı. "Neden geldin öyleyse?"

Mack pervaza dayadığı elini aşağı indirdi, avcunda Sam'in cep telefonunu tutuyordu. "Bunu vermeye gelmiştim," dedi sıradan bir sesle. "Hem de bu gece olanlardan sonra nasıl olduğunu merak ettim."

Sam, onun Jane Sebring'e olanlardan mı yoksa Womack ve Shrader'a Trumanti olayını anlattıktan sonra kendisine söylediklerinden mi bahsettiğini anlayamamıştı. Sessizce onu ince-

lerken düşünüyordu; neden erkekler hakkında bütün bilgileri Mack söz konusu olduğunda hiçbir işe yaramıyordu? Manning davası sona ermişti, bu durumda birlikteliklerine başlayabilirlerdi ama Mack sanki bu konuyu bir kez daha düşünmek istiyor gibiydi, ya da yaptıkları için hâlâ kızgındı. Ya da, sadece, inanılmaz uzun ve stresli bir günden sonra çok yorgundu. Gerekçesi ne olursa olsun, Sam o an için en uygun bulduğu cevabı verdi. “Ben iyiyim,” dedi cep telefonunu onun elinden alırken. Sonra konuşmayı sürdürmek için son bir deneme daha yaptı: “Senin konuşmanı ve Başkanın demecini televizyondan izledim,” dedi gülümseyerek ve yumuşak bir tonla. “Belediyeye olan savaşını kazanmış görünüyorsun.”

Mack başıyla onayladı, gözleri Sam’in omuzlarına dökülen parlak saçlarındaydı. Bir adım geri çekildi, “Öyle görünüyor,” dedi.

Sam mantığını dinleyerek, bu ne yapacağı belli olmayan erkeği bir an önce gönderip ona karşı duyduğu aşka boş vermeye karar verdi. Bu yüzden de kendi sesini duyunca çok şaşırdı. “Shrader ve Womack’a Trumanti’nin yaptıklarını anlattığım için hâlâ kızgın mısın bana?” diyordu.

“Kızmıştım,” diye cevap verdi Mack. “Ama o zaman.”

Ve olanlar oldu. Sam kolay kolay sinirlenmezdi, kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslandı, “Bu durumda Mack, bu ilişkiye hiç başlamasak daha iyi olacak. Çünkü benim hakkımda bilmediğin şeyler var,” dedi.

“Neymiş onlar?”

“Benim bir beynim var,” diye açıkladı Sam. “Her sabah uyandığımda o da uyanıyor ve çalışmaya başlıyor. Neden olduğunu bilmiyorum ama öyle yapıyor işte. Bana, Shrader ve Womack’a Trumanti hakkında bir şey söylemememi özellikle emretmediğine göre beynim bu gece, -doğru ya da yanlış- böyle yapmanın doğru olduğuna karar verdi. Özür dilerim.” Sam birden kendini kötü hissetti, evine girip saklanmak geldi içinden.

“Gerçekten çok üzgünüm. Geldiğin ve bunu getirdiğin için teşekkür ederim.”

Elindeki cep telefonunu gösterdi ve üzgün olmadığı kanıtlamak için gülümsedi, sonra yavaşça içeri girdi ve kapıyı kapatmaya yellendi.

Mack kapının kapanmasını eliyle engelledi. “İzin verirsen sana bir soru soracağım. Aslında iki soru soracağım. Birincisi, içeri girmediğim için bana kızmış olabilir misin?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Sam.

“Güzel,” diye karşılık verdi Mack. “Çünkü ben canımı dişime takıp dün seninle yaptığım anlaşmaya sadık kalmaya uğraşıyorum. Benimle birlikte olmayı isteyip istemediğine karar verebilmen için Manning davası bitene kadar beklemeyi önermiştim, ama o zaman bu kadar çabuk biteceğini düşünmemiştim. Ben bu konuda kafa patlatırken ve dün gece aramızda olanlardan sonra kalkıp, ‘hiç başlamasak daha iyi olacak’ demen ya en hafif deyiimiyle kalpsizlik ya da son kararın demek. Hangisi?”

Sam birden çılınca kahkahalar atarak gülmek istedi, çünkü olayların kontrolünü kaybetmişti.

“Cevabını bekliyorum Sam,”

“Bu durumda,” diye yanıtladı Sam, “kalpsizliği seçiyorum.”

Mack biraz rahatlamış gibiydi. “Bunu bir daha yapma,” diye uyardı Sam’i.

“Bana emir verme Teğmen!” diye yapıştırdı cevabı Sam. “Kişisel konularda bana emir verme. İki sorun olduğunu söylemiştin, ikincisi ne?”

“O sabahlığın altında çıplak mısın?”

Sam gözlerini Mack’e dikmiş, her zamankinden daha çok eğleniyormuş gibi bakıyordu. “Evet. Ama ne fark eder ki?”

Mack başını salladı ve geri adım attı: “Bana böyle sorduğuna inanmıyorum. Dün gece zorlayıcı bir durumla karşılaştım, dolaylı olarak durmak zorundaydım, olayları güç bela kontrol altına

alabildim. Ama bu gece, o nedenlerin hiçbirisi kalmadı, sadece yaptığımız anlaşma var ve ben ona sadık kalmak istiyorum. Bizim hakkınızda karar vermek için istediğin kadar düşünebilirsin Sam, ancak kesin kararını verdiğin zaman beni içeri davet edebilirsin.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Sam soğuk bir sesle. “Yoksa başka emirlerin var mı?”

“Bir tane var. Bir dahaki sefere, ancak gece de kalmamı istediğinden emin olduğunda beni üzerinde sabahlıkla içeri davet et.” Mack’in bakışları önce Sam’in dudaklarında dolaştı, sonra sabahlığının yakasından görünen göğüs çatalına indi, sonra da Sam’in gözlerine kilitlendi. “Ben şimdi eve gidiyorum, hazır arabayı kullanacak gücüm kalmışken,” dedi.

Sam en sonunda onun ne dediğini ve ne yaptığını anlayabilmişti. Onun bakışı da en az Mack’inki kadar sıcak ve özel ve en az onunki kadar kararlıydı. “İyi geceler,” dedi yumuşacık bir sesle, gülmesini engellemek için alt dudağını ısırıyordu. “Kararımı verdiğim ve seni içeri davet etmeye hazır olduğum zaman sana haber vereceğim,” diyerek kapıyı yavaşça kapadı.

Sam elindeki cep telefonuna Mack’in numarasını tuşladı ama ‘ara’ düğmesine basmadan bekledi. Bir dakikadan fazla... Mack’in asansöre binip lobiye inmesine yetecek kadar bekledi, sonra ‘ara’ tuşuna bastı.

Mack anında cevap verdi, derinden gelen sesi hafif pürüzlü ve profesyonelceydi: “McCord.”

“Mack?”

“Evet?”

“Ben kararımı verdim.”

“Kapıyı aç.”

Sam kapıyı açtı, şaşkınlıkla bir adım geriledi. Mack, biraz önce kapıyı açtığı zamanki gibi duruyordu -eli pervazda, ancak bu kez elinde kendi cep telefonunu tutuyordu. Gülmüyordu; dikkatle Sam’e bakıyordu. Sam, onun gözleriyle anlattıklarının

yoğunluğu karşısında sesi titreyerek, “İçeri girmek istemez misin?” diye sordu.

Mack kollarını aşağı indirdi, başını iki kez salladı.

Sam bir adım geri çekildi. Mack bir adım öne yürüdü.

Mack kapıyı kapattı, Sam sabahlığının önünü açtı. Sabahlık kayarak ayaklarının dibine düştü.

Mack alev alev yanan bakışlarla onu izliyordu, sonra uzanıp onu kollarının arasına aldı, sıkıca sarıldı. “Artık zamanın doldu, Sam,” diye fısıldadı dudakları Sam’inkileri ararken.

“Ne zamanı?” diye fısıldarken Sam’in elleri onun omuzlarını ve ensesini okşuyordu.

“Hakkımızda verdiği kararı değiştirmek için zamanın kalmadı artık.”

“Hiçbir zaman değiştirmeyeceğim,” diye söz verdi Sam aklını kullanma yeteneğini büsbütün kaybetmeden hemen önce.

Hastanenin bekleme odasında Michael, elleri pantolonunun ceplerinde, televizyonun karşısında durmuş, McCord’un kısa basın toplantısının gece haberlerinde verilen görüntülerini izliyordu.

“Sanıyorum, belediye başkanımız en kısa zamanda Michael Valente ile ilgili bir bildiri yayımlayacaktır. Bu arada ben, Michael Valente’ye yardımları için minnetlerimi... ve inanılmaz sabrı için hayranlıklarımı sunuyorum.”

Yanıbaşında oturan Leigh, usulca elini Michael’ın koluna koydu ve gülümseyerek, “Sanırım gelecek hafta ona ve Samantha Littleton’a oyun için iki davetiye göndersek iyi olacak. ~~sonra~~ da onları yemeğe götürürüz, ne dersin?” dedi.

“Paris’te bir yemeğe,” dedi Michael kıkırdarak.

CANAN

Yetmiş Dördüncü Bölüm

“Ne şahane bir yer!” diye küçük bir çığlık attı Courtney. Kapıyı O’Hara açmış ve Courtney’in, Michael’ın Batı Central Park’taki çatı katına girmesi için yana çekilmişti. Jane Sebring’in üç hafta önceki ölümünden sonra Leigh eski evinden ayrılmış, Valente’nin yanına taşınmıştı. O’Hara ile Hilda’nın da kendisiyle birlikte gelmesinde ısrar etmişti, çünkü iyice sağlıklarına kavuşuncaya kadar gözünün önünde olmalarını istiyordu. “Bu sabah Leigh’i arayıp gelebilir miyim diye sormuştum. Evde yok mu?” diye sordu Courtney.

“Mutfakta, Hilda’yı kapı pervazının üstündeki tozları almaktan vazgeçirmeye çalışıyor,” diye söylendi O’Hara.

“Bay Valente’nin kendi hizmetçisi yok mu?”

“Var tabii. Ama Hilda onu bir hafta önce kaçırttı. Bu kadın hiç toz olmayan bir yerde bile alacak toz bulur.”

“Nasılsın?” diye sordu Courtney ilgilie.

“Aptal gibiyim hâlâ. Tamamen şans eseri olarak kurşundan kurtuldum, üstüne bir de kalp krizi geçirdim.”

“Hayır, öyle değil,” dedi Courtney nadiren gösterdiği bir sefkat ve sevecenlikle. Yemek odasına doğru yürürlerken O’Hara’nın koluna girmişti. “Sen kap krizini kurşun yüzünden değil,

Hilda'nın öldüğünü sandığın için geçirdin. Bence ona karşı bir şeyler hissediyorsun.”

“Hayır, etmiyorum. Hayatımda gördüğüm en dediğim dedik kadın. Ama hiç olmazsa, cin oynarken kartları kesmeme izin veriyor.”

“Benimle oynarken hiç kartları kesmek istemezdin? Ben de onun için sana kestirmiyordum.”

“Çünkü o zaman bir an evvel bütün paramı kaybedip, hafiflemek için acele ediyordum,” diye espri yaptı Joe. “Hiç olmazsa Hilda'yla oynarken arada bir de olsa kazanma şansım oluyor.”

Courtney gülererek başını salladı ama aklı başka bir şeye takılmıştı, birden ciddileşerek sordu: “Leigh ve Michael'ın düğün davetiyelerini aldım. Daha üç hafta var ama düğün hediyelerinden birini şimdi yanımda getirdim. Ya çok beğenecekler ya da hayatım boyunca benden nefret edecekler.”

Joe kestirmeden sordu: “Ne demek istiyorsun? Nasıl bir hediye bu?”

“Bir gazete,” dedi Courtney gizemli bir tavırla ve sonra suratında mutlu bir ifadeyle mutfağa doğru yürüdü. Hilda'ya, “O'Hara kartları keserken hile yapıyormuş, kendisi söyledi,” dedi.

Hilda elleri belinde yavaşça döndü, kaşlarını çatmaya çalışarak, “Bundan sonra gözümü üstünden ayırmam,” dedi.

“İyi edersin.” Courtney, masanın üstünde gelen mektuplarla ilgilenen Leigh'in yanına oturdu. “Brenna nerede?” diye sordu. “Mektuplarla neden o ilgilenmiyor?”

Leigh onu çabucak kucaklayıp öptükten sonra mektup yığınının daldı yine. “Öğle yemeğine bir randevusu vardı.”

“Düğün organizasyonu nasıl gidiyor?”

Leigh güldü. “Yüz kişiye davetiye göndermiştik, yüz sekiz kişi geliyor. Belediye başkanı ve Bayan Ederman, senatör ve eşi de orada olacaklar. Plazanın müdürü özel bir güvenlik şirketiyle anlaşmak istiyor, senatör ve başkan karşı çıkıyor. Ziyafet mü-

dürü, düğünü daha büyük bir salona almak istiyor, ben karşı çıkıyorum. Aşçıbaşı, benim bazı özel isteklerimi duydukça saçını başını yoluyor. Michael'ın teyzesi yemek işini kendisi üstlenmek istiyor." Courtney ne gülümsedi ne de bir cevap verdi, Leigh bu anormal durumdan şüphelenip Courtney'in yüzüne baktı. "Neyin var senin?"

"Yok bir şey...aslında bir şey var," Courtney kocaman omuz çantasına uzanarak birkaç daktilo sayfası, bir de USA Today gazetesinin o günkü sayısını çıkardı. Daktiloyle yazılmış sayfaları Leigh'e verdi, gazeteyi katlayarak kucağına koydu. "İki hafta önce," diye açıklamaya başladı, "Teğmen McCord'la da görüş-tükten sonra, Michael hakkındaki makalemi yazmayı bitirdim. Biliyorsunuz bu benim Araştırmacı Gazetecilik dersi ödevimdi. Görmek isteyeceğini düşündüm."

"Çok isterim," dedi Leigh, genç kızın bu sıradışı duyarlılığından etkilenmişti. Arkasına yaslanarak, özel yetenekli gençler için açılmış bir gazetecilik okulu öğrencisinin Michael hakkında yazdığı makaleyi okumaya başladı.

"Birleşik Devletler vatandaşları arasında çok yaygın, temel bir inanç vardır. Ceza hukuku sistemi, yasalara saygılı vatandaşları korumak için vardır ve bu sistem hata yaparsa, masum insanlara zulmetmekten çok suçlunun lehine olur bu hata.

"Çoğumuz bu ilkeye inanırız. Yine çoğumuzun inandığı ve kabul ettiği başka bir ilke ise, bir insanın, suçluluğu kesinlikle kanıtlanana kadar suçsuz sayılması gerektiği ilkesidir. 'Aynı suçtan ikinci kez yargılanma' yasağı, insanların aynı suçtan defalarca yargıç önüne çıkmasını önler. Topluma olan borç bir kez ödenmişse...borç ödenmiş demektir.

"Ama aramızda öyle insanlar vardır ki bu kavramlara şüphayle yaklaşmakta ve şüpheleri, kendi kendini kandırma ya da felsefe yapma hevesine değil, ne yazık ki acı deneyimlere dayanmaktadır. Michael Valente de bu insanlardan biridir.

“Michael Valente tanınması kolay bir insan değildir. Ve onu tanıyınca kadar kolay kolay sevemezsiniz de. Gazete okuyan, haberleri izleyen herkes gibi ben de onun hakkında her şeyi bildiğimi sanırdım... onu tanıyınca kadar... bu yüzden de kendisini pek sevmezdim.

“Şimdi onu seviyorum.

“Sevmekten de öte, ona hayranım ve saygı duyuyorum. Keşke benim arkadaşım, ağabeyim ya da amcam olsaydı. Keşke ya ben daha büyük, ya da o daha küçük olsaydı; çünkü ben kendim bizzat tanık oldum ki Michael Valente bir kadını severse, bencillikten uzak, şövalyeler gibi, koşulsuz seviyor. Ve sevgisi ömür boyu sürüyor.

“Tabii, Michael Valente tarafından sevilmenin küçük bir sakıncası var. Bütün hukuk sistemi, sadece onu değil sizi de, gözetlemeye, iftira atmaya, yanlış tanıtmaya, yargısız infaz yapmaya hak görüyor kendinde. Anayasanın vatandaşlara tanıdığı ve korumaya söz verdiği sivil hakların tamamını bir anda yok sayabiliyor.”

Bu açıdan bakıldığında Courtney’in makalesi, duygusal olmaktan çok gerçekçiydi. Ve Michael’a karşı açılan davaların bazılarını belgeleriyle ortaya koymuştu. Leigh okumasını sürdürürken, Courtney, eline bir elma almış, arada bir endişeli bakışlar fırlatarak elmasını ısıırıyordu.

Leigh makaleden o kadar etkilenmişti ki, uzanarak elini Courtney’in elinin üstüne koydu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Courtney.

“Bence harika olmuş,” dedi Leigh gülümseyerek. “Bence sen de bir harikası.”

“Bu dediklerini unutma!” dedi Courtney sıkıntıyla.

“Neden?”

Courtney cevap vermekte tereddüt edince, Leigh, Courtney’in gazetecilik hocasıyla aralarında bir sorun olduğunu

şündü. Belki de adam ödevi beğenmemişti. Onun için Leigh hocasının bu konuda ne düşündüğünü sordu.

Cevap vermeden önce Courtney elmasından bir ısırık daha aldı. “Eee, o senin kadar coşkulu karşılamadı. Adı geçen kişiden yana açıkça taraf tuttuğumu, yazımı da gözle görülür bir duygusallıkla kaleme aldığımı söyledi, bunun da kimsenin gözünden kaçmayacağını ekledi. Bir de araştırmacı gazetecilikle ödevim arasındaki tek ortak noktanın kullandığımız kâğıtlar olduğunu belirtti.”

“Ama bu haksızlık-” diye isyan etti Leigh içtenlikle.

“Neden? Eleştirilerinde teknik olarak haklı. Bütün bunları söyleyeceğini biliyordum zaten.”

“Öyleyse neden bu şekilde yazdın?”

Courtney elmasından bir ısırık daha aldı ve çiğnerken vereceği cevabı düşündü. “Valente’nin durumunu belgelerle açıklayıp dikkat çekmek istedim.”

“Öyle de yapmışsın. Bunun için çok teşekkür ederim. Ama şimdi bir şey hatırladım: Profesör sınıfta sadece bir kişiye A verecekti ve sen de A almayı çok istiyordun.”

“Aldım da.”

“Aldın mı? Nasıl?”

“‘Konuya ulaşmaktaki zorluk derecesi’ ve ‘Özgün bakış açısı’ konularındaki en yüksek puanları ben aldım.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Leigh gülümseyerek.

“Ama o A’yı garantileyecek küçük bir nokta daha vardı.”

“O neydi?” Leigh, Courtney’in yüzündeki tereddütlü ifadeyi çözmeye çalışıyordu.

Cevap olarak Courtney kucağındaki USA Today’in son sayısını çıkardı, iç sayfalarından birini açtı, katlayarak Leigh’in önüne doğru itti. “Hikâyenin üstüne adımı bile yazdılar.”

Leigh, gözleri aların ve dehşet karışımı bir duyguyla irileşerek gazetenin açık sayfasına baktı. “Aman Tanrım!”

“Gerçekten, profesörün bütün makaleleri bütün haber ajanslarına göndereceğini bilmiyordum. Ama benim makalemi seçtiklerini öğrenince, düşündüm ki, Michael şimdiye kadar ulusal basında hep hakaret ve iftiraya uğramış, şimdi bu durumun düzeltilmesi zamanı geldi. Zaten kendisi şu anda, herhangi bir nedenle başı polisle derde girmiş -bu bir trafik cezası da olabilir- bütün vatandaşların kahramanı haline geldi. Ama ben bununla yetinmeyip gerçeklerin her yerde, herkes tarafından bilinmesini istedim.”

Courtney kendini savunmak için kelime bulamıyor gibiydi, omuzları çökmüştü. “Sence Michael ne der? Sonuçta özel hayatına izinsiz girilmiş gibi oldu biraz. Üstelik resmen röportaj bile yapmadık.”

Hilda ve O’Hara’nın kendilerini endişeyle izlediklerinden habersiz Leigh, Michael’ın makale hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. “İnsanların kendisi hakkında neler düşündüğüne aldırılmaz o,” dedi kısa bir süre sonra. “Gazeteler adını karaladıkları zaman da aldırmamıştı. Sanırım senin kendisini yüceltmeye çalışmana da aldırılmaz.”

CANAN

Yetmiş Beşinci Bölüm

Yanağı Valente'nin ılık göğsünün üstünde, gözlerini hafifçe aralayarak komodinin üstündeki saate baktı Leigh. Düğünleri için hazırlanmaya başlama vakti gelmişti. Ama önce ona söylemesi gereken bir şey vardı. Dolaylı yoldan anlatmaya çalıştı. "Düğüne gitmeden hemen önce sevişmek hakkında hedonistçe bazı düşünceler olduğuna duymuştum."

Michael gülümsedi, hayatından son derece memnun, parmaklarını tembel tembel Leigh'in omuzlarında ve kollarında dolaştırdı. "Hedonist, yani zevk düşkünü. Bu kelimeyi sevdim."

"Aslında anlaşılmamızda bu konuyla ilgili bir madde de var."

"Zevk peşinde koşmayla mı ilgili?"

Leigh başını salladı, yanağını Michael'ın göğsüne sürdü.

"Ben öyle bir bölüm hatırlamıyorum," dedi Michael. "Ne diyor o maddede?"

"Diyor ki, zevk peşinde coşkuyla koşmak bazen, diğer bazı maddelerin iptal edilmesini gerektirecek sonuçlar doğurabilir."

"Hangi maddelerin iptal edilmesi gerekiyor?"

"Sanırım sen, beşinci maddenin birinci bendi demiştin. Başlığı şuydu: 'Beni Korumayı Kollayacak Biri'."

“Mmm,” diye cevap verdi Michael. “Bu maddenin gereklerini yerine getiremedim mi?”

“Hayır, öyle demek istemedim,” diye aceleyle düzeltti Leigh. Bu maddenin değiştirilmesi gerekiyor çünkü ‘zahir’ artık doğru değil.”

“Sahi mi?” diye sordu Michael kocaman bir gülümsemeyle. “Peki, o madde nasıl olacak şimdi?”

“Şöyle: ‘BİZİ Koruyup Kollayacak Biri.’”

Leigh hamile olduğunu söylemeye çalışıyordu, Michael’ın sesi sevinçten kısılmıştı. “Eski ve bağlayıcı bir sözleşmenin değiştirilmesi uzun zaman alabilir. Bu maddenin ne zaman değiştirilmesi gerekiyor?”

“Yaklaşık yedi buçuk ay sonra.”

Michael bir süre tavana bakarak hesaplamalar yaptı, gülümsemesi kocaman bir kahkahaya dönüştü. “Gerçekten mi? İlk gecemizde?”

“Öyle görünüyor.”

“Bir bebek,” diye içini çekti Michael. “Harikulade bir düşün hediyesi!”

“Böyle düşüneceğini biliyordum,” diye gülerek yüzünü göğsüne gömdü.

“İsim düşündün mü?”

Leigh daha beter gülmeye başladı. “Hayır, ya sen?”

“Hayır. Ama böyle bir şeyi hissetmişim gibi-” Michael bacaklarındaki komodinin çekmecesine uzandı. “-birkaç gün önce bunu almıştım.” Leigh’in avcuna ince bir zevkle örülmüş minicik bir bebek patiği bıraktı. Önü mavi dantellerle süslenmiş, yan tarafında içi çe geçmiş pembe daireler olan sarı bir patikti.

“Sadece bir tekini mi aldın?” diye sordu Leigh. Mutluluk yaşlarıyla dolan gözlerini Michael’a doğru kaldırdı.

Michael başıyla onayladı.

“İki tane olması gerekmez miydi?”

“İçinde bir şey daha var.”

Leigh, patiğın dibinde sert bir şey olduğunu fark etti. “Lütfen içindekinin bir ayak olmadığını söyle.”

Yanağının altında Michael’ın göğsünün gülmekten sarsıldığını hissetti. Patığı baş aşağı çevirdi. Patığın bire bir kopyası düştü içinden. Aynı biçim ve renklerdeydi. Pırlantadan yapılmıştı.

CANAN

Yetmiş Altıncı Bölüm

Michael smokinin ceketini omuzuna atmış, bara doğru yürüdü. Leigh düşün kıyafetini giyerken o da bir şişe şampanya açmaya niyetlenmişti. Daha iki saatleri vardı ve plaza, evlerine sadece birkaç blok ötedeydi. Ama biraz önce Jason Solomon telefon etmiş, kendisini Broadway'deki tiyatrodan plaza götürcek birine ihtiyacı olduğunu söylemişti. Her nedense Leigh ona bir taksiye binmesini ya da bir araba servisini aramasını söyleyeceğine, Broadway'e kadar o kadar yolu gidip Jason'ı almayı kabul etmişti.

Michael tam bir Don Perignon şişesini açmak üzereyken O'Hara mutfaktaki telefona cevap verdi. Bir dakika sonra gelip, "Teğmen McCord ve Dedektif Littleton aşağıda lobidelermiş. Gelebilirler mi?" dedi.

"Tamam," dedi Michael ama daha sonra plazada görüşmeyi umduğu düşün davetlilerinden ikisinin evine gelmesine çok şaşırmişti.

Leigh'in o gece hastanede önerdiği gibi, McCord'a Leigh'in oyununa en ön sıradan iki kişilik davetiye göndermişlerdi. Ve McCord oyuna Samantha Littleton eşliğinde gelmişti. Oyundan sonra Michael herkesi, Essex House'da Alain Ducasse'ye akşam yemeğine götürmüştü. Üç saat süren yemek sırasında iki kadın arasında güzel bir arkadaşlık oluşmuştu. Dışardan

bakıldığında iki şey dışında ortak hiçbir noktaları yoktu: Her ikisi de aşağı yukarı aynı yaşıydılar ve her ikisi de kendilerini inkâr edilmez bir aşkla seven erkeklere âşık olmuşlardı. Yemeğe oturduktan bir iki dakika sonra Michael, McCord'un ufak tefek esmer dedektife abayı yakmış olduğunu anlamış ve bunu şaka yollu ima ettiğinde de McCord inkâr etmemişti.

Bu durum iki erkek arasında en azından bir ortak nokta oluştuyordu ve güzel bir şeydi. Çünkü Michael, Leigh'le Sam Littleton'ın ikisinin arkadaş olmalarını istediklerini hissediyordu. Oysa çok değil birkaç gün önce olsaydı, Michael, bu iki güzel ve akıllı kadının McCord'la aralarında nasıl bir ortak nokta bulduklarına şaşardı. Her sonuçta, Michael onların istediği gibi davranmaya karar vermişti, çünkü Leigh'in, bir süredir kendilerine yeni arkadaşlar bulmaya çalıştığının farkındaydı. Leigh Michael'ı, çoğu Logan'la ilgili anılarını tazeleyen eski dostların arasına sokmak yerine, sadece ikisine ait yeni arkadaşları olsun istiyordu.

McCord belediye başkanı tarafından, New York şehrinin Valente'ye karşı açtığı bütün davaları inceleme komisyonunun başına getirildiği için, periyodik olarak buluşup bu konuları tartışıyorlardı. Böylece son üç haftadır oldukça sık görüşmüşlerdi. Michael içten içe eğlenerek, eski düşmanı ile aralarında gelişen dostluktan hoşlandığını hissediyor, McCord'un da aynı duygular içinde olduğunu biliyordu.

Bunları düşünürken O'Hara'nın konukları içeri aldığını duydu ve dört kadehe şampanya doldurdu. Kadehlerin ilkini, onu görür görmez gülümseyerek sarılan Sam Littleton'a uzattı. "Çok yakışıklı olmuşsun," dedi Sam. "Nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum ama Mack'le ikiniz bu smokinlerin içinde, penguenlere benzemek yerine maço ve sert görünmeyi başarıyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedi Michael tembel tembel gülümseyerek. "Ben de şu boncuklu çantanın içinde muhtemelen yarı

otomatik koca bir silah taşımaya rağmen bu elbisenin içinde son derece kadınsı ve güzel görüldüğünü söyleyebilir miyim?”

“Haklısın, çantamda silahım var.” Sam güldü. “Leigh nerede?” diye sordu Michael’ın uzattığı şampanyayı alırken.

“Giyiniyor.”

“Gidip bakayım, yardıma ihtiyacı var mı?”

Michael Sam’e Leigh’e götürmesi için bir kadeh daha şampanya verdi.

Son kadehi McCord’a uzatırken soran gözlerle ona bakıyordu. McCord anladı. “Buraya belediye başkanının düğün hediyesini vermek için geldik,” diye açıkladı.

McCord sağ elinde şampanya tuttuğu, sol eli de siyah smokin pantolonunun cebinde olduğu için Michael sordu: “Hediye nerede?”

“Görmek için pencereden dışarı bakman gerekiyor,” diye cevap verdi McCord. Birlikte Central Park’a bakan pencereye yürüdüler. “Aşağı, caddeye bir bak.”

Michael, McCord’un dediğini yaptı. Yirmi yedi kat aşağıda, limuzini bir grup motosikletli polis tarafından çevrelenmişti. “Aman Tanrım,” dedi soğuk bir sesle, “Polisler. Hep böyle bir şey istemişimdir.”

“Motosikletli Eskort Ekibi,” diye kıkırdadı McCord. “Ekselansları Belediye Başkanı’nın en iyi dilekleriyle.”

“Sahi mi? Buradan, başlarındaki kasklarla poligondaki hedefler gibi görünüyorlar. Neredeyse silahını ödünç isteyecektim.”

İkisi birlikte bara döndüler. Michael granit tezgâha sağ dirseğini dayayarak gözlerini salona dikti; Leigh’in düğün elbisesi içinde görünmesini bekliyordu. “Biz biraz erken çıkmak zorundayız,” dedi şampanyasından bir yudum alırken. “Solomon ve Eric Ingram’ı tiyatrodan alıp otele getireceğiz.”

McCord da barın öteki tarafına geçti, sol dirseğini tezgâha dayadı, “Neden?” diye sordu kadehini dudaklarına götürürken.

Michael başını salladı, sesi hoşgörölüydü. “Neden Leigh onları almamızı istedi, hiçbir fikrim yok. Ama öyle istedi. Siz de bizimle gelmek ister misiniz?”

“Bizi geçin,” dedi McCord. “Solomon’un başı dertte, çünkü Ulusal Vergi Dairesi hesaplarını incelemeye aldı. Onu Manning’in yatırdığı iki yüz bin dolarlık nakit yüzünden sorguladıktan sonra vergi memurlarını peşine taktığımızı sandığı için başına gelenleri bizden biliyor. Valiye sert bir protesto mektubu göndermiş.”

Michael kıkırdadı. “Kendini daha iyi hissetmiştir.”

“Sam’le ben evleniyoruz,” dedi McCord birden.

Michael omzunun üzerinden bakarak kaşlarını çok şaşırmış gibi kaldırdı. “O kızı evlenmeye razı etmek için ne çeşit bir uyuşturucu kullandın?”

“Senin gelinine verdiğinden daha az güçlüdür kesinlikle.”

“Fransa’da bir şatom var. Eğer o güzel kadın, seni vurmak yerine gerçekten seninle evlenirse, balayı için oraya gidebilirsiniz.”

“Sam zehir gibi bir nişancıdır,” dedi McCord gururla, şampanyasından bir yudum daha alırken.

“Bu durumda, asla çok kızgınken onun seninle yatmasına izin verme,” dedi Michael şampanyasını yudumlarken.

“Sanırım balayımızı Fransa’da bir şatoda geçirmekten çok mutlu olur, ben de tabii.”

Michael başıyla onayladı, “Yalnız bana tarihi önceden söyle ki adamlara haber verip hazırlatayım.”

Sam ve Leigh yatak odasından çıktılar, oturma odasına doğru yürürken iki erkeğin barda oturmalarına eğlenerek baktılar. Her ikisi de, birer kolları tezgâhın üstünde, şampanya kadehleri ellerinde, birbirleriyle omuzlarının üstünden konuşuyorlardı. “Ne kadar birbirlerine benziyorlar,” diye fısıldadı Sam gülerek. “Bunu çok daha önceden fark etmiştim.”

“Ben de,” dedi Leigh. “Ama ikisi de birbirlerine hiç benzediklerini düşünüyorlar.”

Sam bir an düşündü, sonra aklına gelen benzetmeyi söyledi: “Bir çift aslan gibiler.”

Leigh başıyla onayladı, Michael’a bakarak mırıldandı, “Korkunç tehlikeli iki düşman olurlardı.”

Konuşma seslerini duyan Michael başını kaldırdı. Leigh’in uzun, straples, Fransız danteliyle kaplanmış, düz, dar, krem rengi giysisi içindeki görünüşü nefesini kesmişti. Boynunda Michael’ın armağanı pırlantah muhteşem bir inci kolye vardı. İnce uzun vücudunun derinliklerinde onun çocuğunu taşıyordu.

Leigh kolunda taşıdığı turkuaz renkli kadife pelerini Michael’a uzattı ve arkasını dönerek bekledi. Michael pelerini onun omuzlarına sardı ve elini korumak ister gibi dümdüz karnında dolaştırdı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Elleriyle Michael’ın ellerini kavradı ve omzunun üstünden Michael’ın içini eriten bir gülücük yolladı. “Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim şimdi.”

SISTERS PLANET

CANAN

Yetmiş Yedinci Bölüm

Motosikletler eşliğindeki konvoy, Broadway'e döndüğünde hava kararmak üzereydi. O'Hara limuzini durdurdu. Sokaktan geçenler durarak onları izliyor, pencereleri koyu renkli uzun Mercedes'in içini görmeye çalışıyorlardı.

Arka koltukta oturan Michael otomatik olarak, Solomon'un tiyatrosunun kapısının üstündeki panoda ışıklarla yazılmış 'Leigh Kendall' ismini aradı. Tiyatro panosunda Leigh'in ismini görmek, Michael için bir alışkanlık olmuştu artık. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak, yıllardır ne zaman Broadway'e yolu düşse aynı şeyi yapıyordu. Leigh'in panodaki ismi, kaçınılmaz olarak Michael'ı eski günlere, Leigh'le bir ilişki yaşama fırsatını kaçırdığı eski günlere götürdü.

Ama kader ona ikinci bir şans daha vermiş ve bu kez o şansın ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vermemişti. Her anını dolu dolu yaşamıştı. Üç ay önce Leigh, Logan Manning'in karısıydı. O zamandan bu yana Michael onu 'dul'luktan 'gelin'liğe taşımış, araya bir de 'annelik' eklemişti.

Sadece on iki hafta önce, Leigh bir partide, kırmızı elbisesiyle karşısında durmuş, hoşnutsuzluğunu nezaket maskesi altında saklamaya çalışıyordu. Oysa şimdi, onun arabasında, muhteşem bir gelinlik içinde yanı başında oturmuş, elini tutuyordu. Bir saatten daha az bir süre sonra, Anayasa Mahkemesi Yargıcı'nın

önünde yanında duracak ve kendi isteğiyle hayatını Michael'ın-kiyle birleştirecekti. Ve yedi buçuk ay sonra Michael'ın ilk çocuğunu kucağına verecekti.

Olayların bu noktaya gelmesinde, aralarındaki çekimin de çok payı vardı elbette. Bu çekim o kadar güçlü, o kadar canlıydı ki on dört yıl sonra birden yeniden alevlenmişti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Leigh.

“İkinci şansları,” dedi Michael gülümseyerek. “Kaderi ve ikinci şansları düşünüyordum. Bir şey daha düşünüyorum; eğer Solomon hazır değilse, bizi tiyatrodaki beklemiyorsa, içeri girdiğimde üstünde ne varsa—hiçbir şey olmasa bile—tuttuğum gibi arabanın içine tıkacağım.”

Leigh bu tehdide kâhkahalarla gülerken başıyla dışarıyı işaret etti. “Neredeyse tiyatroya geldik, Jason çoktan kaldırıma çıkmış bile ama hâlâ ışık sorununu halledememiş benziyor.”

Michael uzanarak pencereden dışarı baktı. Tiyatronun kapısındaki panoda ışıklarla ‘Kör Nokta’ yazıyordu ama Leigh'in adı karanlıktı. Solomon smokinini giymiş kaldırımda duruyor, kulağında cep telefonu, başı yukarda panoya bakıyordu. Birkaç metre arkasında Eric Ingram da smokinleri içinde panoyu ince-liyordu. Gişenin önünde insanlar kuyruk olmuş, son dakikada iade edilen bir bilet bulma ümidiyle bekliyorlardı.

“Zavallı Jason,” dedi Leigh iç geçirerek. “Açılış gecesinden bu yana ışık sorunuyla uğraşıyor.”

Michael'ın aklı fikri nikâh törenindeydi. Bu yüzden Leigh'in sesindeki garip, sevecen ton dikkatinden kaçtı: “Bir dakikalığına aşağı inebilir miyiz? Aksi halde Jason orada, cep telefonunda ışık şefine avaz avaz bağırarak sonsuza kadar kalacak.”

Michael başıyla onayladı, Gösteri dünyası söz konusu ol-duğu zaman ışık sorununun dünyadaki her şeyden, hatta bir-kaç saat sonraki nikâh töreninden bile daha önemli olduğunu öğrenmişti artık. Sesini biraz yükselterek, O'Hara'ya, “Arabayı

mümkün olduğu kadar tiyatronun önüne yanaştır. Dışarı çıkacağız. Solomon'un ışık sorunu varmış," dedi.

"Şaka yapıyorsunuz herhalde," dedi O'Hara dikiz aynasından Michael'a bakarak. "İkiniz de düğün kıyafetlerinizlesiniz. Önümde dört, arkamda dört motosikletli polis bekliyor. Solomon da herkes gibi bir elektrikçi çağırıyor mu?"

"Demek ki çağıramamış," dedi Michael bezgin bir sesle.

Bir dakika sonra sekiz motosikletli polis ve içinde bir gelinle bir damat bulunan limuzin, kaldırıma iyice yanaştılar, çünkü Jason Solomon'un ışık sorunu vardı.

Bu toplu manevra, trafiğin sıkışmasına yol açtı. Tören alayının yanından geçen sürücüler, oyunun başlamasına daha iki saat varken bunca insanın tiyatronun önünde ne yaptıklarını merak ederek yavaşlıyor, arabanın içini görmeye çalışıyorlardı.

Michael, Leigh'in arabadan inmesine yardım etti, sonra birlikte Solomon'un yanına gittiler. Üçü de başları yukarda, panoya bakıyorlardı. "Merak etmeyin, iki dakikada düzeltirim ben onu," dedi.

Sokakta, motosikletlerinin üstündeki polisler, gruplar halinde toplanmaya başlayan meraklılar, hepsi başlarını kaldırmış panoya bakıyorlardı. Gişenin önündeki insanlar da dışardakilerin neye baktığını merak etmiş, kaldırımda toplanan kalabalığı izlemeye başlamışlardı.

Bilet almak için sırada bekleyen kadınlarda, biri birden Leigh'i tanıdı ve "Bayan Kendall," diye seslendi heyecanla. "Kızım ve ben bir imzanızı alabilir miyiz?"

"Şimdi dönerim," dedi Leigh, Michael'a özür dilermiş gibi bakarak ve imza vermek için uzaklaştı.

Michael saatine baktı. Motosikletli eskortların sayesinde daha epeyce vakitleri vardı. Ama yavaş yavaş sabrının tükendiğini hissediyordu. "Bu kahrolası ışıkların nesi var?" diye sordu Solomon'a.

Solomon, ona gülümsedi, panoya bir göz attıktan sonra daha iyi görmek için birkaç adım geriledi. “Tamam, hallettik,” dedi telefondaki şahsa. “Aç ışıkları! Hepsini birden!” diye seslendi.

Bir saniye sonra Michael, Leigh’in adının parlak beyaz ışıklarla yanmaya başladığını gördü.

L-E-I-G-H
V-A-L-E-N-T-E

Gözlerini panodan ayıramıyordu, hiç tanımadığı bir duygu boğazında düğümlendi.

Yanında duran Solomon, “Bilmen gereken bir şey var, Leigh’in senin soyadını kullanma kararını çok özel yapan bir şey...” dedi.

“Hiçbir şey şu andan daha özel olamaz.”

“Leigh’in bu kararı, seninle St. Regis’te buluştuğumuz akşam verdiğini söylersem fikrini değiştirebilirsin. Sen telefon etmeye gitmiştin, o zaman ismini değiştirmek için hazırlıklı olmam konusunda ısrar etti.”

Michael’ın boğazındaki düğüm daha da büyüdü.

Solomon devam etti, “O zamanlar gurur verici bir adın yoktu, ama o senin adını taşımaktan gurur duyuyordu, o zaman bile.”

Michael, Leigh’le birlikte resmini çekmek için izin isteyen bir kadını duymadı bile, kadının makinesini ayarladığını da fark etmedi. Görebildiği tek şey, gözleri aşkla parlayan, gülümseyerek kendisine doğru gelen Leigh’di.

Leigh’i kollarının arasına aldı, başını kalbinin üstüne bastırdı. “Sana tapıyorum,” diye fısıldadı kulağına.

ISTERS PLANET